Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	udgivne af et Selskab.
Titel | Title:	Tusinde og Een Nat : arabiske Fortællinger
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 5-6
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kbh. : Reitzel, i Kommussion, 1832-1840
Fysiske størrelse | Physical extent:	Bd. 1-7 i 4 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

B: Cvikst.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014106244

Tusinde

og

En Nat.

Arabiske Fortællinger.

Udgivne

af

Et Selskab.

Femte Bind.

Kjøbenhavn, 1833.

Faaes i Commission hos Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i det Martinske Officin.

BIBLIOTHECA
REGIA
HAFNIENSIS

Indhold af femte Bind.

	Pag.
221de Nat	1.
Kjærlighedshistorien mellem Prinds Kamaralsaman fra Den Chaledan og Prindsesse Badur fra China	1.
222de Nat	5.
223de Nat	7.
224de Nat	12.
225de Nat	17.
226de Nat	21.
227de Nat	26.
Fortsættelsen af Historien om Prindsessen af China	29.
228de Nat	30.
Historien om Marsawan og Fortsættelsen af Kamaralsamans Historie	35.
229de Nat	36.
230te Nat	42.
231te Nat	46.
Brev fra Prinds Kamaralsaman til Prindsesse Badur	50.
232te Nat	52.
233te Nat	56.
Prinds Kamaralsamans Skilsmisse fra Prindsesse Badur.	56.
Historien om Prindsesse Badur efter hendes Skilsmisse fra Prinds Kamaralsaman	59.
234te Nat	61.
235te Nat	66.
Historien om Prinds Kamaralsaman efter hans Skilsmisse fra Prindsesse Badur	66.
236te Nat	72.
237te Nat	77.
238te Nat	82.
Historien om Prindserne Amgiad og Asfad	84.
239te Nat	87.
240de Nat	91.
241de Nat	94.
Prinds Asfad i Magiernes Stad	94.
242de Nat	96.

Pag.
Prinds Amgiads Eventyr med en Frøken i Magiernes Stad . . . . . 98.
243de Nat . . . . . 102.
244de Nat . . . . . 107.
245de Nat . . . . . 109.
Fortsættelsen af Prinds Asads Historie . . . . . 109.
246de Nat . . . . . 111.
247de Nat . . . . . 116.
248de Nat . . . . . 120.
249de Nat . . . . . 124.
250de Nat . . . . . 128.
Historien om Nureddin og den skjønne Perserinde . . . 134.
251de Nat . . . . . 134.
252de Nat . . . . . 140.
253de Nat . . . . . 143.
254de Nat . . . . . 151.
255de Nat . . . . . 158.
Anmærkninger . . . . . 164.

Tusinde og een Nat.

Arabiske Fortællinger.

Femte Bind.

Tohundrede og en og tyvende Nat.

I den følgende Nat, saasnart Sultaninde Scheherasade var bleven vakt af sin travle Søster Dinarsade, fortalte hun Sultanen af Indien Historien om Kamaralsaman, som hun havde lovet, og begyndte:

Kjærlighedshistorien

mellem Prinds Kamaralsaman fra Øen Chaledan

og

Prindsesse Badur fra China.

„Herre, omtrent tyve Dagreiser fra den persiske Kyst ligger i det store Hav en Ø, som hedder Chaledan[1]). Denne Ø er inddeelt i flere store Landskaber, som alle udmærke sig ved blomstrende og stærkt befolkede Steder, og danne et mægtigt Kongerige. Her herskede engang en Konge, ved Navn Schachsaman[2]), som havde fire Koner, alle Kongedøttre, til retmæssige Ægtehustruer, og tredsindstyve Biloppersker.

Schachsaman ansaae sig for den lykkeligste Hersker paa hele Jorden, formedelst hans Riges Rolighed og Velstand. Kun en eneste Omstændighed formørkede hans Lykke, nemlig, at han allerede var i en høi Alder og endnu barnløs, endskjøndt han havde en saa stor Mængde Koner. Han vidste ikke, hvem han skulde tilskrive denne Ufrugtbarhed, og i sin

Bedrøvelse betragtede han det som den største Ulykke, der kunde møde ham, naar han døde, uden at efterlade en Arving af sin Stamme.

Længe dulgte han den hæftige Smerte, som qvalte ham, og han leed saameget destomere, da han gjorde Vold paa sig selv, for ikke at lade sin Kummer see. Endelig brød han Tausheden, og en Dag, efter at han for sin Storvizir bitterligt havde beklaget sig over sin Ulykke, spurgte han ham, om han ikke vidste et Middel til at afhjelpe den.

„Naar det, som Eders Majestæt spørger mig om," svarede denne vise Minister, „var afhængigt af de sædvanlige Forskrifter for menneskelig Viisdom, saa vilde I snart faae Eders hedeste Ønske opfyldt, men jeg tilstaaer, at dette Spørgsmaal overgaaer min Erfaring og Kundskab; i saadanne Anliggender kan man alene tage sin Tilflugt til Gud. Midt i vor Lykke, som ofte lader os glemme ham, behager det ham at krænke os paa eet eller andet Sted, for at vi igjen skulle tænke paa ham, erkjende hans Almagt, og bede ham om, hvad vi blot tør vente af ham alene. I har Undersatter, som lade det være sig særdeles magtpaaliggende at ære ham, tjene ham, og for hans Skyld føre et strængt Liv. Mit Raad er altsaa, at Eders Majestæt skulde uddele Almisser til dem, og opfordre dem til at forene deres Bønner med Eder. Maaskee bliver blandt den store Mængde Een fundet reen og behagelig nok for Gud, for at opnaae Opfyldelsen af Eders Ønsker."

Kong Schachsaman billigede høiligen dette Raad, og takkede Storviziren derfor. Han lod rige Almisser uddele til ethvert Broderskab af disse Gud indviede Folk; han kaldte selv Forstanderne for dem til sig, og efterat han havde beværtet dem med et simpelt Maaltid, erklærede han dem sin Hensigt, og bad dem at underrette deres fromme Brødre derom.

Schachsaman erholdt af Himlen, hvad han begjærede; det viste sig snart ved Svangerskabet hos een af hans Koner, som efter ni Maaneders Forløb skjænkede ham en Søn. Til Tak derfor sendte han de fromme Muselmænds Broderskaber nye, hans Storhed og Magt værdige Almisser; og man høitideligholdt Prindsens Fødselsdag, ikke alene i Hovedstaden, men ogsaa i hele hans Riges Omfang, ved offentlige Glædesfester, en heel Uge igjennem.

Man bragte ham Prindsen, saasnart han var født, og han fandt ham saa skjøn, at han gav ham Navnet Kamaralsaman (Tidens Maane eller Skjønhed).

Da Drengen var fire Aar gammel, besad han saamegen Ynde og Skjønhed, at en Digter anvendte følgende Vers paa ham:

„Saasnart man seer ham, siger man: „Lovet være Gud, som skabte og dannede ham!"

„Han er alle, alle skjønne Menneskers Fyrste, og Alle maae bekjende, at de ere hans Undersaatter."

Prinds Kamaralsaman blev opdraget med al optænkelig Omhu, og saasnart han havde opnaaet den fornødne Alder, gav Sultan Schachsaman, hans Fader, ham en viis Hovmester og duelige Lærere. Disse, ved deres Kundskaber udmærkede Mænd fandt hos ham en let, lærvillig, og for alle deres Lærdomme modtagelig Aand, saavel med Hensyn til de Sæder, som Videnskaber, der anstaae en Prinds. I en modnere Alder lærte han ligeledes alle Legemsøvelser, og viste derved saamegen Ynde og beundringsværdig Behændighed, at han henrykkede Alle, og fremfor Alle især Sultanen, hans Fader.

Da Prindsen havde opnaaet en Alder af femten Aar, udviklede hans Skjønhed sig i høieste Grad, saa at følgende Vers ogsaa gjaldt om ham:

„Han var rank af Vext, hans Haar var saa sort og hans Pande saa blændende hvid, at, efterson man betragtede denne eller hiint, troede man at see den mørke Nat eller den klare Dag."

„Men dadle ikke Mærket paa hans Kind! Er da det hevlige Anemonblad formedelst dets sorte Punkter mindre skjønt?" [3])

Sultanen, som elskede ham ømt, besluttede nu at give ham det høieste Beviis derpaa, nemlig, at stige af Thronen, og at sætte ham paa den. Han talte derom med sin Storvizir, og sagde til ham: „Jeg frygter, at min Søn i Ungdommens Lediggang ikke alene skal tabe alle de Fortrin, hvormed Naturen har udrustet ham, men ogsaa dem, som han har erhvervet sig ved den gode Opdragelse, jeg har bestræbt mig for at give ham. Da jeg nu er i den Alder, at jeg maa tænke paa at trække mig tilbage, saa har jeg fast besluttet

at overgive ham Regjeringen, og vil for mine ovrige Dage lade mig nøie med at see ham regjere. Allerede længe har jeg arbeidet, og jeg behøver Rolighed."

Storviziren vilde ikke forestille Sultanen alle de Grunde, som havde kunnet bevæge ham til at afstaae fra sin Beslutning; tvertimod gik han ind i hans Hensigt, og svarede ham: „Herre, Prindsen er, som jeg synes, endnu for ung, til at man saa tidlig kan belæsse ham med en saa svær Byrde, som Regjeringen af en mægtig Stat. Eders Majestæt frygter med god Grund, at han ved Ladhed skader sig selv, men for at forebygge det, skulde da Eders Majestæt ikke finde det raadeligt, i Forveien at formæle ham? Ægteskabet fængsler, og bevarer en ung Prinds fra Udsvævelse. Derved kunde Eders Majestæt give ham Adgang til Statsraadet, hvor han efterhaanden vilde lære at vedligeholde en Krones Glands og Vægt paa en værdig Maade, og I kan engang med Tiden give ham Haab om at bestige Thronen, saasnart I ved egen Erfaring finder ham værdig dertil."

Schachsaman fandt sin første Ministers Raad meget fornuftigt, og saasnart havde ladet ham gaae, lod han Prinds Kamaralsaman kalde.

Prindsen, som hidtil daglig, paa bestemte Tider, havde besøgt Sultanen, sin Fader, uden at blive kaldet, var meget overrasket over denne Befaling. Istedetfor med sin sædvanlige Frimodighed at lade sig see for ham, hilste han ham med stor Ærefrygt, og stod foran ham med nedslagne Øine.

Sultanen bemærkede det Tvungne i Prindsens Væsen, og sagde til ham med en beroligende Tone: „Min Søn, veed Du, hvorfor jeg har ladet Dig kalde?" — „Herre," svarede Prindsen med Beskedenhed, „Gud alene trænger ind til Hjerterne, jeg vil med Fornoielse høre det af Eders Majestæt." — „Det skeer," vedblev Sultanen, „for at sige Dig, at jeg vil formæle Dig. Hvad synes Dig derom?"

Prinds Kamaralsaman hørte disse Ord med stor Misfornoielse. De gjorde ham forvirrede, Sveden kom ham paa Panden, og han vidste ikke, hvad han skulde svare. Han taug nogle Øieblikke, da svarede han: „Herre, jeg beder Eder om Tilgivelse, hvis jeg synes bestyrtset over Eders Majestæts Erklæring; paa Grund af min store Ungdom tænkte jeg ei derpaa endnu. Jeg veed ikke engang, om jeg nogensinde vil

kunne beslutte mig til Ægteskabets Baand; ikke alene formedelst den Uro, som Fruentimmerne foraarsage, hvilket jeg meget vel indseer, men ogsaa, som jeg har læst hos vore Skribenter, formedelst deres Ænker, deres Ondskab og Troløshed.

„Spørger I mig om Qvinderne, saa kan jeg give Eder Beskeed; jeg kjender deres Feil."

„Naar Mandens Hoved bliver hvidt, eller hans Rigdom formindskes, saa har han ingen Deel mere i deres Kjærlighed."

Maaskee vil jeg ikke stedse være saaledes sindet; ikke destomindre føler jeg, at jeg behøver Tid, førend jeg kan beslutte mig til det, som Eders Majestæt fordrer af mig."

Scheherasade vilde vedblive, men hun saae, at Sultanen af Indien, som havde bemærket den frembrydende Dag, allerede stod op, og hun holdt altsaa op at tale. Den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling, og sagde til ham:

Tohundrede og to og tyvende Nat.

„Herre, Prinds Kamaralsamans Svar bedrøvede Sultanen, hans Fader, meget. Denne Fyrste følte sand Smerte over, hos ham at finde en saa stor Modbydelighed for Ægtestanden. Han vilde dog alligevel ikke ansee denne for Ulydighed, eller gjøre Brug af sin faderlige Magt, men han lod sig nøie med at sige til ham: „Jeg vil ikke tvinge Dig; jeg giver Dig Tid til Overlæg, og til at overveie, at en Prinds, som Du, der er bestemt til at regjere et stort Rige, først og fremmest maa være betænkt paa at forskaffe sig en Efterfølger. Idet Du saaledes tilfredsstiller Dig, tilfredsstiller Du tillige mig, som glæder mig over, igien at see mig leve op i mine Børn."

Mere sagde Schachsaman ikke til Prinds Kamaralsaman. Han gav ham Adgang til Statsraadet, og forsømte Intet, for at gjøre ham lykkelig.

Efter et Aars Forløb kaldte han ham igjen alene til sig, og sagde til ham: „Nu, min Søn, har Du erindret min Hensigt fra forrige Aar, at bortgifte Dig, og tænkt derover? Vil Du endnu nægte mig den Glæde, som jeg venter af

Din Lydighed, og lade mig døe, uden at skaffe mig denne Fyldestgjørelse?"

Prindsen syntes mindre bestyrtset, end første Gang; han stammede ikke længe, men svarede med Fasthed saaledes: „Herre, jeg har ikke undladt at tænke alvorligt derover; men efterat jeg modent har overlagt det, har jeg endnu mere bestyrket mig i den Beslutning at blive ugift. Thi de talløse Ønder, som Qvinderne til alle Tider have foraarsaget i Verden, saaledes, som jeg har læst i vore Historiebøger, og hvad jeg endnu daglig hører sige om deres Ondskab, ere tilstrækkelige Grunde for mig, i mit Liv ikke at indgaae nogen Forbindelse med dem. Altsaa vil Eders Majestæt tilgive mig, naar jeg vover at forestille Eder, at det vilde være forgjæves, endnu fremdeles at tale om mit Giftermaal."

Derved blev han, og forlod hæftigt Sultanen, sin Fader, uden at vente et Svar af ham.

Enhver anden Fyrste, end Schachsaman, vilde ved den Dristighed, med hvilken Prindsen, hans Søn, talte til ham, neppe have afholdt sig fra at blive vreed, og at lade ham angre det, men han elskede ham omt, og vilde først forsøge alle gode Fremgangsmaader, førend han tvang ham.

Han meddeelte sin første Minister den ny Fortrydelse, som Kamaralsaman foraarsagede ham, og sagde til ham: „Jeg har fulgt Dit Raad, men Kamaralsaman vil endnu langt mindre gifte sig, end da jeg første Gang talte med ham derom; og han har erklæret sig derover i saa dristige Udtryk, at jeg havde al min Fornuft og min Maadeholdenhed nødig, for ikke at geraade i Vrede mod ham. De Fædre, som saa inderligt bede om Børn, som jeg har bedet om dette, ere stedse taabelige og stræbe at røve sig selv den Ro, hvis uforstyrrede Nydelse kun afhænger af dem selv. Siig mig, jeg beder Dig, ved hvilke Midler skal jeg bringe en saa opsætsig Aand til at føie sig efter min Villie?"

„Herre," svarede Storviziren, „med Taalmodighed kommer man i mange Ting vel til Maalet; maaskee er dette Tilfælde ikke af den Art, at man paa en saadan Maade kommer til Maalet, men Eders Majestæt vil ikke have nogen Overilelse at bebreide Eder, dersom I endnu giver Prindsen et Aars Frist til at besinde sig. Vender han i den Tid tilbage til sin Pligt, saa vil I have desto mere Glæde deraf,

da I kun har anvendt den faderlige Godhed, for at bringe ham dertil. Men naar han vedbliver med sin Haardnakkenhed, efterat Aaret er forløbet, saa synes mig, at Eders Majestæt med Føie kan erklære ham i hele Raadets Paasyn, at Statens Vel fordrer, at han formæler sig. Det er ikke troligt, at han i en saa glimrende Forsamlings Paasyn, som I beærer med Eders Nærværelse, nægter Eder Lydighed."

Sultanen ønskede saa længselfuldt at see Prindsen, sin Søn, formælet, at Øieblikkene i en saa lang Udsættelse forekom ham at være Aar, og kun med Møie kunde han overtale sig til at vente saalænge. Dog gav han efter for sin Storvizirs Grunde, som han ikke kunde misbillige."

Den allerede frembrydende Dag paalagde Scheherasade Taushed ved dette Sted. Den følgende Nat optog hun igjen Fortællingen, og sagde til Sultan Schachriar:

Tohundrede og tre og tyvende Nat.

„Herre, efterat Storviziren havde bortfjernet sig, gik Sultan Schachsaman hen til Prinds Kamaralsamans Moder, hvem han allerede for længe siden havde meddeelt sin hæftige Længsel efter at formæle ham. Da han med Smerte havde fortalt hende, paa hvilken Maade denne atter havde nægtet ham det, og den Eftergivenhed, som han endnu vilde vise ham, tilføiede han: „Herskerinde, jeg veed, at han har mere Fortrolighed til Eder, end til mig, og at han viser Eders Ord mere Tiltroe; derfor beder jeg Eder at tage Tiden iagt, og at tale alvorligt med ham derom; giv ham vel at betænke, at naar han vedbliver i sit Stivsind, vil han til Slutning tvinge mig til at skride til det Yderste, hvilket vilde være mig meget smerteligt, men ogsaa lade ham angre sin Ulydighed."

Fatime[4]), saaledes heed Kamaralsamans Moder, tilkjendegav Prindsen, sin Søn, ved hans næste Besøg, at hun vidste, at han atter havde afslaaet Sultanen, hans Fader, at formæle sig, og hvor bekymret hun var over, at han havde givet ham en saa stor Anledning til Vrede, „Min Moder," svarede Kamaralsaman, „jeg beder Eder ikke at forøge min

Fortrydelse over dette Anliggende; jeg frygter altfor meget, at jeg, i min Ærgrelse derover, skulde forglemme noget af den Ærbødighed, jeg skylder Eder."

Fatime saae vel af dette Svar, at Saaret endnu var alt for friskt, og talte for denne Gang ikke videre derom.

Længe derefter troede Fatime at have fundet Leilighed til, med mere Haab om at blive hørt, at kunne tale med ham om samme Gjenstand. „Min Søn," sagde hun, „jeg beder Dig, hvis det ikke er Dig imod, dog at sige mig de Grunde, som indgive Dig en saa stor Afsky mod Ægtestanden. Hvis Du ingen anden har, end den om Qvindernes Slethed og Ondskab, saa gives der ingen svagere, eller ubilligere. Jeg vil ikke overtage slette Qvinders Forsvar; der gives en stor Mængde af dem, derom er jeg ganske overtydet, men det er den meest skrigende Uretfærdighed at erklære alle for slette. Hvorledes, min Søn, vil Du blive staaende ved nogle af hine, om hvilke Eders Bøger fortælle, som virkelig have anrettet store Forvirringer, og som jeg ikke vil undskylde? Men hvorfor tænker Du ikke tillige paa saa mange Konger, Sultaner og andre Fyrster, hvis Voldsomheder, Umenneskeligheder og Grusomheder, i de Historiebøger, jeg har læst, saavelsom Du, opfylde En med Rædsel? Imod eet Fruentimmer vil Du finde tusinde saadanne Niddinger og Umennesker. Og troer Du, at de ærbare og forstandige Fruentimmer, som have den Ulykke at være formælede med disse Uhyrer, ere meget lykkelige?"

„Min Moder," svarede Kamaralsaman, „jeg tvivler ikke paa, at der jo gives en stor Mængde forstandige, dydige, gode, blide og sædelige Fruentimmer; Gud give, at de alle lignede Eder! Hvad der oprører mig, er det tvivlsomme Valg, for hvilket en Mand ved sin Formæling er udsat, eller meget mere, at man efte ikke lader ham have Frihed til at vælge efter sin Villie. Sæt, at jeg havde besluttet mig til at formæle mig, som Sultanen, min Fader, saa utaalmodigt ønsker, hvilken Kone vil han da give mig? Sandsynligviis en Prindsesse, om hvem han vil beile hos en Nabofyrste, og som denne vil gjøre sig en Ære af strax at sende ham. Hvad enten hun er skjøn eller hæslig, saa maa jeg tage hende. Sæt ogsaa, at ingen anden Prindsesse kunde sammenlignes med hende i Skjønhed, hvo kan da forsikkre mig om, at

hun ogsaa har Aand, at hun er foielig, forekommende, blid og venlig, at hendes Underholdning er interessant, og ikke blot angaaer Klæder, Pynt og tusinde andre Smaating, som en fornuftig Mand maa have Medlidenhed med; med et Ord, at hun ikke er stolt, hovmodig, trættekjær og haanende, og at hun ikke ved sin Ødselhed til Klæder, Juveler, Smykker og andre taabelige Udgifter udtømmer hele Staten? Som I seer, min Moder, saa gives der allerede i een Henseende utallige Bevæggrunde, som maa give mig Afsky for ethvert Ægteskab. Men lad ogsaa denne Prindsesse være fuldkommen og ulastelig i alle disse Henseender, saa har jeg dog en stor Mængde andre stærkere Bevæggrunde til at vedblive min Modbydelighed og min Beslutning."

„Hvorledes, min Søn," svarede Fatime, „Du har endnu andre Grunde, foruden dem, som Du i dette Øieblik har nævnet? Disse vilde jeg iøvrigt vel kunne besvare Dig, og med eet Ord lukke Din Mund."

„Lad Eder ikke afholde derfra, min Moder," vedblev Prindsen, „jeg har maaskee ogsaa endnu Noget at anmærke ved Eders Svar."

„Jeg vilde sige, min Søn," vedblev Fatime, „at det er en Prinds, naar han har den Ulykke at ægte en saadan Prindsesse, som Du her har beskrevet, let at forstøde hende, og saaledes afværge Statens Undergang."

„Men, kjære Moder," svarede Prinds Kamaralsaman, „seer I ikke, hvor ubehageligt det er for en Prinds, at være tvungen til et saadant Skridt? Er det ikke bedre for hans Berømmelse og for hans Ro, slet ikke at udsætte sig for den?"

„Men, min Søn," sagde Fatime endnu, „jeg seer vel, efter Din Forestillingsmaade, at Du vil være den sidste af Kongerne af Din Stamme, som saa berømmeligen have behersket Den Chaledan."

„Kjære Moder," svarede Prinds Kamaralsaman, „jeg ønsker ikke at overleve Kongen, min Fader. Og naar jeg døer før ham, saa maa man ikke forundre sig saameget derover, da saamange Børn døe førend deres Forældre. Men det er stedse hæderligt for en Kongestamme at ende med en stor Fyrste; jeg vil bestræbe mig for at gjøre mig mine

Ahnherrer, og, frem for alle, den første Konge af min Stamme værdig." —

Fra denne Tid af havde Fatime meget hyppigt lignende Underholdninger med Prinds Kamaralsaman, og hun anvendte alle mulige Midler, for at overvinde hans Modbydelighed. Men han gjendreev alle de Grunde, som hun frembragte, ved Modgrunde, paa hvilke hun ikke kunde svate Noget, og saaledes blev han urokkelig.

Aaret svandt hen, og, til stor Sorg for Sultan Schachsaman, gav Prinds Kamaralsaman ikke det ringeste Tegn til, at han havde forandret sit Sindelag.

Endelig, i et høitideligt Statsraad, hvor Storviziren, de øvrige Vizirer, de fornemste af Kronens Embedsmænd og Feldtherrerne vare forsamlede, tog Sultanen Ordet, og sagde til Prindsen:

„Min Søn, allerede for længe siden har jeg tilkjendegivet Dig min hæftige Længsel efter at see Dig formælet, og jeg ventede af Dig mere Føielighed mod en Fader, som ikke fordrede noget Ubilligt af Dig. Efter en saa lang Modstand, som udtømmer min Taalmodighed, gjentager jeg samme Anliggende for Dig for i mit Rigsraad. Det gjelder nu ikke alene at tilstaae en Fader, hvad Du ikke skulde have nægtet ham, men mine Staters Velfærd fordrer det, og alle disse Herrer bede tilligemed mig derom. Erklær Dig altsaa, for at jeg, efter Dit Svar, kan tage de Forholdsregler, som jeg maa tage."

Prinds Kamaralsaman svarede herpaa med en saadan Hæftighed, at Sultanen, i retfærdig Vrede over den Beskjæmmelse, som vederfores ham af en Søn i hele Statsraadets Nærværelse, raabte: „Hvad, Du vanartige Søn! Du har den Uforskammenhed, at tale saaledes til Din Fader og Sultan!"

Herpaa lod han ham tage fast af Vagten, og føre hen til et gammelt, i lang Tid ubeboet Taarn, hvor han blev indspærret, med en Seng, nogle Bøger, og en eneste Slave til sin Opvartning.

Kamaralsaman, tilfreds med, uforstyrret at kunne underholde sig med sine Bøger, betragtede sit Fængsel med Ligegyldighed. Henimod Aften reiste han sig fra dem og forrettede sin Bøn, og efterat han havde læst nogle Kapitler af Koranen med samme Rolighed, som om han havde væ-

ret i sit Værelse i Sultanens, sin Faders Pallads, lagde han sig ned, uden at slukke Lampen ved Siden af sin Seng, og sov ind.

I dette Taarn befandt sig en Brønd, som tjente en Fee, ved Navn Maimune[5]), en Datter af Damriat, Konge over en Legion Aander, til Opholdsted om Dagen. Det var Midnat, da Maimune let svang sig op af Brønden, for, efter hendes Sædvane, at gjennemstreife Verden, hvor hendes Nysgjerrighed maatte føre hende hen. Hun var meget forundret over at see Lys i Prinds Kamaralsamans Værelse; hun svævede ind, og uden at opholde sig ved Slaven, som sov ved Døren, nærmede hun sig Sengen, hvis Pragt drog hende til sig, og hun forbausedes endnu mere, da hun saae En sove i den.

Prinds Kamaralsaman havde Ansigtet halv skjult under Teppet. Maimune loftede sig lidt iveiret, og saae den skjønneste Yngling, som hun nogensinde havde seet paa den beboede Deel af Jorden, som hun saa ofte gjennemstreifede. „Hvilken Glands," sagde hun ved sig selv, „eller rettere sagt, hvilket Under af Skjønhed maa dette ikke være, naar disse Øine, der ere bedækkede af disse saa yndige Øielaag, aabnede sig! Hvilken Anledning kan han have givet til en hans høie Rang saa uværdig Behandling?" — Thi hun havde allerede hørt Noget om hans Historie, og anede Sammenhængen. Maimune kunde ikke blive træt af at beundre Prinds Kamaralsaman; dog endelig, efterat hun havde kysset ham paa begge Kinderne og midt paa Panden, uden at vække ham, lagde hun Teppet igjen, ligesom før, og svang sig op i Luften.

Da hun vel havde hævet sig til den midterste Region, hørte hun et Vingeslag, som drog i samme Retning. Da hun kom nærmere, saae hun, at det ogsaa var en Aand, som gjorde denne Larm, men een af hine fra Gud frafaldne Aander. Maimune derimod var een af de Aander, som den store Salomon tvang til at erkjende Gud[6]).

Denne Aand, som heed Dachnesch, og var en Søn af Schamhurasch[7]), kjendte ogsaa Maimune, men med stor Skræk. Thi han vidste vel, at hun havde en stor Magt over ham, formedelst hendes Underkastelse under Gud. Han havde gjerne undgaaet at møde hende, men han be-

fandt sig saa nær ved hende, at han enten maatte slaaes, eller underkaste sig.

Dachnesch forekom Maimune, og sagde til hende i en bønlig Tone: „Tilsværg mig ved Guds høie Navn, at I ikke vil gjøre mig noget Ondt, og jeg lover Eder paa min Side det Samme."

„Fordømte Aand," svarede Maimune, „hvad Ondt kan Du gjøre mig? Jeg frygter Dig ikke. Jeg vil vise Dig den Naade at aflægge den Eed, som Du ønsker. — Siig mig nu, hvorfra Du kommer, og hvad Du i denne Nat har seet og gjort?"

„Skjønne Fee," svarede Dachnesch, „I møder mig til beleilig Tid, for at høre noget Vidunderligt."

Sultaninden kunde ikke fortsætte sin Fortælling videre, fordi Daglyset allerede lod sig see. Hun taug altsaa, og den følgende Nat vedblev hun saaledes:

Tohundrede og fire og tyvende Nat.

„Herre, Dachnesch, den fra Gud frafaldne Aand, talte saaledes til Maimune:

„Da I ønsker det, saa vil jeg sige Eder, at jeg kommer fra de yderste Kyster af China, ligeoverfor de sidste Øer paa denne Halvkugle....."

„Men, indtagende Maimune," afbrød Dachnesch, som zittrede af Frygt for Feens Nærværelse, og neppe kunde tale, sig selv her, „I lover mig dog at tilgive mig, og at lade mig være i Frihed, naar jeg har tilfredsstillet Eders Nysgjerrighed?"

„Vedbliv, vedbliv, Fordømte," svarede Maimune, „og frygt Intet. Troer Du, at jeg er saa troløs, som Du, og kunde bryde den høie Eed, som jeg har tilsvoret Dig? Tag Dig blot iagt for at sige mig noget Usandt, ellers vil jeg affkjære Dine Vinger, og behandle Dig saaledes, som Du fortjener."

Dachnesch, noget beroliget ved disse Maimunes Ord, vedblev: „Ærede Herskerinde, jeg vil ikke sige Eder andet, end den rene Sandhed; hav blot den Godhed at høre mig.

Landet China, hvorfra jeg kommer, er eet af de største og mægtigste Kongeriger paa Jorden, hvortil de yderste Der paa denne Halvkugle henhøre, om hvilke jeg allerede har talt til Eder. Den nuværende Konge hedder Ghaïur[8]), og denne Konge har en Datter af en saadan Skjønhed, som man endnu ikke har seet paa Jorden, saalænge Verden har staaet. Hverken I eller jeg, eller alle Ånder af Eders og min Art, eller Menneskene i det Hele taget, vi Alle have ikke saa udtryksfulde Ord, ikke saa levende Udtryk, eller Veltalenhed nok til at udkaste en Skildring af hende, som endog blot nærmer sig Virkeligheden. Hun har brunt Haar af en saadan Længde, at det naaer hende ned til over Fødderne, og i en saadan Fylde, at naar det er lagt i Lokker omkring hendes Hoved, kan det sammenlignes med een af hine skjønne Druer, hvis Bær ere af overordentlig Størrelse. Frem af dette Haar skinner en skjønt dannet Pande, saa glat, som et fiint slebet Speil; de sorte Øine straale fulde af Ild; Næsen er hverken for lang eller for kort, Munden lille og rød; Tænderne ere som to Perlerader, og overtræffe de skjønneste af disse i Hvidhed, og naar hun bevæger sin Tunge, for at tale, saa toner der en sød og yndig Stemme, og hun udtrykker sig i Ord, som betegne hendes levende Aand; det skjønneste Alabast er ikke hvidere, end hendes Barm. Kort sagt, af dette svage Omrids vil I allerede kunne dømme, at der ikke gives nogen fuldkomnere Skjønhed i Verden.

Hvo der ikke kjender Kongen, denne Prindsesses Fader, skulde, ved at see Udbruddet af hans faderlige Kjærlighed, dømme, at han er forelsket i hende. Aldrig har nogen Elsker gjort det for sin Hoitelskede, som han har gjort for hende. Thi den hæftigste Skinsyge har aldrig kunnet optænke, hvad hans Omhu for at gjøre hende utilgjængelig for enhver Anden, end hendes tilkommende Mand, har ladet ham opfinde og udføre. For at hun ikke skal kjede sig i den Ensomhed, hvortil han har bestemt hende, har han ladet hende bygge syv Palladser, hvis Lige man aldrig har seet eller hørt.

Det første Pallads er af Bjergkrystal, det andet af Metal, det tredie af fiint Staal, det fjerde af et andet Slags Metal, som er kostbarere end det første, og det af Staal, det femte er af Prøvesteen, det sjette af Sølv, og det syvende af ægte Guld. Alle ere udsmykkede med uhørt Pragt,

hvert i Forhold til den Materie, hvoraf det er bygget. I Haverne, som omgive dem, mangler det ikke paa grønne Pladser, Blomsterqvarterer, Damme, Springvande, Kanaler, Vandfald, Buske og Trægrupper, som Solen aldrig gjennemtrænger; og alt dette er i enhver Have anordnet paa en forskjellig Maade.

Ved Rygtet om denne Prindsesses uforlignelige Skjønhed lode snart de mægtigste af Nabokongerne beile til hende ved høitidelige Gesandtskaber. Kongen af China modtog dem Alle lige venligt, men da han kun vilde formæle sin Datter med hendes Samtykke, og ingen af de foreslaaede Forbindelser behagede Prindsessen, saa vendte Gesandterne hjem igjen, vel misfornøiede med Hensyn til Gjenstanden for deres Gesandtskab, men dog meget tilfredse med den Høflighed og Ære, som var bleven dem til Deel.

„Hr. Fader," sagde Prindsessen til Kongen af China, „I vil formæle mig og troer, derved at gjøre mig en stor „Fornøielse. Jeg er overtydet derom, og er Eder meget taknemmelig derfor. Men hvor kunde jeg andetsteds, end hos Eders Majestæt, finde saa prægtige Palladser og saa skjønne Haver? Jeg tilføier, at jeg ved Eders Godhed lever uden al Tvang, og at man viser mig den samme Ære, som Eders Person. Disse ere Fortrin, som jeg ikke vilde finde paa noget andet Sted i Verden, hvilken Gemal jeg endog maatte tage. Mændene ville stedse være Herrer, og jeg har ikke Lyst til at lade mig beherske."

Efter flere Gesandtskaber kom et fra en rigere og mægtigere Konge, end alle de forrige havde været. Kongen af China talte derom med sin Datter, og anpriste hende, hvor fordeelagtigt det vilde være for hende, at tage ham til Gemal. Prindsessen bad ham at forskaane hende derfor, og anførte ham igjen den samme Grund. Han trængte ind paa hende; men Prindsessen, istedetfor at hengive sig i hans Villie, forglemte den Ærefrygt, som hun skyldte Kongen, sin Fader, og sagde vred til ham: „Herre, tal ikke mere med mig om denne Formæling, ei heller om nogen anden, eller ogsaa vil jeg støde mig Dolken i Brystet, og saaledes befrie mig fra Eders Paatrængenhed."

Den mod Prindsessen opbragte Konge af China svarede

hende: „Min Datter, Du er en Nar, og jeg vil behandle Dig som en Nar."

Virkelig lod han hende indspærre i et enkelt Gemak i sit Pallads, og gav hende kun ti gamle Qvinder til Selskab og Opvartning, hvoriblandt den fornemste var hendes Amme.

For at Nabokongerne, som havde sendt Gesandter til ham, ikke mere skulde tænke paa ham, sendte han Gesandter til dem, for at give dem Underretning om hendes Utilboielighed til enhver Formæling. Og da han ikke tvivlede paa, at hun virkelig var gal, gav han de samme Gesandter det Ærinde at bekjendtgjøre ved alle Hoffer, at hvis der nogetsteds fandtes en duelig Læge, som kunde helbrede hende, saa skulde han blot komme, og Kongen vilde da, til Løn derfor, give ham hende til Kone.

„Skjønne Maimune," vedblev Dachnesch, „saaledes staae Sagerne der, og jeg undlader ikke, regelmæssig hver Dag at betragte denne uforlignrlige Skjønhed, som jeg ugjerne vilde tilføie det mindste Onde, uagtet min naturlige Ondskab. Kom at see hende, jeg besværger Eder derom, det er Umagen værdt. Naar I selv har overtydet Eder om, at jeg ikke har løiet, saa haaber jeg, at I vil være mig Tak skyldig for, at jeg har ladet Eder see en Prindsesse, hvis Skjønhed ikke har sin Lige. Jeg er beredt til at tjene Eder som Fører; I har blot at befale."

Istedetfor at svare Dachnesch, udbrød Maimune i en høi Latter, som vedvarede længe, og Dachnesch, som ikke kunde forklare sig denne, var i stor Forundring. Efterat hun gjentagne Gange havde leet sig mæt, sagde hun til ham: „Narrestreger, Narrestreger! Du vil indbilde mig Noget! Jeg tænkte, at Du vilde fortælle mig noget Forbausende og Overordentligt, og Du underholder mig om Ubetydelighed! Fy, skam Dig! hvad vilde Du Fordømte først sige, naar Du havde seet den skjønne Prinds, fra hvem jeg i dette Øieblik kommer, og hvem jeg elsker saa høit, som han fortjener? I Sandhed, det er noget ganske Andet; Du vilde blive forrykt derved."

„Yndige Maimune," svarede Dachnesch, „tør jeg spørge Eder, hvo denne Prinds er, om hvem I taler?" — „Vid," svarede Maimume, „at der næsten er mødt ham det Samme, som Prindsessen, om hvem Du har underholdt mig.

Kongen, hans Fader, vilde med Magt formæle ham; efter lang og svær Bestormelse, har han endelig reent ud erklæret, at han ikke vil, og det er Aarsag til, at han i dette Øieblik, da jeg taler med Dig, sidder fangen i et gammelt Taarn, som er min Bolig, og hvor jeg nylig har beundret ham."

„Jeg vil ikke ligefrem modsige Eder," svarede Dachnesch; men, min skjønne Herskerinde, I vil dog tillade mig, indtil jeg har seet Eders Prinds, at troe, at ingen dødelig Mand eller dødelig Qvinde, kan i Skjønhed sammenlignes med min Prindsesse." — „Ti, Fordømte," svarede Maimune, „jeg siger Dig endnu engang, at det er umuligt." — „Jeg vil ikke trættes med Eder," tilføiede Dachnesch, „men for at overtyde Eder, om jeg taler Sandhed eller ei, behøver I blot at antage det Forslag, som jeg har gjort Eder, nemlig at komme med mig, for at see min Prindsesse, og derpaa vise mig Eders Prinds."

Derimod befalede Maimune Dachnesch at komme med hende. Denne bad hende vel, hellere at flyve med sig til China, da de nu vare dette Land nærmere, men hun nægtede ham det, og sagde: „Ved den Indskrift, som er indgravet paa Salomons, Davids Søns Signetring [9]), hvis Du ikke strax bringer den chinesiske Prindsesse herhid, for at vi kunne lægge hende ved Siden af Prindsen og sammenligne dem begge, saa tilintetgjør jeg Dig."

Dachnesch adlød nu; Maimune ledsagede ham, og de fandt Prindsessen i en Særk af Lærred fra Dabick [10]), som paa Sømmen, i Halsen og ved Syningen paa begge Ærmerne var besat med gyldne Borter, hvorpaa der hang Frynser og Guldzirater. I Borterne vare følgende Vers broderede:

„Et linnet Gevandt om det yndigste Legeme, besat med Borter i Halsen, paa Sømmen, og paa Ærmerne,

„Skinner paa denne Skjønnes Skabning, og overtræffer Solens Skin paa Himlens Hvælving."

Saaledes paaklædt bragte de den sovende Prindsesse bort, og lagde hende ved Siden af Prinds Kamaralsaman paa Sengen, hvor de lignede to skinnende Fuldmaaner, som Digteren siger:

„Med mine Øine saae jeg to Sovende paa Jorden;

og vel ønskede jeg, at jeg kunde anvise dem mine Dielaag til Seng."

„De ere ligesom to Halvmaaner paa Himlen, som to Sole i Middagsstunden, som to Fuldmaaner i den mørke Nat, som to herlige Gazeller, mellem hvilke Skjønheden har deelt sig."

Den allerede klart skinnende Dag nødte Scheherasade til at afbryde. Hun optog i den følgende Nat Traaden igjen, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og fem og tyvende Nat.

„Herre, da Prindsen og Prindsessen saaledes laae ved Siden af hinanden, reiste sig mellem Aanden og Feen en stor Tvist om deres Skjønheds Fortrin. De beundrede og sammenlignede dem begge en Tidlang, uden at tale. Dachnesch brød først Tausheden, og sagde til Maimune: „Nu, seer I, jeg havde allerede vel sagt Eder det, at min Prindsesse er skjønnere, end Eders Prinds. Tvivler I endnu derpaa?"

„Hvad, om jeg tvivler derpaa?" svarede Maimune. „Ja, sandelig tvivler jeg derpaa. Du maa være blind, naar Du ikke seer, at min Prinds langt overgaaer Din Prindsesse. Din Prindsesse er skjøn, jeg nægter det ikke; men overiil Dig ikke, men sammenlign dem uden Forkjærlighed nøie med hinanden, og Du vil see, at det forholder sig saaledes, som jeg siger."

Om jeg endog anvendte nok saamegen Tid paa at sammenligne begge, saa vilde jeg dog ikke tænke anderledes derom end nu. Jeg seer, hvad jeg saae ved første Blik, og jeg vilde fremdeles ikke see Andet, end hvad jeg nu seer. Det skal dog imidlertid ikke hindre mig fra, yndige Maimune, at give efter for Eder, naar I ønsker det." — „Ikke saaledes," svarede Maimune, „jeg vil ikke have, at en fordømt Aand, som Du, skal vise mig nogen Naade. Jeg beraaber mig i denne Sag blot paa en Dommer, og naar Du ikke samtykker deri, saa antager jeg Din Vægring for den Tilstaaelse, at jeg har vundet."

Dachnesch, som var beredt til enhver Foielighed mod Maimune, havde neppe givet sit Samtykke, førend Maimune stampede med Foden paa Jorden. Strax aabnede Jorden sig, og frem af den steeg en rædsom Aand, pukkelrygget, eensiet og lam, med sex Horn paa Hovedet, og krumme Hænder og Fødder. Saasnart han var kommen op, og Jorden havde tillukket sig igjen, og han fik Øie paa Maimune, kastede han sig for hendes Fødder, og med et Knæ paa Jorden spurgte han hende, hvad hun forlangte af sin lydigste Tjener.

„Staa op, Kaschkasch [11]) (saaledes heed Aanden) sagde hun til ham, „jeg lod Dig komme her, for at adskille en Strid, som jeg har med denne fordomte Dachnesch. Kast Dit Blik paa Sengen, og siig mig upartisk, hvem der forekommer Dig skjønnest, Ynglingen eller Jomfruen?"

Kaschkasch betragtede Prindsen og Prindsessen med Tegn paa den høieste Forbauselse og Beundring. Efterat han længe havde sammenlignet begge, uden at kunne sige sin Mening, sagde han til Maimune: „Herskerinde, jeg tilstaaer, at jeg vilde skuffe Eder, og bedrage mig selv, hvis jeg sagde Eder, at jeg fandt den Ene af dem skjønnere end den Anden. Jo mere jeg undersøger, desto mere forekommer det mig, at Enhver af dem besidder den høieste Grad af Skjønhed, som de dele med hinanden, saa meget jeg forstaaer deraf, og Ingen har den mindste Feil, saa at man kunde tillægge den Anden et Fortrin deri. Men dersom den Ene eller den Anden skulde have en saadan, saa gives der, efter min Mening, kun eet Middel til at overtyde sig derom. Det er at vække dem, den Ene efter den Anden, og at antage, at den, som viser mest Kjærlighed for den Anden, har, ved sin glødende Hæftighed, og selv ved sin Henrykkelse, i visse Maader ogsaa mindre Skjønhed."

Kaschkaschs Raad behagede Maimune og Dachnesch. Maimune forvandlede sig til en Loppe, og sprang hen paa Kamaralsamans Hals. Den stak ham saa hæftigt, at han vaagnede, og foer med Haanden hen til Stedet, men han fik Intet. Maimune var hurtigt sprungen tilbage, og havde antaget sin forrige Skikkelse igjen, endskjøndt usynlig, som begge de andre Aander, for at være Vidne til det, han vilde gjøre.

Da Prindsen trak Haanden tilbage, lod han den falde paa Prindsessen af Chinas Haand. Han slog Øinene op, og var høist forbauset over at see en Froken af saa stor Skjønhed ligge hos sig. Han løftede Hovedet iveiret, og støttede sig paa Albuerne, for bedre at kunne betragte hende. Prindsessens blomstrende Ungdom og hendes uforlignelige Skjønhed antændte i et Øieblik hos ham en Flamme, for hvilken han endnu stedse havde været ufølsom, og for hvilken han hidtil havde nægtet sig saameget.

Kjærligheden bemægtigede sig hans Hjerte paa den hæftigste Maade, og han kunde ikke afholde sig fra at udraabe: „Hvilken Skjønhed! Hvilke Yndigheder! Mit Hjerte! Min Sjæl!" Og idet han sagde dette, kyssede han hende paa Panden, paa begge Kinderne og paa Munden, med saa liden Forsigtighed, at hun vilde have vaagnet, dersom hun ikke ved Dachneschs Trylleri havde sovet fastere end sædvanligt."

„Hvorledes, min skjønne Froken," vedblev Prindsen, „I vaagner ikke ved disse Kjærlighedstegn af Prinds Kamaralsaman! Hvo I endog er, han er ikke Eders Kjærlighed uværdig."

Han var i Begreb med, for Alvor at vække hende, men han befindede sig pludseligt. „Skulde det ikke," sagde han ved sig selv, „være denne, som Sultanen, min Fader, vilde give mig til Gemalinde? Han har gjort stor Uret i, at han ikke før har ladet mig see hende. Jeg vilde ikke ved min Ulydighed og min offentlige Modstand, saaledes have fornærmet ham, og han vilde have sparet sig den Beskjæmmelse, som jeg har foraarsaget ham."

Prinds Kamaralsaman angrede oprigtigt den Feil, som han havde begaaet, og han var endnu engang i Begreb med at vække Prindsessen af China, men idet han igjen holdt inde, sagde han: „Maaskee vil min Fader overraske mig; uden Tvivl har han affendt denne unge Froken, for at prove mig, om jeg virkelig bærer saa stor Afsky for Ægtestanden, som jeg har sagt ham. Hvem veed, om han ikke selv har bragt hende hid, og om han ikke har skjult sig, for at træde frem, og beskjæmme mig for min Forstillelse. Denne anden Feil vilde endnu være langt større, end den første. I ethvert Tilfælde vil jeg lade mig noie med denne Ring, for at bevare en Erindring om hende."

Det var en meget skjøn Ring, hvorpaa følgende Vers stode indgravne:

„Tro ikke, at jeg har forglemt den, den Eed, som Du har aflagt for mig;

Mit Hjerte er paa gloende Kul, fra det Øieblik af, da Du forlod mig."

Han tog behændigt denne Ring af Prindsessens Finger, og satte hende sin paa istedet. Herpaa vendte han Ryggen til hende, og det varede ikke længe, saa sov han, ved Aandens Fortryllelse, igjen ligesaa fast, som før.

Saasnart Prinds Kamaralsaman var sovet ind, forvandlede Dachnesch sig ligeledes til en Loppe, sprang hen og stak Prindsessen under Læben. Hun vaagnede, og reiste sig iveiret, og da hun aabnede Øinene, var hun meget forbauset over at see sig liggende hos en Mand. Fra Forbauselse gik hun over til Beundriug, og fra Beundring til en hæftig Glæde, som hun lod see, saasnart hun saae, at det var en saa skjøn Yngling.

„Hvad!" raabte hun, „er det Eder, som Kongen min Fader, har bestemt til min Gemal? det gjør mig meget ondt, ei at have vidst det, jeg vilde da ikke have bragt ham i Brede mod mig, og ikke saa længe have været berøvet en Gemal, som jeg ikke kan afholde mig fra at elske af ganske Hjerte. — Vaagn op! vaagn op! det passer sig ikke vel for en Brudgom at sove saa meget Brudenatten."

Idet hun sagde dette, tog hun Prinds Kamaralsaman ved Armen og rystede ham saa stærkt, at han var vaagnet, hvis Feen Maimune ikke i Øieblikket ved sit Trylleri havde forstærket hans Søvn. Hun rystede ham gjentagne Gange, og da hun saae, at han ikke vaagnede, vedblev hun: „Ei, hvad er der da tilstødt Eder? Skulde en paa Eder og mig misundelig Medbeiler have forhexet Eder, og neddysset Eder i denne uovervindelig Søvn, nu, da I skulde være muntrere end nogensinde?"

Hun tog nu hans Haand, og idet hun kyssede den med Ømhed, bemærkede hun Ringen paa hans Finger. Hun fandt den saa lig med hendes egen, at hun uden Betænkning antog den for sin, da hun saae, at hun bar en anden istedetfor den. Hun begreb ikke, hvorledes dette Bytte var skeet, men hun tvivlede ikke om, at det jo var det sikkre Tegn paa hendes Formæling. Træt af den forgjæves anvendte

Møie, som hun havde havt for at vække ham, og overtydet om, som hun troede, at han ikke kunde undgaae hende, sagde hun: „Da jeg ikke kan bringe det til at vække Eder, saa vil jeg ikke mere gjøre mig Møie med at afbryde Eders Søvn. Paa Gjensynet!"

Efterat hun med disse Ord havde trykket ham et Kys paa Kinden, lagde hun sig ned igjen, og brugte kun meget kort Tid, for igjen at sove ind.

Da Maimune saae, at hun, uden Frygt for at vække Prindsen af China, kunde tale, sagde hun til Dachnesch: „Nu, Du Fordømte, har Du seet det? Er Du nu overtydet om, at Din Prindsesse ikke er saa skjøn, som min Prinds? Gaa, jeg vil skjænke Dig det Væddemaal, som Du har tabt til mig. Tro mig en anden Gang, naar jeg forsikrer Dig om Noget." Og idet hun vendte sig til Kaschkasch, tilføiede hun: „Hvad Dig angaaer, saa takker jeg Dig. Tag, tilligemed Dachnesch, Prindsessen, og bærer hende sammen hen i hendes Seng, som han vil vise Dig."

Dachnesch og Kaschkasch udførte Maimunes Befaling, og Maimune begav sig igjen ned i sin Brønd.

Den frembrydende Dag bød Sultaninde Scheherasade Taushed, og Sultan Schachriar stod op. I den følgende Nat vedblev Sultaninden Fortællingen om denne Historie saaledes:

Tohundrede og sex og tyvende Nat.

„Herre, da Prinds Kamaralsaman vaagnede den følgende Morgen, saae han efter, om den Frøken, som han om Natten havde seet ved sin Side, endnu var der. Da han ikke saae hende mere, sagde han ved sig selv: „Jeg havde vel tænkt, at det var en Overraskelse, som Kongen min Fader vilde forskaffe mig! det er mig meget kjært, at jeg har taget mig i Agt derfor."

Han vakte Slaven, som endnu sov, og bød ham hurtigt at komme, for at klæde ham paa, uden at sige ham Noget derom. Slaven bragte ham Vaskebækken og Vand; han

stod op, oa efterat han havde forrettet sin Bøn, tog han en Bog, og læste en Tidlang.

Efter sine sædvanlige Øvelser kaldte Kamaralsaman paa Slaven, og sagde til ham: „kom her, og lyv ikke for mig. Siig mig: hvorledes er den Frøken kommet herind, som denne Nat har sovet hos mig, og hvem har bragt hende herhen?"

„Prinds," svarede Slaven med stor Forbauselse, „om hvilken Frøken taler I?"

„Om den, siger jeg Dig," svarede Prindsen, „som denne Nat er kommet eller blevet ført herhen, og har sovet hos mig."

„Prinds," svarede Slaven, „jeg sværger Eder til, at jeg ikke veed Noget deraf. Hvorledes skulde Frøkenen være kommet herind, da jeg sover ved Døren?"

„Du lyver, Skurk," svarede Prindsen, „og Du er i Forstaaelse med dem, for at qvæle mig endnu mere, og gjøre mig gal."

Idet han sagde dette, gav han ham et Drefigen, saa at han styrtede til Jorden, og efterat han havde traadt ham ned med Fødder, bandt han ham Brøndrebet under Armene, hidsede ham ned dermed og dykkede ham flere Gange med Hovedet under Vandet. „Jeg drukner Dig," raabte han til ham, „naar Du ikke hurtigt siger mig, hvem Frøkenen er og hvo der har bragt hende herhid."

Slaven, bestædt i denne haarde Nød, halv i Vandet, halv ovenfor det, sagde ved sig selv: „Uden Tvivl har Prindsen af Sorg tabt Forstanden, og jeg kan blot ved en Løgn redde mig." — „Prinds," sagde han derpaa til ham med bedende Tone, „skjænk mig Livet! jeg besværger Eder derom; jeg lover at sige Eder Sagens Sammenhæng."

Prindsen tog nu Slaven op igjen, og trængte ind paa ham om at tale. Saasnart Slaven var kommet op af Brønden, sagde han zittrende til ham: Prinds, I seer vel, at jeg i denne Tilstand ei kan tilfredsstille Eder; forund mig saamegen Tid, at jeg kan skifte mine Klæder."

„Jeg tilstaaer Dig det, svarede Prindsen; men gjør det hurtig, og tag Dig vel iagt for at fordølge Sandheden."

Slaven gik ud, men indelukkede Prindsen, og løb, som han var, hen i Palladset."

Kongen underholdt sig just med sin Storvizir, og be-

klagede sig for ham over den slemme Nat, som hans Søns Ulydighed og strafværdige Opsætsighed havde paadraget ham.

Ministeren bestræbte sig for at trøste ham, og at gjøre ham begribeligt, at Prindsen selv havde givet ham Leilighed til at føre ham tilbage til sin Pligt. „Herre," sagde han til ham; „Eders Majestæt maa ikke angre at have sat ham fangen. Saafremt I blot har Taalmodighed til at lade ham blive en kort Tid i Fangenskab, saa kan I være overtydet om, at denne ungdommelige Hede vil bortdunste, og han endelig vil underkaste sig Alt, hvad I vil fordre af ham."

Storviziren endte just denne Tale, da Slaven traadte frem for Kong Schachsaman: „Herre," sagde han til ham, „det gjør mig meget ondt, at maatte bringe Eders Majestæt en Nyhed, som I kun vil høre med stor Misfornøielse. Hvad Prindsen fortæller om en Frøken, som har sovet hos ham i Nat, og den Tilstand, hvori han har bragt mig, som Eders Majestæt kan see, give mig kun altfor meget at forstaae, at han ikke er ret ved Forstanden."

Herpaa fortalte han Alt, hvad Prindsen havde sagt, og paa hvilken Maade han havde mishandlet ham, med Udtryk, som gjorde hans Fortælling desto sandsynligere.

Kongen, som ikke havde ventet denne ny Gjenstand for Bekymring, sagde til sin første Minister: „Det er atter en meget ubehagelig Tildragelse, langt fra det Haab, som Du nylig gav mig. Gaa, og spild ingen Tid: udforsk selv, hvad det er, og bring mig Besked."

Storviziren adlød paa Stedet, og ved sin Indtrædelse i Prindsens Værelse fandt han ham meget rolig siddende med en Bog i Haanden, hvori han læste. Han hilste ham, og efterat han havde sat sig hos ham, sagde han til ham: „Jeg forbander Eders Slave, fordi han er kommet til Kongen, Eders Fader, og har forskrækket ham ved den overbragte Nyhed."

„Hvilken Nyhed," svarede Prindsen, „kan saaledes have forskrækket ham? Jeg har langt mere Aarsag til at beklage mig over min Slave."

„Prinds," vedblev Viziren, „Gud forbyde, at det, som han har fortalt om Eder, skulde være sandt! Den gode Tilstand, i hvilken jeg beder Gud at opholde Eder, giver mig tilkjende, at der er Intet derom."

„Maaskee," svarede Prindsen, „har han ikke gjort sig rigtig forstaaelig. Da I nu er kommet, saa er det mig kjært at kunne adspørge en Mand, som Eder, da I dog maa vide Noget om, hvem den Frøken er, som har sovet hos mig denne Nat."

Ved dette Spørgsmaal foer Storviziren tilbage. „Prinds, svarede han, „forundre Eder ei over min Forbauselse ved dette Spørgsmaal. Hvorledes var det muligt, at, jeg vil ikke sige et Fruentimmer, men overhovedet noget Menneske i Verden skulde om Natten være trængt herind, hvor man kun kan træde ind gjennem Døren, hen over Eders Slaves Legeme? Jeg beder Eder, besind Eder, og I vil finde, at I har havt en Drøm, som har efterladt dette levende Indtryk hos Eder."

„Jeg lader mig ikke noie med dette Udsagn," vedblev Prindsen i en høiere Tone, „jeg vil absolut vide, hvad der er blevet af denne Frøken, og jeg er her paa et Sted, hvor jeg forstaaer at skaffe mig Lydighed."

Ved disse eftertrykkelige Ord geraadede Storviziren i en ubeskrivelig Forlegenhed, og tænkte paa Midler til at drage sig ud deraf saa godt, som muligt. Han forsøgte det hos Prindsen med det Gode, og spurgte ham i de underdanigste og forsigtigste Udtryk, om han da selv havde seet denne Frøken.

„Ja, ja," svarede Prindsen, „jeg har seet hende, og har meget vel mærket, at I har affendt hende, for at friste mig. Hun har spillet den af Eder foreskrevne Rolle meget godt, idet hun ikke har talt et Ord, men har anstillet sig sovende, og har bortfjernet sig, saasnart jeg igjen var sovet ind. I veed det uden Tvivl, og hun vil sikkert ikke have undladt at aflægge Eder Beretning derom."

„Prinds," svarede Storviziren, „jeg sværger Eder til, at der er Intet om Alt det, som jeg her hører af Eders Mund, og Kongen, Eders Fader, og jeg, vi have ikke sendt den Frøken, om hvem I taler, ja, vi have ei engang havt en saadan Tanke. Tillad mig endnu engang at sige Eder, at I blot har seet denne Frøken i Drømme."

„I kommer altsaa ogsaa blot for at spotte mig," svarede Prindsen vreed, „og for at sige mig lige i Ansigtet, at det, som jeg fortæller Eder, er en Drøm." Og derpaa greeb

han ham i Skjægget, og bearbeidede ham saalænge med Prygl, indtil han ikke kunde røre en Haand mere.

Den stakkels Storvizir bar taalmodigt Prinds Kamaralsamans hele Vrede. „Her er jeg nu," sagde han ved sig selv, „i samme Tilfælde, som Slaven; jeg kan tale om Lykke, hvis jeg, ligesom han, undgaaer en saa stor Fare." Og midt under Slagene, hvormed Prindsen endnu bestandigt overvældede ham, raabte han: „O Prinds, jeg beder Eder at laane mig Øre et Øieblik." Prindsen, som endelig var træt af at slaae, lod ham tale.

„Jeg tilstaaer Eder, Prinds," sagde nu Storviziren med Forstillelse, „at der er Noget i Eders Formodning. Men det er Eder ikke ubekjendt, at en Minister er tvungen til at fuldføre Kongens, sin Herres Befalinger. Naar I vil have den Godhed at tillade mig det, saa vil jeg gaae hen og sige ham Alt, hvad I befaler mig."

„Jeg tillader det," sagde derpaa Prindsen; „gaa og slig ham, at jeg vil ægte den Frøken, som han har sendt eller bragt mig. Gjør det hurtigt, og bring mig Svar."

Storviziren gjorde ham ved sin Bortgang et dybt Buk, og troede sig ei i Sikkerhed, førend han var ude af Taarnet, og havde lukket Døren efter Prindsen.

Storviziren lod sig see for Kong Schachsaman med en nedslagen Mine, som i Forveien gjorde denne bekymret.

„Velan," spurgte Fyrsten ham, „i hvilken Tilstand har Du fundet min Søn?"

„Herre," svarede Ministeren, „hvad Slaven har beretet Eders Majestæt, er kun alt for sandt." Herpaa fortalte han ham sin Underholdning med Prindsen, hvorledes denne var bleven vreed, saasnart han havde vovet at forestille ham ham, at det var umuligt, at hiin Frøken, om hvem han talte, havde sovet hos ham, hvilken Mishandling han havde lidt af ham, og hvilken List han havde betjent sig af, for at slippe fra ham.

Schachsaman, der var saameget mere bekymret, da han stedse elskede Prindsen med Ømhed, vilde selv overtyde sig om Sandheden; han gik altsaa til ham i Taarnet, og tog Storviziren med sig.....

„Men, Herre," sagde her Sultaninde Scheherasade, idet hun afbrød sig selv, „jeg bliver vaer, at Dagen bryder frem."

Dermed taug hun. Den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og syv og tyvende Nat.

„Herre, Prinds Kamaralsaman modtog Kongen, sin Fader, i sit Fangetaarn med stor Ærbødighed. Kongen satte sig, og efterat han havde ladet Prindsen sidde ved Siden af sig, gjorde han ham flere Spørgsmaal, paa hvilke han svarede meget fornuftigt. Fra Tid til anden saae han paa Storviziren, som om han vilde sige ham, at han ikke fandt, at Prindsen, hans Søn, havde tabt Forstanden, som han havde forsikret, men at han selv maatte have tabt den.

Endelig talte Kongen ogsaa om Frøkenen til Prindsen, og sagde: „Min Søn, jeg beder Dig at sige mig, hvilken Sammenhæng det har med den Frøken, som skal have sovet hos Dig denne Nat?"

„Herre," svarede Kamaralsaman, „jeg beder Edes Majestæt ikke at formere min Ærgrelse over denne Gjenstand endnu mere; viis mig hellere den Naade, at give mig hende til Gemalinde. Saa stor Utilbøielighed jeg endog hidtil har havt mod Fruentimmer, saa har dog denne Skjønhed saaledes fortryllet mig, at jeg ikke tager i Betænkning at tilstaae Eder min Svaghed. Jeg er beredt til, med største Taknemlighed at modtage hende af Eders Haand."

Kong Schachsaman blev ganske bestyrtset over dette Svar af Prindsen, som syntes meget at modsige den sunde Forstand, han hidtil havde viist. „Min Søn," svarede han, „Du siger mig der Noget, som sætter mig i den største Forbauselse, af hvilken jeg neppe kan komme mig igjen. Jeg sværger Dig ved den Krone, som engang skal gaae over fra mig til Dig, at jeg ikke veed det Mindste om den Frøken, om hvem Du taler. Hvis Nogen er kommet herind, saa har jeg ingen Deel deri. Men hvorledes havde hun uden vort Samtykke kunnet komme i dette Taarn? Thi hvad min Storvizir endog maa have sagt Dig, saa har han kun gjort det, for at berolige Dig. Det maa være en Drøm; see vel til, jeg beder Dig, og besind Dig!"

„Hr. Fader," svarede Prindsen," jeg vilde for stedse være uværdig til Eders Majestæts Godhed, hvis jeg ikke troede den mig af Eder givne Forsikkring. Men jeg beder Eder at have den Taalmodighed at høre mig, og selv at dømme, om det, som jeg har den Ære at fortælle Eder, er en Drøm."

Herpaa fortalte Prinds Kamaralsaman Kongen, sin Fader, alle Omstændighederne ved sin Opvaagnelse. Han skildrede ham med Begeistring Frøkenens Skjønhed og Yndighed, som han havde fundet ved sin Side, den Kjærlighed, som han i et Øieblik havde fattet til hende, og hans forgjæves anvendte Umage for at vække hende. Han forsaug ham selv ikke, hvad der havde bevæget ham til at sove ind igien, efterat han havde ombyttet sin Ring med Frøkenens. Han endte endelig dermed, at han tog Ringen af Fingeren, og rakte ham den med de Ord: Herre, min er Eder ei ubekjendt, I har flere Gange seet den. Altsaa haaber jeg nu, at I vil være overtydet om, at jeg ikke har tabt Forstanden, som man har indbildt Eder."

Kong Schachsaman erkjendte saa tydeligt Sandheden af det, som hans Søn fortalte ham, at han Intet havde at svare derpaa. Ja han geraadede derover i saa stor Forbauselse, at han sad længe, uden at kunne sige et Ord.

Prindsen benyttede dette Øieblik, og sagde fremdeles til ham: „Herre, den Lidenskab, som jeg føler for dette yndige Væsen, hvis dyrebare Billede jeg bevarer i mit Hjerte, er allerede saa hæftig, at jeg ikke føler mig stærk nok til at modstaae den. Jeg beder Eder, hav Medlidenhed med mig, og forskaf mig den Lykke at besidde hende."

„Efter det, jeg hører af Dig, min Søn, og efter Synet af denne Ring," svarede Kongen, „kan jeg ikke mere tvivle om, at Din Lidenskab jo er sand, og at Du virkelig har seet den Frøken, som har opvakt den. Gud give, at jeg kjendte denne Frøken; Du skulde endnu idag blive tilfredsstillet, og jeg vilde være den lykkeligste Fader af Verden. Men hvor skulle vi søge hende? Hvorledes, og paa hvilken Vei er hun kommet herind, uden min Villie og mit Vidende? Hvorfor er hun kommet? Blot for at sove hos Dig, vise Dig sin Skjønhed, antænde Kjærlighed hos Dig, medens hun sov, og igjen forsvinde, medens Du sov? Jeg begriber ikke dette Eventyr, min Søn, og hvis Himlen ikke

er os gunstig, saa vil det vel bringe os begge i Graven."

Idet han sagde dette, tog han Prindsen ved Haanden, og tilfoiede: „Kom, lader os fælleds bære vore Lidelser, Du, fordi Du elsker haabløst, og jeg, fordi jeg seer Dig saa bedrøvet, uden at kunne helbrede Dit Onde."

Kong Schachsaman forte Prindsen igjen ud af Taarnet og ind i Palladset, hvor denne, af Fortvivlelse over at elske en Ubekjendt, strax lagde sig tilsengs. Kongen indsluttede sig, og sorgede flere Dage tilligemed ham, uden i mindste Maade at ville bekymre sig om sit Riges Anliggender.

Hans første Minister, hvem han alene havde givet Adgang til sig, kom en Dag og forestillede ham, at hans hele Hof, og selv Folket begyndte at knurre, fordi de ikke mere saae ham, og han ikke daglig pleiede Retfærdighed, som forhen, og at han ikke kunde staae inde for de Uordener, som kunde udspringe deraf. „Jeg beder Eders Majestæt," vedblev han, „at tage Hensyn hertil. Jeg er overbeviist om, at Eders Nærværelse lindrer Prindsens Smerte, og hans igjen Eders, men I maa dog tænke paa, ikke at lade Alt gaae til Grunde. Tillad, at jeg foreslaaer Eder at bringe Prindsen hen til Slottet paa den lille Ø nær ved Havnen, og kun to Gange om Ugen at give Audients. Under den Fraværelse, som denne Forretning nøder Eder til, vil Stedets fortryllende Skjønhed, den friske Luft og den vidunderlige skjønne Udsigt derfra, gjøre Eders korte Fraværelse taalelig for Prindsen."

Kong Schachsaman billigede dette Raad, og saasnart hiint Slot, som han ikke længe havde besøgt, var indrettet, begav han sig derhen med Prindsen, og forlod ham blot der, for punktlig at give begge Audientserne. Den øvrige Tid tilbragte han ved hans Seng, og snart bestræbte han sig for at trøste ham, snart klagede han med ham.

Fortsættelse af Historien om Prindsessen af China.

Medens disse Ting foregik i Kong Schachsamans Hovedstad, havde begge Aanderne, Dachnesch og Kaschkasch, bragt Prindsessen af China tilbage til Palladset, hvor Kongen, hendes Fader, holdt hende indsluttet, og igjen lagt hende i sin Seng.

Da Prindsessen vaagnede om Morgenen, saae hun baade til Høire og Venstre, og da hun saae, at Prinds Kamaralsaman ikke var hos hende, raabte hun saa høit paa sine Fruentimmer, at de hurtigt løb til, og omringede hendes Seng. Ammen traadte hen ved Hovedet af hende og spurgte hvad hun ønskede, og om der var tilstødt hende Noget.

„Siger mig," svarede Prindsessen, „hvor er den Yngling blevet af, som jeg af ganske Hjerte elsker, og som i denne Nat har sovet hos mig?"

„Prindsesse," svarede Ammen, „vi forstaae Intet af Eders Tale, naar I ikke forklarer Eder tydeligere."

„I maae da vide," vedblev Prindsen, „at den skjønneste og elskværdigste Yngling, som man kan tænke sig, har denne Nat sovet hos mig; længe har jeg kjærtegnet ham, og anvendt alt Muligt, for at vække ham, uden at kunne opnaae det; jeg spørger Eder nu: hvor er han?"

„Prindsesse," svarede Ammen, „uden Tvivl vil I blot have os til Bedste. Behager I ikke at staae op?"

„Jeg taler for Alvor," svarede Prindssessen, „og jeg vil vide, hvor han er."

„Men, Prindsesse," vedblev Ammen, „I var dog alene, da vi igaar Aftes bragte Eder til Sengs, og Ingen er kommet herind, for at sove hos Eder, saavidt vi vide, alle Eders Fruentimmer og jeg."

Prindsessen af China tabte Taalmodigheden; hun tog sin Amme ved Hovedet, og gav hende Drefigen og djærve Næveslag. „Du skal sige mig det, gamle Hex," sagde hun, „eller jeg ombringer Dig."

Ammen anvendte alle Anstrængelser, for at undrage sig hendes Hænder. Endelig reev hun sig løs, og gik paa Stedet hen til Dronningen af China, Prindsessens Moder. Med Taarer i Øinene, og ganske blaat Ansigt, lod hun sig see

for Dronningen, som med stor Forbauselse spurgte hende, hvem der havde sat hende i denne Tilstand.

„Herskerinde," svarede Ammen, „I seer, hvorledes Prindsessen har tilredet mig; hun havde ombragt mig, hvis jeg ei snart havde revet mig ud af hendes Arme." Herpaa fortalte hun hende Anledningen til hendes Vrede og Hæftighed, hvorover Dronningen ikke blev mindre bekymret, end forbauset. „I seer, Herskerinde," tilføiede hun til Slutningen, „at Prindsessen har mistet Forstanden. I kan selv dømme derom, hvis I vil have Uleilighed at gaae hen til hende."

Dronningen af China, som elskede sin Datter ømt, blev meget foruroliget over denne Efterretning; hun lod sig ledsage af Ammen, og ilede hen til Prindsessen, hendes Datter."

Sultaninde Scheherasade vilde vedblive, men hun bemærkede, at Dagen allerede brød frem; hun taug altsaa. Den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og otte og tyvende Nat.

„Herre, da Dronningen af China traadte ind i det Gemak, hvori Prindsessen, hendes Datter, var indspærret, satte hun sig ved Siden af hende; og efterat hun havde erkyndiget sig om hendes Sundhed, spurgte hun hende, hvilken Aarsag hun havde til at være utilfreds med sin Amme, som hun saaledes havde mishandlet. „Min Datter," sagde hun, „det er ikke anstændigt, og aldrig maa en høi Prindsesse, som Du, saaledes lade sig henrive af sine Lidenskaber."

„Fru Moder," svarede Prindsessen, „jeg seer vel, at Eders Majestæt ogsaa vil spotte mig; men jeg erklærrer, at jeg ikke vil faae Ro, førend den elskværdige Yngling, som har sovet hos mig denne Nat, er min Gemal. I maa vide, hvor han er; jeg beder Eder indstændigt at lade ham komme igjen."

Tillige fremsagde hun følgende Vers:

„Ak, hvor stor var ei hans Skjønhed! — Dog Skjønhed er kun en ringe Deel af hans Egenskaber."

„Hans ranke Vext, der ligner en smækker Green, er ikke mindre henrivende, end hans Kinders friske Roser."

„Disse Kinder ere rosenfarvede Blade, paa hvilke Mærkerne (som klæde ham saa skjønt) lade sig see som Punkter til Runerne[12]) i hans Øienbryn, som ere tegnede derpaa med Blækkets Sorthed."

„Jeg holdt ikke op, fra den Tid af at bede om hans Tilbagekomst: — maatte han dog komme! — Dog at holde sig fjern, synes at være ham egent."

„Gjerne vilde jeg da tilgive Tiden dens Uretfærdighed, og udbrede et tæt Slør derover."

„Vi have tilbragt Natten med at omarme hinanden; Omfavnelse var vor Kammerat; han var glædedrukken af min Gazelleskikkelse, og jeg af hans Munds Bæger."

„Jeg trykkede ham fast til mig, som en Gjerrig holder fast paa sin Rigdom, af Frygt for, at een af hans Skjønheder skulde blive mig rovet.

Jeg holdt ham i mine Arme, som om han var en Gazelle, for hvis Bliks Indtryk jeg var bange." —

„Min Datter," svarede Dronningen, „Du sætter mig i Forbauselse og jeg forstaaer ikke Din Tale!"

Nu glemte Prindsessen Ærefrygten, og vedblev: „Fru Moder, min Fader Kongen og I have sat mig i Rette, for at bevæge mig til at formæle mig, da jeg ingen Lyst havde dertil; denne Lyst er nu kommet, og jeg vil absolut have den Yngling, om hvem jeg har fortalt Eder, til Mand, eller jeg ombringer mig."

Dronningen forsøgte det med det Gode hos Prindsessen, og sagde til hende! „Min Datter, Du veed selv ret vel, at Du er alene i Dit Gemak, og at ingen Mand kan komme herind til Dig."

Men Prindsessen afbrød hende, istedetfor at høre paa hende, og viste sig saa ustyrlig, at Dronningen var nødt til, med stor Bedrøvelse at bortfjerne sig, for at give Kongen Underretning om Alt.

Kongen af China vilde selv udgrunde Sagen; han kom ind i Prindsessens, sin Datters Værelse, og spurgte hende, om det var sandt, som han havde hørt.

„Hr. Fader," svarede hun, „lader os ikke tale derom, viis mig blot den Naade, at give mig den Mand igjen, som har sovet hos mig denne Nat."

„Hvad, min Datter," svarede Kongen," har Nogen sovet hos Dig i Nat?"

„Hvorledes, Hr. Fader," svarede Prindsessen, uden at lade ham faae Tid til at vedblive, „I sporger mig, om Nogen har sovet hos mig? Det er ikke Eders Majestæt ubekjendt. Det er den skjønneste Yngling, som Solen nogensinde har beskinnet. For at Eders Majestæt ei skal tvivle paa," vedblev hun, „at jeg har seet ham, at han har sovet hos mig, at jeg har kjærtegnet ham, og anvendt al Umage for at vække ham, uden at kunne udrette det, saa behag at see denne Ring her."

Hun rakte Haanden frem, og Kongen af China vidste ikke hvad han skulde sige, da han saae, at det var en Mandsring. Men da han ikke kunde begribe hele hendes Fortælling, og han havde ladet hende indspærre som en Vanvittig, saa holdt han hende endnu for ligesaa gal, som tilforn. Og af Frygt for, at hun vilde forgribe sig paa ham, eller paa andre; som vare i Nærheden, af hende, lod han hende, uden at tale videre med hende, lægge i Lænker, og indspærre endnu fastere, og gav hende blot hendes Amme til Betjening, samt satte en stærk Vagt ved Døren.

Kongen af China var utrøstelig over den Ulykke, som var tilstodt hans Datter, Prindsessen, idet hun, som han indbildte sig, havde mistet Forstanden, og tænkte paa Midler til hendes Helbredelse. Han forsamlede sit Raad, og efterat han havde skildret hendes Tilstand, tilføiede han: „Hvis Nogen er saa duelig, at han vil paatage sig at udvirke hendes Helbredelse, saa vil jeg give ham hende til Kone og indsætte ham til Arving af mit Rige og min Krone."

Ønsket, at besidde en saa skjøn Prindsesse, og Haabet om, engang at beherske et saa mægtigt Kongerige, som China, gjorde stort Indtryk paa en allerede bedaget Emir, som sad med i Raadet. Da han forstod Troldomskunster, saa smiggrede han sig med et lykkeligt Udfald, og tilbød Kongen sin Tjeneste.

„Jeg samtykker deri," vedblev Kongen, „men jeg siger Dig forud, at det skeer kun under den Betingelse, at Hovedet skal afhugges Dig, naar det ikke lykkes Dig; det vilde være ubilligt at løbe af med en saa stor Priis, uden fra Din Side at vove Noget derfor. Og hvad jeg siger Dig, siger jeg tillige alle Andre, som efter Dig ville tilbyde sig, ifald Du ikke antager Betingelsen, eller det mislykkes Dig."

Emiren antog Betingelsen, og Kongen førte ham selv hen til Prindsessen.

Denne tilhyllede sit Ansigt, saasnart hun saae Emiren komme, og sagde: „Hr. Fader, Eders Majestæt overrasker mig ved at bringe en Mand til mig, som jeg ikke kjender, og af hvem min Religion forbyder mig at lade mit Ansigt see."

„Min Datter," svarede Kongen," hans Nærværelse maa ikke være Dig anstødelig; det er een af mine Emirer, som begjærer Dig til Gemalinde."

„Hr. Fader," vedblev Prindsessen, „det er ikke ham, som I allerede har givet mig, og af hvem jeg har modtaget den Forlovelsesring, jeg her bærer; I vil ikke tage mig det ilde op, naar jeg ingen Anden antager."

Emiren havde ventet, at Prindsessen vilde foretage sig eller sige forrykte Ting, og var meget forbauset, da han saae hende saa rolig, og hørte hende tale saa fornuftigt. Han indsaae vel, at hendes Vanvid ikke var andet end hæftig Kjærlighed, som maatte have sin gode Grund. Han vovede ikke at forklare sig desangaaende for Kongen. Denne havde ikke kunnet taale, at Prindsessen havde skjænket sit Hjerte til nogen Anden, end den, som hun skulde modtage af hans Haand. Men, idet han kastede sig for hans Fødder, sagde han: „Herre, efter hvad jeg nylig har hørt, vilde det være unyttigt, hvis jeg paatog mig Prindsessens Helbredelse; jeg veed intet Middel imod hendes Onde, og mit Liv er Eders Majestæt henfaldet."

Kongen, opbragt over Emirens Uduelighed og den Møie, som han havde foraarsaget ham, lod ham Hovedet afhugge.

Nogle Dage derpaa lod Kongen, for ikke at kunne gjøre sig den Bebreidelse at have forsømt Noget til Prindsessens Helbredelse, offentligt bekjendtgjøre i sin Hovedstad, at hvis en Læge, Stjernetyder eller Troldmand var saae duelig, igjen at skaffe Prindsessen sin Forstand, saa skulde han blot komme, dog under den Betingelse at miste Hovedet, hvis han ikke helbredede hende. Han lod samme Bekjendtgjørelse komme ud i de fortrinligste Stæder i hans Rige og ved Nabofyrsternes Hoffer.

Den Første, som nu tilbød sig dertil, var en Stjernetyder og Troldmand, og Kongen lod ham ved en Gilding

føre hen til sin Datters Fængsel. Sjernetyderen fremtog af en Sæk, han havde under Armen, et Astrolabium, en lille Himmelkugle, et Kulbækken, flere Specerier til at ryge med, et Kobberkar og forskjellige andre Ting, og befalede, at man skulde bringe ham Ild.

Prindsessen af China spurgte, hvad alle disse Anstalter skulde betyde. „Prindsesse," svarede Stjernetyderen, „de tjene til at besværge den onde Aand, af hvem I er besat, og at indslutte den i det Kar, som I her seer, og kaste det ned paa Havets Bund."

„Fordømte Stjernekiger," udraabte Prindsessen, „viid, at jeg ikke behøver alle disse Forretninger, at jeg har min sunde Forstand, og Du selv er en Vanvittig. Hvis Din Magt naaer saa vidt, saa bring mig blot den her, som jeg elsker; det er den bedste Tjeneste, som Du kan vise mig."

„Prindsesse," svarede Stjernetyderen, „hvis det forholder sig saaledes, saa kan I ikke vente det af mig, men ene og alene af Kongen, Eders Fader."

Herpaa stak han igjen Alt i sin Sæk, som han havde fremtaget deraf, meget fortrydelig over, at han saa let havde indladt sig paa at helbrede en indbildt Syg.

Da Stjernetyderen og Gildingen igjen blev ført frem for Kongen af China, lod hiin ham ikke komme til Orde, men sagde selv til Kongen med Dristighed: „Herre, ifølge den Bekjendtgjørelse, som Eders Majestæt lod udgaae, og selv bekræftede mig, ansaae jeg Prindsessen for vanvittig, og var vis paa, ved de mig bekjendte Hemmeligheder igjen at bringe hende til Fornuft; men jeg har snart erfaret, at hun ingen anden Sygdom har, end Kjærlighed, og min Kunst udstrækker sig ei til at kunne helbrede dette Onde. Eders Majestæt kan bedre helbrede det, end nogen Anden, naar I giver hende den Gemal, hun ønsker."

Kongen blev opbragt over denne Uforskammenhed af Stjernetyderen, som han ansaae den for, og lod ham Hovedet afhugge.

For ikke at trætte Eders Majestæt ved Gjentagelser," vedblev Scheherasade, „siger jeg blot, at hundrede og halvtredsindstyve, saavel Stjernetydere, som Læger og Troldmænd, tilbøde sig at helbrede Prindsessen, og at de alle havde samme Skjæbne; deres Hoveder bleve opreiste oven over alle Stadens Porte.

Historien
om Marsawan
og
Fortsættelsen af Kamaralsamans Historie.

Prindsessen af Chinas Amme havde en Søn, ved Navn Marsawan, Prindsessen Melkebroder, som havde diet med hende, og var opdraget tilligemed hende. Begges Venskab havde i deres Barndom, saalænge de vare sammen, været saa stort, at de behandlede hinanden som Broder og Søster, selv efter at deres fremskridende Alder havde gjort deres Skilsmisse nødvendig.

Blandt flere Videnskaber, hvorved Marsawan fra sin tidligste Ungdom havde dannet sin Aand, havde hans Tilbøielighed især hendraget ham til Astrologiens og Geomantiens[13]) og flere andre hemmelige Videnskabers Studium, og han havde gjort sig meget duelig deri. Ikke tilfreds med det, han havde lært af sine Læremestere, havde han, saasnart han følte sig stærk nok til Besværlighederne, begivet sig paa Reiser. Der var ingen berømt Mand i nogen Kunst eller Videnskab, uden han jo havde opsøgt ham i de længst bortliggende Byer, og opholdt sig længe nok hos ham, for at lære Alt af ham, hvad han havde Lyst til.

Efter en Fraværelse af flere Aar, kom Marsawan endelig tilbage til Hovedstaden i China, hvor de Hoveder, som vare opreiste oven over den Port, igjennem hvilken han kom, høiligen forbausede ham. Saasnart han igjen var kommet hjem, spurgte han, hvad det skulde betyde, og fremfor Alt erkyndigede han sig om Prindsessen, hans Melkesøster, som han ikke havde forglemt. Da man ikke kunde besvare hans første Spørgsmaal uden det andet, saa fik han, til sin store Smerte, at vide, hvad han ønskede, og haabede nu,

at hans Moder, Prindsessens Amme, vilde sige ham Mere desangaaende."

Sch.herasade endte her sin Fortælling for denne Nat, Hun optog den igjen følgende Nat med disse Ord, idet hun vendte sig til Sultanen af Indien:

Tohundrede og ni og tyvende Nat.

„Herre, endskjøndt Ammen, Marsawans Moder, var meget beskjæftiget hos Prindsessen af China, saa havde hun dog neppe erfaret, at hendes kjære Søn igjen var hjemme, førend hun tog Tiden iagt, for at gaae hen at omarme ham, og at underholde sig nogle Øieblikke med ham.

Efterat hun med Taarer i Øinene havde fortalt ham Prindsessens beklagelige Tilstand, og Aarsagen til, at Kongen af China, hendes Fader, behandlede hende saaledes, spurgte Marsawan, om hun ikke kunde hjelpe ham til at see hende hemmeligt, uden at Kongen erfarede Noget derom. Efterat Ammen havde overveiet Sagen nogle Øieblikke, sagde hun til ham:

„Min Søn; nu kan jeg ikke sige noget Bestemt desangaaende; men vent mig imorgen ved samme Tid, og jeg skal bringe Dig Svar."

Da nu Ingen, undtagen Ammen, turde nærme sig Prindsessen, uden at have Tilladelse dertil af Gildingen, som havde Vagt ved Døren, og Ammen vel vidste, at denne kun havde været en kort Tid i Tjenesten, og at det var ham endnu ubekjendt, hvad der var foregaaet ved Kongen af Chinas Hof, saa henvendte hun sig til denne, og sagde til ham:

„I veed, at jeg har opammet og opdraget Prindsessen, men I veed maaskee ikke, at jeg tilligemed hende paa samme Tid har opammet en Datter, som jeg for kort siden har bortgiftet. Prindsessen, som endnu stedse bærer hende med sin Kjærlighed, vilde gjerne see hende; men hun ønsker det saaledes, at Ingen seer hende hverken gaae ud eller ind."

Ammen vilde endnu sige Mere, men Gildingen afbrød hende, og sagde til hende: „Det er allerede nok, jeg vil stedse med Fornøielse gjøre alt Muligt, for at behage Prindsessen;

lad Eders Datter komme eller hent hende selv, naar det er Nat, og før hende herind, efterat Kongen er gaaet bort; Døren skal staae hende aaben."

Saasnart Natten brød frem,, gik Ammen hen til sin Søn Marsawan. Hun forklædte ham selv som et Fruentimmer saaledes, at Ingen kunde see, at han var en Mand, og førte ham hen til Palladset. Gildingen, som ikke tvivlede om, at det jo var hendes Datter, aabnede Døren og lod dem begge træde ind.

Førend Ammen forstillede Marsawan, nærmede hun sig Prindsessen, og sagde til hende: „Herskerinde, det er intet Fruentimmer, I her seer, det er min Søn Marsawan, som nylig er kommet hjem fra sine Reiser, og som jeg under denne Forklædning har ført herind. Jeg haaber, at I vil unde ham den Ære at vise Eder sin Ærefrygt."

Ved Marsawans Navn yttrede Prindsessen stor Glæde. „Kom nærmere, min Broder," sagde hun strax til Morsawan, „og tag Sløret af; en Broder og en Søster er det ikke forbudet at see hinanden med utilhyllet Ansigt [14])."

Marsawan hilste hende med stor Ærbødighed, men uden at lade ham komme til Orde, vedblev Prindsessen: „Jeg glæder mig over at see Eder saa rask igjen, efterat I har været saa mange Aar borte, uden ved et eneste Ord at give Efterretning fra Eder, ei engang til Eders gode Moder."

„Prindsesse," svarede Marsawan, „jeg er Eder uendelig forbunden for Eders Godhed. Men jeg ventede ved min Hjemkomst bedre Efterretninger om Eder, end de mig meddeelte, som jeg med den inderligste Bedrøvelse seer bekræftede. Jeg er imidlertid meget glad over, at jeg er kommet tidlig nok, for, efter saa mange Andre, hvem det er mislykkedes, at bringe Eder den saa nødvendige Helbredelse. Hvis denne endog skulde være den eneste Frugt af min Flid og mine Reiser, saa vilde jeg dog anse mig tilstrækkeligt belønnet."

Idet Marsawan sagde disse Ord, fremtog han en Bog samt andre Ting, hvormed han havde forsynet sig, og som han, efter sin Moders Beretning om Prindsessens Sygdom, havde anseet nødvendige.

Men da Prindsessen saae disse Tilberedelser, raabte hun: „Hvad, min Broder, I er altsaa ogsaa een af dem, som ind-

bilde sig, at jeg er gal? Udriv Eder fra Eders Vildfarelse, og hør mig!"

Og hun vedblev, idet hun fremsagde Følgende:

„De sige, at Kjærlighed har gjort min Forstand forrykt, men jeg svarer dem: „Er det ikke Livets sande Salighed, den Tilstand, hvor Kjærlighed røver En Forstanden?"

„Beviis mig min Vanvittighed, og bring mig den, som har berøvet mig min Forstand. Deler han min Vanvittighed, o! saa skjæld ikke mig alene!"

Herpaa fortalte Prindsessen Marsawan sin hele Historie, uden at forglemme den ringeste Omstændighed, ligetil den ombyttede Ring, som hun viste ham."

„Jeg har fortalt Eder Alt," tilføiede hun, „uden Forfalskning. Det er sandt, der ligger Noget deri, som jeg ikke begriber, og som giver Anledning til at troe, at jeg ikke er ret ved mine fem Sandser, men man agter ikke paa det Øvrige, der forholder sig saaledes, som jeg siger."

Da Prindsessen havde endt, stod Marsawan, fuld af Forundring og Forbauselse, en Tidlang med nedslagne Øine, uden at sige et Ord. Endelig løftede han Hovedet iveiret, tog Ordet, og sagde:

„Prindsesse, naar det, som I har fortalt mig, er sandt, som jeg er overtydet om, saa mistvivler jeg ikke om at forskaffe Eder den Fyldestgjørelse, I ønsker. Jeg beder Eder blot, endnu i nogen Tid at væbne Eder med Taalmodighed, indtil jeg har gjennemreist nogle Kongeriger, som jeg endnu ikke har besøgt, og saasnart I hører min Hjemkomst, saa vær forsikkret om, at den, efter hvem I saa hæftigt sukker, ikke er langt fra Eder."

Efter disse Ord tog Marsawan Afskeed fra Prindsessen, og ved sin Bortgang hørte han hende endnu sige følgende Vers:

„Min Længsel maler Dit Billede i mit Inderste, endskjøndt det allerede er længe siden, at vi besøgte hinanden. — Var det da kun et Besøg i Drømme?"

„Undertiden bringer Haabet Dig nær til mig, ligesom et Lyn, som trænger ind i Øinene."

„Ø, tøv ikke længere! Du er jo mine Øines Lys: saalænge Du holder Dig bortfjernet, vil Intet omkring mig blive klart!"

Strax den følgende Morgen reiste Marsawan. Han drog fra By til By, fra Land til Land, fra Ø til Ø, og overalt, hvor han kom hen, hørte han tale om Prindsesse Badur (saaledes heed nemlig Prindsessen af China) og hendes Historie."

Efter fire Maaneders Forløb kom vor Reisende til Torf[15], en stor folkerig Søstad, hvor han ikke mere hørte tale om Prindsesse Badur, men om Prinds Kamaralsaman og hans Sygdom, hvis Historie man næsten fortalte paa samme Maade, som Prindsesse Badurs.

Marsawan havde herover en ubeskrivelig Glæde; han erkyndigede sig om, i hvilken Egn af Jorden denne Prinds levede, og erfarede det. Der gaves to Veie derhen, den ene deels til Lands og deels til Søes, og den anden kortere ganske til Søes.

Marsawan valgte denne sidste Vei, og indskibede sig paa en Kofardifarer, som havde en meget lykkelig Fart, lige til de fik Schachsamans Kongeriges Hovedstad i Sigte. Men foran Indseilingen til Havnen stødte Skibet, ved Lodsens Ubehændighed, ulykkeligviis paa en Klippe. Det leed Skibbrud og gik til Grunde, ligefor og i Nærhedeu af det Slot, som Prinds Kamaralsaman beboede, og hvor dengang ogsaa Kong Schachsaman, hans Fader, befandt sig tilligemed sin Storvizir.

Marsawan kunde mesterligt svømme; han tøvede ikke med at springe i Havet, og naaede Strandbredden ved Foden af det kongelige Slot, hvor han, paa Storvizirens Befaling, efter Kongens Villie blev optaget og hjulpet. Man gav ham tørre Klæder, og beværtede ham vel, og da han igjen var kommet til sig selv, bragte man ham for Storvizziren, som havde befalet, at man skulde bringe ham til ham.

Da Marsawan var en meget velskabt ung Mand af et godt Udseende, saa modtog Ministeren ham venligt, og fattede, efter hans passende og aandrige Svar paa alle de Spørgsmaal, han gjorde ham, en stor Høiagtelse for ham; han bemærkede endog efterhaanden, at han besad mangfoldige gode Kundskaber. Dette bevægede ham til at sige:

„Af Eders Tale kan jeg see, at I intet almindeligt Menneske er. Gud give, at I paa Eders Reiser havde lært

eet eller andet Middel til at helbrede en Syg med, som allerede i lang Tid sætter dette Hof i stor Bedrøvelse."

Marsawan svarede, at naar han kjendte den Sygdom, af hvilken denne Person var plaget, saa fandtes der maaskee et Middel derimod.

Storviziren beskrev ham nu den Tilstand, hvori Prindsen befandt sig, og fortalte ham Sagen fra Begyndelsen af. Han fortaug ham Intet, men fortalte om hans længselfuldt ønskede Fødsel, hans Opdragelse, Kongens Ønske at formæle ham tidligt, hans Ulydighed i Raadsforsamlingen, hans Fangenskab, hans udsvævende Paastande i dette, som havde forvandlet sig til en hæftig Lidenskab for en ubekjendt Frøken, som ikke havde nogen anden Grund, end en Ring, som Prindsen udgav for denne Frøkens Ring, der maaskee ikke engang var til i Verden.

Ved denne Storvizirens Fortælling glædede Marsawan sig uendeligt over, at Ulykken ved hans Skibrud havde ført ham derhen, hvor den befandt sig, som han søgte. Han var ganske sikkert overtydet om, at Prinds Kamaralsaman var den, for hvem Prindsessen af China brændte af Kjærlighed, og at denne Prindsesse var Gjenstand for Prindsens hedeste Længsel. Han yttrede sig ei derover for Storviziren; han sagde ham blot, at naar han saae Prindsen, vilde han bedre kunne dømme om, hvorledes han stod til at hjælpes.

„Følg mig," sagde herpaa Storviziren, „I vil finde Kongen hos ham, som allerede har ladet mig vide, at han vil see Eder."

Det Første, der paafaldt Marsawan ved hans Indtrædelse i Gemakket, var Synet af Prindsen, som laa i Sengen, døende og med tillukte Øine. Endskjøndt han var i en saadan Tilstand, kunde Marsawan dog ikke afholde sig fra, uden at tage Hensyn til Kong Schachsaman, Prindsens Fader, som sad ved hans Seng, eller til Prindsen selv, hvem denne Frihed kunde forstyrre, at udraabe: „Ved Himlen, Intet i Verden kan være mere lignende!" Han vilde sige, at han fandt ham liig med Prindsessen af China. Og virkelig havde de begge megen Liighed i deres Ansigtstræk.

Disse Marsawans Ord opvakte Prinds Kamaralsamans Nysgjerrighed; han slog Øinene op, og saae paa ham. Marsawan, som besad ualmindelig megen Aand, benyttede

dette Øieblik, og hilste ham paa Stedet i Vers, men paa en saa skjult Maade, at Kongen og Storviziren Intet forstode deraf. Hans Ord vare følgende:

Jeg seer Dig begravet i Kummer, og Sorgens Suk hører jeg af Dig!"

„Har Kjærlighed bemægtiget sig Dig, eller er Du blevet truffen af (Øinenes) Pile? Thi den Smerte, som jeg bemærker hos Dig, har blot sin Grund i Længsel."

„Tal dog Intet om natlige Besøg; thi Fortællerindens Mund vilde allerede gjøre mig skinsyg."

Thi allerede hendes Klæder misunder jeg, fordi de omgive hendes skjønne Legeme, og Bægeret med hendes Drik, naar hun bringer det til Munden."

„Saaret er jeg, dog ikke af et Sværd, men af Blik, som, lig Pile, trænge ind i mig."

„Da vi endelig, efter lang Skilsmisse, saae hinanden igjen, var jeg forbauset over at see hendes Fingerspidser farvede med Saften af Drageblod[16])."

„Ak," sagde jeg til hende, „hvorledes kan Du, medens jeg er fjern fra Dig, farve Dine Hænder? Er det den Løn, som en af Kummer betrængt og piint Elsker bør nyde?"

„Ved Dit Liv," svarede hun mig," det er ikke Farve, hvormed jeg har farvet mine Fingre; lad Dig ikke bedrage ved dette Skin, og lad det ikke foraarsage Dig endnu større Kummer;"

„Vid, da jeg saae Dig fjern fra mig, Dig, som dog var mit Alt, da er der idag — thi jeg havde ingen Taarer mere — rundet Blod af mine Øine, og da jeg afviskede disse Taarer med mine Hænder, da fandt jeg mine Fingerspidser farvede med Blod."

„O, skjæld ei paa mig, fordi jeg elsker hende; thi denne Kjærlighed foraarsager mig mange Smerter;"

„Thi en Skjønhed uden Lige har smykket hendes Aasyn, og i intet Land have mine Øine seet noget Lignende."

„Skjøn og yndig er hun, hendes Kinder er Roser, og hendes Mund er Vellugt;"

„Hun har Josephs Skjønhed og Lokmans[17]) Viisdom, Davids Skarpsindighed og Marias Kyskhed."

„Men jeg føler Jakobs Smerte, Jonas's Angst, Hiobs Qvaler og Adams Anger!"

Saaledes skildrede Marsawan Prindsen saa tydeligt, hvad der var hændet ham med Prindsessen af China, at han ikke lod ham være i nogen Tvivl om, at han jo kjendte hende, og kunde give ham Efterretning om hende. Han følte derover en Glæde, som han strax lod blive vaer i sine Øine og paa sit Aasyn....."

Sultaninde Scheherasade havde ikke Tid til at fortælle Mere denne Nat. Men Sultanen lod hende den følgende Nat igjen optage hendes Fortælling, og tale saaledes til ham:

Tohundrede og tredivte Nat.

„Herre, da Marsawan havde endt sin poetiske Tiltale, som saa behageligt overraskede Prinds Kamaralsaman, tog Prindsen sig den Frihed at give Kongen, sin Fader, et Tegn til, at han skulde forlade sin Plads, og tillade, at Marsawan indtog den.

Kongen, fuld af Glæde over, hos Prindsen, sin Søn, at iagttage en Forandring, som gav ham godt Haab, stod op, tog Marsawan ved Haanden, og nødte ham til at indtage den samme Plads, som han nylig havde forladt. Han spurgte ham, hvem han var, og hvorfra han kom, og efterat Marsawan havde svaret ham, at han var en af Kongen af Chinas Undersaatter, og kom fra dennes Stater, sagde han: „Gud give, at Du kunde befrie min Søn fra Tungsindighed; jeg vilde være Dig uendelig forpligtet derfor, og Beviserne paa min Taknemmelighed skulde være saa paafaldende, at hele Verden skal erkjende, at aldrig var en Tjeneste bleven bedre belønnet."

Efter disse Ord lod han Prindsen, sin Søn, ubehindret underholde sig med Marsawan, og glædede sig imidlertid tilligemed Storviziren over en saa lykkelig Hændelse.

Marsawan nærmede sig Prinds Kamaralsamans Øre, og sagde sagte til ham: „Prinds, det er endelig Tid, at I ophører at bedrøve Eder saa jammerligt. Den Skjønne, for hvem I lider, er mig bekjendt, det er Prindsesse Badur, en Datter af Kongen i China, som hedder Ghaïur. Jeg kan forsikre Eder, efter det, som hun selv har fortalt mig om

hendes Eventyr, og efter hvad jeg allerede har hørt om Eder, Prindsessen lider ikke mindre af Kjærlighed til Eder, end I lider af Kjærlighed til hende."

Han fortalte ham herpaa Alt, hvad han vidste af Prindsessens Historie, fra den skjæbnesvangre Nat af, i hvilken de paa en saa overordentlig Maade havde seet hinanden. Han forglemte ikke, hvorledes Kongen af China behandlede alle dem, som forgjæves paatoge sig Prindsessens Helbredelse fra hendes formentlige Galenskab. „I er den eneste, tilføiede han, „som fuldkommen kan helbrede hende, og som uden Frygt kan tilbyde sig dertil. Men førend I foretager Eder en saa lang Reise, maa I først igjen være rask, da ville vi gribe de fornødne Forholdsregler. Tænk altsaa ufortøvet paa at faae Eders Sundhed tilbage."

Marsawans Ord gjorde en mægtig Virkning; Prinds Kamaralsaman blev ved det Haab, han fattede deraf, saaledes trøstet, at han følte sig stærk nok til at staae op, og bad Kongen, sin Fader, om Tilladelse til at klæde sig paa, med en saadan Mine, som foraarsagede denne ubeskrivelig Glæde.

Kongen omarmede Marsawan til Tak derfor, og uden at erkyndige sig om det Middel, hvoraf han havde betjent sig for at frembringe en saa overraskende Virkning, gik han strax tilligemed Storviziren ud af Prindsens Værelse, for at kundgjøre denne glædelige Nyhed. Han anstillede Glædesfester, som varede flere Dage; han gav sine Embedsmænd og Folket rige Foræringer, gav de Fattige Almisser, og løslod alle Fangne. Kort, hele Hovedstaden gjenlød af Glæde og Munterhed, og snart ogsaa hele Kong Schachsamans Rige.

Prinds Kamaralsaman, saa yderst afkræfet han endog var ved sin stedsevarende Vaagen, og ved sin lange Afholdenhed fra næsten alle Næringsmidler, fik dog snart sin forrige Sundhed igjen.

Da han følte sig fuldkommen rask til at udholde Reisens Besværlighed, tog han Marsawan affides og sagde til ham: „Kjære Marsawan, det er Tid at opfylde det Løfte, som I har givet mig. Ved min Utaalmodighed efter at see den yndige Prindsesse og ende hendes uhørte Lidelser, som hun taaler af Kjærlighed til mig, føler jeg vel, at jeg

vil falde tilbage i den samme Tilstand, hvori I har fundet mig, hvis vi ikke snart reise herfra. Kun Eet bekymrer mig, og lader mig frygte Opsættelse. Det er Kongens, min Faders hæftige Ømhed, som aldrig vil kunne beslutte sig til at give mig Tilladelse til at bortfjerne mig fra ham. Det vil gjøre mig utrøstelig, hvis I ikke finder Middel derfor." Ved disse Ord kunde Prindsen ikke tilbageholde sine Taarer.

„Prinds," svarede Marsawan, „jeg har allerede forudseet den store Hindring, om hvilken I taler; det er min Sag at indrette det saaledes, at den ikke opholder os. Den fornemste Hensigt af min Reise var at befrie Prindsessen af China fra hendes Lidelser; dertil bevægede mig det gjensidige Venskab, som vi næsten fra vor Fødsel af bære for hinanden, og den Tjenstiver og Hengivenhed, som jeg ellers er hende skyldig. Jeg vilde saare min Pligt, hvis jeg ikke, til hendes og tillige Eders Trøst, benyttede denne Leilighed, og ikke anvendte al den Dueligheд dertil, som jeg besidder. Hør altsaa, hvad jeg har udtænkt, for at bortrydde den Vanskelighed, at erholde Kongens, Eders Faders Tilladelse, som vi begge ønske. I har, saalænge jeg har været her, endnu ikke gaaet ud; giv Eders Fader Eders Ønske tilkjende, at nyde frisk Luft, og beed ham om Tilladelse til en Jagt paa to eller tre Dage tilligemed mig; det er ikke sandsynligt, at han vil nægte Eder den. Naar han giver Eder den, saa giv Befaling til, at man skal holde to gode Heste rede til hver af os, een til at ride paa, og den anden til Haandhest, og lad mig sørge for det Øvrige."

Den følgende Morgen tog Prinds Kamaralsaman sin Tid iagt; han tilkjendegav sin Fader sin Lyst til at nyde den friske Luft, og bad ham om Tilladelse til at ride een eller to Dage paa Jagt med Marsawan. „Jeg indrømmer det gjerne," svarede Kongen, „dog blot under den Betingelse, at Du ikke udebliver mere end een Nat. For megen Anstrængelse i Begyndelsen kunde være Dig skadelig, og en længere Fraværelse vilde giøre mig Sorg. Thi jeg befinder mig i den Tilstand, som Digteren beskriver:

Hvis jeg var omgivet af al Lykkalighed, og besad Chosroëns Rige, ja hele Verden,"

„Saa vilde dog alt dette i mine Øine ikke have saa-

megen Værd som en Mygs Vinger, hvis jeg ikke saae Dig [18])."

Kongen befalede, at man skulde udsøge de bedste Heste til ham, og sørgede selv for, at Intet manglede ham. Da Alt var færdigt, omarmede han ham, og efterat han havde anbefalet ham til Marsawans særdeles Omsorg, lod han ham ride.

Da Prinds Kamaralsaman og Marsawan kom i det Fri, anstillede de, for at skuffe Rideknægtene, som førte deres Haandheste, en Jagt, og bortfjernede sig fra Staden saa langt, som muligt.

Ved Nattens Frembrud droge de ind i et Karavanseri, hvor de spiste til Aften, og sov omtrent til Midnat. Marsawan, som vaagnede først, vakte ogsaa Prinds Kamaralsaman, men ikke Rideknægtene. Han bad Prindsen at give ham sin Klædning, og at tage en anden paa, som en af Rideknægtene havde baaret. De bestege begge de medbragte Haandheste, og efterat Marsawan endnu havde taget en af Rideknægtens Heste ved Toilen, begave de sig paa Veien, og jagede i fuldt Løb derfra.

Ved Dagens Frembrud befandt begge Rytterne sig i en Skov, paa en Korsvei. Paa dette Sted bad Marsawan Prindsen at vente ham et Øieblik, og reed ind i Skoven. Her dræbte han Rideknægtens Hest, sønderrev den Klædning, som Prindsen havde taget af, og farvede den med Blod, og da han kom tilbage til Prindsen, kastede han den midt hen paa Korsveien.

Prinds Kamaralsamam spurgte Marsawan, hvad hans Hensigt var dermed. „Prinds," svarede Marsawan, „saasnart Kongen, Eders Fader, ikke seer Eder komme tilbage denne Aften, eller erfarer af Rideknægtene, at vi have forladt dem, medens de sov, saa vil han ikke undlade at sende Folk ud, for at opsøge os. De, som nu komme herhen, og finde denne blodige Klædning, ville ikke tvivle paa, at jo et vildt Dyr har dræbt Eder, og at jeg af Frygt for hans Vrede er flygtet bort. Kongen, som efter deres Beretning ikke troer Eder mere i Live, vil snart ophøre at lade Eder søge, og saaledes give os Tid til at fortsætte vor Reise, uden Frygt for at blive forfulgte. Det er virkelig en haard Fremfærd, paa eengang at forskrække en Fader, som elsker sin Søn saa

høit, saa grusomt ved Efterretningen om hans Død, men Kongens, Eders Faders Glæde vil være saameget desto større, naar han erfarer, at I endnu er i Live, og er lykkelig."

„Brave Marsawan," svarede Prinds Kamaralsaman, „jeg kan ikke andet end billige Din sindrige Opfindelse, og er Dig paa ny forpligtet derfor."

Prindsen og Marsawan, som havde forsynet sig med kostbare Juveler til at bestride deres Udgifter med, fortsatte nu deres Reise tillands og tilvands, og fandt intet andet Ophold, end den lange Tid, som de maatte anvende dertil.

Endelig naaede de Hovedstaden i China, hvor Marsawan tilligemed Prindsen steeg af i en offentlig Gjæstgivergaard, istedetfor at føre ham hen i sit Huus. De bleve her tre Dage for at udhvile sig efter Reisens Anstrængelser, og i dette Tidsrum lod Marsawan forfærdige en Stjernetyderdragt til Prindsens Forklædning. Efter de tre Dages Forløb gik de begge sammen i Bad, hvor Marsawan lod Prindsen tage Stjernetyderdragten paa. Saaledes gik han med ham ud af Badet, og førte ham hen til Kongen af Chinas Pallads, hvor han forlod ham, for at gaae hen og mælde sin Moder, Prindsesse Badurs Amme, sin Ankomst, for at han kunde give Prindsessen Underretning derom....."

Hertil var Sultaninde Scheherasade kommen, da hun bemærkede, at Dagen allerede var brudt frem; hun holdt derfor strax op at fortælle. Den følgende Nat vedblev hun, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og een og tredivte Nat.

„Herre, Prinds Kamaralsaman, ved Marsawan underrettet om Alt, hvad han skulde gjøre, og forsynet med Alt, hvad der henhørte til en Stjernetyder og dennes Klædning, gik hen til Porten ved Kongen af Chinas Pallads; her stod han stille, og raabte, i Vagtens og Dørvogternes Nærværelse, med høi Stemme:

„Jeg er en Stjernetyder, og kommer for at helbrede den ophøiede Prindsesse Badur, en Datter af den stormægtige Hersker Ghaïur, Kongen af China, under de af hans

Majestæt bestemte Betingelser, nemlig, at ægte hende, hvis det lykkes mig, eller at miste Livet, naar det mislykkes mig."

Foruden Vagten og Kongens Dørvogtere, forsamlede denne Nyhed ogsaa i et Øieblik en utallig Folkemængde omkring Prinds Kamaralsaman. Thi det var allerede lang Tid siden, at enten nogen Læge, Stjernetyder, eller Trolmand havde meldt sig, efterat saamange vare forulykkede ved dette Foretagende, og afskrækkede ved deres sørgelige Exempel. Man troede, at der gaves ikke saadanne Folk i Verden, eller dog i det mindste ikke saa taabelige.

Ved Prindsens gode Udseende, hans ædle Anstand og den store Ungdom, som hans Ansigt forraadte, var der Ingen, uden at han jo opvakte hans Medlidenhed. „Hvad tænker I paa, Herre," sagde de Nærmeststaaende til ham, „Hvilket Raseri driver Eder til at udsætte et Liv, som lover saa skjønne Forhaabninger, for en vis Død? De afhuggede Hoveder, som I have seet oven over Portene, have de ikke afskrækket Eder? For Guds Skyld opgiv det fortvivlede Forsæt, og bortfjern Eder."

Prinds Kamaralsaman blev standhaftig ved alle disse Forestillinger, og da han Ingen saae komme, for at føre ham ind, saa gjentog han, istedetfor at agte paa disse Formaninger, det samme Udraab, med en Selvtillid, som opfyldte Alle med Gysen, og Alle raabte nu: „Han har besluttet at døe; Gud forbarme sig over hans Ungdom og hans Sjæl!"

Han raabte med høi Stemme tredie Gang, og endelig kom Storviziren selv i Kongen af Chinas Navn.

Denne Minister førte Kamaralsaman frem for Kongen. Saasnart Prindsen fik Øie paa denne, som sad paa sin Throne, kastede han sig ned og kysfede Jorden foran ham. Kongen, som blandt alle dem, hvis overvættes Ærgjerrighed havde bragt deres Hoveder til hans Fødder, endnu ikke havde fundet Nogen, som var hans Opmærksomhed værdig, havde, sand Medlidenhed med Kamaralsaman. Han viste ham ogsaa mere Ære, lod ham træde nærmere, og sætte sig hos ham. „Yngling," sagde han til ham," jeg kan neppe troe, at Du i Din Alder allerede har erhvervet Dig Erfaring nok, for at vove at paatage Dig min Datters Helbredelse. Jeg vilde ønske, at det maatte lykkes Dig, og vilde ikke alene uden Uvillighed, men endog med den største Glæde af Ver-

den give Dig hende til Gemalinde, istedetfor at jeg kun med stor Misfornøielse vilde have givet hende til enhver af dem, som før Dig ere komne herhen. Men jeg erklærer Dig med stor Smerte, at, hvis det skulde slaae Dig feil, skal Din store Ungdom og Dit ædle Væsen dog ikke afholde mig fra at lade Dit Hoved afhugge."

„Herre," svarede Kamaralsaman, „jeg takker Eders Majestæt uendelig for den mig beviste Ære og for saa megen Godhed mod en Ubekjendt. Men jeg er ikke kommet fra et saa langt bortliggende Land, at maaskee dets Navn ikke engang er bekjendt i Eders Rige, for at lade den Hensigt, som har bragt mig herhid, blive uopfyldt. Hvad vilde man sige om min Letsindighed, hvis jeg, efter saa mange udstandne Mosommeligheder og Farer, opgav et saa hæderfuldt Foretagende? Vilde Eders Majestæt ikke selv tabe den Agtelse, som I nu har fattet for mig? Hvis jeg skal døe, Herre, saa døer jeg dog med den Tilfredshed, at jeg ikke har tabt den Agtelse, jeg har erhvervet mig. Jeg beder altsaa, lad mig ikke længere blive i Utaalmodighed efter at godtgjøre min Kunsts Sikkerhed ved et Beviis, som jeg er beredt til at aflægge derpaa."

Kongen af China befalede nu den Gilding, som bevogtede Prindsesse Badur, og var tilstæde, at han skulde føre Prinds Kamaralsaman hen til Prindsessen, hans Datter. Førend han lod ham gaae bort, sagde han, at det endnu stod ham frit at opgive sit Foretagende. Men Prindsen hørte ikke derpaa, men fulgte Gildingen med en forbausende Bestemthed eller snarere Hæftighed.

Gildingen førte Prinds Kamaralsaman bort, og da de kom i et langt Galleri, ved Enden af hvilket Prindsessens Gemak var, og Prindsen saae sig saa nær ved den, som havde kostet ham saamange Taarer, og efter hvem han uophørlig havde sukket, da fordoblede han sine Skridt, og ilede foran Gildingen.

Gildingen ilede efter ham, og kunde neppe igjen indhente ham. „Hvor løber I da saa iilsomt hen?" sagde han til ham; idet han holdt ham fast ved begge Armene, „I kan dog uden mig ikke komme ind. I maa nok have stor Lyst til at døe, da I saa iilsomt løber Døden imøde. Ikke een af saamange Stjernetydere, som jeg har seet her,

og som jeg har ført derhen, hvor I kun altfor tidlig vil komme, har havt et saadant Hastværk."

Prinds Kamaralsaman betragtede Gildingen, og fremsagde følgende Vers, idet han henvendte sine Tanker til Prindsesse Badur:

„Jeg kjender alle Dine Skjønheder, de have næsten røvet mig Forstanden, ganske fortryllet mig, og jeg veed ikke, hvad jeg skal sige."

„Naar jeg kalder Dig Fuldmaane (Beder), saa er Udtrykket urigtigt; thi Fuldmaanerne (Badur[19]) ere Aftagen underkastede, men Din Skjønhed bliver stedse uformindsket."

„Kalder jeg Dig Solen, saa veed jeg, at Din Skjønhed aldrig viger fra mine Øine, medens Solen ved Solformørkelser unddrager sig mit Blik."

„Fuldkomne, uden Mangel ere Dine Skjønheder; at beskrive dem, dertil er ikke den mest Veltalende istand, og den Forstandigste for svag!"

„Min Ven," vedblev Prindsen, idet han vendte sig til Gildingen, og vedblev at gaae stærkt, „de Stjernetydere, om hvilke Du taler, vare ikke sikkre paa deres Kunst, saaledes som jeg er paa min. De vidste vel med Vished, at de vilde miste Livet, hvis den mislykkedes dem, men ikke, at den vilde lykkes dem. Derfor havde de Aarsag til at zittre, idet de nærmede sig det Sted, hvorhen jeg nu gaaer, og hvor jeg er sikker paa at finde min Lykke."

Ved disse Ord naaede de Døren. Gildingen aabnede den, og førte Prindsen ind i en stor Sal, hvorfra man traadte ind i Prindsessens Værelse, som kun var lukket ved et Dørforhæng.

Prinds Kamaralsaman stod endnu stille her, førend han traadte ind, og idet han talte noget sagtere, end hidtil, for at han ikke skulde blive hørt inde i Prindsessens Værelse, sagde han til Gildingen: „For at overtyde Dig om at hverken Anmasselse, eller Egensind eller Ungdomshidsighed herske ved mit Foretagende, saa overlader jeg Dig Valget. „Vil Du helst have, at jeg skal helbrede Prindsessen i Din Nærværelse eller fra dette Sted af, uden at gaae videre og uden at see hende?"

Gildingen var høist forbauset over den Selvtillid, med

hvilken Prindsen talte til ham. Han holdt op at spotte ham, og sagde alvorligt til ham: „Det er ligemeget, enten det skeer her eller der. Paa hvilken Maade det endog skeer, saa vil I erhverve Eder en udødelig Hæder, ikke alene ved dette Hof, men endog paa den hele beboede Jord."

„Det er altsaa bedst," vedblev Prindsen, "hvis jeg helbreder Prindsessen, uden at see hende, for at Du kan aflægge Vidnesbyrd om min Duelighed. Saa stor endog min Utaalmodighed er efter at see en saa ophøiet Prindsesse, som er mig bestemt til Gemalinde, vil jeg dog for Din Skyld endnu nogle Øieblikke berøve mig denne Fornøielse."

Da han var forsynet med Alt, hvad der henhører til en Stjernetyder, fremtog han sit Skrivertøi, og skreev følgende Brev til Prindsessen af China:

Brev
fra
Prinds Kamaralsaman til Prindsesse Badur.

„Nærværende Brev kommer fra et Menneske, hvem Ulykke forfølger, hvem ulykkelig Kjærlighed fortærer, hvem trøstesløs Kummer og Længsel tilintetgjør; om sit Liv maa han fortvivle og anse Døden for sikker! For hans bedrøvede Hjerte er der ingen Hjælp, formedelst den altfor store Sorg, og for hans stedse vaagende Øie er der ingen Ro, formedest den umaadelige Kummer; hele Dagen igjennem er han i Flamme, og Natten tilbringer han i Øval. Hans Ulykke indgiver ham følgende Vers:

„Jeg tilskriver Dig med et Hjerte, som er smerteligt opfyldt af Erindringen om Dig, og med Øine, som Længselen har udtørret; thi ellers vilde de kunne græde;"

„Med et Legeme, hvis daglige Dragt den hæftigste Kjærligheds Smerte er bleven*) saa at mine sædvanlige Klæder ikke mere passe mig."**)

„Kjærligheden selv anklager jeg for det, den har gjort mig; thi længere kan jeg ikke bære dens Slag."

---

*) Nemlig Magerhed.
**) Fordi de ere blevne for vide.

„Vær dog endelig tilbøielig mod mig, forbarm Dig over mig, vær mig gunstig, tag i Din Beskyttelse en Yngling, hvis Inderste saa ganske er forstyrret!"

Under dette Brev skrev han endnu Følgende:

„Hjerternes Helbredelse er kun ved Gjenforening med den Elskede, og den skrækkeligste af alle Qvaler er de Elskendes Skilsmisse. Hvo der bedrager sin Elskede, af ham vil Gud fordre Regnskab, og hvo af os begge, der ikke holder sit Løfte, gid den aldrig maa opnaae sine Ønsker! — Dette Brev erholder Du fra den, som ei behøver at nævne sig, for at blive kjendt; til den skjønneste og elskværdigste Pige er det henvendt, til Perlen af Jomfruerne blandt de troe Elskende!"

„Hende sender jeg en Hilsen; hende ønsker jeg Held og Velsignelse af Guds Velgjerningers udtømmelige Kilde; hende, hos hvem mit Hjerte og min Sjæl er!"

Uden paa dette Brev skreev han endnu følgende Vers:

„Forsk efter i mit Brev og mine Skrifttræk; de ville underrette Dig om min Tilstand og mine Lidelser."

„Medens min Haand skreev, randt Taarerne fra mine Øine ned paa Papiret, hvor min Pen traf paa disse Spor af min Smerte."

„Vær mig altsaa huldrig, bevaagen og gunstig. Jeg sender Dig hermed Din Ring, send Du mig ogsaa min!"

Da Prinds Kamaralsaman havde endt dette Brev, gjorde han en Pakke deraf tilligemed Prindsessens Ring, som han indsvøbte deri, uden at lade Gildingen see, hvad det var, og idet han overgav ham det, sagde han til ham: „Her, Ven, tag denne Pakke, og bring Din Herskerinde den. Hvis hun ikke øieblikkeligt er helbredet, saasnart hun har læst dette Brev og seet, hvad der ligger deri, saa tillader jeg Dig, offentlig at bekjendtgjøre, at jeg er den elendigste og mest uforskammede af alle Stjernetydere, som nogensinde have været, ere, og ville blive til....."

Dagen, som Sultaninde Scheherasade saae frembryde ved dette Sted, nødte hende til at blive staaende her. Hun vedblev den følgende Nat, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og to og tredivte Nat.

„Herre, Gildingen traadte ind i Prindsessen af Chinas Værelse, og idet han overrakte hende den Pakke, som Prinds Kamaralsaman sendte hende, sagde han: „Prindsesse, en Stjernetyder, som er forvovnere, end alle de andre, hvis jeg ikke tager Feil, er nylig ankommet, og paastaaer, at I vil være helbredet, saasnart I har læst dette Brev, og har seet, hvad der er deri. Jeg ønsker, at han hverken maa være en Løgner eller en Bedrager."

Prindsesse Badur tog Brevet, og aabnede det med stor Ligegyldighed, men saasnart hun fik Øie paa sin Ring, saa gav hun sig neppe endnu Tid til at gjennemlæse det. Hun sprang hæftig op, sønderreev den Kjæde, som fastholdt hende, løb hen til Døren, og aabnede Forhænget. Hun kjendte Prindsen, Prindsen kjendte hende, og begge styrtede hen til hinanden og omarmede hinanden omt, og, i Overmaalet af deres Glæde ei istand til at frembringe et Ord, saae de længe tause paa hinanden, fulde af Forundring over, hvorledes de nu gjensaae hinanden efter deres første Sammenkomst, om hvilken de Intet kunde begribe.

Ammen, som var løbet til med Prindsessen, lod dem begge træde ind i et Værelse, hvor Badur gav Prindsen hendes Ring tilbage, og sagde derhos: „Tag den igjen, jeg kunde ikke beholde den, uden at tilbagegive Eder Eders, som jeg vil beholde, saalænge jeg lever; hverken den ene eller den anden kan være i bedre Hænder."

Gildingen var imidlertid skyndsomst gaaet bort, for at melde Kongen denne ny Hændelse. „Herre," sagde han til ham, „alle Stjernetydere, Læger og Andre, som hidtil have paataget sig Prindsessens Helbredelse, vare kun Uvidende. Den sidst ankomne har hverken betjent sig af nogen Trylle-bog, eller Aandebesværgelse, eller Røgelse eller andre Ting, han har helbredet hende, uden at see hende."

Herpaa fortalte han ham Maaden, hvorpaa det var skeet, og Kongen, saa behageligt overrasket, kom strax ind i Prindsessens Værelse, og omarmede hende; ligeledes omarmede han Prindsen, tog dennes Haand, og idet han lagde den i sin Datters Haand, sagde han til ham: „Lykkelige Fremmede, hvo Du endog er, saa holder jeg mit Løfte, og giver Dig

min Datter til Gemalinde. Men allerede ved det blotte Syn af Dig kan jeg ikke overtale mig til at troe, at Du er, hvad Du vil synes at være."

Prinds Kamaralsaman takkede Kongen i de ydmygste Udtryk, for at tilkjendegive ham sin inderlige Erkjendtlighed, „Hvad min Person angaaer," vedblev han, „saae er det sandt, at jeg ikke er en Stjernetyder, som Eders Majestæt rigtig har dømt. Jeg har kun antaget denne Forklædning, for desto lettere at komme til den høie Forbindelse med den mægtigste Herfker paa Jorden. Jeg er en født Prinds, Søn af en Konge og en Dronning; mit Navn er Kamaralsaman; min Fader hedder Schachsaman, og beherfker den nokfom bekjendte D Chaledan."

Herpaa fortalte han ham sin Historie, og gjorde ham opmærksom paa, hvor forunderlig Oprindelsen til hans Kjærlighed var, at Prindsessens Kjærlighed havde samme Oprindelse, og at denne var bleven bevaret ved Omverlingen af begge Ringene.

Da Prinds Kamaralsaman havde endt, udraabte Kongen: „En saa overordentlig Historie fortjener at blive Efterverdenen overleveret. Jeg vil lade den opfkrive, og efterat Originalen dertil er bleven nedlagt i mit Riges Archiver, vil jeg offentligt gjøre den bekjendt, for at den fra mine Stater ogsaa fkal udbrede fig til andre."

Brylluppet blev endnu samme Dag høitideligholdt, og i hele China bleve Glædesfester desangaaende anstillede.

Marsawan blev ikke forglemt; Kongen tog ham til sit Hof, og beærede ham med et Embede, med det Løfte, i Fremtiden at ophøie ham til andre anselige Embeder.

Prinds Kamaralsaman og Prindsesse Badur vare nu begge ved Maalet af deres Ønfker, og frydede fig ved Saligheden af deres Forening, og hele Maaneder igjennem ophørte Kongen af China ikke, ved stadige Fester at tilkjendegive sit Glæde.

Midt under disse Fornøielser havde Prinds Kamaralsaman en Nat en Drøm, i hvilken han saae Kong Schachsaman, sin Fader, liggende i Sengen, hvor han just var i Begreb med at opgive Aanden, og sagde: „Denne Søn, som jeg har givet Livet og elfket saa høit, denne Søn har forladt mig, og han selv er Aarsag i min Død." Han vaag-

nede, idet han udstødte et dybt Suk, saa at ogsaa Prindsesse Badur vaagnede, og spurgte ham, hvorover han sukkede.

„Ak," udraabte Prindsen," maaskee er i dette Øieblik, da jeg taler derom, min Fader ikke mere i Live!" Og han fortalte hende Aarsagen, hvorfor en saa sørgelig Tanke forurolige ham.

Prindsessen, som blot stræbte at behage ham, og erkjendte, at Længselen efter at gjensee Kongen, hans Fader, kunde formindske hans Fornøielse hos hende i et saa langt bortliggende Land, sagde ham Intet om hendes Hensigt; men endnu den samme Dag greb hun Leiligheden, som frembød sig, til at tale alene med sin Fader, og sagde til ham, idet hun kyssede hans Haand: „Herre, jeg har en Naade at bede Eders Majestæt om, og jeg bønfalder Eder om, ikke at afslaae mig den. Men for at I ei skal troe, at jeg gjør det paa Prindsens, min Gemals Tilskyndelse, saa forsikkrer jeg Eder i Forveien, at han slet Intet veed deraf. Den bestaaer deri, at I vil tillade, at jeg maa reise hen med ham, for at besøge Kong Schachsaman, min Svigerfader."

„Min Datter," svarede Kongen, saa ukjær endog Din Fraværelse maa være mig, saa kan jeg dog ikke misbillige dette Forsæt; det er Dig værdigt, uagtet Moisommelighederne ved en saa lang Reise. Drag hen, jeg tillader det gjerne; dog under den Betingelse, at Du ikke bliver længere, end et Aar, ved Kong Schachsamans Hof. Denne vil gjerne samtykke i, som jeg haaber, at vi indrette det saaledes, og at vi vexelviis gjensee, han sin Søn tilligemed sin Svigerdatter, og jeg min Datter tilligemed min Svigerson."

Prindsessen forkyndte sin Gemal hendes Faders Samtykke, og han var meget glad derover, og takkede hende hjerteligt for dette ny Beviis paa hendes Kjærlighed."

Kongen af China gav Befaling til Reiseanstalterne, og da Alt var beredt, afreiste han tilligemed dem, og ledsagede dem nogle Dagreiser. Skilsmissen fandt Sted under mange Taarer paa begge Sider. Kongen omarmede sine Børn omt, og efterat han havde bedet Prindsen stedse at elske Prindsessen, hans Datter, lod han dem begge fortsætte deres Reise, og vendte tilbage til sin Hovedstad, idet han underveis adspredte sig paa Jagten.

Prinds Kamaralsaman og Prindsessen havde neppe tørret deres Taarer, forend de blot tænkte paa den Glæde, som Kong Schachsaman vilde føle ved at see og omfavne dem, saavelsom deres egen Glæde derover.

Efter en Reise af omtrent en Maaneds Forløb, kom de en Dag paa en Eng af vidt Omfang, og i visse Mellemrum bevoxet med store Træer, som udbredte en meget behagelig Skygge. Da Heden paa denne Dag var umaadelig, fandt Prinds Kamaralsaman det raadeligt at leire sig her, og talte derom med Prindsesse Badur, som desto hellere samtykkede deri, da hun just selv vilde gjøre ham det samme Forslag.

Paa et skjønt Sted stege de af, og saasnart Teltet var opslaaet, traadte Prindsesse Badur, som imidlertid havde siddet i Skyggen, derind, medens Prinds Kamaralsaman endnu uddeelte sine Befalinger angaaende den øvrige Leir. For at gjøre sig det bequemmere, lod hun sig sit Belte aftage, hvilket hendes Fruentimmer lagde ved Siden af hende, hvorpaa hun, da hun var træt, sov ind, og hendes Fruentimmer lode hende være alene.

Da Alt var anordnet i Leiren, gik ogsaa Kamaralsaman hen til Teltet, og da han saae, at Prindsessen sov, traadte han sagte ind, og satte sig ned. I den Forventning, maaskee selv snart at sove ind, tog han Prindsessens Belte i Haanden; han betragtede Diamanterne og Rubinerne, hvormed det var smykket, den ene efter den anden, og bemærkede en lille Pung, som meget behændigt var syet fast til Tøiet, og trukket sammen med Snor. Han tog fat paa den, og følte, at der var noget Haardt i den. Nysgjerrig efter at see, hvad det var, aabnede han Pungen, og tog en Karniol ud, paa hvilken Billeder og ham ubekjendte Skrifttegn vare indgravne."

„Denne Steen," sagde han ved sig selv, „maa være noget meget Kostbart, ellers vilde min Kone ikke saa omhyggeligt bære den hos sig."

Virkelig var det en Talisman, som Dronningen af China havde skjænket sin Datter, og hvorved hun, som hun sagde, vilde blive lykkelig, saalænge hun bar den hos sig.

For bedre at betragte denne Talisman, traadte Prinds Kamaralsaman ud af Teltet, hvori det var mørkt, og vilde besee den ved lys Dag. Idet han holdt den midt paa sin

Haand, skød pludselig en Fugl ned fra Luften, greb den, og fløi bort med den...."[20]).

Dagen lod sig allerede see, da Sultaninde Scheherazade udtalte disse sidste Ord. Hun bemærkede det, og holdt op at fortælle. I den følgende Nat optog hun igjen den samme Historie, og sagde til Sultan Schachriar:

Tohundrede og tre og tredivte Nat.

„Herre, Eders Maiestæt kan bedre forestille sig Prinds Kamaralsamans Smerte og Bestyrtelse, da Fuglen havde revet ham Talismanen ud af Haanden, end jeg formaaer at beskrive den. Han stod ved dette høist sørgelige Tilfælde, som var en Følge af hans utidige Nysgjerrighed, og som berøvede Prindsessen et Klenodi, nogle Øieblikke ubevægelig.

Prinds Kamaralsamans Skilsmisse fra Prindsesse Badur.

Fuglen havde, efterat have begaaet sit Rov, sat sig paa Jorden i en ringe Frastand, med Talismanen i Næbbet. Prinds Kamaralsaman nærmede sig, i det Haab, at den vilde lade den falde; men saasnart han kom nær, fløi Fuglen op, og satte sig atter paa Jorden. Prindsen forfulgte den igjen, og Fuglen fløi videre, efterat den havde slugt Talismanen. Prindsen, som var meget behændig, haabede at dræbe den ved et Steenkast, og forfulgte den fremdeles. Jo mere Fuglen bortfjernede sig fra ham, desto hidsigere blev Prindsen ved at forfølge den, for ikke at tabe den af Syne.

Over Dale og Høie, op og ned af Bakker, lokkede Fuglen saaledes hele Dagen Prindsen efter sig, idet den stedse bortfjernede ham videre fra Engen og Prindsesse Badur, og istedetfor om Aftenen at sætte sig i et Krat, hvor

Kamaralsaman i Mørket kunde snappe den, svang den sig op i Toppen af et høit Træ, hvor den var i Sikkerhed.

Prindsen var i Fortvivlelse over saa megen forgjæves Møie, og overlagde, om han skulde vende tilbage til sin Leir. „Men," sagde han ved sig selv, „paa hvilken Vei? Vil jeg ikke i Mørket fare vild? Ville mine Kræfter tillade mig det? Og hvis jeg formaaede det, hvorledes turde jeg lade mig see for Prindsessen, uden igjen at bringe hende sin Talisman?"

Nedsunken i disse trøstesløse Tanker, og overvældet af Træthed, Hunger, Tørst og Søvn, lagde han sig ned, og tilbragte Natten ved Foden af Træet.

Den følgende Morgen vaagnede Kamaralsaman, førend Fuglen havde forladt Træet, og saasnart han saae den flyve bort, iagttog han den, og løb hele Dagen efter den, men til lige saa liden Nytte, som den foregaaende Dag, idet han nærede sig af Urter og Frugter, som han fandt paa sin Vei.

Og saaledes bar han sig ad indtil den tiende Dag, idet han forfulgte Fuglen fra Morgen til Aften med Dinene og Fødderne, og tilbragte Natten ved Foden af det Træ, paa hvis høieste Top Fuglen stedse svang sig.

Den ellevte Dag kom Kamaralsaman saaledes med Fuglen, som stedse fløi videre, og som han ei aflod at forfølge, til en stor Stad. Da Fuglen kom til Muren, svang den sig over den, fløi videre paa den anden Side, og forsvandt ganske for Kamaralsamans Blik, som saaledes tabte Haabet om at see den igjen, og nogensinde igjen at faae Prindsessens Talisman.

Ubeskrivelig bekymret herover gik Kamaralsaman ind i Staden, som laa ved Bredden af Havet, og havde en meget skjøn Havn. Han vandrede længe gjennem Gaderne, uden at vide, hvorhen han skulde vende sig, eller hvor han skulde blive, og kom saaledes til Havnen.

Endnu uvissere om, hvad han skulde gjøre, vandrede han langs med Strandbredden, indtil han kom til Døren ind til en Have, som stod aaben, og gjennem hvilken han saae derind. Gartneren, som var en god Olding og beskjæftiget med sit Arbeide, løftede i samme Øieblik Hovedet i Veiret, og saasnart han fik Øie paa den unge Prinds, og blev

vaer, at han var fremmed og en Muselmand, saa bad han ham, hurtigt at træde ind, og lukke Døren.

Kamaralsaman traadte ind, og lukkede Døren, og idet han nærmede sig Gartneren, spurgte han ham, hvorfor han lod ham bruge denne Forsigtighed. „Det skeer," svarede Gartneren, „fordi jeg vel seer, at I er en Muselmand, og først nylig ankommet her; denne Stad er nemlig for størstedelen beboet af Afgudstjenere, som hade alle Muselmænd dødeligt, og endog mishandle os Faa her af Prophetens Religion. Dette maa være Eder ubekjendt, og jeg betragter det som et Under, at I uden nogen slem Hændelse er kommet herhid. Thi Afgudstjenerne ere fremfor Alt opmærksomme paa de fremmede Muselmænd, og passe paa dem ved deres Ankomst, for at fange dem i een eller anden Snare, naar de ikke ere paa deres Post imod deres List. Jeg takker Gud, at han har ført Eder hen paa et sikkert Sted."

Kamaralsaman takkede den gode Gamle ret hjerteligt for den Tilflugt, som han saa ædelmodigt tilbød ham, for at sætte ham i Sikkerhed imod enhver Fornærmelse. Han vilde endnu sige mere desangaaende, men Gartneren afbrød ham, og sagde: „Vi ville sætte disse Høflighedeer tilside; kom og udhviil Eder."

Han førte ham ind i sit lille Huus, og efterat Prindsen tilstrækkeligt havde spiist af det, som han med indtagende Hjertelighed bød ham, bad han ham at fortælle ham Aarsagen til hans Ankomst.

Kamaralsaman opfyldte Gartnerens Bøn, og da han havde endt sin Historie, uden at fortie ham Noget, spurgte han ham paa sin Side, hvilken Vei han havde at tage til sin Faders Rige. „Thi," tilføiede han, „paa at vende tilbage til Prindsessen tør jeg ikke mere tænke. Hvorledes skulde jeg finde hende igjen, efter elleve Dages Forløb, og efterat en saa overordentlig Hændelse har skilt mig fra hende? Ja, hvorledes veed jeg da, om hun endnu er til i Verden?" Ved denne sørgelige Erindring kunde han ikke afholde sig fra at fælde Taarer.

Gartneren svarede ham, at han fra den Stad af, hvor hvor han for Øieblikket befandt sig, og til de af Muselmænd beboede og af Fyrster af deres Tro beherskede Lande,

havde et heelt Aars Reise, men at man tilsøes i meget kortere Tid kunde komme til Ibenholtsøen 21), og derfra lettere til Den Chaledan; at hvert Aar et Koffardiskib gik til Ibenholtsøen, og han altsaa kunde tage denne Tilbagevei til sit Fædreneland. „Var I kommet nogle Dage før," tilføiede han, „saa havde I kunnet indskibe Eder paa det Skib, som afseilede dette Aar. Hvis I imidlertid vil blive hos mig, indtil der afseiler et Skib næste Aar, saa tilbyder jeg Eder hjertelig gjerne mit Huus, saaledes som det er."

Prindsen skatterede sig lykkelig ved at finde denne Tilflugt paa et Sted, hvor han intet Bekjendtskab havde, og heller ingen Lyst til at gjøre noget. Han modtog Tilbudet, og blev hos Gartneren. Medens han nu ventede paa Koffardiskibets Afseiling til Ibenholtsøen, beskjæftigede han sig om Dagen med Gartnerarbeider, og om Natten, hvor Intet afdrog hans Tanker fra hans elskede Prindsesse Badur, tilbragte han under Suk, Klager og Graad.

Historien

om Prindsesse Badur efter hendes Skilsmisse

fra

Prinds Kamaralsaman.

Prindsessen sov temmelig længe, og da hun vaagnede, forundrede hun sig over, at Prinds Kamaralsaman ikke var hos hende. Hun kaldte paa sine Fruentimmer, og spurgte dem, om de ikke vidste, hvor han var. Medens disse forsikkrede hende, at de vel havde seet ham træde ind, men ikke gaae ud, bemærkede hun, da hun igjen tog sit Belte, at den lille Pung ved det var aaben, og hendes Talisman ikke mere deri. Hun tvivlede ikke paa, at Kamaralsaman jo havde taget den, for at see, hvad det var, og at han vilde bringe den igjen.

Hun ventede ham lige til om Aftenen med den største Utaalmodighed, og kunde ikke begribe, hvad der nødte ham til at blive saa længe borte fra hende. Da blev hun uudsigelig bedrøvet. Hun forbandede tusinde Gange Talismanen, og den, som havde gjort den; og hvis Ærefrygten ikke

havde tilbageholdt hende, saa vilde hun have forbandet Dronningen, sin Moder, som havde givet hende en saa ulykfalig Foræring.

Hoist trøsteslos over denne Begivenhed, som var desto smerteligere, da hun ikke kunde vide, hvorledes Talismanen havde foraarsaget Prindsens Fraværelse, tabte hun dog ei sin Besindelse; derimod fattede hun en modig Beslutning, som er saa af hendes Kjøn egent.

I Leiren vidste Ingen, undtagen Prindsessen og hendes Fruentimmer, at Kamaralsaman var forsvundet; thi hans Folk udhvilede sig, eller sov dengang allerede under deres Telte. Da hun nu frygtede et Mytteri, naar de fik Kundskab derom, saa dæmpede hun allerførst sin Smerte, og forbød sine Fruentimmer, at sige eller tilkjendegive Noget, som kunde opvække den ringeste Mistanke derom. Herpaa lagde hun sin Dragt af og tog een af Kamaralsamans Klædninger paa, da hun havde nogen Liighed med ham, saa at hendes Folk den følgende Morgen holdt hende for ham, da hun traadte frem, og befalede dem at pakke sammen og bryde op.

Da Alt var beredt, lod hun eet af sine Fruentimmer stige i hendes Bærestol; hun selv besteeg en Hest, og saaledes gik Toget fremad.

Efter en Reise af flere Maaneder tillands og tilsøes, kom Prindsessen, som under Prinds Kamaralsamans Navn havde fortsat Reisen til Chaledan, til Hovedstaden paa Ibenholtsøens Rige, hvis daværende Konge heed Armanos[22]).

De af hendes Folk, som først stege i Land, for at søge hende en Bolig, fortalte, at det nys ankomne Skib bragte Prinds Kamaralsaman, som kom tilbage fra en lang Reise, og hvem Uveiret havde nødt til at ankre her, og Rygtet herom kom snart lige til Kongens Pallads.

Kong Armanos gik strax med en stor Deel af sit Hofstat Prindsessen imøde, og traf hende, da hun just var steget i Land, og var paa Veien til den for hende bestilte Bolig. Han modtog hende som Sønnen af en Konge, med hvem han stod og stedse havde staaet i venskabelig Forbindelse, og førte hende i sit Pallads, hvor han optog hende, samt alle hendes Folk. Han viste hend eal optænkelig Ære, og beværtede hende tre Dage igjennem med overordentlig Pragt.

Da de tre Dage vare forløbne, og Kong Armanos

hørte Prindsessen, hvem han stedse holdt for Prinds Kamaralsaman, tale om igjen at indskibe sig og fortsætte sin Reise, men han havde stor Glæde over at see en saa velskabt, smuk og aandrig Prinds hos sig, saa tog han hende tilside og sagde til hende: „Prinds, ved den høie Alder, hvori I seer mig, og ved det ringe Haab om, endnu at leve længe, har jeg den Kummer, ikke at kunne efterlade mit Rige til nogen Søn. Himlen har kun skjænket mig en eneste Datter, hvis høie Skjønhed ikke bedre kunde passe sig for Nogen, end for en saa velskabt, saa høibaaren og fuldkommen Prinds, som I er. Istedetfor altsaa at tænke paa at vende tilbage til Eders Hjem, saa modtag hende af min Haand, samt min Krone, som jeg strax til Eders Gunst vil nedlægge, og bliv hos os. Det er vel Tid, at jeg sætter mig til Rolighed, efterat jeg i saa mange Aar har baaret Kronens Vægt; og jeg kan ikke gjøre det med større Tilfredshed, end naar jeg seer mine Stater beherskede af en saa værdig Efterfølger....."

Sultaninde Scheherasade vilde vedblive, men den allerede frembrydende Dag forhindrede hende deri. Hun oplog den samme Fortælling igjen den følgende Nat, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og fire og tredivte Nat.

„Herre, Kongen af Ibenholtsøens ædelmodige Tilbud, at give Prindsesse Badur sin eneste Datter til Gemalinde, og tillige overlade hende sit Rige, satte denne i en uventet Forlegenhed. Hun kunde ikke antage dette Ægteskab, da hun selv var et Fruentimmer. Dog vovede hun ei at aabenbare, at hun ei var Prinds Kamaralsaman, men hans Gemalinde; thi det syntes usømmeligt for en Prindsesse, som hende, at rive Kongen ud af Vildfarelsen, efterat hun havde forsikkret ham, at hun selv var denne Prinds, og hidtil havde vedligeholdt sin Rolle saa godt. Paa den anden Side kunde hun ikke godt passende afslaae det; thi, ved den store Iver, med hvilken Kongen dreev paa denne Formæling, frygtede hun med Rette, at hans Velvillie skulde forvandle sig til

Had og Afsky, og at han endog vilde tragte hende efter Livet. Desuden viste hun ikke, om hun ogsaa vilde træffe Prinds Kamaralsaman hos Kongen, hans Fader.

Disse Betragtninger, og det Ønske at erhverve et Kongerige for Prindsen, hendes Gemal, dersom hun fandt ham igjen, bestemte Prindsessen til at antage Kong Armanos's Ægteskabsandrag. Efterat hun altsaa havde tiet nogle Øieblikke, svarede hun rødmende: „Herre, jeg er Eders Majestæt uendelig forpligtet for den gode Mening om mig, for den mig tilbudne Ære, og for en saa stor Gunst, som jeg ikke fortjener, og ikke vover at afslaae. Men jeg antager kun denne høie Forbindelse under det Løfte af Eders Majestæt, at staae mig bi med Eders Raad, og jeg vil Intet gjøre, uden at I i Forveien har billiget det."

Efterat Ægteskabet paa denne Maade var besluttet og bestemt, blev dets Fuldbyrdelse fastsat til den følgende Dag, og Prindsesse Badur benyttede denne Tid, for at underrette sine Betjenter, som bestandigt vedbleve at holde hende for Prinds Kamaralsaman, om det, der vilde skee, for at de ikke skulde forundre sig derover; og hun forsikkrede dem, at Prindsesse Badur havde givet sit Samtykke dertil. Hun talte ligeledes med sine Fruentimmer derom, og bød dem, ogsaa fremdeles at bevare hendes Hemmelighed.

Kongen af Ibenholtsøen, fuld af Glæde over at have erhvervet sig en saa forønsket Svigerson, forsamlede den følgende Morgen sit Raad, og erklærede, at han gav Prindsessen, sin Datter, til Prinds Kamaralsaman, hvem han havde ført ind og sat ved sin Side, som hans Gemalinde, og at han afstod ham sin Krone, og opfordrede Alle til at erkjende ham som Konge og tilsværge ham Hyldingseden. Til Slutning steeg han ned af Thronen, og lod Prindsesse Badur stige op; og efterat hun havde indtaget hans Plads, modtog Prindsessen Troskabs- og Hyldingseden af de mægtigste Herrer paa Ibenholtsøen, som alle vare tilstæde.

Efter Raadsforsamlingen blev den ny Konge høitidelig udraabt gjennem hele Staden; flere Dages Glædesfester bleve tilsagte, og Tilbud sendte gjennem hele Riget, for overalt at anordne de samme Høitideligheder og Glædesbeviisninger.

Om Aftenen var Palladset i festlig Glæde, og Prindsesse Haïat-al-nefus[23]), (saaledes heed Prindsessen af

Ibenholtsoen), blev i sandt kongeligt Optog ført til Prindsesse Badur, hvem Enhver ansaae for en Mand. Efterat Høitidelighederne vare til Ende, lod man dem begge være alene, og de lagde sig til Engs.

Den følgende Morgen, medens Prindsesse Badur i en offentlig Forsamling modtog hele Hoffets Lykønskning til sin Formæling og Regjeringstiltrædelse, begav Kong Armanos og Dronningen sig ind i den ny Dronnings, deres Datters Gemak, og erkyndigede sig om, hvorledes hun havde tilbragt Natten. Istedetfor at svare, slog hun Øinene ned, og den paa hendes Ansigt synlige Sorgmodighed gav noksom tilkjende, at hun ikke var tilfreds.

For at trøste Prindsesse Haïat-al-nefus, sagde Kong Armanos til hende: „Min Datter, det maa ikke foraarsage Dig nogen Kummer; Prinds Kamaralsaman tænkte ved sin Ankomst blot paa, snarest muligt at begive sig hen til sin Fader, Kong Schachsaman. Endskjøndt vi nu have tilbageholdt ham ved et Middel, som maa tilfredsstille ham, saa er det dog vel begribeligt, at det bedrøver ham meget, pludselig at være haabet berøvet om, nogensinde at gjensee sin Fader, eller nogen af Sine. Du kan altsaa vente, at naar den Kummer, som hans barnlige Kjærlighed foraarsager ham, er noget dæmpet, han vil opføre sig som en god Ægtemand mod Dig."

Prindsesse Badur, under Navnet Kamaralsaman, og nu tillige Konge af Ibenholtsoen, beskjæftigede sig hele Dagen igjennem ikke blot med at modtage sit Hofs Lykønskninger, men holdt ogsaa Hærskue over de regelmæssige Huustropper, og forrettede flere kongelige Kaldspligter, med en Værdighed og Duelighed, som erhvervede hende Bifald af Alle, der vare Vidner dertil.

Det var allerede Nat, da hun traadte ind i Dronning Haïat-al-nefus's Gemak, og saae vel af den Tvang, hvormed Prindsessen modtog hende, at hun tænkte paa den foregaaende Nat. Hun bestræbte sig for at adsprede denne Fortrydelse ved en lang Underholdning med hende, i hvilken hun opbød al sit Vid, (og hun var rigelig begavet dermed) for at overtyde hende om sin store Kjærlighed. Hun lod hende endelig faae Tid til at lægge sig, og imidlertid begyndte hun at forrette sin Bøn, men hun gjorde den saa

lang, at Dronning Haïat=al=nefus sov ind imidlertid. Nu holdt hun op at bede, og lagde sig ved Siden af hende, uden at vække hende, ligesaa bedrøvet over at spille en Rolle, som ikke sømmede sig for hende, som over Tabet af hendes elskede Kamaralsaman, efter hvem hun uophørlig sukkede.

Den følgende Morgen stod hun op ved Dagens Frembrud, førend Haïat=al=nefus vaagnede, og gik i sin kongelige Pragt i Raadsforsamlingen.

Kong Armanos undlod heller ikke, denne Morgen at besøge Dronningen, sin Datter, og fandt hende i Taarer. Der behøvedes ikke mere, for at tilkjendegive ham Gjenstanden for hendes Bedrøvelse. Opbragt over denne aabenbare Forsmaaelse, hvortil han ikke kunde begribe Aarsagen, sagde han til hende: „Min Datter, hav endnu Taalmodighed til næste Nat; jeg har ophøiet Din Gemal paa Thronen, jeg vil ogsaa igjen afsætte ham, og jage ham derfra med Skam og Skjændsel, hvis han ikke giver Dig den Fyldestgjørelse, han skylder Dig. Ja, i min Vrede over den saa uværdige Behandling veed jeg ikke, om jeg vil lade mig nøie med en saa lemfældig Straf. Ikke alene Dig, men ogsaa mig tilføier han en saa blodig Skjændsel."

Samme Dag kom Prindsesse Badur igjen meget sildig til Haïat=al=nefus, underholdt sig med hende, og vilde atter forrette sin Bøn, medens hun lagde sig; men Haïat=al=nefus holdt hende tilbage, og nødte hende til at sætte sig igjen. „Hvorledes," sagde hun, „I tænker altsaa, som jeg seer, atter denne Nat at behandle mig saaledes, som begge de sidste? Siig mig, jeg beder Eder, hvad kan mishage Eder hos en Prindsesse, som jeg er, der ikke alene elsker, men tilbeder Eder, og anseer sig som den lykkeligste af alle Prindsesser, ved at have en saa elskværdig Prinds til Gemal? En Anden end jeg havde, naar hun ved en saa grusom Forsmaaelse var, jeg vil ikke sige fornærmet, men beskjæmmet, en god Leilighed til nu at hævne sig, idet hun blot behøvede at overlade Eder til Eders onde Skjæbne; men jeg vilde, om jeg endog ei elskede Eder saa høit, som jeg gjør, dog ikke undlade, — da jeg er godmodig, og røres ved endog mig ubekjendte Personers Ulykke, — at advare Eder om, at Kongen min Fader er meget opbragt over Eders Opførsel, og blot venter paa imorgen, for at lade Eder føle sin retfærdige

Vrede, naar I saaledes vedbliver. Hav Medlidenhed med mig, og bring ei en Prindsesse til Fortvivlelse, som ikke kan vægre sig ved at elske Eder."

Denne Tale satte Prindsesse Badur i ubeskrivelig Forlegenhed. Hun tvivlede ikke om Haïat-al-nefus's Oprigtighed; den Kulde, som Armanos denne Dag havde vist mod hende, havde kun altformeget givet hende hans høieste Misfornøielse at forstaae. Det eneste Middel for hende, til at retfærdiggjøre sin Opførsel, var at opdage Haïat-al-nefus hendes Kjøn. Men, endskjøndt hun havde forudseet, at hun endelig vilde være bleven nødt til denne Erklæring, saa gjorde dog den Uvished, hvori hun var, om Prindsessen vilde tage det vel, eller ilde op, hende saa urolig, at hun zittrede. Efterat hun endelig havde vel overlagt, at Prinds Kamaralsaman, hvis han endnu var i Live, paa Reisen til Kong Sachachsamans Rige nødvendig maatte komme til Ibenholtsøen; at hun var forpligtet til at opholde sig for ham, og at hun ei formaaede dette, hvis hun ikke opdagede sig for Prindsesse Haïat-al-nefus, saa vovede hun dette Middel.

Da Prindsessen taug saa bestyrtset, vilde Haïat-al-nefus fuld af Utaalmodighed vedblive at tale, men Badur forekom hende, og sagde til hende: „Elskværdigste og yndigste Prindsesse, jeg har Uret, jeg tilstaaer det, og jeg fordømmer mig selv; men jeg haaber, at I vil tilgive mig, og bevare min Hemmelighed, som jeg maa opdage Eder til min Retfærdiggjørelse."

Paa samme Tid blottede Prindsesse Badur sin Barm, og vedblev: „See, Prindsesse, om jeg, der er en Qvinde som I, ikke fortjener Eders Tilgivelse; jeg er overtydet om, at I hjertelig gjerne giver mig den, naar jeg har fortalt Eder min Historie, og fremfor Alt den sørgelige Skjæbne, som har tvunget mig til at spille den Rolle, som jeg endnu spiller."

Efterat herpaa Prindsesse Badur fuldkommen havde aabenbaret sig for Prindsessen af Ibenholtsøen, saa bad hun denne endnu engang at bevare hendes Hemmelighed, og at uuderstøtte denne List, og anstille sig, som om hun virkelig var hendes Gemal, indtil Prinds Kamaralsamans Ankomst, hvem hun snart haabede at see igjen."

„Prindsesse," svarede Prindsessen af Ibenholtsøen, „det

var en haard Skjæbne, hvis et saa lykkeligt Ægteskab, som Eders, ved en saa vidunderlig gjensidig Kjærlighed, skulde være af saa kort Varighed. Jeg ønsker tilligemed Eder, at Himlen snart vil forene Eder begge igjen. Vær imidlertid forsikkret om, at Eders Hemmelighed, som I nylig har betroet mig, skal samvittighedsfuldt blive bevaret hos mig. Det vil gjøre mig den største Fornøielse, at være den Eneste i det store Kongerige Ibenholtsøen, som kjender Eder for det, I er, medens I vedbliver at regjere saa værdigt, som I har begyndt. Jeg bad Eder om Kjærlighed, og nu i dette Øieblik erklærer jeg Eder, at jeg vil være høist glad, hvis I vil værdige mig Eders Venskab."

Efter disse Ord omarmede begge Prindsesserne hinanden omt, og efter tusinde gjensidige Venskabsforsikkringer lagde de sig tilsengs.

Efter Landets Skik maatte Tegnene paa det fuldbyrdede Ægteskab udstilles offentlig.[24]) Begge Prindsesserne fandt Midler til at rydde denne Vanskelighed af Veien. Saaledes bleve Prindsesse Haïat-al-nefus's Fruentimmer den næste Morgen skuffede, og skuffede igjen Kong Armanos, Dronningen, hans Gemalinde, og hele Kongeriget.

Paa en saadan Maade vedblev Prindsesse Badur roligt at regjere, til Kongens og hele Rigets Tilfredshed."

Sultaninde Scheherasade fortalte denne Nat ikke videre, fordi allerede den klare Dag lod sig see. Den følgende Nat vedblev hun, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og fem og tredivte Nat.

Fortsættelsen

af Prinds Kamaralsamans Historie efter hans Skilsmisse fra Prindsesse Badur.

„Herre, medens disse Ting foregik paa Ibenholtsøen mellem Prindsesse Badur, Prindsesse Haïat-al-nefus og Kong Armanos, Dronningen, Hoffet og hele Kongeriget, var

Prinds Kamaralsaman endnu stedse i Afgudstjenernes Stad hos Gartneren, som havde givet ham et Opholdsted.

En Dag, tidlig om Morgenen, da Prindsen beredte sig, ifølge sin Sædvane, til at arbeide i Haven, afholdt Gartneren ham derfra. „Afgudstjenerne," sagde han til ham, have i Dag en stor Fest, og da de afholde sig fra alt Arbeide, for at høitideligholde den med selskabelige og offentlige Forlystelser, saa ville de ogsaa have, at Muselmændene heller ikke skulle arbeide, og disse, for at vedligeholde sig i deres Venskab, gjøre sig en Fornøielse af at bivaane deres Skuespil, som ere seeværdige. Derfor maa I idag holde Rastdag. Jeg lader Eder blive her, og da Tiden nærmer sig, da Skibet, om hvilket jeg har sagt Eder, vil gjøre sin Reise til Ibenholtsøen, saa gaaer jeg til nogle Venner, for hos dem at erkyndige mig om Tiden, naar det afseiler, og paa samme Tid vil jeg besørge Eders Medfart." Gartneren tog sin bedste Klædning paa, og gik ud.

Da Prinds Kamaralsaman saae sig alene, saa tilbagekaldte den Ledighed, hvori han befandt sig, — istedet for at lade ham deeltage i den almindelige Glæde, som herskede i hele Staden, — den sørgelige Erindring om hans elskede Prindsesse, stærkere, end nogensinde før. Fordybet i sig selv vandrede han sukkende gjennem Haven; Skriget af to Fugle i et Træ bevægede ham endelig til at løfte Hovedet iveiret og staae stille.

Kamaralsaman saae med Forbauselse, hvorledes begge Fuglene hakkede hinanden saa gruligt med deres Næb, at inden faa Øieblikke den ene af dem faldt død ned af Træet. Den Fugl, som havde seiret, svang sig igjen iveiret, og forsvandt.

I samme Øieblik kom fra en anden Kant to større Fugle, som i Frastand havde seet Kampen, til, og satte sig, den ene ved Hovedet, den anden ved Fødderne af den døde Fugl, betragtede den en Tidlang, idet de bevægede Hovedet paa en Maade, der udtrykte deres Sorg, og derpaa kradsede de den med deres Klør en Grav, og jordede den deri.

Saasnart begge Fuglene igjen havde fyldt Graven med den Jord, som de havde kradset op, floi de bort; snart derpaa kom de igjen, og holdt med deres Næb, den ene ved en Vinge, den anden ved et Been, den morderske Fugl, som

skreeg frygteligt, og anstrængte sig voldsomt, for at undkomme. De slæbte den hen paa den Fugls Grav, som den havde opoffret til sit Raseri, og her offrede de den til retfærdig Hævn for det begangne Mord, og hakkede den med deres Næb, indtil den døde. Tilsidst reve de Bugen op paa den, trak Indvoldene ud, lode Liget ligge paa Pladsen, og fløi bort.

Kamaralsaman stod hele Tiden igjennem, medens dette overraskende Skuespil varede, i stor Forundring. Han nærmede sig Træet, hvor Optrinet var foregaaet, og idet han kastede Øinene paa de adsplittede Indvolde, saae han noget Rødt fremrage af Maven, som de hævngjerrige Fugle havde sønderrevet. Han løftede Maven op, tog det bemærkede Røde ud, og fandt, at det var hans høitelskede Prindsesse Badurs Talisman, som havde kostet ham saamegen Kummer, Taarer og Suk, siden denne Fugl havde bortrøvet den fra ham. „Grusomme," raabte han, idet han betragtede Fuglen, „det var Din Lyst at gjøre Ondt! Men, saameget Ondt Du har gjort mig, saameget Godt ønsker jeg dem, som have hævnet mig paa Dig, idet de hævnede deres Kammerats Død."

Det er ikke muligt at beskrive Kamaralsamans overordentlige Glæde. „Dyrebare Prindsesse," raabte han, „dette lykkelige Øieblik, som gjengiver mig det, der var Dig saa dyrebart, er udentvivl et Forbud, som forkynder mig, at jeg ligeledes vil gjensee Dig, og maaskee snarere, end jeg tænker! Himlen være lovet, som sender mig den Lykke, og tillige giver mig Haab om den høieste Lykke, som jeg blot kan ønske!"

Efter disse Ord kysfede Kamaralsaman Talismanen, indsvøbte den, og bandt den omhyggelig omkring sin Arm.

I sin dybe Bedrøvelse havde han næsten tilbragt hver Nat i qvælende Tanker, uden at lukke et Øie, men i denne, som fulgte paa en saa lykkelig Hændelse, sov han sødt, og den følgende Morgen, da han havde taget sine Arbeidsklæder paa, gik han hen til Gartneren, og spurgte ham, hvad han skulde bestille, og denne bad ham at omhugge og med Rod oprykke et gammelt Træ, som ikke mere bar Frugt.

Kamaralsaman tog en Øxe, og gik hen, for at lægge Haand paa Værket. Da han nu gjennemhuggede en Green af Roden, traf han paa Noget, som gjorde Modstand, og

gav en høi Klang fra sig. Han bortryddede Jorden, og opdagede en stor Jernplade, under hvilken han fandt en Trappe med ti Trin. Han steeg ned, og da han var nede, saae han en Hvælving af tre til fire Favne i Firkant, hvori han talte halvtredsindstyve store Jernkar, hvert med et Laag til. Han aabnede dem alle, det ene efter det andet, og der var intet, uden at det jo var fuldt af Guldstøv. Yderst fornøiet over Opdagelsen af en saa riig Skat, steeg han op af Hvælvingen, lagde Pladen igjen paa Trappen, og oprydde fuldkommen Træet, idet han vendtede Gartnerens Tilbagekomst.

Gartneren havde de forrige Dage erfaret, at det Skib, som hvert Aar gjorde en Reise til Ibenholtsøen, vilde afseile inden meget faa Dage; dog havde man ikke nøie kunnet sige ham Dagen, og derfor bedet ham komme igjen den anden Morgen. Han var gaaet derhen, og kom nu tilbage med et Ansigt, der allerede forkyndte den gode Efteretning, som han havde at bringe Kamaralsaman. „Min Søn," sagde han til ham, (thi paa Grund af den Ret, som hans høie Alder gav ham, pleiede han at kalde ham saaledes), „glæd Dig, og gjør Dig færdig til at afreise om tre Dage, Skibet vil da ufeilbarligt afseile, og jeg er allerede bleven enig med Skibskapitainen angaaende Din Indskibning og Overfart."

„I den Tilstand, hvori jeg befinder mig," svarede Kamaralsaman, „kunde I ikke forkynde mignoget Behageligere. Til Gjengjeld har jeg ogsaa en Nyhed at meddele Eder, som vil glæde Eder. Hav den Uleilighed at komme med mig, og I vil see den gode Lykke, som Himlen har beskjæret Eder."

Kamaralsaman førte Gartneren hen til Sted, hvor han havde oprydet Træet, og lod ham stige ned i Hvælvingen; her viste han ham den Mængde med Guldstøv fyldte Kar, og tilkjendegav ham sin Glæde over, at Gud endelig belønnede hans Dyd og alle de Møisommeligheder, som han i saa mange Aar havde udstaaet.

„Hvorledes mener Du det?" svarede Gartneren. „Tænker Du da, at jeg vil tilegne mig denne Skat? den er ganske Din, og jeg har ingen Fordring paa den. I firsindstyve Aar, siden min Faders Død, har jeg ikke gjort

andet end at omgrave Jorden i denne Have, uden at have opdaget den. Det er et Beviis paa, at den var Dig bestemt, da Gud forundte Dig at finde den; den passer sig ogsaa bedre for en Prinds, som Du er, end for mig, som staaer ved Gravens Rand, og ikke behøver Mere. Gud beskjærer Dig den til rette Tid, just da Du vender tilbage til det Rige, som eengang skal tilhøre Dig, og hvor Du vil gjøre en god Brug deraf."

Prinds Kamaralsaman vilde ikke staae tilbage for Gartneren i Ædelmodighed, og begge havde en stor Væddestrid derover. Prindsen svor endelig høit og dyrt paa, at han paa ingen Maade vilde tage Noget deraf, hvis Gartneren ei beholdt det Halve for sin Andeel. Gartneren gav efter, og de tildeelte hinanden hver fem og tyve Kar.

Efterat Delingen var skeet, sagde Gartneren til Kamaralsaman: „Min Søn, dermed er det endnu ikke afgjort; det kommer nu an paa at indskibe disse Rigdomme, og at føre dem saa hemmeligt med Dig, at Ingen faaer Noget at vide derom; ellers staaer Du Fare for at miste dem. Der gives paa Ibenholtsøen ingen Oliven, og de som bringes herfra og derhen, søges meget; som Du veed, har jeg samlet en stor Mængde af dem i min Have; Du maa altsaa tage halvtredsindstyve Kruse, fylde dem halvt med Guldstøv og forresten med Oliven, og saaledes ville vi lade dem bringe paa Skibet, naar Du gaaer ombord."

Kamaralsaman fulgte dette gode Raad, og anvendte den øvrige Deel af Dagen til at fylde de halvtredsindstyve Kruse [25]), og fordi han frygtede, at Prindsesse Badurs Talisman, som han bar paa Armen, skulde glide fra ham, saa brugte han den Forsigtighed at komme den i et af Krusene, og at gjøre et Mærke derpaa.

Da han havde fuldendt dette Arbeide, og gjort Krusene saavidt færdige, at de kunde blive bragte ombord, og Natten nærmede sig, saa begav han sig tilligemed Gartneren til Ro, og i deres Underholdning med hinanden fortalte han ham begge Fuglenes Kamp, og Omstændighederne ved dette Æventyr, som lod ham gjenfinde Prindsesse Badurs Talisman, hvilket foraarsagede ham megen Glæde, og opvakte tillige hans Forundring.

Hvad enten det nu var formedelst hans høie Alder, eller

fordi han denne Dag havde anstrængt sig formeget, nok, Gartneren havde en slem Nat; hans Onde formerede sig den følgende Dag, og næste Morgen befandt han sig endnu slettere.

Med Dagens Frembrud kom Skibskapitainen selv tilligemed flere Matroser, og bankede paa Havedøren. De spurgte Kamaralsaman, hvem den Mand var, som vilde indskibe sig tilligemed dem. „Det er mig selv," svarede han. „Gartneren, som har betinget Overfarten for mig, ligger syg og kan ikke tale med Eder; kom kun herind, jeg beder Eder, og bærer disse Kruse med Oliven samt mit Tøi, i Forveien; jeg følger Eder, saasnart jeg har taget Afskeed fra ham."

Matroserne bare Krusene og Reisetøiet bort, og Kapitainen sagde ved sin Bortgang til Kamaralsaman: „Undlad ikke at komme ufortøvet bagefter; Vinden er gunstig, og jeg venter endnu blot paa Eder, for at gaae under Seil."

Saasnart Kapitainen og Matroserne vare borte, gik Kamaralsaman igjen ind til Gartneren, for at tage Afskeed fra ham, og takke ham for alle de Kjærlighedstjenester, som han havde viist ham, men han fandt ham i det sidste Aandedræt, og neppe havde han, efter de fromme Muselmænds Maade i Dødsstunden, ladet ham fremsige sin Troesbekjendelse, førend han saae ham hensove [36]).

Da Prinds Kamaralsaman strax skulde gaae ombord, saa skyndte han sig, saa meget som muligt, med at vise den Døde den sidste Pligt. Han vaskede Liget, klædte det, og efterat han havde gravet en Grav i Haven, (thi da Mohamedanerne i denne Afgudsdyrkernes Stad blot bleve taalte, havde de intet offentlig Begravelsessted) jordede han alene ham og først henimod Aften var han færdig dermed.

Han gik nu uden Tidsspilde hen, for at gaae ombord; han tog i sit Hastværk endog Havenøglen med, i den Hensigt at overbringe Eiermanden den, hvis han endnu havde Tid dertil, eller i Vidners Overværelse at give den til een eller anden sikker Mand, som skulde overlevere den.

Men da han kom til Havnen, hørte han, at Skibet for længe siden var afseilet, og endog var ude af Syne. Man føiede til, at det først var gaaet under Seil, efterat det havde ventet tre hele Timer paa ham."

Scheherasade vilde vedblive, men Daglyset, som hun saae, nødte hende til at høre op. Hun optog Kamaralsamans Historie igjen den følgende Nat og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og sex og tredivte Nat.

„Herre, Prinds Kamaralsaman var, som man vel kan tænke sig, i den yderste Bedrøvelse, da han saae sig tvungen til at blive endnu længere i et Land, hvor han Ingen havde at omgaaes med, eller vilde have Nogen, og atter at vente et Aar paa den Leilighed, som han nu havde forsømt. Endnn trøstesløsere var det for ham, at han havde givet Prindsesse Badurs Talisman fra sig, da han holdt den for tabt.

Der blev ham intet Andet tilovers, end at vende tilbage til Haven, som han havde forladt, at leie den af Eieren, og at vedblive at dyrke den, under Taarer over sin Ulykke og Vanskjæbne. Da han ikke formaaede at bestride dens Dyrkelse alene, saa tog han en Dreng i sin Tjeneste. Og for ogsaa at bringe den anden Deel af Skatten, som var tilfaldet ham ved Gartnerens Død, i Sikkerhed, kom han Guldstøvet i halvtredsindstyve andre Kruse, som han ovenpaa fyldte med Oliven, for til sin Tid at indskibe dem tilligemed sig.

Medens Prinds Kamaralsaman begyndte et nyt Kummers-, Smertes- og Længselsaar, fortsatte Skibet sin Fart med meget gunstig Vind, og ankom lykkeligt til Hovedstaden paa Ibenholtsøen.

Da Palladset stod ved Strandbredden, saa saae den ny Konge eller rettere sagt Prindsesse Badur, Skibet, da det med vajende Flag løb ind i Havnen, og spurgte, hvad det var for et Skib, hvorpaa man sagde hende, at det hvert Aar kom paa samme Tid fra Afgudsdyrkernes Stad, og sædvanligt var ladet med rige Vare.

Prindsessen, som, midt i den Glands, der omgav hende, kun var beskjæftiget med Tanken om Kamaralsaman, tænkte, at Kamaralsaman kunde have indskibet sig derpaa, og det

faldt hende ind at forekomme ham og at gaae ham imøde, ikke, for at give sig ham tilkjende (thi hun var vel vis paa, at han ikke kjendte hende), men for at forsikkre sig ham, og derefter at tage de bedste Forholdsregler til deres Gjenforening.

Under det Paaskud, selv at erkyndige sig om Varene, først at see dem, og at udvælge dem, der anstode hende, befalede hun at føre en Hest frem til hende. Hun begav sig hen til Havnen, ledsaget af flere Embedsmænd, som vare hos hende, og ankom der netop i det Øieblik, da Kapitainen var gaaet i Land. Han lod ham komme for sig, og spurgte ham, hvorfra han kom, hvor længe han havde været underveis, hvilke gode eller slemme Hændelser han havde havt underveis, om han ikke medbragte een eller anden udmærket Fremmed, og, fremfor Alt, hvormed hans Skib var ladet.

Skibskapitainen besvarede alle hendes Spørgsmaal, og med Hensyn til de Fremmede forsikkrede han, at de vare kun Kjøbmænd, som sædvanligt kom her, og medbragte meget rige Stoffer fra forskjellige Lande, ligeledes fine Lærreder, malede og umalede, Juveler, Moschus, graa Ambra, Kampher, Zibeth, Krydderier, Lægemidler, Oliven og flere andre Vare.

Prindsesse Badur elskede lidenskabeligt Oliven. Saasnart hun hørte disse nævne, sagde hun til Kapitainen: „Jeg tager alle dem i Beslag, som I har; lad dem ufortøvet udskibes, for at vi kunne afslutte Handelen. Hvad de øvrige Vare angaaer, saa siig Kjøbmændene, at de skulle bringe mig det Skjønneste deraf, førend de vise nogen Anden det."

„Herre," svarede Kjøbmanden, „der ere halvtredsindstyve store Kruse; men de tilhøre en Kjøbmand, som er bleven tilbage. Jeg havde selv givet ham Underretning om Skibets Afgang, og ventede længe paa ham. Men da jeg saae, at han ikke kom, og hans Tøven forhindrede mig fra at benytte den gunstige Vind, saa tabte jeg Taalmodigheden, og gik under Seil."

„Lad dem alligevel udskibe," sagde Prindsessen, „det skal ikke hindre os fra at afslutte Handel om dem."

Kapitainen sendte sin Baad til Skibet, og den kom snart tilbage, ladet med de omtalte Oliven. Prindsessen

spurgte, hvad de halvtredsindstyve Kruse kunde koste paa Ibenholtsøen."

„Herre," svarede Kapitainen, „Kjøbmanden er meget fattig, Eders Majestæt vil ingen synderlig Naade vise ham, naar I giver ham tusinde Sølvstykker."

„For at han skal være tilfreds," svarede Prindsessen, „og paa Grund af, hvad I siger mig om hans Armod, skal man udbetale Eder tusinde Guldstykker, som I vil overlevere ham."

Hun gav strax Befaling til Udbetalingen, og efterat hun i sin Nærværelse havde ladet Krusene bære bort, vendte hun tilbage til Palladset.

Da Natten nærmede sig, begav Prindsesse Badur sig ind i det indre Pallads, gik ind i Prindsesse Haïat-al-nefus's Gemak, og lod sig bringe de halvtredsindstyve Olivenkruse. Hun aabnede eet, for at lade hende smage dem, og tillige selv at smage dem, og rystede dem ud i et Fad. Intet lignede hendes Forbauselse, da hun saae Oliverne blandede med Guldstøv. „Hvilken sælsom Hændelse!" raabte hun; hun lod strax alle de andre Kruse i sin Nærværelse aabne af Prindsesse Haïat-al-nefus's Fruentimmer, og hendes Forbauselse tiltog i samme Grad, som hun saae, at i ethvert Kruus Oliverne vare blandede med Guldstøv. Men da man ogsaa kom til det Kruus, hvori Kamaralsaman havde lagt hendes Talisman, udtømte det og hun saae den deri, blev hun saa overrasket, at hun faldt i Afmagt.

Prindsesse Haïat-al-nefus og hendes Fruentimmer ilede Prindsesse Badur til Hjelp, sprøitede hende Vand i Ansigtet, og bragte hende derved igjen til sig selv. Da hun igjen var alle sine Sandser mægtig, tog hun Talismanen, og kysfede den gjentagne Gange. Men da hun Intet vilde sige, medens Prindsessens Fruentimmer vare tilstæde, som ikke vidste Noget om hendes Forklædning, og det ogsaa var Tid at gaae tilsengs, saa lod hun dem gaae bort.

„Prindsesse," sagde hun til Haïat-al-nefus, saasnart de begge vare alene, „efter hvad jeg har fortalt Eder af min Historie, vil I udentvivl have begrebet, at Synet af denne Talisman var Aarsag til min Afmagt. Det er min, det er den samme, som har bortrevet os begge, min dyrebare Mand Prinds Kamaralsaman og mig, fra hinanden. Den

har været Aarsag til een for os begge saa smertelig Skilsmisse; den vil nu ogsaa, som jeg er overtydet om, bevirke vor snare Gjenforening."

Den følgende Morgen, saasnart det var Dag, sendte Prindsesse Badur Bud hen, og lod Skibskapitainen hente. Da han var kommet, sagde hun til ham: „Giv mig endnu endnu nogen mere Oplysning om den Kjøbmand, hvem de Oliven tilhørte, som jeg igaar kjøbte, I sagde mig, saavidt jeg syntes, at I havde ladet ham tilbage i Afgudsdyrkernes Stad; kan I ikke sige mig, hvad han bestilte der?"

„Herre," svarede Kapitainen, „jeg kan give Eders Majestæt sikker Efterretning derom, som om en Sag, jeg selv veed. Jeg var angaaende hans Overfart bleven enig med en meget gammel Gartner, som sagde mig, at jeg vilde finde ham i hans Have, hvor han arbeidede hos ham, og som han betegnede mig, og derfor sagde jeg Eders Majestæt, at han var fattig. Jeg har selv gaaet hen til denne Have, for at lade ham vide, at han skulde komme ombord, og jeg har talt med ham."

„Naar det er Tilfældet," sagde Prindsesse Badur herpaa, „saa maa I endnu idag igjen gaae under Seil, seile tilbage til Afgudsdyrkernes Stad, og bringe mig denne Gartnersvend, som er min Skyldner; hvis ikke, saa erklærer jeg Eder, at jeg ikke alene vil tage de Eder tilhørende Vare og de Kjøbmænd, som ere komne med Eder, i Beslag, men at ogsaa Eders og disse Kjøbmænds Liv skal staae mig inde derfor. I dette Øieblik bliver paa min Befaling Eders Varelager forseglet, og Seglet skal ikke blive aftaget, førend I har overleveret mig det Menneske, som jeg har fordret af Eder. Dette er, hvad jeg havde at sige Eder; iil, og udret, hvad jeg befaler Eder."

Skibskapitainen havde Intet at svare paa denne Befaling, som det vilde være meget skadeligt for hans og Kjøbmændenes Forretninger ikke at udføre. Han tilkjendegav dem det, og de skyndte sig ikke mindre end han, med uforrtøvet at skaffe ham saamange Levnetsmidler, og saameget Vand ombord, som han behøvede til sin Reise. Dette blev udført med en saadan Iver, at han endnu samme Dag gik under Seil.

Skibet havde en meget lykkelig Fart, og Kapitainen

tog sine Forholdsregler saa godt, at han om Natten ankom til Afgudstjenernes Stad. Da han var kommet saa nær, som han ansaae for godt, lod han intet Anker kaste ud, men lod Seilene tage ind, besteeg sin Baad, og gik i nogen Frastand fra Havnen i Land; hvorfra han begav sig med sex af de raskeste Matroser hen til Kamaralsamans Have.

Kamaralsaman sov endnu ikke; hans Skilsmisse fra Prindsessen af China, hans Gemalinde, bedrøvede ham, som sædvanligt, og han forbandede det Øieblik, da han havde ladet sig forlede af sin Nysgjerrighed, til endog blot at berøre hendes Belte, end sige undersøge det. Paa en saadan Maade tilbragte han de til Rolighed bestemte Timer, da han hørte det banke paa Havedøren. Han gik hurtigt, halvpaaklædt, derhen, og neppe havde han aabnet Døren, saa bemægtigede Kapitainen og Matroserne sig ham, uden at sige et Ord, slæbte ham ned i Baaden, og førte ham til Skibet, som strax igjen gik under Seil.

Kamaralsaman, der hidtil, ligesom Kapitainen og Matroserne, havde iagtaget Taushed, spurgte nu Kapitainen, hvem han gjenkjendte, hvilken Aarsag han havde til, saaledes med Magt at bortføre ham. „Er I ikke Kongen af Ibenholtsoens Skyldner?" spurgte Kapitainen ham derimod.

„Jeg Kongen af Ibenholtsoens Skyldner?" svarede Kamaralsaman med Forundring. „Jeg kjender ham jo ikke, aldrig har jeg havt Noget at skaffe med ham, og aldrig har jeg sat en Fod i hans Rige."

„Det maa I bedre vide, end jeg," svarede Kapitainen. „I maa selv tale med ham, bliv imidlertid her, og hav Taalmodighed...."

Ved dette Sted var Scheherasade nødt til at afbryde sin Fortælling, for at lade Sultanen af Indien staae op, og lade ham gaae til sine sædvanlige Forretninger. Hun optog i den følgende Nat Traaden igjen, og talte saaledes til ham:

Tohundrede og syv og tredivte Nat.

„Herre, Skibet var ikke mindre lykkeligt ved Overfarten med Prindsen til Ibenholtsøen, end det havde været ved sin Udfart, for at hente ham fra Afgudstjenernes Stad. Endskjøndt det allerede var Nat, da Kapitainen kom i Havnen, saa undlod han dog ikke, strax at gaae i Land, og at føre Kamaralsaman hen til Palladset, hvor han forlangte at blive Kongen forestillet.

Prindsesse Badur, som allerede havde trukket sig tilbage i det indre Pallads, havde neppe faaet Efterretning om hans Tilbagekomst, førend hun kom ud, for at tale med ham. Først kastede hun Øinene paa Prindsen, sin Gemal, for hvem hun siden deres Skilsmisse havde udgydt saamange Taarer, og kjendte ham strax i hans slette Klædning. Prindsen derimod, der zittrede for en Konge, hvem han skulde gjøre Regnskab for en indbildt Gjæld, havde ikke engang en Tanke om, at det var den, som han saa længselfuldt ønskede at finde igjen. Havde Prindsessen turdet følge sin Tilbøielighed, saa havde hun styrtet henimod ham, og ved en Omfavnelse givet sig tilkjende, men hun troede, at det var raadeligt for dem begge, at hun endnu en kort Tid spillede Kongens Rolle, førend hun gav sig tilkjende. Hun lod sig altsaa nøie med, at hun befalede en tilstædeværende Betjent at drage Omsorg for ham, og pleie ham vel til imorgen.

Efterat Prindsesse Badur havde sørget for Prinds Kamaralsaman, belønnede hun ogsaa den vigtige Tieneste, som Skibskapitainen havde viist hende; hun befalede en anden Betjent, paa Stedet at gaae hen og aftage Seglet, som var sat paa hans Vare, og afskedigede ham med en kostbar Diamant, som lønnede ham langt over Omkostningerne ved den gjorte Fart. Ja, hun sagde endnu til ham, at han blot kunde beholde de for Olivenkrusene betalte tusinde Guldstykker, hun skulde nok affinde sig desangaaende med den af ham medbragte Kjøbmand.

Endelig begav hun sig igjen ind i Prindsessen af Ibenholtsøens Gemak, hvem hun meddeelte sin Glæde, men dog tillige bad hende, endnu at bevare hendes Hemmelighed, og anbetroede hende de Forholdsregler, som hun holdt det for

tjenligt at iagttage, førend hun gav sig tilkjende for Prinds Kamaralsaman, og udgav ham for hvad han var. „Der er," tilføiede hun, „saa stor en Afstand mellem en Gartner og en høi Fyrste, at det vilde være farligt, i et Øieblik at lade ham springe fra den laveste Folkeklasse op til det høieste Trin, saa retfærdigt det endog var."

Prindsessen af Ibenholtsøen, langt fra at blive meenederisk, gik gjerne ind i hendes Plan, og forsikkrede hende, at hun selv med største Fornøielse vilde gjøre Alt, hvad hun ønskede.

Den følgende Morgen, efterat Prindsessen af China, under Navn, Klædedragt og Anseelse af en Konge af Ibenholtsøen, havde sørget for, at Prinds Kamaralsaman tidligt var bleven ført i et Bad, og havde taget en Emirs eller Statholders Klædning paa, lod hun ham indføre i Raadsforsamlingen, hvor han ved sit skjønne Udvortes, og ved det kongelige Væsen i hans hele Person, drog alle tilstædeværende Herrers Øine paa sig.

Prindsesse Badur selv var fortryllet over at see ham saa elskværdig igjen, som hun ellers saa ofte havde seet ham, og dette opmuntrede hende endnu mere til at udhæve hans Roes. Efterat han paa hendes Befaling havde indtaget sin Plads i Emirernes Rang, sagde hun, idet hun vendte sig til de øvrige Emirer: „I Herrer, Kamaralsaman, som jeg idag giver Eder til Medkollega, er ikke den Plads uværdig, som han indtager blandt Eder; jeg kjender ham tilstrækkeligt fra mine Reiser af, for at være Borgen for ham; og jeg kan forsikkre, at han saavel vil udmærke sig ved sin Tapperhed og tusinde andre gode Egenskaber, som ved sin Aands Storhed."

Kamaralsaman var høist forbauset, da han hørte Kongen af Ibenholtsøen, hvem han var langt fra at holde for et Fruentimmer, end sige for sin elskede Prindsesse, nævne hans Navn, og forsikkre, at han kjendte ham, og da han var vis paa, at han intetsteds var kommet sammen med ham, saa var han endnu mere forbauset over de umaadelige Lovtaler, som han her modtog af ham.

Disse med megen Værdighed udtalte Lovpriisninger bragte ham dog imidlertid ei ud af sin Fatning; han modtog dem med en Beskedenhed, som fuldkommen tilkjendegav,

at han fortjente dem, men at de ikke gjorde ham forfængelig. Han kastede sig ned for Kongens Throne, og idet han igjen reiste sig, sagde han:

„Herre, jeg har ingen Ord, til at takke Eders Majestæt for den store Ære, som I viser mig, endnu mindre formaaer jeg det for saamegen Godhed. Jeg vil gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, for at gjøre mig samme værdig."

Fra Raadsforsamlingen blev Prindsen ved en Betjent ført ind i et Pallads, som Prindsesse Badur allerede havde ladet indrette alene for ham. Her fandt han Huusbetjente og Tyende, som ventede paa hans Befalinger, og en Stald fuld af meget skjønne Heste. Prindsessen havde sørget for, at han ogsaa kunde vise sig i Emirsværdigheden, hvormed han nylig var bleven beæret, og da han var traadt ind i sit Værelse, overrakte hans Huushovmester ham en Kasse fuld af Guldstykker. Jo mindre han kunde begribe, hvorfra han fik denne store Lykke, desto mere faldt han i Forundring derover; og aldrig havde han mindste Tanke om, at Prindsessen af China var Aarsag deri.

Efter to eller tre Dages Forløb vilde Prindsesse Badur endnu give Prinds Kamaralsaman mere Adgang til sig, og tillige udmærke ham endnu mere, hun benaadede ham altsaa med Storskatmesterens Embede, som just var blevet ledigt. Han forestod dette Embede med den høieste Strænghed, og forpligtede sig derved alligevel Enhver, saa at han ved sin Retfærdighed og Gavmildhed ikke alene erhvervede sig Venskab hos alle Herrerne ved Hoffet, men selv vandt hele Folkets Hjerte.

Kamaralsaman havde været det lykkeligste af alle Mennesker, fordi han saae sig i saa høi Gunst hos en fremmed Konge, og nød en Agtelse hos alle Folk, som endnu daglig tiltog, — hvis han blot havde havt sin Prindsesse. Midt i sin Lykke aflod han ikke at harme sig, da han ingen Efterretning fik om hende i et Land, gjennem hvilket hun, som det syntes, maatte være kommet, efterat de paa en for dem begge saa smertelig Maade vare blevne adskildte.

Han havde kunnet komme paa Sporet, hvis Prindsessen havde beholdt Navnet Kamaralsaman, som hun havde antaget tilligemed hans Dragt; men hun havde aflagt det ved sin Thronbestigelse, og, til Ære for den gamle Konge,

hendes Svigerfader, antaget Navnet Armanos. Paa denne Maade kjendte man hende ikke anderledes, end under Navnet Kong Armanos den Yngre, og kun nogle Hoffolk erindrede sig endnu Navnet Kamaralsaman, hvormed hun lod sig nævne ved sin Ankomst paa Ibenholtsøen. Kamaralsaman var endnu ikke bleven fortrolig nok med dem, for at vide dette, men endelig kunde han vel erfare det.

Da nu Prindsesse Badur frygtede, at dette skulde skee, men ønskede, at Kamaralsaman skulde takke hende selv alene for, at hun gav sig tilkjende for ham, saa besluttede hun at gjøre Ende baade paa sin egen Qval og paa Kamaralsamans Lidelser, thi hun havde bemærket, hvergang hun underholdt sig med ham om hans Embedsforretninger, at han fra Tid til anden udstødte Suk, som blot kunde gjælde hende. Og hun selv levede i en Tvang, fra hvilken hun nu vilde befrie sig. De Stores Venskab, Folkets Gunst og Kjærlighed, Alt bidrog ivrigt til, uden Hindring at forsikkre hende Ibenholtsøens Krone.

Saasnart Prindsesse Badur, i Forening med Prindsesse Haïat-al-nefus, havde fattet denne Beslutning, tog hun Prinds Kamaralsaman affides, og sagde til ham:

„Kamaralsaman, jeg har Noget at tale med Eder angaaende et vidtløftigt Anliggende, i hvilket jeg behøver Eders Raad. Da jeg ingen bequemmere Tid veed dertil, end om Natten, saa kom i Aften her, og siig hjemme, at man ikke skal vente paa Eder; jeg vil besørge en Seng til Eder."

Kamaralsaman undlod ikke, paa den af Prindsesse Badur ham bestemte Time, at indfinde sig i Palladset. Hun tog ham med sig ind i de indre Gemakker, og efterat hun havde sagt til Høvidsmanden for Gildingerne, som gjorde sig rede til at følge hende, at hun ikke behøvede hans Tjeneste mere, og at han kun skulde holde Dørene lukkede, saa førte hun Prindsen ind i et andet Værelse, end det, hvori hun pleiede at sove med Prindsesse Haïat-al-nefus.

Da Prindsen og Prindsessen vare i dette Gemak, hvori der stod en Seng, og Døren var lukket, tog Prindsessen Talismanen frem af en lille Bosse, viste Kamaralsaman den, og sagde derhos til ham: „For kort Tid siden har en Stjernetyder givet mig denne Talisman til Foræring; da I nu er bevan-

dret i alle Ting, saa kan I vel sige mig, hvilken Kraft den har."

Kamaralsaman tog Talismanen, og nærmede sig en Kjerte, for bedre at betragte den. Med en Overraskelse, som hoiligen glædede Prindsessen, kjendte han den strax og udraabte: „Herre, Eders Majestæt sporger mig, hvilken Kraft denne Talisman har? Ak, den har den Kraft at dræbe mig af Smerte og Kummer, hvis jeg ikke snart gjenfinder den yndigste og elskværdigste Prindsesse, som der nogensinde har været under Solen, hvem den tilhører, og hvis Tab den har foraarsaget mig! Det er en sælsom Hændelse, hvis Fortælling vilde bevæge Eders Majestæt til Medlidenhed med en ulykkelig Mand og Elsker, dersom I vilde have Taalmodighed at høre den."

„I skal en anden Gang fortælle mig den," svarede Prindsessen, „men jeg glæder mig over at kunne sige Eder, at jeg allerede veed Noget derom; jeg kommer strax igjen til Eder; vent mig blot et Øieblik."

Med disse Ord traadte Prindsesse Badur ind i et Sidegemak, hvor hun aflagde den kongelige Turban, og efterat hun hurtigt havde taget et andet Hovedsmykke og en Fruentimmerdragt paa, samt det Belte, hun bar den Dag, da de bleve adskildte, kom hun tilbage i Værelset.

Prinds Kamaralsaman kjendte strax sin dyrebare Prindsesse, løb hen til hende, og omfavnede hende omt, med det Udraab: „Ak, hvor takker jeg Kongen for denne salige Overraskelse!"

„Vent ikke at see Kongen igjen," svarede Prindsessen, idet hun gjengjeldte hans Omfavnelse med Taarer i Øinene, „i mig seer Du ham selv. Lader os sætte os, for at jeg kan opløse Dig denne Gaade."

Herpaa fortalte Prindsessen Prindsen, hvilken Beslutning hun havde fattet paa Engen, hvor de sidst havde opslaaet deres Leir, efterat hun havde indseet, at hun forgjæves ventede ham; hun berettede ham, paa hvilken Maade hun havde udført den lige til hendes Ankomst paa Ibenholtsoen, hvor hun var bleven nødt til at ægte Haïat-alnefus og at antage Kronen, som Kong Armanos paa Grund af denne Formæling havde tilbudet hende; hvorledes Prindsessen, hvis Fortrin hun hævede, havde optaget Opdagelsen

af hendes Kjøn, og endelig det Eventyr, hvorledes hun i et af de kjøbte Kruse, fulde af Oliven og Guldstøv, havde fundet sin Talisman igjen, som havde forskaffet hende et Middel til at lade ham bortføre fra Afgudsdyrkernes Stad.

Da Prindsesse Badur havde endt, skulde Prindsen ogsaa fortælle hende, ved hvilken Hændelse Talismanen havde været Aarsagen til deres Skilsmisse. Han gjorde det, og til Slutning beklagede han sig paa en kjærlig Maade over hendes Grusomhed, at lade ham smægte saalænge. Hun meddeelte ham de Grunde, som vi allerede vide, hvorpaa de, da det allerede var meget sildigt, lagde sig tilsengs....."

Scheherasade afbrød med disse Ord, fordi hun saae Dagen bryde frem. Den følgende Morgen vedblev hun, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og otte og tredivte Nat.

„Herre, Prindsesse Badur og Prinds Kamaralsaman stode op den følgende Morgen, saasnart det var Dag. Men Prindsessen tog ikke mere Kongedragten, men en Fruentimmerklædning paa, og da hun var paaklædt, sendte hun Høvidsmanden hen til Kong Armanos, hendes Svigerfader, og lod ham bede, at han vilde have den Uleilighed at komme hen i hendes Værelse.

Da Kong Armanos kom derhen, var han meget overrasket over at see et Fruentimmer, som var ham ubekjendt, og hos hende Storskatmesteren, for hvem det ikke passede sig at betræde det indre Pallads, ligesaalidt som nogen anden Herre ved Hoffet. Han satte sig ned, og spurgte efter Kongen.

„Herre," svarede Prindsessen, „igaar var jeg Konge, idag er jeg kun Prindsesse af China, Gemalinde til den virkelige Prinds Kamaralsaman, Kong Schachsamans Søn. Hvis Eders Majestæt behager med Taalmodighed at høre vor Historie, saa haaber jeg, at I ikke vil fordømme mig, fordi jeg har skuffet Eder ved en saa tilgivelig List."

Kong Armanos gav hende Gehør, og hørte hendes Historie med Forbauselse fra Begyndelsen til Enden.

„Herre," tilføiede Prindsessen til Slutning, „endskjøndt

i vor Religion Fruentimmerne kun lidt føie sig efter Mændenes Frihed til at tage flere Koner, saa vil jeg dog alligevel, hvis Eders Majestæt samtykker i Prindsesse Haïat-al-nefus's[16]), Eders Datters Formæling med Prinds Kamaralsaman, hjerteligt gjerne aftræde hende en Dronnings Rang og Stand, som med Rette tilkommer hende, og lade mig noie med den anden Rang. Ja, hvis dette Fortrin endog ikke tilkom hende, saa vilde jeg dog ikke undlade at indrømme hende det, til Tak for, at hun saa ædelmodigt har bevaret min Hemmelighed. Vil Eders Majestæt lade det komme an paa hendes Samtykke, saa har jeg allerede forberedt hende derpaa, og er vis paa, at hun vil være meget veltilfreds dermed."

Kongen hørte paa denne Prindsesse Badurs Tale med Forundring, og da hun havde endt, vendte han sig til Prinds Kamaralsaman og sagde: „Min Søn, da Prindsesse Badur, Eders Gemalinde, som jeg hidtil ved et Blændværk, over hvilket jeg ikke kan beklage mig, holdt for min Svigerson, forsikrer mig, at hun gjerne vil dele Eders Seng med min Datter, saa ønsker jeg kun blot endnu at vide, om I ogsaa vil ægte hende, og modtage den Krone, som Prindsesse Badur fortjente at bære sit hele Liv igjennem, hvis hun ei foretrak, af Kjærlighed til Eder at nedlægge den."

„Herre," svarede Prinds Kamaralsaman, „saa stor min Længsel er efter at see min Fader igjen, saa ere dog mine Forpligtelser mod Eders Majestæt og Prindsesse Haïat-al-nefus saa store, at jeg Intet kan afslaae Eder."

Kamaralsaman blev altsaa udraabt til Konge, paa samme Dag med stor Pragt formælet, og var meget tilfreds med Prindsesse Haïat-al-nefus's Skjønhed, Aand og Kjærlighed.

Begge Dronninger levede for Fremtiden bestandigt i det samme Venskab og samme Eendrægtighed, som tilforn, og vare meget tilfredse med den Lighed i Opførsel, som Kamaralsaman iagttog imod dem, idet han afvexlende deelte sin Seng med dem.

De fødte ham i samme Aar hver en Søn, næsten paa samme Tid, og begge Prindsernes Fødsel blev høitideligholdt ved store Glædesfester.

Kamaralsaman gav den Ældste, som Dronning Badur havde født, Navnet Amgiad[27]) og den af Dronning Haïat-al-nefus fødte Søn kaldte han Asad[28]).

Historien

om Prindserne Amgiad og Asfad.

Begge Prindserne bleve opdragne med stor Omhu, og da de kom til den modnere Alder, havde de begge de samme Hovmestere og de samme Lærere i de Videnskaber og skjønne Kunster, hvori Kamaralsaman vilde lade dem oplære, og de samme Læremestere i alle Øvelser. Det inderlige Venskab, der var imellem dem fra deres Barndom af, avlede en Overeensstemmelse i Smag og Studier, som stedse formerede sig.

Virkelig, da de kom til den Alder, at hver skulde have et Huus for sig, vare de inderligt forbundne, at de bade Kong Kamaralsaman, deres Fader, om blot at bevilge dem eet Huus for dem begge. De erholdt det, og saaledes havde de samme Huusembedsmænd, samme Betjente, samme Stald, samme Beboelsesværelser og samme Bord.

Efterhaanden fattede Kamaralsaman saa stor Tiltro til deres Duelighed og Retfærdighed, at han, da de havde opnaaet en Alder af atten Aar, ikke tog i Betænkning, afvexlende at overdrage dem Forsædet i Statsraadet, saa ofte han var paa Jagt i flere Dage.

Da begge Prindserne vare lige skjønne og velskabte, saa havde fra deres Barndom af begge Dronningerne en utrolig Ømhed for dem, dog saaledes, at Dronning Badur følte mere Tilbøielighed for Asfad, Dronning Haïat-al-nefus's Søn, end for sin egen Søn Amgiad, og Dronning Haïat-al-nefus igjen mere for Amgiad, end for Asfad, hendes egen Søn.

Dronningerne holdt i Begyndelsen denne Tilbøielighed for en Følge af deres eget gjensidige Venskab. Men eftersom Prindserne bleve ældre, blev deraf uformærket en hæftig Kjærlighed, og denne Kjærlighed steeg snart til en meget

glødende Lidenskab, da begge Prindserne syntes i deres Øine at besidde en Ynde, som fuldendte deres Forblindelse. Hele deres Lidenskabs Afskyelighed var dem bevidst, og de anstrængte alle Kræfter for at modstaae den, men den Fortrolighed, med hvilken de daglig saae Ynglingerne, og den Sædvane, fra hvilken de ikke kunde losrive sig, at beundre og kjærtegne dem, opflammede deres Kjærlighed i en saadan Grad, at de tabte Søvn og Madlyst. Til deres Ulykke, og til Ulykke for Prindserne selv, havde disse, som vare vante til deres Ømhed, ikke ringeste Mistanke om denne afskyelige Flamme.

Da begge Dronningerne ikke havde gjort nogen Hemmelighed for hinanden af deres Lidenskab, men dog ikke havde den Skamløshed, mundtlig at erklære den for den Prinds, som hver af dem elskede, saa bleve de enige om at gjøre det skriftligt, og til Udførelsen af dette usalige Forsæt valgte de Kong Kamaralsamans Fraværelse paa en Jagt af tre eller flere Dage.

Den Dag, da Kongen reiste, havde Amgiad Forsædet i Raadet, og holdt Ret til Klokken to eller tre om Eftermiddagen. Da han, efterat Retshandlingen var hævet, kom tilbage i Palladset, drog en Gilding ham afsides og overrakte ham en Seddel fra Dronning Haïat-al-nefus. Amgiad tog den og læste den med Rædsel. „Hvad, Forræder," sagde han derpaa til Gildingen, idet han drog Sabelen, „er det den Troskab, som Du er Din Herre og Konge skyldig?" og med disse Ord huggede han Hovedet af ham.

Efter denne Handling gik Amgiad, ude af sig selv af Vrede, hen til Dronning Badur, sin Moder; med en Mine, der fuldkommen udtrykte hans Uvillie, viste han hende Brevet, og underrettede hende om dets Indhold, efterat han havde sagt hende, fra hvem det kom.

Istedetfor at høre paa ham, geraadede Dronning Badur selv i Vrede. „Min Søn," svarede hun, „hvad Du der siger mig, er en Bagtalelse og Opdigtelse, Dronning Haïat-al-nefus er altfor fornuftig dertil, og jeg finder det meget forvovent af Dig at tale med en saadan Uforskammenhed om hende til mig."

Prindsen blev ved disse Ord opbragt paa Dronningen, sin Moder, og udraabte: „I ere begge to, den Ene endnu skjændigere end den Anden! Hvis den Ærefrygt ei

tilbageholdt mig, som jeg er Kongen, min Fader, skyldig, saa skulde denne Dag væee den sidste for Haïat-al-nefus."

Dronning Badur kunde af sin Søn Amgiads Exempel nu forudsee, at Prinds Asfad, som ikke var mindre dydig, ikke vilde optage den Erklæring, som hun havde isinde at gjøre ham, gunstigere. Dette forhindrede hende dog ikke fra at blive ved et saa afskyeligt Forsæt, og hun tilskrev ham den følgende Morgen ligeledes et Brev, som hun betroede en gammel Kone, der havde Adgang til Palladset.

Den Gamle tog ogsaa Leiligheden iagt, til at give Prinds Asfad Seddelen ved hans Bortgang fra Raadet, hvor han den Dag havde havt Forsædet. Prindsen tog den, læste den, og lod sig saaledes henrive af sin Vrede, at han, uden at gjøre sig den Møie at læse den til Ende, trak sin Sabel, og straffede den Gamle saaledes, som hun fortjente. Han løb hen til sin Moders, Dronning Haïat-al-nefus's Værelse, med Brevet i Haanden; han vilde vise hende det, men hun lod ham ikke faae Tid dertil, ja ikke engang komme til Orde. „Jeg veed, hvad Du vil sige mig," raabte hun, „og Du er ligesaa uforskammet, som Din Broder Amgiad. Gaa bort, og kom mig ikke mere for Øine!"

Asfad stod bestyrtset ved disse Ord, som han ikke havde ventet, og de satte ham i en Vrede, som han allerede var i Begreb med at yttre paa en usalig Maade, men han holdt sig tilbage, og gik bort, uden at svare et Ord, af Frygt for at sige Noget, der var hans ædle Sjæl uværdigt. Da Prinds Amgiad havde været saa beskeden, Intet at sige ham om det Brev, han havde faaet den forrige Dag, men han nu indsaae, af sin Moders Ord, at hun ikke var mindre skyldig end Dronning Badur, saa gik han hen til Amgiad, gjorde ham venskabelige Bebreidelser over hans Taushed, og blandede sin Smerte med hans.

Begge Dronningerne, fulde af Fortvivlelse over, hos deres Sønner at have fundet en Dyd, som skulde have bragt dem selv til Besindelse, frasagde sig alle naturlige Følelser og tragtede i Forening efter at styrte deres Sønner i Fordærvelse. De indbildte deres Fruentimmer, at hine vilde have tilføiet dem Vold, de anstillede sig ogsaa saaledes ved Graad og Skrigen, og ved Forbandelser, som de udstødte mod dem, og lagde sig begge i een Seng, som om den

Modstand, som de vilde have gjort imod dem, havde bragt dem paa det Yderste.....

„Men, Herre," tilføiede Scheherasade, „Dagen bryder frem, og paabyder mig Taushed." Hun taug, og i den følgende Nat fortsatte hun den samme Historie, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og ni og tredivte Nat.

„Herre, vi forlode igaar begge de unaturlige Dronninger i det afskyelige Forsæt at styrte begge Prindserne, deres Sønner, i Fordærvelse.

Da Kong Kamaralsaman den følgende Morgen kom tilbage fra Jagten, var han meget forbauset over at finde dem begge liggende i een Seng, ganske forgrædte, og i en saa godt forstilt Tilstand, at han blev bevæget til Medlidenhed. Han spurgte dem hastigt, hvad der var hændet dem.

Paa dette Spørgsmaal fordoblede de troløse Dronninger deres Suk og Hulken, og efterat de havde ladet sig bede længe nok, tog endelig Dronning Badur Ordet. „Herre," sagde hun, „den retfærdige Smerte, som har grebet os, er saa stor, at vi ikke mere kunne see Daglyset, efter den Skjændsel, som Prindserne, Eders Sønner have tilføiet os ved deres Toilesløshed uden Lige. I Fælledsskab have disse, deres Fødsel Uværdige, i Eders Fraværelse havt den Frækhed og Skamløshed, at angribe vor Ære. Eders Majestæt fritage os for at sige Eder mere derom; vor Bedrøvelse vil nokfom lade Eder gjætte det Øvrige."

Kongen lod strax begge Prindserne kalde, og han havde med egen Haand berøvet dem Livet, hvis den gamle Kong Armanos, hans Svigerfader, som var tilstæde, ikke havde tilbageholdt hans Arm. „Min Søn," sagde han til ham, „hvad vil Du gjøre? Vil Du smitte Dine Hænder og Dit Pallads med Dit eget Blod? Der gives jo endnu andre Midler til at straffe dem, dersom de virkelig ere skyldige." Han bestræbte sig for at berolige ham, og bad ham, nøie at undersøge, om de virkelig havde begaaet den Forbrydelse, for hvilken man anklagede dem.

Kamaralsaman kunde vel bringe det over sig, ikke selv at være sine Børns Skarpretter, men efterat han havde ladet dem hæfte, lod han om Aftenen en Emir, ved Navn Giandar[29]), komme, og paalagde ham at føre dem udenfor Staden, paa hvilken Side og saalangt han selv vilde, derpaa røve dem Livet, og ikke vende tilbage uden deres Klæder, til Beviis paa, at han havde fuldført Befalingen.

Giandar reed hele Natten igjennem bort med begge Prindserne; om Morgenen tidlig steeg han af, og gjorde dem, med Taarer i Øinene, bekjendte med den Befaling, han havde erholdt. „Prindser," sagde han til dem, „denne Befaling er meget haard, og det er en grusom Smerte for mig at være udvalgt til Fuldbyrderen af den; Gud give, at jeg kunde være fri derfor!" — „Gjør Eders Pligt," svarede Prindserne; „vi vide, at I ikke er Aarsagen til vor Død, vi tilgive Eder den af ganske Hjerte."

Med disse Ord omfavnede Prindserne hinanden, og sagde hinanden det sidste Farvel med en saadan Ømhed, at de ikke længe kunde løsrive sig fra hinanden. Prinds Asad tilbød sig først at modtage Dødshugget. „Begynd med mig," sagde han til Giandar, „for at jeg ikke skal have den Smerte at see min kjære Broder Amgiad død." Amgiad vilde ikke tillade det, og Giandar kunde ikke, uden at udgyde endnu flere Taarer, end tilforn, være Vidne til deres Bæddestrid, som beviste, hvor oprigtigt og fuldkomment deres Venskab var.

De afgjorde endelig denne rørende Strid, og bade Giandar at binde dem sammen og sætte dem i den bequemmeste Stilling, for at han kunde give dem begge paa eengang Dødshugget. „Nægt os ikke," tilføiede de, „denne Trøst, at døe sammen, os ulykkelige Brødre, som, ligetil vor Uskyldighed, have havt Alt fælleds, saalænge vi have været til i Verden."

Giandar tilstod begge Prindserne deres Ønske; han bandt dem, og da han, som han troede, havde givet dem den mest passende Stilling, for, uden at feile, med eet Hug at afhugge deres Hoveder, spurgte han dem, om de endnu forend deres Død havde Noget at overdrage ham.

„Vi bede Eder blot om Eet," svarede begge Prindserne," nemlig ved Eders Tilbagekomst fast at forsikkre Kongen, vor Fader, at vi døe uskyldigt, men dog ikke tilregne ham Udgy-

delsen af vort Blod. Thi vi vide, at han er ikke rigtigt underrettet om Sandheden af den Forbrydelse, som vi ere beskyldte for."

Giandar lovede dem, ikke at undlade det, og trak tillige sin Sabel. Hans Hest, som var bundet til et Træ ved Siden af ham, blev af denne Bevægelse og Sabelens Blinken sky, sønderrev Tøilen, sprang afsted, og løb alt hvad den kunde, hen over Marken.

Det var en kostbar og rigt sadlet Hest, som Giandar nødig vilde miste. Forvirret ved dette Tilfælde kastede han, istedetfor at hugge Hovedet af Prindserne, Sabelen bort, og løb efter sin Hest, for igjen at fange den.

Den modige Hest gjorde flere Sidespring foran Giandar, førte ham saaledes lige til en Skov, og løb derind. Giandar fulgte den ogsaa her; Hestens Vrinsken vakte en sovende Løve, Løven lob til, og istedetfor at gaae løs paa Hesten, kom den lige hen imod Giandar, saasnart den fik Die paa ham.

Giandar tænkte nu ikke mere paa sin Hest, han var nu i den største Sorg for at redde sit Liv, og maatte undvige Løvens Angreb, som ikke tabte ham af Syne, men forfulgte ham tæt gjennem Træerne. I denne høieste Nød sagde han til sig selv: „Gud vilde ikke tilskikke mig denne Straf, hvis Prindserne, hvis Død er mig befalet, ikke vare uskyldige; til min Ulykke har jeg ikke engang min Sabel til at forsvare mig med."

Medens Giandar var borte, følte begge Prindserne en lige brændende Torst, som Dødsangsten foraarsagede dem, uagtet deres ædelmodige Hengivenhed i deres Faders grusomme Befaling. Prinds Amgiad gjorde sin Broder opmærksom paa, at der ikke langt fra dem var en Kilde, og foreslog ham, at de skulde løse deres Baand op, og gaae hen for at drikke. „Min Broder," svarede Prinds Asfad, „for den korte Tid, som vi endnu have at leve i, lønner det sig ikke Umagen at stille vor Torst; vi kunne vel endnu udholde den i nogle Øieblikke."

Uagtet denne Indvending løsgjorde Amgiad sig, og løste ogsaa sin Broder imod hans Villie; de gik hen til Kilden, og efterat de havde forfrisket sig, hørte de i Skoven, hvorhen Giandar var fulgt efter sin Hest, Løvens Brølen og

et høit Skrig. Amgiad greeb strax Sabelen, som Giandar havde kastet bort, og sagde til Asfad: „Min Broder, lader os ile den ulykkelige Giandar til Hjelp; maaskee komme vi endnu tidsnok, for at befrie ham fra den Fare, hvori han er."

Begge Prindserne spildte ingen Tid, og kom just til i samme Øieblik, da Løven havde kastet Giandar til Jorden. Da Løven saae Prinds Amgiad komme henimod sig med dragen Sabel, lod den sit Bytte fare, og sprang rasende lige løs paa ham; Prindsen ventede den uforskrækket og bibragte den et saa voldsomt og behændigt Hug, at den styrtede død ned.

Saasnart Giandar indsaae, at han havde begge Prindserne at takke for sit Liv, kastede han sig for deres Fødder, og takkede dem for den store Forpligtelse, som han havde imod dem, i Udtryk, som tilkjendegav hans fuldkomme Erkjendtlighed. „Prindser," sagde han til dem, idet han igjen stod op, og med Taarer i Øinene kyssede deres Haand, „Gud bevare mig fra, at jeg endnu skulde fordre Eders Liv, efter en saa stor og glimrende Hjelp, som I i dette Øieblik have viist mig! Aldrig skal man forekaste Emiren Giandar, at han har været istand til en saa stor Utaknemmelighed."

„Den Tjeneste, som vi have viist Eder, „svarede Prindserne," tør ikke afholde Eder fra at fuldbyrde Eders Befaling. Vi vil først fange Eders Hest igjen, og da vende tilbage til det Sted, hvor I havde forladt os."

De havde ikke megen Møie med at fange Hesten igjen, thi dens Vildhed var gaaet over, og den stod stille.

Men da de igjen vare ved Kilden, kunde de ved al deres Beden og Tiltale dog ikke bringe Emiren Giandar til at dræbe dem. „Det Eneste, som jeg tager mig den Frihed at fordre af Eder," sagde han til dem, „og jeg som beder Eder at samtykke i, er, at I vil behjelpe Eder med hvad jeg kan give Eder af mine Klæder, og derimod give mig Eders, samt gaae saalangt bort, at Kongen, Eders Fader, aldrig hører tale om Eder."

Prindserne vare nødte til at føie sig efter hans Villie, og efterat de havde givet ham deres Klæder, og havde bedækket sig med hvad han gav dem af sine, nødte Emiren Giandar dem til at modtage Alt, hvad han af Guld og Sølv havde hos sig, og tog Afskeed fra dem.

Da Emiren Giandar havde skilt sig fra Prindserne,

reed han gjennem Skoven, farvede der deres Klæder med Løvens Blod, og fortsatte sin Vei til Hovedstaden paa Ibenholtsøen.

Ved hans Ankomst spurgte Kong Kamaralsaman ham, om han trolig havde fuldført den ham givne Befaling. „Herre," svarede Giandar, idet han overrakte ham begge Prindsernes Klæder, „her ere Vidnerne derpaa."

„Siig mig," spurgte Kongen videre, „hvorledes modtoge de den Straf, som jeg lod dem lide?"

„Herre," svarede Giandar, „de modtoge den med beundringsværdig Standhaftighed, og med en Hengivenhed i Guds Villie, som bevidnede Oprigtigheden af deres Troesbekjendelse [30]; men fornemmelig med stor Ærefrygt for Eders Majestæt, og med en ubegribelig Underkastelse ved deres Dødsdom. „Vi døe uskyldigt," sagde de, „men vi knurre ei derover. Vi modtage vor Død af Guds Haand, og tilgive Kongen, vor Fader den; vi vide meget vel, at han er ikke rigtig underrettet om Sandheden."

Kamaralsaman, inderlig bedrøvet over denne Beretning af Emiren Giandar, faldt paa at undersøge Lommerne i begge Prindsernes Klæder, og begyndte med Amgiads. Han fandt deri et Brev, aabnede og læste det. Han saae snart, at Dronning Haïat-al-nefus havde skrevet det, ikke alene paa Skriften, men endog paa den lille deri liggende Haarlok, og gyste. Zittrende undersøgte han ogsaa Asads Lommer, og Dronning Badurs Brev, som han fandt deri, traf ham med et saa pludseligt og voldsomt Slag, at han faldt i Afmagt....."

Sultaninde Scheherasade bemærkede ved disse sidste Ord, at Dagen brød frem, standsede og taug. Den følgende Nat optog hun igjen Historiens Traad, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og fyrretyvende Nat.

„Herre, aldrig lignede nogen Smerte den, som Kamaralsaman følte, da han igjen kom til sig selv fra sin Afmagt. „Hvad har Du gjort, grusomme Fader?" raabte han,

Du har myrdet Dine egne Børn! „Mine arme Sønner! deres Viisdom, deres Beskedenhed, deres Lydighed, deres Underkastelse under hiin Din Villie, deres Dyder, talte de ikke høit nok hos Dig til deres Forsvar? Fortjener Du vel, at Jorden endnu skal bære Dig, efter en saa grulig Forbrydelse? —Jeg har selv styrtet mig i denne Skjændsel, og det er Guds Straf, som træffer mig, fordi jeg ikke vedblev med den Afsky for Qvinderne, med hvilken jeg blev født. Jeg vil ikke afvaske Eders Brøde med Eders Blod, I afskyelige Qvinder. Nei, I ere ikke min Vrede værdige! Men Himlens Vrede maa ramme mig, hvis jeg nogensinde vil see Eder igjen!"

Kong Kamaralsaman holdt samvittighedsfuldt sin Eed. Han lod endnu samme Dag begge Dronningerne bringe hen i et afsondret Gemak, hvori de bleve under streng Opsigt, og saalænge han levede, nærmede han sig dem ikke mere.

Medens Kong Kamaralsaman saaledes græmmede sig over Tabet af begge Prindserne, sine Sønner, vandrede disse omkring i Ørkenerne, idet de undgik at nærme sig beboede Egne og at møde nogetsomhelst Menneske; de levede blot af Urter og vilde Frugter, og drak blot muddret Regnvand, som de fandt i Klippehuler. Om Natten skiftedes de til at sove og vaage, for at beskytte sig mod vilde Dyr.

Efter en Maaneds Forløb kom de til Foden af et frygteligt Bjerg, ganske af sort Steen, og, som det syntes, ubestigeligt. De bemærkede dog en betraadt Vei, men den var saa smal og steil, at de ikke vovede at betræde den. I Haab om at finde en mindre slem Vei, vandrede de langs med Foden af Bjerget, og vandrede saaledes i halvtredsindstyve Dage, men deres Møie var forgiæves, de vare nødte til at vende tilbage til den forhen forsmaaede Vei. De fandt den saalidet gangbar, at de anstillede lange Undersøgelser, førend de besluttede sig til at betræde den. Endelig toge de Mod til sig, og stege op.

Jo videre begge Prindserne kom, jo høiere og steilere forekom Bjerget dem, og de vare flere Gange i Fristelse til at opgive deres Forsøg. Naar den Ene var træt, og den Anden bemærkede det, saa stod han stille, og begge droge igjen Aande. Ofte vare de begge saa trætte, at Kræfterne forsagede dem, da troede de ikke at kunne stige længere, men

at maatte forgaae af Mathed og Udmattelse. Men naar de efter nogle Øieblikke følte, at deres Kræfter vendte lidt tilbage, fattede de igjen Mod og fortsatte deres Vei.

Uagtet deres Arbeide, deres Udholdenhed og deres Anstrængelser, var det dem dog ikke muligt, med Dagens Ende at naae Toppen. Natten overfaldt dem, og Prinds Asfad følte sig saa træt, og sine Kræfter saa udmattede, at han blev staaende. „Min Broder," sagde han til Prinds Amgiad, „jeg kan ikke Mere, jeg maa opgive Aanden." — „Vi ville udhvile os, saalænge Du har Lyst," svarede Amgiad, „lader os ikke tabe Modet. Du seer, vi have ikke mere saa langt at stige, og Maanen er os gunstig."

Efter en god halv Times Hvile begyndte Asfad paa ny at stige opad, og endelig naaede de Bjergets Top, hvor de atter udhvilede sig.

Amgiad stod først op igjen, og saae i ringe Frastand foran sig et Træ. Han gik derhen og fandt et Granattræ fuldt af modne Frugter, og ved Foden af det en Kilde. Han løb tilbage til Asfad; forkyndte ham den gode Nyhed, og førte ham hen under Træet ved Kilden. De vederqvægede sig, spiste hver en Granat, og sov derpaa ind.

Da Prindserne den følgende Morgen vare vaagnede, sagde Amgiad til Asfad: „Staa op, min Broder, lader os fortsætte vor Vei, jeg seer, at Bjerget paa denne Side er meget mageligere, end paa den anden, og vi behøve blot at stige ned."

Men Asfad var af den forrige Dags Anstrængelser saa udmattet, at han ikke behøvede mindre end tre hele Dage, for fuldkommen at komme sig igjen. De underholdt sig, som de allerede flere Gange tilforn havde gjort, om deres Mødres unaturlige Kierlighed, som havde bragt dem i denne jammerlige Tilstand. „Men," sagde de, „da Gud paa en saa synlig Maade har taget sig af os, saa maae vi bære alle vore Lidelser med Taalmodighed, og trøste os med det Haab, at han endelig vil sætte et Maal for dem."

Efter de tre Dages Forløb begave begge Brødrene sig igjen paa Veien, og da Bjerget paa denne Side dannede flere vide Kløfter, saa brugte de fem Dage, førend de kom ned paa Sletten. Endelig opdagede de med megen Glæde en stor By. „Min Broder," sagde herpaa Amgiad til As-

sad, „er Du af samme Mening, som jeg, saa bliv her uden for Byen paa et eller andet Sted, hvor jeg kan finde Dig igjen, medens jeg gaaer, for at faae Underretning om hvad Byen hedder, og i hvilket Land vi ere; tillige vil jeg sørge for at medbringe Levnetsmidler. Det er ei raadeligt, at vi begge paa eengang gaae derind, hvis der maaskee var nogen Fare at befrygte.

„Min Broder," svarede Asad, „jeg billiger ganske Dit Raad, det er viist og forsigtigt, men naar Een af os begge skal gaae alene derind, saa vil jeg aldrig tillade, at det skal være Dig, men Du maa tillade, at jeg paatager mig det. Hvilken Smerte vilde det ikke være for mig, hvis nogen Ulykke ramte Dig."

„Men, min Broder," svarede Amgiad, „det samme, som Du frygter for, maa jeg frygte for Dig; jeg beder Dig at lade mig raade, og med Taalmodighed vente mig."

„Jeg vil aldrig tillade det," sagde Asad, „og hvis Noget tilstøder mig, saa har jeg dog den Trøst at vide, at Du er i Sikkerhed."

Amgiad var nødt til at give efter, og blev under Træerne ved Foden af Bjerget.

Tohundrede og een og fyrretyvende Nat.

Prinds Asad i Magiernes Stad.

Prinds Asad tog Penge ud af Pungen, som Amgiad bar, og fortsatte sin Vei til Byen. Han havde neppe gaaet nogle Skridt i den første Gade, førend han traf paa en ærværdig Olding, som var velklædt, og bar et Rør i Haanden. Da han uden Betænkning holdt ham for en betydelig Mand, som ikke vilde skuffe ham, saa nærmede han sig og tiltalte ham: „Herre, jeg beder Eder at vise mig Veien til den offentlige Plads."

Oldingen betragtede Ynglingen smilende, og sagde til ham: „Min Søn, formodentlig er Du en Fremmed; Du vilde ikke gjøre mig dette Spørgsmaal, hvis det ei var Tilfældet."

„Ja, Herre," svarede Asfad, „jeg er en Fremmed."

„Vær velkommen," sagde Oldingen herpaa; „vort Land er meget æret ved, at en saa velskabt Yngling, som Du, gjør sig den Umage at besøge det. Siig mig, hvad Du har at gjøre paa den offentlige Plads?"

„Herre," svarede Asfad, „det er næsten to Maaneder siden, at jeg tilligemed min Broder afreiste fra et langt herfra liggende Land. I den Tid have vi uophørlig vandret afsted, og vi ere først idag ankomne hertil. Min Broder, udmattet af en saa lang Reise, er bleven ved Foden af Bjerget, og jeg kommer, for at hente Levnetsmidler til mig og ham."

„Min Son," sagde herpaa Oldingen igjen, „Du er just kommen paa den beleiligste Tid, og jeg glæder mig paa Dine og Din Broders Vegne derover. Jeg har idag givet flere af mine Venner et stort Gjæstebud, hvoraf der ere blevne en Mængde Retter, som endnu ere urørte, tilovers. Kom med mig, saa vil jeg give Dig at spise af dem, og naar Du er mæt, saa vil jeg endnu give Dig et Forraad for flere Dage til Dig og Din Broder. Du behøver altsaa ikke at give Dine Penge ud paa Torvet. Reisende have aldrig for mange Penge. Tillige kan jeg, medens Du spiser, bedre end nogen Anden give Dig Underretning om vor Byes Mærkværdigheder. En Mand som jeg, der har beklædt de høieste Embeder med Ære, maa vel kjende dem. Du kan ogsaa være glad over, at Du har henvendt Dig til mig, førend til nogen Anden; thi jeg maa i Forbigaaende sige Dig, at ikke alle vore Borgere ere saaledes sindede som jeg; jeg forsikrer Dig, der gives blandt dem nogle ret ondskabsfulde. Kom altsaa, jeg vil lære Dig at kjende, hvilken Forskjel der er imellem en ærlig Mand, som jeg er, og saa mange Folk, som rose sig af det, men ikke ere det."

„Jeg er Eder uendelig forpligtet," svarede Prinds Asfad, „for den gode Villie, som I viser mig; jeg overlader mig ganske til Eder, og er beredt til at følge Eder, hvorhen I behager."

„Oldingen, som nu gik videre med Ynglingen ved sin Side, lo i Skjægget, og af Frygt for, at Asfad skulde mærke det, underholdt han ham om mangeslags Ting, for at han skulde beholde den gode Mening, som han havde fattet om

ham. „Man maa tilstaae," sagde han til ham, „Du har været lykkelig, da Du har henvendt Dig til mig, førend til nogen Anden. Jeg takker Gud for, at Du har mødt mig; Du vil erfare, hvorfor jeg siger dette, naar Du kommer i mit Huus."

Oldingen naaede endelig sit Huus, og førte Assad ind i en stor Sal, hvor han saae fyrretyve Oldinger, der sadde i en Kreds omkring en Ild, som de tilbad.

Ved dette Skuespil følte Assad ikke mindre Afsky ved Synet af saa ufornuftige Mennesker, som helligede det Skabte, istedetfor Skaberen selv, deres Ærefrygt, end han blev betaget af Skræk over at være saaledes bedraget, og at befinde sig paa et saa skrækkeligt Sted.

Medens Assad endnu stod forbauset der, hilste den svigefulde Olding de fyrretyve Oldinger og sagde til dem: „Andægtige Ildens Tilbedere, idag er det en Lykkens Dag for os. — Hvor er Gasban[31])?" tilføiede han; kald ham herhid!"

Paa disse høit nok udtalte Ord kom en Sort, som havde hørt dem nedenunder Salen, og neppe havde denne Sorte, som var Gasban, faaet Die paa den trøstesløse Assad, saa forstod han, hvorfor han var kaldet. Han løb henimod ham, styrtede ham med et Dresigen til Jorden, og bandt hans Arme med en beundringsværdig Hurtighed. Da han var færdig, sagde Oloingen til ham: „For ham ned, og forglem ikke at sige mine Døttre Bostane og Kavame[32]), at de hver Dag skulle give ham dygtig Bastonade, samt hver Morgen og Aften et Brød til hele hans Næring; dette er tilstrækkeligt til at holde ham i Live til Skibets Afreise til det blaa Hav og Ildbjerget; vi ville bringe vor Guddom ham til et behageligt Offer....."

Sultaninde Scheherasade fortalte denne Nat ikke videre, fordi Dagen allerede brød frem. I den følgende Nat vedblev hun, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og to og fyrretyvende Nat.

„Herre, saasnart Oldingen havde udtalt denne grusomme Befaling, bemægtigede Gasban sig Asfad, under Mishandlinger lod han ham stige ned under Salen, og efterat han havde ført ham igjennem flere Døre, ned til et Hul, hvortil man steeg tyve Trin ned, lænkede han ham med Fødderne til en meget stærk og svær Lænke.

Saasnart han var færdig dermed, gik han hen for at give Oldingens Døttre Underretning, men den Gamle var allerede selv hos dem, og sagde til dem: „Mine Døttre, stiger ned og giver den Muselmand, som jeg i dette Øieblik har fanget, Bastonnade, saaledes som I nok veed, og skaaner ham ikke; I kunne ikke bedre bevise, at I ere gode Ildtilbederinder."

Bostane og Kavame, opdragne i Had mod alle Muselmænd, modtoge denne Befaling med Glæde. De stege øieblikkeligt ned i Hullet, klædte Asfad af, og sloge ham ubarmhjertigt lige til Blodet, og indtil han laae uden Bevidsthed. Efter denne grusomme Mishandling satte de et Kruus Vand samt et Brød hen hos ham, og bortfjernede sig.

Asfad kom først efter lang Tids Forløb til sig selv igjen, og dette skete kun for at udgyde Taarer, idet han begræd sin Elendighed, dog med den Trøst, at denne Ulykke ikke var mødt hans Broder Amgiad.

Prinds Amgiad ventede ved Foden af Bjerget sin Broder Asfad lige til om Aftenen, med stor Utaalmodighed. Da han saae, at Solen allerede for længe siden var gaaet ned, og hans Broder endnu ikke var kommet tilbage, geraadede han ganske i Fortvivlelse. Han tilbragte Natten i denne trøstesløse Uorlighed, og saasnart Dagen brød frem, begav han sig paa Veien til Byen.

Han blev strax meget forundret over, kun at see meget faa Muselmænd i den. Han tiltalte den Første, som mødte ham, og bad ham at sige ham, hvorledes Byen heed. Han fik at vide, at det var Magiernes Stad, saa kaldet, fordi Magierne eller Ildtilbederne der vare i større Mængde, end Muselmændene, som kun vare meget faa. Han spurgte ogsaa, hvor langt man anslog Ibenholtsøen for at være derfra, og Svaret var, at man tilsøes brugte fire Maaneder, og

tillands et Aar til denne Reise. Den, til hvem han havde henvendt sig, forlod ham pludselig, efterat han havde besvaret ham begge disse Spørgsmaal, og fortsatte sin Vei, da han havde nødvendige Forretninger.

Amgiad, som med sin Broder Asfad kun omtrent i sex Uger var kommet hertil fra Ibenholtsøen, kunde ikke begribe, hvorledes de havde tilbagelagt en saa lang Vei i saa kort Tid, hvis det ikke var skeet ved Troldom, eller hvis Veien over Bjerget, ad hvilken de vare komne, ikke var saa meget kortere, og kun formedelst sin Vanskelighed ikke brugelig.

Idet han nu gjennemvandrede Byen, blev han staaende ved en Skræders Bod, hvem han paa hans Dragt kiendte for en Muselmand, ligesom han allerede havde kjendt den første, med hvem han havde talt, derfor [33]). Han satte sig, efterat han havde hilst ham, ned hos ham, og fortalte ham Gjenstanden for sin Bekymring.

Da Prinds Amgiad havde endt, svarede Skræderen: „Hvis Eders Broder er faldet i Hænderne paa en Magier, saa maa I frygte for, aldrig at see ham igjen. Han er uden Redning forloren, og jeg raader Eder at trøste Eder derover og at tænke paa at bevare Eder selv for et lignende Ulykkestilfælde. Hvis I derfor vil følge mig, saa bliv hos mig, og jeg vil underrette Eder om alle disse Magiers Rænker, for at I, naar I gaaer ud, kan tage Eder iagt for dem."

Amgiad, meget bedrøvet over Tabet af sin Broder Asfad, modtog Tilbudet, og takkede Skræderen tusinde Gange for den ham beviste Godhed.

Prinds Amgiads Äventyr med en Fröken i Magiernes Stad.

Prinds Amgiad gik i en heel Maaned ikke igjennem Staden, undtagen i Skræderens Selskab. Endelig vovede han at gaae alene i Bad. Paa Tilbageveien mødte han i en Gade, hvori der ellers Ingen gik, et Fruentimmer, som kom henimod ham.

Da Fruentimmeret saae en saa velskabt Yngling komme lige ud fra Badet, løftede hun sit Slør op, og spurgte ham med smilende Mine og venlige Dine, hvorhen han gik. Amgiad kunde ikke modstaae de Yndigheder, som hun lod see, og svarede: „Skjønne Dame, jeg gaaer hjem, eller med Eder, ligesom I behager."

„Herre," svarede Damen med et yndigt Smil, „Fruentimmer af mit Slags føre ikke Mændene hjem i deres Huus, men gaae til dem."

Amgiad geraadede over dette uventede Svar i største Forlegenhed. Han vovede ikke at tage hende hjem til sin Vært, som havde fundet det anstødeligt, og han vilde have staaet Fare for, derved at tabe den Beskyttelse, som han i en Stad, hvor man maatte være saa forsigtig, saa høiligt behovede. Hans lidet Bekjendtskab her gjorde, at han ellers intet Sted vidste, hvorhen han skulde føre den Skjønne, og dog kunde han ikke beslutte sig til at lade en saa skjøn Leilighed slippe sig af Hænderne. I denne Uvished besluttede han at overlade sig til Tilfældet, og uden at svare Damen, gik han foran hende, og hun fulgte ham.

Prinds Amgiad førte hende længe fra den ene Gade til den anden, fra Hjørne til Hjørne, fra Plads til Plads, og begge vare allerede trætte af at gaae, da han kom i en Gade, ved Enden af hvilken der stod et Huus af et ret skjønt Udseende, hvis meget høie Porte vare lukkede; paa hver Side af det stod en Bænk; Amgiad satte sig paa den ene, for at trække Aande, og Damen, endnu trættere end han, satte sig paa den anden.

Da den Skjønne sad der, sagde hun til Amgiad: „Dette er altsaa Eders Huus?" — „Som I seer, skjønne Dame," svarede Prindsen. „Hvorfor lukker I ikke op?" svarede hun; „hvad venter I endnu paa?" — „Skjønne Dame, svarede Amgiad, „jeg har ikke Nøglen; jeg har ladet den blive tilbage hos min Slave, hvem jeg har givet et Ærinde, fra hvilket han endnu ikke kan være kommet tilbage. Og da jeg endnu har befalet ham, efterat have udrettet dette Ærinde, at indkjøbe mig Forraad til et godt Middagsmaaltid, saa frygter jeg for, at vi endnu længe maa vente paa ham."

Den Vanskelighed, som Prindsen fandt ved at faae sin Lyst tilfredsstillet, som allerede begyndte at angre ham, havde gi-

vet ham denne Udflugt, i det Haab, at den Skjønne vilde forlade ham, for et andet Sted at søge sin Lykke, men han tog feil.

„Det er dog en nederdrægtig Slave, at han saa længe lader vente paa sig!" vedblev den Skjønne; „saasnart han kommer, vil jeg selv afstraffe ham, som han fortjener, hvis I ikke gjør det tilstrækkeligt. Det er imidlerlid ikke velanstændigt, at jeg bliver alene med en Mand ved Døren."

Idet hun sagde dette, stod hun op og greeb en Steen, for at slaae Laasen itu, som kun var af Træ og meget svag, efter Landets Skik.

Amgiad, i Fortvivlelse over dette Forsæt, vilde forhindre det, og sagde til hende: „Skjønne Dame, hvad vil I gjøre? Jeg beder Eder, hav endnu nogle Øieblikke Taalmodighed."

„Hvad har I at frygte?" svarede hun; er Huset ikke Eders? der er ikke megen Skade skeet ved en sønderbrudt Trælaas, den er let at erstatte med en anden."

Hun sønderslog altsaa Laasen, og da Døren var aaben, traadte hun ind, og gik foran.

Da Amgiad saae Husets Dør brudt op, holdt han sig for forloren. Han var i Uvished om, enten han skulde træde ind eller smutte bort, og unddrage sig den, som han troede, uundgaaelige Fare, og han var allerede i Begreb med at gjøre det Sidste, da den Skjønne vendte sig om og saae, at han ikke fulgte hende.

„Hvad feiler Eder? hvorfor træder I ikke ind i Eders Huus?" spurgte hun ham. „Skjønne Dame," svarede han, „jeg vilde kun see, om min Slave endnu ikke kommer tilbage, fordi jeg frygter, at der endnu Intet er tillavet." — „Kom, kom, vedblev hun, „vi kunne bedre vente der, end udenfor, til han kommer."

Prinds Amgiad traadte altsaa mod sin Villie ind i en rummelig og reenlig brolagt Gaard. Herfra steeg han tilligemed den Skjønne nogle Trin ned i en stor Forhal, hvor begge saae en aaben, skjønt indrettet Sal, og i Salen et Taffel med udvalgte Retter, et andet med forskjellige Slags skjønne Frugter, og et Skjænkebord, besat med Viinflasker.

Da Amgiad saae disse Tilberedelser, tvivlede han ikke mere om sin Fordærvelse. „Det er ude med Dig, stakkels Amgiad!" sagde han til sig selv, „Du vil ikke længe overleve Din elskede Broder Asfad!"

Den Skjønne derimod, glad over dette behagelige Syn, raabte: „Hvad, Herre? I frygtede, at Intet var beredt, I seer imidlertid, at Eders Slave har været flittigere, end I troer. Vel ere, hvis jeg ikke tager feil, disse Tilberedelser for et andet Fruentimmer end mig, men det siger Intet; lad kun denne Dame komme, jeg lover Eder, ei at blive skinsyg derover. Jeg beder Eder kun om den Naade at maatte opvarte hende tilligemed Eder."

Amgiad kunde ikke holde sig fra at lee over den Skjønnes Spog, saa bekymret han endog var. „Skjønne Dame," svarede han, endskjøndt han i Hjertet nærede ganske andre trøstesløse Tanker, „jeg forsikrer Eder, at Intet finder mindre Sted, end det, som I troer; dette er kun min sædvanlige simple Levemaade."

Da han ikke kunde beslutte sig til at sætte sig til et Taffel, som ei var beredt til ham, saa vilde han sætte sig paa Sophaen, men den Skjønne forhindrede ham deri, og sagde til ham: „Hvad vil I gjøre? Efter Badet maa I være hungrig, derfor ville vi sætte os tilbords, spise og være glade."

Amgiad var nødt til at gjøre, hvad den Skjønne vilde have; de satte sig tilbords og spiste. Efter den første Mundfuld tog den Skjønne en Flaske og et Glas, skjænkede i, og drak først paa Amgiads Sundhed. Da hun havde drukket ud, fyldte hun det samme Glas, og rakte Amgiad det, som ogsaa gjorde hende Beskeed.

Jo mere Amgiad overtænkte sit Eventyr, desto mere kom han i Forundring over, at Husets Herre ikke lod sig see, og at et saa vel og rigeligt forsynet Huus var uden en eneste Betjent. „Min Lykke var overordentlig," sagde han ved sig selv, „hvis Herren ikke kom, førend jeg havde reddet mig ud af denne Sag."

Medens han beskjæftigede sig med disse og andre, endnu fortrædeligere Tanker, vedblev den Skjønne at spise, drak ogsaa fra Tid til anden, og nødte ham til at gjøre det samme.

De vare næsten ved Frugterne, da Husets Herre kom til. Denne var Magiernes Konges Overstaldmester, og hans Navn var Bahader [34]). Huset tilhorte ham; han havde endnu et andet, hvori han egentlig boede. Dette her be-

tjente han sig blot af, for uforstyrret at beværte tre eller fire udvalgte Venner hos sig; han lod alt Fornødent dertil bringe fra sin Bolig herhen, og det havde han ogsaa denne Dag ladet gjøre ved nogle af sine Folk, som, kort før Amgiads Ankomst med sin Skjønne, igjen vare gaaede bort.

Bahader kom uden Følge og forklædt, som sædvanlig. Han kom noget før den hans Venner bestemte Time, og var ikke lidet overrasket ved at see Døren til sit Huus brudt op. Han traadte ind uden Larm, og da han hørte, at der blev talt i Salen, og at man giorde sig lystig, sneeg han sig hen langs med Muren, og stak Hovedet halvt igjennem Døren, for at see, hvilke Folk det var. Da han saae, at det var en ung Mand med en ung Dame, som spiste ved det Taffel, der blot var blevet beredt for ham og hans Gjæster, og at altsaa Ulykken ikke var saa stor, som han i Begyndelsen havde indbildt sig, saa besluttede han at gjøre sig en Spas dermed.

Den Skjønne, som havde vendt Ryggen til Døren, kunde ikke see Overstaldmesteren, men Amgiad fik strax Øie paa ham, da han just havde Glasset i Haanden. Ved dette Syn skiftede han Farve, og saae stivt paa Bahader, som gav ham et Tegn, at han skulde tie og komme hen til ham.

Amgiad drak og stod op. „Hvor vil I hen?" spurgte den Skjønne ham. „Ædle Dame," svarede han hende, „bliv, jeg beder Eder, jeg er strax igjen hos Eder, jeg maa gaae ud et Øieblik."

Han gik hen til Bahader, som ventede ham i Forhallen og førte ham ud i Gaarden, for at tale med ham, uden at Damen hørte det....."

Scheherasade bemærkede ved disse sidste Ord, at det var Tid for Sultanen af Indien at staae op, og taug. Men i den følgende Nat havde hun Tid til at vedblive, og at tale saaledes til ham:

Tohundrede og tre og fyrretyvende Nat.

„Herre, da Bahader og Prinds Amgiad vare i Gaarden, spurgte Bahader Prindsen, ved hvilken Hændelse han

befandt sig med Frøkenen i hans Huus, og hvorfor de havde opbrudt Døren dertil?"

„Herre," svarede Amgiad, „jeg maa forekomme Eder meget strafværdig, men hvis I vil have den Godhed at høre paa mig, saa haaber jeg, at I vil undskylde mig." Han vedblev herpaa og fortalte ham med faa Ord, hvorledes Sagen hang sammen, uden at fortie Noget, og for fuldkommen at overtyde ham om, at han ikke var istand til en saa uværdig Handling, som at bryde et Huus op, fordulgte han ham heller ikke, at han var en Prinds, og sagde ham Aarsagen, hvorfor han befandt sig i Magiernes Stad.

Bahader, som af Naturen var en Ven af Fremmede, glædede sig over at faae Leilighed til at tjene En af Amgiads Stand og Rang. Thi efter hans Væsen, hans ædle Anstand, hans udvalgte og fine Udtryk, tvivlede han slet ikke om hans Oprigtighed.

„Prinds," sagde han til ham, „jeg er meget glad over at have fundet Leilighed til at tjene Eder ved et saa lystigt Eventyr, som det, I har fortalt mig. Langt fra at forstyrre Eders Fest, gjør jeg mig en stor Fornøielse af at bidrage til Eders Morskab. Jeg er Kongens Overstaldmester, og hedder Bahader. Jeg har et Pallads til min egentlige Bolig, og har endnu dette Huus, for undertiden mageligere at kunne komme sammen med mine Venner. I har indbildt Eders Skjønne, at I har en Slave, endskjøndt I ingen har. Jeg vil være denne Slave, og for at I ikke skal gjøre Eder nogen Betænkelighed derover og undskylde Eder, saa gjentager ieg Eder, at jeg fuldt og fast vil være det, og I skal snart høre Aarsagen dertil. Gaa altsaa og sæt Eder igjen paa Eders Plads, vedbliv at more Eder, og naar jeg efter nogen Tid kommer ind og træder frem for Eder i Slavedragt, saa udskjæld mig dygtigt, ja, undsee Eder ei engang for at slaae mig; jeg vil opvarte Eder, saalænge I sidder ved Bordet, lige til ud paa Natten. I sover med den Skjønne her, og imorgen tidlig lader jeg Eder gaae bort med Ære. Derefter vil jeg bestræbe mig for at vise Eder endnu andre, vigtigere Tjenester. Gaa altsaa, og spild ei Tiden."

Amgiad vilde indvende Noget, men Overstaldmesteren tillod det ikke, men tvang ham til at vende tilbage til Frøkenen.

Neppe var Amgiad igjen gaaet ind i Salen, førend Overstaldmesterens indbudne Venner ankom. Han bad dem venligt at undskylde ham, fordi han ikke beværtede dem denne Dag, idet han gav dem at forstaae, at de sikkert vilde billige Aarsagen dertil, naar han næste Dag sagde dem den. Saasnart de igjen havde bortfjernet sig, gik han hen og iførte sig en Slavedragt.

Prinds Amgiad kom igjen tilbage til den Skjønne, meget glad over at Tilfældet havde ført ham i et Huus, hvis Herre var en saa udmærket Mand, og opførte sig saa artig imod ham. Idet han igjen satte sig til Bordet, sagde han til hende: „Skjønne Dame, jeg Eder beder tusinde Gange om Forladelse for min Uhoflighed og mit fortrædelige Lune, hvori min Slaves Fraværelse sætter mig; den Slyngel skal undgjelde mig det; jeg vil vise ham, om han tør blive saa længe ude.

„Lad det ikke forurolige Eder," vedblev den Skjønne; „desto slemmere for ham; gjør han dumme Streger, saa lad ham bøde for dem. Lader os ikke tænke mere derpaa, men paa at fornøie os."

De vedbleve nu at nyde Taffelets Glæder, og med desto større Behagelighed, da Amgiad ikke mere, som hidtil, var bekymret over, hvad der vilde opstaae af den Skjønnes Overmod, som dog ikke burde have opbrudt Huusdøren, om Huset endog havde tilhørt Amgiad. Hun var i det muntreste Lune, og begge verlede tusinde Skjæmtord, idet de mere drak, end spiste, indtil Bahader, forklædt som Slave, ankom.

Slaven var meget bestyrtset, da han allerede saae sin Herre i Selskab, og han kom saa sildigt tilbage. Han kastede sig for hans Fødder og kyssede Jorden, for at anraabe om hans Naade, og da han igjen havde reist sig op, stod han med nedslagne Øine og korslagte Arme, og ventede hans Befalinger.

„Nederdrægtige Slave," sagde Amgiad til ham, med Vrede i sit Blik og i sin Tone, „siig mig, gives der endnu en skjændigere Slave, end Du er! Hvor har Du været? Hvad har Du bestilt, da Du først nu kommer tilbage?"

„Herre," svarede Bahader," jeg beder Eder om Tilgivelse; jeg har udrettet de Ærinder, I havde givet mig; jeg troede ikke, at I saa snart vilde komme tilbage."

„Du er en Dogenigt," vedblev Amgiad, „og med djærve Slag vil jeg lære Dig at lyve og at forsømme Din Skyldighed."

Paa samme Tid stod han op, greeb en Stok, og gav ham et eller to temmelig lette Slag, hvorpaa han igjen satte sig tilbords.

Men den Skjønne var ikke tilfreds med denne Straf; hun stod ligeledes op, tog Stokken, og tildækkede Bahader uden Skaansel med saamange Slag, at Taarene kom ham i Dinene. Amgiad, yderst forbauset over den Frihed, som hun tog sig, at mishandle en saa betydelig kongelig Embedsmand, maatte sige, saa meget han vilde, at det var nok; hun slog stedse til. „Lad mig kun raade," sagde hun, „jeg vil skaffe mig Opreisning, og lære ham, en anden Gang at blive saalænge ude." Hun vedblev med et saadant Raseri at slaae, at han var nødt til at staae op, og frarive hende Stokken, som hun kun med hæftig Modstand lod fare. Og da hun nu ikke mere kunde slaae Bahader, satte hun sig igjen paa sin Plads, og udskjældte ham endnu dygtigt.

Bahader aftørrede sine Taarer, opvartede dem da, og skjænkede i for dem. Da han saae, at de ikke mere spiste eller drak, tog han af Bordet, ryddede Salen op, stillede Alt igjen paa dets Plads, og da det blev Nat, antændte han Vorkjerterne. Saa ofte han gik ud, eller kom ind, undlod den Skjønne ikke at vredes paa ham, at true og udskjælde ham, til stor Misfornøielse for Amgiad, som gjerne vilde skaane ham, og Intet vovede at sige ham.

Da det var Tid at lægge sig, redte Bahader dem en Seng paa Sophaen, og trak sig tilbage i et Gemak, hvor han, efter en saa lang Anstrængelse, sov ind.

Amgiad og hans Skjønne underholdt endnu hinanden en stiv halv Time, og den Skjønne maatte, førend hun lagde sig, endnu engang gaae ud. Da hun paa sin Gang gjennem Forhallen allerede havde hørt Bahader snorke, og i Salen havde bemærket en Sabel, saa sagde hun, da hun igjen kom ind, til Amgiad: „Herre, jeg beder Eder, af Kjærlighed til mig at gjøre en Ting." — „Hvad staaer til Eders Tjeneste?" spurgte Amgiad. „Viis mig den Følelighed," vedblev hun," tag denne Sabel, og gaa hen og hug Hovedet af Eders Slave."

Amgiad var høist forbauset over denne Anmodning, hvilken, som han ikke tvivlede paa, Vinen indgav Qvinden. „Skjønne Dame," sagde han derpaa, „vi ville lade Slaven være i Ro; han fortjener ikke, at I endnu tænker paa ham; jeg har straffet ham, og I har selv tugtet ham, det er nok; iøvrigt er jeg meget tilfreds med ham, og han er ellers fri for denne Feil."

„Jeg lader mig ikke nøie dermed, "svarede den rasende Qvinde; „jeg fordrer denne Spidsbubs Død, og hvis han ikke dør for Eders Haand, saa skal han dø for min."

Med disse Ord griber hun Sabelen, trækker den ud af Skeden, og smutter ud, for at fuldbringe sit morderske Forsæt.

Amgiad indhentede hende i Forhallen, traadte i Veien for hende, og sagde til hende: „Skjønne Dame, jeg maa tilfredsstille Eder, naar I absolut vil have det; det vilde gjøre mig ondt, hvis en Anden, end jeg, røvede min Slave Livet."

Da hun derpaa havde givet ham Sabelen, vedblev han: „Kom, følg mig, og gjør ingen Larm, for at han ikke skal vaagne."

De traadte nu ind i Værelset, hvor Bahader sov, og istedetfor at dræbe ham, svang Amgiad Sabelen imod Qvinden, og slog Hovedet af hende, som sloi hen paa Bahader....."

Dagen var allerede brudt frem, da Scheherasade sagde disse Ord; hun bemærkede det, og taug.

Den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og fire og fyrretyvende Nat.

Herre, Qvindens Hoved, som faldt paa Overstaldmesteren, vilde have afbrudt hans Søvn, om ogsaa Klangen af Sabelhugget ei havde gjort det. Forbauset over at see Amgiad med den blodige Sabel, og Qvindens Liig uden Hoved ligge paa Gulvet, spurgte han ham, hvad dette skulde betyde.

Amgiad fortalte ham Alt, saaledes som det var gaaet til, og sagde til Slutning: „For at afholde denne Rasende

fra at røve Eder Livet, saae jeg intet andet Middel, end at røve hende selv det."

„Herre," sagde herpaa Bahader, fuld af Erkjendtlighed, „Personer af Eders Herkomst og af saadan Ædelmodighed ere ikke istand til at begunstige saa nederdrægtige Handlinger. I er min Befrier, og jeg kan ikke nok takke Eder derfor."

Efterat han havde omfavnet ham, for endnu stærkere at udtrykke, hvormeget han var ham forpligtet, sagde han: „Før Dagens Frembrud maa Liget skaffes bort; det vil jeg gjøre." Amgiad vilde ikke tillade det, og sagde, at han vilde selv bære det bort, fordi han havde gjort Hugget. „En nylig Ankommen i denne Stad, som I er, vilde det ikke lykkes," indvendte Bahader. „Lad mig blot gjøre det, og bliv rolig her." Hvis jeg ikke kommer tilbage før Dag, saa er det et Tegn paa, at Vagten har grebet mig. I dette Tilfælde lader jeg Eder her beholde et skriftligt Gavebrev af dette Huus med alt Huusgeraad, saa at I uden videre kan beboe det."

Da Bahader havde skrevet Gavebrevet, og overleveret det til Prinds Amgiad, stak han Qvindens Krop samt Hoved i en Sæk, tog denne paa sine Skuldre, og vandrede fra Gade til Gade ned ad Havet til. Men han var endnu ikke kommen langt, førend han mødte Politimesteren, som i egen Person gjorde Runden. Dommerens Folk anholdt ham, aabnede Sækken, og fandt deri den myrdede Qvindes Liig samt hendes Hoved."

Dommeren kjendte Overstaldmesteren, uagtet hans Forklædning, og førte ham i sit Huus; og da han, paa Grund af hans Værdighed, ikke vovede at lade ham henrette, uden at give Kongen Underretning derom, saa førte han ham den følgende Morgen for Kongen. Da denne af Dommerens Beretning havde erfaret Overstaldmesterens Forbrydelse, og, efter hvad der blev sagt, holdt ham for skyldig, saa overvældede han ham med Skjældsord, og udraabte: „Saaledes myrder Du altsaa mine Undersaatter, for at plyndre dem, og kaster deres Liig i Havet, for at skjule Din Misgjerning! Man befri dem fra ham, og hænge ham op!"

Saa uskyldig Bahader endog var, saa modtog han denne Dødsdom med fuldkommen Hengivenhed, og sagde ikke et Ord til sit Forsvar.

Dommeren førte ham igjen bort, og medens Galgen blev opreist, lod han gjennem hele Byen udraabe, hvorledes om Middagen Overstaldmesteren skulde straffes for et begaaet Mord.

Prinds Amgiad, som forgjæves havde ventet Overstaldmesteren, geraadede i en utrolig Bestyrtelse, da han ogsaa i det Huus, hvor han var bleven, hørte dette Udraab." Hvis En skal døe for denne skjændige Qvindes Drab," sagde han ved sig selv, „saa er det ikke Overstaldmesteren, men mig selv, og jeg vil ikke tilstæde, at den Uskyldige straffes istedetfor den Skyldige."

Uden videre at overlægge, gik han ud, og begav sig hen til den Plads, hvor Henrettelsen skulde gaae for sig, og hvorhen Folket løb sammen fra alle Sider.

Saasnart Amgiad saae Dommeren komme, og Bahader føres til Galgen, trængte han sig frem til Dommeren, og sagde til ham: „Herre, jeg kommer, for at erklære Eder, at Overstaldmesteren, som I vil føre til Døden, er ganske uskyldig i dette Fruentimmers Mord. Det er mig, der har begaaet denne Forbrydelse, hvis det ellers er en Forbrydelse at røve en afskyelig Qvinde Livet, som selv vilde berøve En det. Hør, hvorledes hele Sagen hænger sammen."

Da Prinds Amgiad havde tilstaaet Dommeren, paa hvilken Maade denne Qvinde havde lokket ham ved hans Udgang fra Badet, hvorledes hun havde givet Anledning til, at han var trængt ind i Ovelstaldmesterens Huus, og Alt, hvad deri var foregaaet, lige til det Øieblik, da han maatte hugge Hovedet af hende, for at redde Overstaldmesterens Liv, saa opsatte Dommeren Henrettelsen, og førte Prindsen tilligemed Overstaldmesteren for Kongen.

Kongen vilde høre Sagen af Amgiad selv, og Amgiad, for at gjøre sin og Overstaldmesterens Uskyld endnu mere indlysende, benyttede denne Leilighed til at fortælle Kongen baade sin og sin Broder Asads Historie fra Begyndelsen af og til deres Ankomst, og lige til det Øieblik, da han talte her foran ham.

Da Prindsen havde endt, sagde Kongen til ham: „Prinds, jeg er glad over, at denne Hændelse har givet mig Leilighed til at lære Eder at kjende; jeg skjænker Eder ikke alene Livet, saavel som min Overstaldmester, hvem jeg roser for, at

han har meent det saa godt med Eder, og igjen indsætter i sit Embede; men Eder udnævner jeg til min Storvizir, for at holde Eder skadesløs for Kongens, Eders Faders uretfærdige Handling, som dog imidlertid kan undskyldes. Med Hensyn til Prinds Asfad, saa tillader jeg Eder at bruge al den Anseelse, som I har erholdt af mig, for at gjenfinde ham."

Efterat Amgiad havde takket Kongen over Magiernes Stad og Land, og havde indtaget Storvizirembedet, saa anvendte han alle optænkelige Midler, for at gjenfinde Prindsen, sin Broder. Han lod ved de offentlige Udraabere i alle Stadens Qvarterer den byde en stor Belønning, som bragte ham selv, eller endog blot meddeelte nogensomhelst Efterretning fra ham; han sendte Folk omkring derfor; men, saamegen Moie han endog gjorde sig, saa kunde han ikke erfare det Ringeste om ham.

Tohundrede og fem og fyrretyvende Nat.

Fortsættelsen af Prinds Asfads Historie.

Asfad var imidlertid stedse fængslet i Hullet, hvori han var bleven indspærret ved den snedige Oldings Behændighed, og Bostane og Kavame, den Gamles Dottre, mishandlede ham stedse med samme Grusomhed og Umenneskelighed.

Saaledes nærmede Ildtilbedernes store Fest sig. Man udrustede Skibet, som sædvanligt gjorde Reisen til Ildbjerget; man ladede det med Vare, og det førtes af en Kapitain, ved Navn Behram[35]), en stor Ivrer for Magiernes Religion. Da det var færdigt til at gaae under Seil, lod Behram ogsaa Asfad indskibe, og det i en halvt med Vare fyldt Kiste, hvis Bræder havde Aabninger nok, for at lade den nødvendige Luft til Aandedraget komme ind, og saaledes lod han Kisten sænke ned i det underste Skibsrum.

Førend Skibet gik under Seil, lod Storvizir Amgiad, Asfads Broder, det undersøge, fordi han havde faaet Kundskab om, at Ildtilbederne hvert Aar pleiede at offre en Muselmand paa Ildbjerget, og at Asfad, som maaskee var falden i deres

Hænder, vel kunde være bestemt til denne blodige Høitidelighed. Han gik altsaa selv hen, lod alle Matroser og Reisende træde op paa Dækket, medens hans Folk gjennemsøgte hele Skibet; men Assad blev ikke funden; han var altfor godt skjult.

Efter skeet Gjennemsøgning forlod Skibet Havnen, og da det var i rum Sø, befalede Behram at drage Prinds Assad frem af Kisten, og lod ham lægge i Lænker, for at forsikkre sig ham, af Frygt for, at han skulde, da han vel vidste, at man vilde offre ham, fortvivlelsesfuld styrte sig i Havet.

Efter nogle Dages Forløb blev den gunstige Vind, som hidtil havde fulgt Skibet, pludselig ugunstig, og det paa en Maade, at den voxede til den meest rasende Storm. Skibet tabte ikke alene ganske sin Retning, men Behram og hans Styrmand vidste selv ikke mere, hvor de vare, og de frygtede hvert Øieblik at støde paa en Klippe, og strande. Da Stormen var hæftigst, opdagede de Land, og Behram kjendte det for at være den Egn, hvor Dronning Margianes [36]) Havn og Hovedstad laa, og var meget bestyrtset derover.

Thi Dronning Margiane bekjendte sig til den muselmanske Religion, og var en dødelig Fjende af Ildtilbederne. Hun taalte ikke alene ingen i sine Stater, men hun tillod endog ingen af deres Skibe at lande der.

Imidlertid stod det ikke i Behrams Magt at undgaae Havnen ved denne Hovedstad, hvis han ikke vilde løbe mod Kysten og strande derpaa, da den var tæt omringet af frygtelige Klipper. I denne yderste Nød gik han paa Raad med sin Styrmand og sine Matroser. „Børn," sagde han, „I see den Nød, hvori vi befinde os. Vi have nu at vælge mellem to Ting, enten maae vi lade os sluge af Bølgerne, eller redde os hos Dronning Margiane. Men hendes uforsonlige Had mod vor Religion og alle dens Bekjendere er Eder ikke ubekjendt. Hun vil ikke undlade at bemægtige sig vort Skib, og lade os alle ombringe uden Barmhjertighed. Jeg seer kun et eneste Middel, som maaskee kan redde os. Jeg mener, at vi skulle løslade den Muselmand, som vi have her i Lænker, og klæde ham som Slave. Naar nu Dronning Margiane lader mig komme for sig, og spørger mig om min Haandtering, saa vil jeg svare hende, at jeg er

Slavehandler, og har allerede solgt alle de Slaver, som jeg har havt, undtagen een, af hvem jeg betjener mig som Skriver, da han kan læse og skrive. Hun vil faae Lyst til at see ham, og da han er velskabt og tillige af hendes Religion, saa vil hun, vort af Medlidenhed, ikke undlade at anmode mig om at sælge ham og derfor tilbyde sig at taale os i sin Havn, indtil det næste gunstige Veir. Veed I noget Bedre, saa siig mig det, jeg vil gjerne høre det."

Styrmanden og Matroserne istemmede hans Forslag, som ogsaa strax blev udført....."

Sultaninde Scheherasade var nødt til at at blive staaende ved disse sidste Ord, da Dagen allerede lod sig see.

Hun optog samme Fortælling igjen den følgende Nat og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og sex og syrretyvende Nat.

„Herre, Behram lod Prinds Asfad løslade af Lænken, lod ham klæde ziirligt i Slavedragt, saaledes som det passede sig for hans Skibsskriver, som hvilken han vilde forestille ham for Dronning Margiane. Han havde neppe indrettet Alt saaledes, som han ønskede, førend Skibet løb ind i Havnen, hvor han lod kaste Anker.

Saasnart Dronning Margiane, hvis Pallads laa ved Havet, saa at Haven strakte sig lige ned til Strandbredden, saae Skibet lægge sig for Anker, sendte hun Bud til Kapitainen paa det, at han skulde komme hen til hende, og for desto snarere at tilfredsstille sin Nysgjerrighed, gik hun ned i Haven, for at vente ham der.

Behram, som havde belavet sig paa denne Opfordring, gik i Land med Prinds Asfad, efterat han havde indskjærpet ham at bekræfte, at han var hans Slave og Skriver, og blev ført frem for Dronning Margiane.

Han kastede sig for hendes Fødder, og efterat han havde forestillet hende den Nødvendighed, som havde tvunget ham til at søge en Tilflugt i hendes Havn, sagde han til hende, at han var Slavehandler, og at Asfad var den eneste Slave,

han endnu havde tilovers, og som han beholdt, for at betjene sig af ham som Skriver.

Asfad havde strax ved første Diekast behaget Dronning Margiane, og hun glædede sig over at høre, at han var en Slave. Fast besluttet at kjøbe ham til enhver Priis, spurgte hun Asfad, hvad han heed.

„Ophøiede Dronning," svarede Asfad med Taarer i Dinene, „spørger Eders Majestæt om det Navn, som jeg tilforn førte, eller det, som jeg nu bærer?"

„Hvorledes!" vedblev Dronningen, „har I da to Navne?"

„Ak, desværre forholder det sig saaledes!" svarede Asfad, „Fordum heed jeg Asfad, men nu hedder jeg Motar." [37]).

Margiane, som ikke kunde fatte den sande Mening af dette Svar, troede, at det havde Hensyn til hans Slavestand, og indsaae strax, at han besad megen Aand.

„Da I er Skriver, „sagde hun derpaa til ham, „saa maa I uden Tvivl kunne skrive godt; lad mig see Eders Haandskrift!"

Asfad var, ved Behrams Omhu, forsynet med Papir og et Skrivertoi ved sit Belte, da denne ikke havde forglemt dette Tilbehør, for at overtyde Dronningen om sit Foregivende, og skrev strax følgende Vers:

„Ofte undgaaer den Blinde en Grav, hvori den Klartseende styrter ned."

„Ofte geraader et Ord, der bringer den Vise Ulykke, Daaren til Fordeel."

„Ofte maa den Rettroende leve i indskrænkede Kaar, medens den Vantro svælger i Overflod."

„Den Klogeste kan i saadan en Stilling ikke hjelpe sig selv; thi den Almægtige har ordnet Alt dette saaledes."

Asfad overrakte Bladet til Dronning Margiane, som ikke mindre beundrede det Betydningsfulde i Versene, end Skrifttrækkenes Skjønhed, og der behøvedes Intet mere, til fuldkommen at opflamme hendes Hjerte, og at røre hende til den inderligste Medlidenhed med ham.

Saasnart hun havde læst Alt, vendte hun sig til ham, og sagde: „I har Valget mellem at sælge mig denne Slave eller at gjøre mig en Foræring med ham; maaskee vil I finde Eders Regning endnu bedre ved at vælge det Sidste."

Behram var uforskammet nok til at svare, at han her

ikke havde at vælge, men selv brugte sin Slave, og altsaa vilde beholde ham.

Dronning Margiane, fortørnet over denne Dristighed, vilde ikke tale videre med Behram; hun tog Prinds Asfad ved Armen, lod ham gaae foran hende, og førte ham ind i Palladset; til Behram lod hun sige, at hun vilde tage alle hans Vare i Beslag, og lade hans Skib stikke i Brand midt i Havnen, hvis han blev der Natten over.

Behram var nødt til, meget fortrædelig at vende tilbage til sit Skib, og at træffe alle Forberedelser til igjen at gaae under Seil, endskjøndt Stormen endnu ikke fuldkommen havde lagt sig.

Dronning Margiane, som ved Indtrædelsen i sit Pallads havde befalet, hurtigt at anrette Aftensmaden, førte Asfad ind i sit Gemak, hvor hun lod ham sidde ved Siden af sig. Asfad vægrede sig, idet han sagde, at denne Ære ikke tilkom en Slave.

„En Slave!" gjentog Dronningen; „endnu for et Øieblik siden var I det, men nu er I det ikke mere. Sæt Eder hos mig, siger jeg, og fortæl mig Eders Historie; thi hvad I der har skrevet mig, for at vise mig Eders Haandskrift, og denne Slavehandlers Uforskammenhed, giver mig at forstaae, at den maa være overordentlig."

Prinds Asfad adlød, og da han havde sat sig, sagde han: „Mægtige Dronning, Eders Majestæt skuffer sig ikke; min Historie er virkelig overordentlig, og det mere, end man kan forestille sig. De Lidelser, de utrolige Qvaler, som jeg har udstaaet, og den Dødsmaade, hvortil jeg var bestemt, og hvorfra Eders i Sandhed kongelige Ædelmodighed har befriet mig, ville lade Eder kunne beregne Størrelsen af en Velgjerning, som jeg aldrig vil forglemme. Men førend jeg kommer til denne gruelige Fortælling, maa jeg gaae tilbage til Begyndelsen af min Ulykke."

Efter denne Indledning, som endnu formerede Dronning Margianes Nysgjerrighed, begyndte Asfad, og fortalte hende om sin egen og sin Broder Amgiads kongelige Fødsel, o[illegible] deres gjensidige Venskab, om deres Stedmødres strafværdige Kjærlighed, som forvandlede sig til det mest rasende Had, og om Kilden til deres sælsomme Skjæbne. Han kom derpaa til Kongens, hans Faders, Vrede, den næ-

sten vidunderlige Maade, hvorpaa deres Liv var blevet redet, og til sin Broders Tab, og til sit saa lange og qvalfulde Fangenskab, ud af hvilket man blot havde taget ham, for at offre ham paa Ildbjerget.

Da Asfad havde endt sin Fortælling, sagde Dronning Margiane, som derved var blevet endnu mere opbragt mod Ildtilbederne, end før: „Prinds, uagtet den Afsky, som jeg stedse har havt mod Ildtilbederne, har jeg dog stedse beviist dem megen Menneskelighed; men efter den umenneskelige Behandling, som I har lidt af dem, og den afskyelige Hensigt, at gjøre Eder til et Slagtoffer, erklærer jeg dem fra nu af et uforsonligt Fiendskab."

Hun vilde endnu udbrede sig videre herom, men der blev anrettet, og hun satte sig tilligemed Prinds Asfad tilbords, fortryllet over Synet af ham, samt over hans Tale, og allerede indtaget af en Lidenskab for ham, som hun ventede snart at faae Leilighed til at meddele ham.

„Prinds," sagde hun til ham, „man maa efter den lange Fasten og de slette Maaltider, hvortil de ubarmhjertige Ildtilbedere have nødt Eder, gjøre Eder tilgode; efter saa lange Lidelser behøver I Vederqvægelse." Og med disse og flere lignende Ord lagde hun Mad for ham, og lod ham iskjænke den ene Skaal Viin efter den anden. Maaltidet varede længe, og Prinds Asfad drak noget Mere, end han kunde taale.

Da Taflet var ophævet, trængte Asfad til at gaae ud, og iagttog Tiden saa vel, at Dronningen ikke bemærkede det. Han steeg ned i Gaarden, og da han saae Døren til Haven aaben, traadte han ind. Tiltrukken ved Havens mangfoldige Skjønheder, vandrede han en Stund omkring, og gik endelig hen til et Springvand, som forskjønnede Haven meget; her vadskede han sine Hænder og sit Ansigt, for at forfriske sig, og idet han vilde udhvile sig paa Grønsværen, som omgav Vandbækkenet, sov han ind.

Natten frembrød nu, og Behram, som ikke vilde lade Dronning Margianes Trudsel blive fuldført, havde allerede lettet Anker, meget fortrædelig over Tabet af Asfad og det skuffede Haab at bringe ham til Offer. Han søgte alligevel at trøste sig, da Stormen havde lagt sig, og en Vind fra Landet begunstigede hans Bortseiling.

Saasnart han ved Hjelp af sin Baad havde bugseret sig ud af Havnen, sagde han, førend han lod Baaden hidse op paa Skibet, til Matroserne i den: „Børn, stiger ei endnu op, jeg vil lade Eder give nogle Fade, for at indtage Vand i dem, og vente Eder her ved Kysten." Matroserne vidste ikke, hvor de skulde faae Vand fra, og gjorde Vanskeligheder. Men da Behram ved sin Samtale med Dronningen havde bemærket Springvandet i Haven, saa vedblev han: „Lander blot ved Palladsets Have, stiger over Muren, der kun er saa høi som en Stol, og I vilde finde Vand nok i Vandbækkenet midt i Haven."

Matroserne roede derhen, og landede, hvor Behram havde anviist dem, og efterat Enhver ved at stige ud, havde taget et Fad paa Skulderen, stege de i al Magelighed over Muren. Idet de nærmede sig Vandbækkenet, saae de ved Randen af det en Mand ligge og sove, traadte til, og erkjendte ham for Asfad. De deelte sig strax i to Afdelinger, og medens den ene Afdeling fyldte deres Vandfade med saa liden Larm, som muligt, omringede den anden Asfad, og passede paa ham, for at holde ham fast, hvis han maaskee skulde vaagne. Han gav dem fuld Tid til Alt, og saasnart hine havde fyldt Vandfadene og igjen taget dem paa Skuldrene, bemægtigede de Andre sig ham, og slæbte ham, uden at give ham Tid til at besinde sig, afsted med sig; de stege med ham over Muren, indskibede ham tillige med deres Vandtønder, og roede af al Magt ad Skibet til. Da de vare nær ved det, udraabte de med Frydeskrig: „Kapitain, lad Eders Piber og Trommer lyde, vi bringe Eders Slave igjen!"

Behram, som ikke kunde begribe, hvorledes hans Matroser kunde finde og fange Asfad igjen, og formedelst Nattens Mørke ikke strax kunde see ham i Baaden, ventede med Utaalmodighed, indtil de igjen vare stegne op paa Skibet, for at spørge dem, hvad de meente dermed. Men da han saae ham for sine Øine, kunde han ikke holde sig for Glæde, og uden at erkyndige sig om, hvorledes de havde baaret sig ad med at gjøre en saa god Fangst, lod han ham igjen lægge i Lænker. Efterat de nu igjen skyndsomst havde trukket Baaden op paa Skibet, lod han Seilene hidse, og styrede atter til Ildbjerget....."

Sultaninde Scheherasade fortalte i denne Nat ikke videre; men i den følgende vedblev hun, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og syv og fyrretyvende Nat.

„Herre, jeg sluttede igaar dermed, at jeg fortalte Eders Majestæt, hvorledes Behram igjen styrede hen til Ildbjerget, meget fornøiet over, at hans Matroser havde bragt ham Assad igjen.

Dronning Margiane var imidlertid i stor Bekymring. I Begyndelsen blev hun ikke urolig, da hun blev vaer, at Assad var gaaet; da hun ikke tvivlede paa, at han jo snart vilde komme tilbage, saa ventede hun ham med Utaalmodighed. Men da hun efter nogen Tids Forløb saae, at han ikke kom igjen, begyndte hun at blive urolig. Hun befalede sine Fruentimmer at see, hvor han var. Disse søgte ham, men kunde ingen Efterretning bringe om ham. Hun lod ham nu søge med Lys, men ligesaa forgjæves.

I sin Utaalmodighed og Bekymring gik Dronning Margiane selv ud, for at søge efter ham ved Fakkelskin, og da hun saae Havedøren aaben, traadte hun ud og gjennemstreifede den tilligemed sine Fruentimmer. I Forbigaaende saae hun ved Vandbækkenet paa Gronsværen en Sko, lod den tage op, og kjendte den for at være een af Prindsens Babuscher[38]). Dette, i Forening med det paa Randen af Bækkenet spildte Vand, bragte hende paa den Tanke, at Behram vel kunde have bortført ham.

Hun sendte paa Stedet Bud hen, for at erfare, om han endnu var i Havnen, og da hun hørte, at han kort før Nat var gaaet under Seil, derpaa havde opholdt sig endnu en kort Tid ved Kysten, samt at hans Baad havde roet hen til Havnen, og indtaget Vand, sendte hun til Befalingsmanden over ti Krigsskibe, som stedse laae udrustede i hendes Havn, og paa første Vink rede til at afseile, det Bud, at hun næste Morgen tidlig, Klokken eet, selv vilde indskibe sig.

Befalingsmanden gjorde sig hurtigt færdig; han kaldte

Kapitainerne og de øvrige Officerer, Matroserne og Soldaterne sammen, og Alt var til den bestemte Tid indskibet.

Dronningen gik nu ogsaa om Bord, og da hendes Eskadre var ude af Havnen og under Seil, opdagede hun Anføreren sin Hensigt. „Jeg vil have," sagde hun, „at Du skal sætte alle Seil til og jage efter den Kofardifarer, som igaar Aftes forlod denne Havn. Jeg giver Dig den til Priis, hvis Du fanger den, men fanger Du den ikke, saa maa Du bøde derfor med Dit Liv."

De ti Skibe gjorde nu i to hele Dage Jagt paa Behrams Skib, og saae Intet. Endelig, paa den tredie, med Dagens Frembrud, opdagede de det, og henimod Middag omringede de det saaledes, at det ikke mere kunde undslippe.

Saasnart den grusomme Behram bemærkede de ti Skibe, tvivlede han ikke om, at det jo var Dronning Margianes Eskadre, som forfulgte ham; paa samme Tid gav han Asfad Bastonnade; thi siden hans Indskibning i Havnen ved Magiernes By havde han ikke undladt nogen Dag at lade ham vederfares denne Behandling; dette bevirkede nu, at han mishandlede ham mere end ellers.

Men han var i stor Forlegenhed, da han saae, at han snart vilde blive omringet. Hvis han beholdt Asfad, saa havde han erklæret sig for skyldig; hvis han dræbte ham, saa frygtede han, at der skulde sees Spor deraf. Han lod ham altsaa loslade af Lænkerne, og da man havde hentet ham op af det underste Skibsrum, i hvilket han laa, og ført ham frem, sagde han til ham: „Du er Skyld i, at man forfølger os." Og med disse Ord styrtede han ham i Havet.

Prinds Asfad kunde svømme, og brugte sine Hænder og Fødder saa raskt, at han ved Hjelp af Bølgerne, som bare ham afsted, formaaede at holde sig oven over Vandet, og naaede Strandbredden. Det første han gjorde, da han kom paa Land, var, at han takkede Gud for at have befriet ham fra en saa stor Fare, og endnu engang udrevet ham af Ildtilbedernes Hænder. Herpaa klædte han sig af; og efterat han havde vredet Vandet ud af sine Klæder, udbredte han dem paa en Klippe, hvor de af Solens Straaler, og den deraf opvarmede Klippe, snart bleve tørrede.

Imidlertid udhvilede han, og begræd sin Skjæbne;

han vidſte hverken, i hvilket Land han var, eller, hvorhen han ſkulde vende ſig. Han tog endelig igjen ſine Klæder paa, og vandrede afſted, uden at bortfjerne ſig langt fra Havet, indtil han fandt en Vei, ſom han fulgte. Han vandrede mere end ti Dage gjennem et ganſke ubeboet Land, hvor han ikke fandt Andet, end vilde Frugter, og ved Bækkene nogle Urter, hvoraf han levede.

Han kom endelig til en By, ſom han igjen kjendte for at være hiin Magiernes, hvor han var bleven ſaaledes mishandlet, og hvor hans Broder var Storvizir. Han glædede ſig derover, men han foreſatte ſig faſt, ikke at nærme ſig nogen af Ildtilbederne, men blot Muſelmændene; thi han erindrede ſig at have bemærket nogle af dem, da han første Gang kom ind i Byen. Da det var ſildigt, og han vel vidſte, at Boutikkerne allerede vare lukkede, og at han kun vilde finde faa Folk endnu paa Gaderne, ſaa fattede han den Beſlutning at blive paa Begravelſespladſen udenfor Byen, hvor der ſtode flere Gravmæler med Kupler. Han ſøgte, indtil han fandt eet, hvis Dør var aaben, og traadte ind, for at tilbringe Natten deri.

Vi ville nu igjen vende tilbage til Behrams Skib.

Det varede ikke længe, efterat han havde ſtyrtet Prinds Aſſad i Havet, ſaa var han paa alle Sider omringet af Dronning Margianes Skibe. Det Skib, paa hvilket Dronningen befandt ſig, nærmede ſig ham, og da han ikke var iſtand til at gjøre Modſtand, ſaa lod han Seilene tage ind, til Tegn paa at han overgav ſig.

Dronning Margiane beſteeg ſelv hans Skib, og ſpurgte Behram, hvor den Skriver var, ſom han havde havt den Forvovenhed at bortføre fra hendes Pallads, eller at lade bortføre. „Dronning," ſvarede Behram, „jeg ſværger Eders Majeſtæt, at han ikke er paa mit Skib; I maa lade det underſøge og overtyde Eder om min Uſkyldighed."

Dronning Margiane lod Skibet med al mulig Nøiagtighed gjennemſøge; men man fandt ikke den, ſom hun ſaa længſelfuldt ønſkede at finde, ſaavel fordi hun elſkede ham, ſom af medfødt Ædelmodighed.

Hun var allerede i Begreb med at røve Behram Livet med egen Haand; men hun holdt ſig tilbage, og lod ſig nøie med at tage hans Skib og hele dets Ladning i

Beslag, og at sende ham og alle hans Matroser i Land, idet hun lod ham beholde Baaden til at seile over til Strandbredden med.

Behram, lesaget af alle sine Matroser, naaede Magiernes By samme Nat, da Asfad var bleven paa Begravelsespladsen, og havde begivet sig hen i Gravmælet. Da Porten allerede var lukket, saae han sig ligeledes nødt til, paa Begravelsespladsen at søge sig et Gravsted, for der at oppebie Dagen og Portens Aabning.

Ulykkeligviis kom Behram til det samme Gravsted, hvori Asfad var. Han traadte ind, og saae en Mand, der sov, og havde tilhyllet sit Hoved med sin Klædning. Asfad vaagnede ved Larmen, løftede Hovedet iveiret, og spurgte, hvem der var.

Behram kjendte ham strax: „Ha, ha!" raabte han, „det er jo Dig, som er Skyld i, at jeg for min hele Livstid er ødelagt! Du er ikke bleven offret dette Aar, men næste Aar skal Du ikke undslippe saaledes igjen."

Med disse Ord kastede han sig hen over ham, stoppede ham sit Lommetørklæde i Munden, for at forhindre ham i at skrige, og lod ham ved sine Matroser binde.

Den følgende Morgen tidligt, saasnart Porten var aabnet, var det Behram let, gjennem affides Gader, hvor endnu Ingen var staaet op, igjen at bringe Asfad hen til den Gamle, som saa ondskabsfuldt havde overlistet ham. Saasnart han ankom her, lod han ham igjen kaste i det samme Hul, af hvilket han havde draget ham frem, og gav den Gamle Underretning om den sørgelige Aarsag til hans Tilbagekomst, og om det ulykkelige Udfald af hans Reise. Den ondskabsfulde Gamle forglemte ikke at indskjærpe sine Døttre, at de, om muligt, skulde mishandle den ulykkelige Prinds endnu mere, end tilforn.

Asfad var yderst bestyrtset over igjen at befinde sig paa det samme Sted, hvor han allerede havde lidt saameget; og i Forventning af de samme Qvaler, fra hvilke han havde troet stedse at være befriet, begræd han sin haarde Skjæbne, da han saae Bostane træde ind med en Stok, et Brød og et Kruus Vand. Han gyste ved Synet af denne Følesløse, og ved den blotte Tanke om den daglige Marter, som han

endnu havde at udstaae et heelt Aar, og til Slutningen at døe paa en gruelig Maade....."

Men Dagen, som Sultaninde Scheherasade saae bryde frem ved disse sidste Ord, nødte hende til at afbryde. Hun optog igjen den samme Fortælling følgende Nat, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og otte og fyrretyvende Nat.

„Herre, Bostane behandlede den ulykkelige Prinds Asad ligesaa grusomt, som ved hans første Fangenskab. Men Asads Jamren, Klager og indstændige Bønner om at skaane ham, vare, i Forening med hans Taarer, saa rørende, at Bostane ikke kunde holde sig fra at blive rørt, og blande sine Taarer med hans.

„Herre," sagde hun til ham, idet hun igjen tildækkede hans Skuldre, „jeg beder Eder tusinde Gange om Tilgivelse for den Grusomhed, med hvilken jeg tilforn har behandlet Eder, og hvoraf jeg endog nu nylig har ladet Eder føle Virkningen. Hidtil har jeg ikke formaaet at være en Fader ulydig, som paa en saa uretfærdig Maade er forbittret paa Eder og tragter efter Eders Undergang, men endelig afskyer jeg denne Umenneskelighed. Trøst Eder; Eders Lidelser ere til Ende, og jeg vil gjøre al min Brøde, hvis uhyre Størrelse jeg kjender, god igjen ved en bedre Behandling. I har til idag betragtet mig som en Vantroende, betragt mig nu som en Troende. Jeg har allerede faaet nogen Underviisning, som en af mine Slavinder af Eders Religion har meddeelt mig; jeg haaber, at I vil gjerne fuldende, hvad hun har begyndt. For at tilkjendegive Eder mit gode Sindelag, saa beder jeg den sande Gud om Tilgivelse, fordi jeg har fornærmet ham saa høiligt ved de Mishandlinger, jeg har tilfølget Eder; og jeg lever i den Tro, at han vil lade mig finde et Middel til at sætte Eder ganske i Frihed."

Denne Tale var Asad til stor Trøst; han takkede Gud, at han havde rørt Bostanes Hjerte, og efterat han ogsaa havde takket denne hjertelig for hendes venskabelige Sindelag mod ham, forglemte han ikke at bestyrke hende deri, idet

han ikke alene gav hende fuldkommen Underviisning i den muselmanske Religion, men endog fortalte hende sin Historie med alle de ulykkelige Tilfælde, som uagtet hans høie Fødsel havde mødt ham. Da han var ganske forsikret om Fastheden af hendes gode Forsæt, spurgte han hende, hvorledes hun vilde bære sig ad, at hendes Søster Kavame ikke skulde faae Noget at vide derom, og ikke komme til at mishandle ham. „Lad det ikke bekymre Eder," svarede Bostane, „jeg skal nok indrette det saaledes, at hun ikke mere befatter sig med at hjemsøge Eder."

Virkelig vidste Bostane stedse at forekomme Kavame, saa ofte hun vilde stige ned i Hullet. Imidlertid besøgte hun Prindsen meget ofte, og istedetfor kun at bringe ham Brød og Vand, bragte hun ham Viin og gode Retter, som hun lod tillave af tolv muselmanske Slavinder, der betjente hende. Hun spiste selv undertiden med ham, og gjorde Alt, hvad der stod i hendes Magt, for at trøste ham.

Nogle Dage efter denne Forandring stod Bostane ved Huusdøren, da hun hørte en offentlig Udraaber bekjendtgjøre Noget. Da hun ikke forstod, hvad det var, fordi Udraaberen stod temmelig langt borte, men derpaa nærmede sig hendes Huus, saa traadte hun tilbage, holdt Døren halvt aaben, og saae, at Udraaberen gik foran Storvizir Amgiad, Assads Broder, som var ledsaget af flere Embedsmænd og mange af sine Folk, som deels gik foran ham, deels bag efter ham.

Udraaberen blev staaende blot nogle Skridt fra Huusdøren, og gjentog følgende Bekjendtgjørelse med høi Stemme:

„Hans Excellence, den ophøiede Storvizir, som selv er her nærværende, søger sin elskede Broder, som allerede for et Aar siden er forsvunden. Hans Udseende er saa og saa. Hvis Nogen har skjult ham hos sig, eller veed, hvor han er, saa befaler hans Excellence, at man skal bringe ham til ham, eller give Efterretning om ham, under Løfte om en stor Belønning. Men hvis Nogen skjuler ham og ikke fremlyser ham, saa truer hans Excellence ham, hans Kone, hans Børn og alle Hans med Døden, og med at lade hans Huus sløife."

Bostane havde neppe hørt disse Ord, førend hun hurtigt tillukkede Døren og steeg ned i Hullet til Assad: „Prinds,

sagde hun til ham med Glæde, „Enden paa Eders Lidelser er her; følg mig og kom hurtigt!"

Asfad, hvem hun strax den første Dag, da han blev bragt tilbage i Hullet, havde aftaget Lænken, fulgte hende ud paa Gaden, hvor hun raabte: „Her er han! her er han!"

Storviziren, som endnu ikke var langt borte, vendte sig om. Asfad kjendte i ham sin Broder, løb hen imod ham og omfavnede ham. Amgiad, som ogsaa strax kjendte ham, omarmede ham ligeledes meget hjerteligt, lod ham bestige een af sine Betjenters Heste, og førte ham i Triumph til Palladset, hvor han forestillede ham for Kongen, der gjorde ham til een af sine Vizirer.

Bostane, som ikke vilde vende tilbage i sin Faders Huus, der endnu samme Dag blev sløifet, og som ikke havde tabt Prinds Asfad af Syne lige til Palladset, blev bragt til Dronningen. Den Gamle, hendes Fader og Behram samt alle Deres bleve førte frem for Kongen og dømte til at miste Hovedet. De kastede sig for hans Fødder og bade om Naade. „Der gives ingen Naade for Eder," svarede Kongen, „hvis I ikke frasige Eder Ildtilbedelsen og antage den muselmanske Religion." De reddede deres Liv, idet de bequemmede sig hertil, saavelsom Kavame, Bostanes Søster, med alle Hendes.

Paa Grund af at Behram var bleven Muselmand, gjorde Amgiad, som vilde godtgjøre ham det Tab, han havde lidt før sin Benaadelse, ham til een af sine fornemste Betjente, og lod ham boe hos sig. Behram, som inden faa Dage havde faaet Underretning om Amgiads, hans Velgjørers Historie, samt om hans Broder Asfads, gjorde dem det Forslag at udruste et Skib og føre dem tilbage til Kong Kamaralsaman, deres Fader. „Formodentlig," sagde han til dem, „vil han vel have indseet Eders Uskyldighed, og utaalmodig længes efter at see Eder igjen. Og skulde dette ikke være Tilfældet, saa vil det dog ikke være vanskeligt at overtyde ham derom, førend I gaae i Land; men hvis han skulde vedblive i sin urigtige Formening, saa have I blot den Ulejlighed at vende her tilbage igjen."

Begge Brødrene antog Behrams Tilbud; de talte med Kongen om deres Hensigt, og han billigede den, og gav dem Befaling til at udruste et Skib. Behram var med al mu-

lig Iver virksom derved, og da han var færdig til at gaae under Seil, gik Prindserne en Morgen hen, for at tage Afskeed med Kongen.

Imedens de toge Orlov hos ham, og takkede ham for hans Godhed, hørte man igjennem hele Staden en stor Larm, og tillige kom der en Officeer med den Efterretning, at en stor Krigshær drog frem, og Ingen vidste, hvad det var for een.

Ved den Uro, hvori denne fortrædelige Efterretning satte Kongen, tog Amgiad Ordet, og sagde til ham: „Herre, endskjøndt jeg nylig i Eders Majestæts Hænder har nedlagt den første Ministers Værdighed, hvormed I havde beæret mig, saa er jeg ikke destomindre beredt til endnu at tjene Eder, og jeg beder Eder om Tilladelse til at gaae hen at see, hvo denne Fiende er, som kommer her at angribe Eder i Eders Hovedstad, uden i Forveien at have erklæret Eder Krig." Kongen bad ham derom, og han begav sig strax med et lidet Følge paa Veien.

Prinds Amgiad opdagede snart Krigshæren, som syntes ham at være mægtig, og stedse rykkede videre frem. Fortropperne, som havde deres Befalinger, modtoge ham venligt, og førte ham for deres Fyrstinde, som med sin hele Hær standsede, for at tale med ham. Prinds Amgiad gjorde hende en dyb Boining, og spurgte hende, om hun kom som Ven eller Fiende, og hvis hun kom som Fiende, hvad hun havde at beklage sig over mod Kongen, hans Herre.

„Jeg kommer som Ven," svarede Fyrstinden, „og jeg har ingen Aarsag til Misfornøielse mod Magiernes Konge. Hans og mine Stater have en saadan Beliggenhed, at vi vanskelig ville kunne have nogen Tvist med hinanden. Jeg kommer blot, for at tilbagefordre en Slave, ved Navn Assad, som er bleven mig bortført ved en Skibskapitain fra denne By, ved Navn Behram, det meest uforskammede af alle Mennesker, og jeg haaber, at Eders Konge vil skaffe mig Opreisning, naar han erfarer, at jeg er Margiane."

„Stormægtige Dronning," svarede Prinds Amgiad, „jeg er Broder til denne Slave, som I med saa megen Møie søger. Jeg havde mistet ham, og har fundet ham igjen. Kom, jeg vil selv udlevere ham til Eder, og vil have den Ære at

underrette Eder om alt Øvrigt. Kongen, min Herre, vil være meget glad over at see Eder."

Medens Dronningens Hær, efter hendes Befaling, leirede sig der paa Stedet, ledsagede Prinds Amgiad hende ind i Staden og til Palladset, hvor han forestillede hende for Kongen. Efterat Kongen havde modtaget hende overeensstemmende med hendes Værdighed, hilste hun Prinds Asfad, som var tilstæde, og som strax havde kjendt hende, da han saae hende. Hun tilkjendegav ham sin Glæde over at see ham igjen, da der i det samme kom et nyt Budskab til Kongen, at en anden endnu frygteligere Hær lod sig see paa den anden Side af Byen.

Magiernes Konge, endnu mere forskrækket, end første Gang, over Ankomsten af en anden, endnu talrigere Hær, end den foregaaende, hvilket han selv kunde see af de Støvskyer, som dens Ankomst opvakte, og som allerede bedækkede hele Himlen, udraabte: „Amgiad, hvad skal der blive af os? Der er atter en Krigshær, som kommer over os....."

Tohundrede og ni og fyrretyvende Nat.

Amgiad forstod Kongens Vink; han steeg til Hest, og sprængte med slappe Toiler den ny Hær imøde. Han sagde til den Første, som han mødte, at han ønskede at tale med deres Anfører, og man førte ham frem for en Konge, hvilket han kunde kjende paa Kronen, som han bar paa Hovedet.

Saasnart han saae ham i Frastand, steeg han af, og da han var i Nærheden af ham, og havde kastet sig med Ansigtet til Jorden, spurgte han ham, hvad han forlangte af Kongen, hans Herre.

„Jeg hedder Ghiaur," svarede Kongen," og er Konge af China. Længselen efter at høre Noget om min Datter, ved Navn Badur, som jeg for mange Aar siden har formælet med Prinds Kamaralsaman, en Søn af Schachsaman, Konge over Den Chaledan, har bevæget mig til at forlade mine Stater. Jeg havde tilladt denne Prinds at besøge sin Fader, under den Betingelse, fra Aar til Aar at komme igjen til mig tilligemed min Datter. Siden saa lang Tid

har jeg imidlertid Intet hørt om dem. Eders Konge vilde gjøre sig en bekymret Fader meget forbunden, hvis han meddeelte ham, hvad han maaskee veed desangaaende."

Prinds Amgiad, som af denne Tale kjendte sin Bedstefader, kyssede hans Haand med Ømhed og sagde: „Herre, Eders Majestæt tilgive mig denne Frihed, som jeg tager mig, for at tilkjendegive Eder min Ærbødighed, som min Bedstefader. Jeg er en Søn af Kamaralsaman, den nuværende Konge af Ibenholtsøen, og af Dronning Badur; og jeg tvivler ikke paa, at begge ere i fuldkomem Velbefindende i deres Rige."

Kongen af China, henrykt over at see sin Dattersøn, omarmede ham strax meget kjærligt, og dette saa lykkelige og uventede Møde aflokkede dem paa begge Sider Taarer.

Paa Spørgsmaalet om, hvilken Anledning der havde ført ham i dette fremmede Land, fortalte Prinds Amgiad ham sin og sin Broder Asads Historie. Da han havde endt, sagde Kongen af China: „Det er ikke ret, at to saa uskyldige Prindser, som I, endnu længere skulle være i Elendighed. Trøst Dig; jeg vil føre Dig og Din Broder hjem, og stifte Forsoning. Til nu tilbage, og meld Din Broder min Ankomst."

Medens Kongen af China leirede sig paa det Sted, hvor Prinds Amgiad havde truffet ham, vendte denne tilbage, for at bringe Magiernes Konge, som med stor Utaalmodighed havde ventet ham, Svar. Kongen var høist overrasket, da han erfarede, at en saa mægtig Konge, som Chinas, havde foretaget sig en saa lang og møisommelig Reise, af Længsel efter at see sin Datter igjen, og at han var saa nær ved hans Hovedstad. Han gav strax Befaling til hans værdige Modtagelse, og beredte sig til at gaae ham imøde.

Men i denne Mellemtid saae man atter fra en anden Side af Staden en stor Støv opstige, og man fik snart at vide, at det var en tredie Hær, som nærmede sig. Dette nødte Kongen til at blive, og til at bede Prinds Amgiad, at han endnu engang vilde gaae hen, for at see, hvad Hæren vilde.

Amgiad reed ud, og Prinds Asad ledsagede ham denne Gang. De fandt, at det var Kamaralsamans, deres Faders Hær, som kom for at søge dem. Han havde viist saa stor Smerte over Tabet af dem, at Emiren Giandar endelig

havde aabenbaret, paa hvilken Maade han havde reddet deres Liv, hvilket havde bragt ham til at fatte den Beslutning at opsøge dem, i hvilket Land de endog maatte være.

Denne bekymrede Fader omarmede begge sine Sønner med Glædestaarer, som nu saa behageligt endte de saalænge udgydte Kummerstaarer.

Saasnart Prindserne havde givet ham Efterretning om, at ogsaa Kongen af China, hans Svigerfader, var ankommen samme Dag, begav han sig med dem og et lidet Følge paa Veien, for at besøge ham i hans Leir.

De vare endnu ikke komne langt, da de saae en fjerde Hær, som rykkede frem i den skjønneste Orden, og som syntes at komme fra den Kant, hvor Persien laa.

Kamaralsaman befalede Prindserne, sine Sønner, at ride hen, for at see, hvad det var for en Hær, og vilde vente dem der.

Begge rede strax derhen, og ved deres Ankomst bleve de forestillede for Kongen, hvem Hæren tilhørte. Efterat de havde hilst ham ærbødigt, spurgte de ham, i hvilken Hensigt han drog saa nær hen imod Magiernes Konges Hovedstad.

Storviziren, som var nærværende, tog Ordet og sagde til dem: „Kongen, til hvem I taler, er Schachsaman, Kongen over Den Chaledan, som allerede længe reiser om i det Optog, som I seer her, for at søge sin Søn, Prinds Kamaralsaman, som for mange Aar siden har forladt sine Stater; naar I veed Noget om ham, saa ville I gjøre ham den største Fornøielse af Verden, ved at meddeele ham det."

Prindserne svarede Intet videre, end at de inden kort Tid vilde bringe Svar, og sprængte med slappe Toiler tilbage, for at bringe Kamaralsaman den Efterretning, at den sidst ankomne Hær var Kong Schachsamans, og at Kongen, hans Fader, selv var med.

Forbauselse, Overraskelse, Glæde, og den Sorg at have forladt sin Fader uden Afskeed, gjorde et saa voldsomt Indtryk paa Kong Kamaralsaman, at han faldt i Afmagt, saasnart han hørte, at han var ham saa nær. Han kom endelig ved Prindserne Amgiads og Asads Hjelp igien til sig selv, og saasnart han følte sig stærk nok, iilte han hen, for at kaste sig for Kong Schachsamans Fødder.

I lang Tid havde der ikke været et saa kjærligt Gjensyn mellem en Fader og en Søn. Schachsaman gjorde Kong Kamaralsaman kjærlige Bebreidelser over hans Grusomhed at forlade ham paa en saa smertelig Maade, og Kamaralsaman bevidnede ham sin inderlige Anger over den Brøde, til hvilken Kjærlighed havde forledet ham.

De tre Konger og Dronning Margiane bleve tre Dage ved Magiernes Konges Hof, som beværtede dem pragtfuldt. Disse tre Dage bleve ogsaa meget forherligede ved Prinds Asfads Formæling med Dronning Margiane, og Prinds Amgiads med Bostane, til Belønning for den Tjeneste, som hun havde vist Prinds Asfad.

Endelig begave de tre Konger og Dronning Margiane sig igjen hver til sit Rige. Hvad Amgiad angaaer, da satte Magiernes Konge, som havde faaet ham meget kjær, og allerede var i høi Alder, ham sin Krone paa Hovedet, og Amgiad anvendte al sin Flid paa at udrydde Ildtilbedelsen, og indføre den muselmanske Religion i sine Stater.

Tohundrede og halvtredsindstyvende Nat.

Historien
om Nureddin og den skjønne Perserinde.

Staden Balsora var i lang Tid Hovedstaden i et til Chalifen skatskyldigt Rige. Kongen, som paa Chalifen Harun Arreschyds Tid regjerede i det, hed Muhamed Sulyman Arrusy[39]), og begge vare Fættere, Sønner af to Brødre.

„Det var en Konge, som, naar det fjendtlige Rytteri trængte ind paa ham, tilfredsstillede*) det med enhver Art skjærende eller stikkende Vaaben."

Naar han leverede Slag, syntes han at skrive, idet han til Fjendernes Linier**) kun føiede Vokaler***) og Punkter."

Vokalerne skrev han paa Fjenderne med Sabelhug, Punkterne med Landsestik eller med Pileskud."

„I et Hav af Blod, rundet af Fjendernes Hovedsaar, svømmer hans Rytteri."

„Naar man seer dette Hav langt fra, synes det oversaaet med Skibe, men, hvad man holder for Masttræer, ere hans Landser, og hvad man anseer for Seil, ere hans Faner, og de smaae Bølger ere hans Krigeres Hjelme."

„Tiden havde forpligtet sig til at frembringe en lignende Konge, dog, o Tid! Du vil ikke kunne holde Din Ed; angre det kun at have frembragt ham!"

Muhamed havde ikke anseet det raadeligt at betroe Forvaltningen over sine Stater til een eneste Vizir; han havde valgt sig to, nemlig Chakan og Sawy[40]).

---

*) Det er: bekjæmpede.
**) Rækker.
***) Der i Arabisk kun see ud som et Komma (Streg, Hug).

Chakan var blid, forekommende, gavmild, og gjorde sig en Fornøielse af at tjene dem, som havde med ham at gjøre, i Alt, hvad der stod i hans Magt, uden at lade Retfærdigheden lide Skaar, som han pligtmæssigt maatte haandhæve. Der var heller Ingen, hverken ved Hoffet i Balsora, eller i Staden, eller i hele Kongeriget, uden at de jo ærede ham, og forkyndte hans fortjente Roes.

„Han var en redelig Ven; hans Gevandt var Gudsfrygt og Høihed; under hans Indflydelse nød man Livet med Munterhed og Behagelighed."

„Aldrig nærmede en Ulykkelig sig ham med sine Suk, eller Bønner, uden at han jo fandt Bønhørelse ved hans Palladses Porte."

Savvy var af en ganske anden Gemytsbeskaffenhed; han var stedse knurvurn, og tilbageskræmmede paa lige Maade Alle, uden Forskjel paa Rang og Stand. Tillige var han langt fra at gjøre sig værdig til de store Rigdomme, som han besad, og det af den smudsigste Gjerrighed, saa at han endog nægtede sig selv de nødvendigste Ting. Ingen kunde lide ham, og aldrig havde man hørt ham sige noget Andet end Ondt. Hvad der endnu gjorde ham mere forhadt, var hans store Afsky for Chakan, og at han, idet han udlagte alle denne værdige Ministers gode Handlinger slet, ikke ophørte at vise ham slette Tjenester hos Kongen.

Om han gjaldt Versene:

„Søn af en Gnier, og En, i hvem der intet Godt var, af en paa Gaden Funden, af en Omløber, af en Landstryger!"

„Der var ikke et Haar paa hans Legeme, uden at det jo havde Spor af een af disse Egenskaber."

En Dag, efter Raadsforsamlingen, underholdt Kongen af Balsora sig, til en Opmuntring, med begge sine Vizirer og flere andre Raadsmedlemmer. Samtalen faldt paa de kjøbte Slavinder, som hos os næsten indtage samme Rang, som de retmæssige Hustruer. Nogle paastode, at en saadan Slavinde behøvede blot at være skjøn og veldannet, for at trøste En over de Koner, som man formedelst Forbindelser eller Familieforhold er nødt til at tage, og som ofte hverken ere udstyrede med stor Skjønhed eller med andre Legemsfuldkommenheder.

Andre paastode, og Chakan var af denne Mening, at Skjønhed og alle herlige Legemsegenskaber vare ikke de eneste Ting, som udfordredes hos en Slavinde, men at disse ogsaa maatte ledsages af megen Aand, Klogskab, Beskedenhed, Ynde, og, hvis det kunde skee, af flere skjønne Kundskaber. Den Grund, som de anførte derfor, var følgende: „det passer sig," sagde de, „for Mænd, som have store Forretninger at passe, Intet bedre, end ved Enden af et saa møisommeligt Dagværk hjemme at finde en Selskaberinde, hvis Underholdning er lige lærerig, yndig og morende; thi til Slutningen," tilføiede de, „adskilte man sig ikke fra Dyrene, hvis man blot har en Slavinde, for at see paa hende og tilfredsstille en Drift, som vi have fælleds med Dyrene."

Kongen tiltraadte denne Mening, og gav det at forstaae derved, at han befalede Chakan at kjøbe ham en Slavinde af fuldkommen Skjønhed og begavet med alle de Egenskaber, som man nylig havde nævnet, og frem for Alt skulde hun være høist dannet.

Sawy var skinsyg over den Ære, som Kongen viste Chakan. Da han havde været af den modsatte Mening, saa indvendte han: „Herre, det vil falde meget vanskeligt at finde en saa fuldkommen Slavinde, som Eders Majestæt forlanger. Men hvis der ogsaa findes en saadan, som jeg neppe troer, saa vil man gjøre en billig Handel, hvis hun ikke koster mere end tituſinde Guldstykker."

„Sawy," svarede Kongen, „I finder formodentlig Summen for høi; for Eder maa den være det, men for mig er den det ikke." Paa samme Tid befalede Kongen sin Storskatmester at sende de tituſinde Guldstykker hjem til Chakan i hans Huus.

Saasnart Chakan kom hjem, lod han alle Underhandlere kalde, som befattede sig med Slavindehandel, og paabød dem, saasnart de fandt en saadan Slavinde, som han beskrev hende, at give ham Underretning derom.

Underhandlerne, saavel for at gjøre sig Viziren Chakan forbunden, som for deres egen Fordeels Skyld, lovede ham at anvende al deres Omhu, for at finde en saadan, som han ønskede.

Der forgik nu næsten ingen Dag, uden at der jo

blev fort een for ham, men han fandt stedse en eller anden Feil hos dem.

En Dag, tidlig om Morgenen, da Chakan reed hen til Kongens Pallads, traadte en Underhandler med stor Hast hen til hans Hests Stigbøiler, og forkyndte ham, at en persisk Kjøbmand, som igaar meget sildigt var ankommet, havde en Slavinde af fuldkommen Skjønhed at sælge, som langt overgik alle dem, som han endnu maatte have seet. „Med Hensyn til Aand og Kundskaber," tilføiede han, „saa indestod han for, at hun kunde veie op mod alle Skjønaander og Lærde i Verden."

Chakan, glad over denne Nyhed, som gav ham Haab om at kunne tjene Kongen, paalagde Underhandleren at bringe Slavinden til ham, naar han kom tilbage fra Palladset, og fortsatte sin Vei.

Underhandleren undlod ikke, paa bestemt Tid at indfinde sig hos Viziren, og Chakan fandt Slavinden saa skjøn og saa langt over sin Forventning, at han fra det Øieblik af tillagde hende Navnet: Den skjønne Perserinde. En Digter, som beskriver hende, siger Følgende om hende:

„Hun var et Under af Skjønhed; hendes Ansigt lignede Fuldmaanen; hun var sin Stamme værd og dyrebar, som et Barn er sin Moder."

„Besidderen af Himmelthronen har tildeelt hende et ædelt og venligt Gemyt, men ogsaa tillige Ynde i hendes Udtryk og Adfærd, saavelsom en skjøn Vext."

„Paa hendes Ansigts Himmel glimre syv Stjerner *), ligesom hendes Kinders Skytsengle imod enhver Forvoven."

„Hvis et Menneske ved længselfuld Beskuelse vilde aflokke hende et Blik, saa brændte hun ham med Kjærlighedsild ved en af disse Stjerner"

Da Viziren selv havde megen Aand og var meget lærd, saa erfarede han af sin Underholdning med hende meget snart, at han fergjæves vilde søge en anden Slavinde, som kunde overtræffe hende i nogensomhelst af de af Kongen foronskede Egenskaber. Han spurgte Underhandleren, hvilken Priis den persiske Kjøbmand havde sat paa hende.

---

*) Disse syv Stjerner ere: Øinene, Øienbrynene, Stjernerne i Øinene og Munden.

„Herre," svarede Underhandleren, „det er en Mand, som ikke slaaer af; han forsikrer, at han, med eet Ord, ei kan sælge hende ringere, end for titusinde Guldstykker. Han har selv tilsvoret mig, at, fraregnet hans Omhu, den Møie og Tid, som han har anvendt paa hendes Opdragelse, han næsten selv har givet den samme Sum for hende, deels til Læremestere i Legemsøvelser og i hendes aandelige Underviisning og Dannelse, deels for Klæder og Underhold. Da han, strax da han kjøbte hende i hendes tidlige Barndom, erkjendte hende for at være en Konge værdig, saa har han Intet spart, hvad der kunde bidrage til at hæve hende til denne høie Værdighed. Hun spiller alleslags Instrumenter, hun synger, hun dandser, hun skriver skjønnere, end de dueligste Skrivemestere, hun gjør Vers, og der gives ingen Bøger, uden at hun jo har læst dem. Kort, man har endnu aldrig hørt, at nogen Slavinde har vidst saamange Ting, som hun veed."

Viziren Chakan, som meget bedre indsaa den skjønne Perserindes Værd, end Underhandleren, som kun efterfagde, hvad Kjøbmanden i Forveien havde sagt til ham, vilde ikke opsætte Handelen, og lod strax Kjøbmanden kalde.

Denne kom; han var allerede meget gammel, og om ham gjaldt følgende Ord af en Digter, som taler om sig selv:

„Tiden har voldsomt medtaget mig og gjort mig zittrende; det er den, som giver Kræfter, men ogsaa røver dem."

„Engang sprang og løb jeg, uden at blive træt; nu er jeg træt, uden at have rørt mig af Stedet."

Viziren Chakan sagde til ham: „Ikke til mig vil jeg kjøbe denne Slavinde, men til Kongen; men I maa overlade ham hende for en billigere Priis, end den, som I har fastsat for hende."

„Herre," svarede Kjøbmanden, „jeg vilde gjøre mig en stor Ære af at byde Hans Majestæt hende til Foræring, hvis det passede sig for en Kjøbmand, som jeg er, at gjøre Foræringer af en saadan Værdi. Jeg forlanger blot de Penge, som jeg har anvendt paa at lade hende opdrage og uddanne saaledes, som hun her er. Saameget kan jeg sige, at hans Majestæt gjør et Kjøb, hvormed han vil være meget tilfreds."

Chakan vilde ikke prutte, og lod Kjøbmanden Sum-

men udbetale. Førend han gik bort, sagde Kjøbmanden endnu til Viziren: „Herre, da Slavinden er bestemt for Kongen, saa tillad, at jeg har den Ære at sige Eder, at hun af den lange Reise, som jeg har gjort med hende, for at føre hende hertil, er yderst udmattet. Endskjøndt hun er en Skjønhed uden Lige, saa vil hun dog see ganske anderledes ud, naar I blot beholder hende fjorten Dage hos Eder, og bærer Omsorg for at lade hende pleie godt. Naar I efter denne Tids Forløb forestiller hende for Kongen, saa vil hun erhverve Eder en saadan Ære og Fortjeneste hos ham, at jeg haaber, I vil være mig Tak skyldig derfor. I seer selv, at Solen har fordærvet hendes Huud en Smule, men saasnart hun har været to eller tre Gange i Bad og I har ladet hende klæde saaledes, som I holder for passende, saa vil hun være saaledes forandret, at I vil finde hende uendelig meget skjønnere."

Chakan modtog Kjøbmandens Raad med Tak, og besluttede at følge det. Han gav den skjønne Perserinde et særskilt Værelse, ved Siden af hans Gemalindes, hvem han bød at lade hende spise med sig og at ansee hende som en Dame, der tilhørte Kongen. Han bad hende fremdeles at lade hende forfærdige forskjellige Klædninger, saa prægtige som muligt, og saaledes, som de klædte hende skjønnest.

Førend han forlod den skjønne Perserinde, sagde han til hende: „Der kan ikke gives nogen større Lykke for Eder, end den, som jeg vil forskaffe Eder. Dom selv derom; det er til Kongen, at jeg har kjøbt Eder, og jeg haaber, at han vil være endnu meget mere tilfreds med at besidde Eder, end jeg er ved at have udrettet det Ærinde, som han havde givet mig. Dernæst maa jeg endnu underrette Eder om, at jeg har en Søn, hvem det ikke mangler paa Aand, men som er ung, ustadig og dristig; vogt Eder omhyggeligt for ham, hvis han nærmer sig Eder."

Den skjønne Perserinde takkede ham for denne Advarsel, og efterat hun fast havde forsikkret ham, at hun vilde følge den, forlod han hende.

Tohundrede og een og halvtredsindstyvende Nat.

Nureddin [41]), saaledes heed nemlig Viziren Chakans Søn, havde fri Adgang til sin Moders Værelse, da han pleiede at spise med hende. Han havde en meget smuk Skabning, var ung, indtagende og dristig, og da han besad ualmindelig megen Forstand, og med Lethed udtrykte sig, saa havde han den særegne Gave at kunne overtale Alle til hvad han vilde.

Han saae den skjønne Perserinde, og endskjøndt han vidste, at hans Fader havde kjøbt hende til Kongen, og hans Fader selv havde erklæret ham dette, saa paalagde han sig dog, strax ved sin første Sammenkomst med hende, ingen Tvang, for at undertrykke sin Kjærlighed til hende. Han lod sig meget mere henrive af hendes Yndigheder, som strax fortryllede ham, og den Underholdning, som han havde med hende, bestemte ham til den Beslutning at anvende alle Midler for at bortføre hende fra Fyrsten.

Den skjønne Perserinde fandt paa sin Side ogsaa Nureddin meget elskværdig. „Viziren viser mig en stor Ære," sagde hun ved sig selv, „at han har kjøbt mig til en Forære ing til Kongen af Balsora, men jeg vilde dog skatte mig meget lykkelig, hvis han lod sig nøie med at skjænke sin Søn mig."

Nureddin benyttede meget ivrigt den Fordeel, som han havde, at besøge en Skjønhed, i hvem han var saa forelsket, og at underholde sig med hende. Aldrig forlod han hende, forend hans Moder tvang ham dertil. „Min Søn," sagde denne til ham, „det er ikke velanstændigt for en ung Mand, som du er, stedse at opholde dig i Fruentimmerværelserne. Gaa bort, begiv dig hen i dit Værelse, og arbeid, for at gjøre dig værdig til, engang at følge efter din Fader i hans Værdighed."

Da den skjønne Perserinde formedelst den lange Reise, som hun nylig havde gjort, i lang Tid ikke havde gaaet i Bad, saa drog Storviziren Chakans Gemalinde Omsorg for, fem eller sex Dage efterat hun var kjøbt, at det Bad blev varmet ene og alene for hende, som Viziren havde hjemme i sit Huus. Hun lod hende ledsage derhen af flere af sine Slavinder, og disse befalede hun at opvarte hende ligesaale-

des, som hende selv, og efter Badet at iføre hende en prægtig Klædning, som hun allerede havde ladet forfærdige. Hun havde anvendt desto mere Omhu derpaa, da hun hos Viziren, sin Gemal, vilde erhverve sig Fortjeneste derved, og vilde give ham at forstaae, hvor magtpaaliggende hun lod sig Alt være, hvad der kunde foraarsage ham Fornøielse.

Den skjønne Perserinde gik endnu tusinde Gange skjønnere ud fra Badet, end hun havde været, da Chakan kjøbte hende, og viste sig saaledes for Vizirens Gemalinde, som havde Møie med at gjenkjende hende.

Den skjønne Perserinde kyssede med Ynde hendes Haand, og sagde til hende: „Naadige Frue, jeg veed ikke, hvorledes I finder mig i denne Dragt, som I har havt den Godhed at lade forfærdige til mig. Eders Fruentimmer, der forsikkre mig, at den klæder mig saa godt, at de neppe kunne gjenkjende mig, ere maaske blot Smiggrerske; jeg beraaber mig paa Eders Dom derom. Skulde de imidlertid sige Sandhed, saa er det dog Eder, naadige Frue, hvem jeg alene skylder denne Fordeel."

„Min Datter," svarede Vizirens Gemalinde med stor Glæde, „I maa ikke anse det for Smigreri, som mine Fruentimmer have sagt til Eder; jeg forstaaer mig bedre derpaa, end de, og uden at tale om Dragten, som klæder Eder beundringsværdigt, medbringer I fra Badet en Skjønhed, der saalangt overgaaer den, I før besad, at jeg næsten ikke selv kan kjende Eder igjen. Hvis jeg vidste, at Badet endnu var varmt nok, saa vilde jeg ogsaa føre mig det til Nytte; jeg er allerede i en Alder, som udfordrer, at jeg oftere maa betjene mig deraf."

„Naadige Frue," svarede den skjønne Perserinde, „jeg veed Intet at svare paa den ufortjente Ære, som I beviser mig. Hvad Badet angaaer, da er det herligt, og hvis I har Lyst til at gaae i det, saa maa I ikke spilde nogen Tid. Eders Fruentimmer ville sige Eder det Samme."

Vizirens Gemalinde betænkte, at hun i flere Dage ikke havde været i Bad, og vilde benytte Leiligheden. Hun sagde det til sine Fruentimmer, og disse forsynede sig strax med Alt, hvad der udfordredes dertil.

„Den skjønne Perserinde begav sig til sit Værelse, og Vizirens Gemalinde befalede, førend hun gik i Bad, to

smaae Slavinder at blive hos hende, med den Befaling, ikke at indlade Nureddin, naar han kom.

Medens nu Vizirens Gemalinde var i Bad, og den skjønne Perserinde alene, kom Nureddin, og da han ikke traf sin Moder i hendes Værelse, gik han hen til den skjønne Perserinde, hvor han traf begge de smaae Slavinder i Forværelset. Han spurgte disse om sin Moder, hvorpaa de svarede, at hun var i Bad. „Og den skjønne Perserinde," vedblev Nureddin, „er hun ogsaa i Bad?" — „Hun er allerede kommet tilbage og er i sit Værelse, men vi have Befaling fra Eders Fru Moder, ikke at indlade Eder."

Den skjønne Perserindes Værelse var blot lukket ved et Dørforhæng. Nureddin gik frem, for at træde ind, og begge Slavinderne stillede sig foran Døren, for at hindre ham deri. Men han tog dem begge ved Armene, skjød dem ud af Forværelset, og lukkede Døren for dem.

De løb da med stort Skrig til Badet, og forkyndte grædende deres Herskerinde, at Nureddin til Trods for dem var trængt ind i den skjønne Perserindes Værelse, og havde forjaget dem.

Efterretningen om en saa stor Dristighed foraarsagede den gode Kone den største Krænkelse. Hun afbrød sit Bad og klædte sig paa saa hurtigt, som muligt. Men førend hun var færdig, og kom ind i den skjønne Perserindes Værelse, var Nureddin allerede gaaet ud igjen, og havde grebet Flugten.

Den skjønne Perserinde var yderst forbauset over at see Vizirens Gemalinde træde ind badet i Tarer, som en Kone, der var ganske ude af sig selv. „Naadige Frue," sagde hun til hende, „tør jeg spørge Eder, hvorfor I er saa bedrøvet? Hvilket Uheld er der mødt Eder i Badet, og har nødt Eder til at forlade det saa snart?"

„Hvorledes!" raabte Vizirens Gemalinde, „I gjør mig dette Spørgsmaal saa roligt, efterat min Søn Nureddin er trængt ind i Eders Værelse og er bleven alene hos Eder? Kunde der ramme os, ham og mig, en større Ulykke?"

„Om Forladelse, naadige Frue," vedblev den skjønne Perserinde, „hvad Ulykke kan der være for Eder og Nureddin i det, han har gjort?"

„Hvorledes!" svarede Vizirens Gemalinde, „har min

Mand ikke sagt Eder, at han har kjøbt Eder til Kongen? Og havde han ikke advaret Eder om at vogte Eder for, at Nureddin skulde nærme sig Eder?"

„Jeg har ikke forglemt det, naadige Frue," svarede den skjønne Perserinde herpaa, „men Nureddin kom for at sige mig, at hans Fader havde forandret sin Mening, og istedetfor at opbevare mig til Kongen, som hans Hensigt havde været, gjort ham selv en Foræring med min Person. Jeg troede det, naadige Frue, og da jeg er en Slavinde, og fra min spædeste Ungdom af vant til streng Lydighed, saa kan I vel tænke, at jeg ikke kunde eller turde modsætte mig hans Villie. Jeg tilstaaer selv, at jeg saameget mindre har gjort det med Uvillie, da jeg, ved den Frihed, vi havde til at see hinanden, havde fattet en hæftig Tilbøielighed til ham. Jeg giver uden Klage Slip paa Haabet om at tilhøre Kongen, og vil skatte mig meget lykkelig ved at tilbringe mit hele Liv med Nureddin." —

Paa denne Tale svarede Vizirens Gemalinde: „Gud give, at det var sandt, hvad I siger! jeg vilde glæde mig inderlig derover. Men, tro mig, Nureddin er en Bedrager; han har skuffet Eder, og hans Fader har umuligt gjort ham den Foræring, som han har sagt til Eder. Ak, den Ulykkelige! og hvor ulykkelig er jeg, og hvor meget mere endnu er ikke hans Fader ved de sørgelige Følger, som han maa frygte for, og som vi med ham maae frygte for. Hverken mine Taarer eller Bønner ere istand til at formilde ham, og derved at erholde hans Tilgivelse. Hans Fader vil ofre ham for sin retfærdige Vrede, saasnart han erfarer den Voldsomhed, som han har begaaet mod Eder." —

Ved disse Ord begyndte hun bitterligt at græde, og hendes Slavinder, der ikke mindre end hun frygtede for Nureddins Liv, fulgte hendes Exempel.

Viziren Chakan kom til nogle Øieblikke sildigere, og var høist forbauset over at see sin Kone og hendes Slavinder i Taarer og den skjønne Perserinde saa nedslagen. Han spurgte om Aarsagen, og hans Gemalinde og Slavinderne fordobblede deres Skrig og Taarer, istedetfor at svare ham. Deres Taushed forbausede ham endnu mere, han vendte sig til sin Kone og sagde til hende: „Jeg fordrer bestemt,

at I skal erklære mig, hvad I har at græde over, samt at I skal sige mig Sandheden."

Den trøstesløse Kone kunde ikke længere undgaae at tilfredsstille sin Mand. „Lov mig, Herre," begyndte hun, „at I ikke vil lade mig undgjelde, hvad jeg siger Eder! jeg forsikkrer Eder i Forveien, at jeg ikke er Skyld deri." Og uden at vente paa hans Svar, vedblev hun: „Medens jeg med mine Fruentimmer var i Bad, er Eders Søn kommen, og har benyttet denne ulykkelige Tid til at indbilde den skjønne Perserinde, at I ikke mere vil give hende til Kongen, men at I har gjort ham en Foræring med hende. Jeg siger Eder ikke, hvad han, efter denne slemme Forberedelse, videre har gjort, jeg overlader det til Eder selv at gjætte det. Dette er Aarsagen til min Bedrøvelse for Eder og for min Søn, for hvem jeg ikke vover at anraabe om Tilgivelse."

Det er ikke muligt at udtrykke Vizirens Vgrelse, da han havde faaet sin Søn Nureddins Uforskammenhed at vide. „Ha!" udraabte han, idet han slog sig for Brystet, beed sig i Fingrene og udreev sit Skjæg, „paa en saadan Maade altsaa, ulyksalige Søn, uværdig til at see Dagslyset, styrter Du Din Fader fra sin Lykkes høieste Trin ned i Afgrunden! saaledes tilintetgjor Du ham, og Dig tilligemed ham! Kongen vil ikke lade sig noie med Dit eller mit Blod, for at hævne denne Fornærmelse, som angaaer hans egen Person."

Hans Gemalinde gjorde sig Umage for at trøste ham, og sagde til ham: „Bedrøv Eder ikke for meget, jeg kan let løse tituſinde Guldstykker for en Deel af mine Juveler; I kjøber for disse Penge en anden Slavinde, som er endnu skjønnere og Kongen endnu mere værdig!"

„Ha, tænker I da," svarede Viziren, „at jeg kunde græmme mig saaledes over Tabet af tituſinde Guldstykker? Her er ikke Talen om dette Tab, ja ikke om Tabet af hele min Formue; det vilde jeg kun bekymre mig lidt om. Det gjælder her Tabet af min Vre, som er mig dyrebarere, end alle Verdens Rigdomme."

„Det synes' mig dog, Herre," svarede Konen, „at, hvad man igjen kan gjøre godt med Penge, er det ikke værdt at gjøre saa mange Ophævelser om."

„Veed I da ikke," svarede Viziren, at Sawy er min Dødsfjende? Troer I da ikke, at han, saasnart han erfarer denne Handel, vil gaae hen og hos Kongen triumphere over mig? „Eders Majestæt," vil han sige til ham, „taler stedse om Chakans Hengivenhed og Tjenstiver; han viser Eder just nu, hvorlidet han er en saa stor Udmærkelse værdig. Han har faaet titusinde Guldstykker, for at kjøbe Eder en Slavinde. Han har virkelig udført dette ærefulde Hverv, og man har endnu aldrig seet en saa skjøn Slavinde, men istedetfor at føre hende til Eders Majestæt, har han anseet det for raadeligere at gjøre sin Søn en Foræring med hende." „Min Søn," har han sagt til ham, „tag denne Slavinde, hun er Din, og Du fortjener hende mere, end Kongen." — „Hans Søn," vil han med sin sædvanlige Ondskab vedblive, „har taget hende, og morer sig nu daglig med hende. Sagen forholder sig, som jeg har den Ære at forsikkre Eders Majestæt, og Eders Majestæt kan overtyde Eder selv derom." — Troer I nu ikke, at, efter en saadan Anklage, jeg hvert Øieblik kan vente Kongens Folk komme, for at trænge ind i mit Huus og føre Slavinden bort? Jeg vil ikke tale om alle de øvrige uundgaaelige Ønder, som ville følge derpaa."

„Herre," svarede Vizirens Kone sin Mand paa denne Tale, „jeg tilstaaer, at Sawys Ondskab er meget stor, og at han er istand til at give Sagen den rænkefulde Udtydning, som I her forudsiger, hvis han havde mindste Kundskab derom. Men kan han eller Nogen vide, hvad der foregaaer i det Indre af Eders Huus? Hvis man endog havde Mistanke derom, og Kongen talte med Eder derom, kan I da ikke sige, at I, efterat I har prøvet Slavinden rigtig, ikke har fundet hende Eders Majestæt saa værdig, som hun i Begyndelsen forekom Eder; at Kjøbmanden har bedraget Eder; at hun vel er af uforlignelig Skjønhed, men at der fattes Meget i, at hun har saamegen Aand og er saa dannet, som hun er bleven rost for Eder at være, Kongen vil troe Eder paa Eders Ord, og Sawy vil have den Beskjæmmelse, igjen at være saaledes forulykket med sit fordærvelige Anslag, som saa ofte forhen, naar han forgjæves har søgt at styrte Eder i Fordærvelse. Berolige Eder altsaa, og hvis I vil følge mit Raad, saa lad Underhandlerne kalde, betyd dem,

at I ikke er tilfreds med den skjønne Perserinde, og paalæg dem at skaffe Eder en anden Slavinde."

Da dette Raad forekom Viziren Chakan fornuftigt, saa beroligede han sig lidt, og besluttede sig til at følge det; dog formindskede det ikke hans Vrede imod hans Søn Nureddin.

Tohundrede og to og halvtredsindstyvende Nat.

Nureddin lod sig ikke see hele Dagen; han vovede ikke engang at søge et Tilflugtssted hos een af de unge Folk af hans Alder, med hvem han havde Omgang, af Frygt for, at hans Fader der vilde lade ham efterspore. Han gik ud af Byen, og flygtede hen i en Have, hvor han ellers aldrig var gaaet hen, og ikke var bekjendt. Først meget sildigt kom han hjem, da han vidste, at hans Fader allerede havde begivet sig ind i sit Værelse, og lod lukke op for sig ved hans Moders Fruentimmer, som uden Larm indlode ham. Den følgende Morgen gik han igjen ud, førend hans Fader var staaet op, og saaledes var han nødt til, en heel Maaned igjennem at bruge samme Forsigtighed, hvilket høilig krænkede ham. Thi Fruentimmerne smiggrede ham ikke, men erklærede ham reent ud, at Viziren, hans Fader, endnu var lige vred og svor paa, at han vilde dræbe ham, saasnart han kom for hans Øine.

Vizirens Gemalinde vidste gjennem sine Fruentimmer, at Nureddin hver Dag kom hjem; men hun vovede ikke at bede sin Gemal om Tilgivelse for ham. Endelig fattede hun Mod, og sagde en Dag til ham: „Herre, jeg har hidtil ikke vovet at tage mig den Frihed at tale med Eder om Eders Søn. Nu beder jeg Eder om Tilladelse til at spørge Eder, hvad I agter at gjøre med ham. Ingen Søn kan være skyldigere mod sin Fader, end Nureddin er mod Eder. Han har berøvet Eder den store Ære og Glæde, at byde Kongen en saa fuldkommen Slavinde, som den skjønne Perserinde, det tilstaaer jeg, men hvad er Eders Hensigt efter alt dette? Vil I absolut ombringe ham? Istedet for en Ulykke, hvorpaa I ikke mere skulde tænke, vilde I paadrage

Eder en endnu meget større, hvorpaa I maaskee ei tænker. Frygter I ikke, at Verden, som er ondskabsfuld, skal ved at efterforske, hvorfor Eders Søn flyer Eder, gjætte den sande Aarsag, som I vil holde saa skjult? Naar det skeer, saa vilde I netop styrte i den Ulykke, som det er Eder saa magtpaaliggende at søge at undgaae."

„Kjære Kone," svarede Viziren, „hvad I der siger, er forstandigt, men jeg kan ikke beslutte mig til at tilgive Nureddin, uden at have straffet ham efter Fortjeneste."

„Han bliver straffet nok," svarede Konen, „naar I gjør, hvad der just falder mig ind. Eders Søn kommer hver Nat hjem, naar I allerede er i Eders Sovekammer; han sover her, og gaaer ud igjen, førend I er staaet op. Grib ham denne Aften ved hans Ankomst, og anstil Eder, som om I vil dræbe ham, jeg vil komme ham til Hjælp, og i det I skjænker ham Livet, som paa min Bøn, saa nød ham til at tage den skjønne Perserinde paa saadanne Betingelser, som det behager Eder. Han elsker hende, og jeg veed, at den skjønne Perserinde ikke hader ham."

Chakan fulgte gjerne dette Raad; han stillede sig altsaa ved Døren, førend man lukkede op for Nureddin ved hans Ankomst paa sædvanlig Tid, og saasnart denne traadte ind, faldt han over ham og kastede ham under sine Fødder. Nureddin vendte Hovedet om, og saae sin Fader med Dolken i Haanden, og i Begreb med at røve ham Livet.

I dette Øieblik kom Nureddins Moder til, og idet hun tilbageholdt Vizirens Arm, raabte hun: „Hvad vil I gjøre, Herre?"

„Slip mig," svarde Viziren, „for at jeg kan dræbe denne uværdige Søn."

„Ak, Herre," vedblev Moderen, „dræb hellere mig; jeg vil aldrig tillade, at I maa farve Eders Haand med Eders eget Blod."

Nureddin benyttede dette Øieblik, og med Taarer i Øinene raabte han: „Min Fader, jeg anraaber Eder om Forbarmelse og Naade; skjænk mig den Tilgivelse, som jeg anraaber Eder om i dens Navn, af hvem I venter den paa den Dag, da vi eengang skulle møde for ham."

Han tilføiede endnu følgende Vers:

„Forlad mig min Skyld; thi de Langmodige tilgive Forbryderne deres Vrøde."

„Jeg tilstaaer vel, at jeg besidder flere Udyder; men gid Du vilde udøve den skjønne Langmodighedsdyd mod mig!"

„Betænk, at den, som haaber Tilgivelse af den, som er over ham, ogsaa maa tilgive dem deres Skyld, som ere under ham."

Chakan lod sig vriste Dolken af Haanden, og saasnart han havde losladt ham, kastede Nureddin sig for hans Fødder og kyssede dem, til et Tegn paa, hvor meget det angrede ham at have fornærmet ham.

„Nureddin," sagde Faderen til ham, „tak din Moder; jeg tilgiver dig af Kjærlighed til hende. Jeg vil endog give dig den skjønne Perserinde, men under den Betingelse, at Du redelig lover mig, ikke at betragte hende som Slavinde, men som din Gemalinde, det vil sige, at Du aldrig sælger hende og heller ikke forstøder hende. Da hun har Forstand og Aand og Levemaade, uendelig meget mere, end Du, saa er jeg overtydet om, at hun vil dæmpe denne ungdommelige Vildhed, som kan ødelægge Dig."

Nureddin havde ikke vovet at haabe, at han vilde blive behandlet med en saadan Mildhed. Han takkede sin Fader med al optænkelig Erkjendtlighed, og aflagde ham med hjertelig Glæde den Eed, som han forlangte af ham.

Begge, den skjønne Perserinde og han, vare meget tilfredse med hinanden, og Faderen var meget fornøiet over deres hjertelige Enighed.

Viziren Chakan ventede ikke, indtil Kongen talte med om den Commission, han havde givet ham; han underholdt ham selv meget ofte dermed, og gjorde ham opmærksom paa de Vanskeligheder, som han fandt ved at udføre den til hans Majestæts Tilfredshed; kort sagt, han vidste at indrette det saa klogt, at Kongen uformærkt ikke tænkte mere derpaa.

Imidlertid havde dog Sawy erfaret Noget af det, som var foregaaet, men Chakan var saa langt over ham i Kongens Gunst, at han ikke turde vove at tale derom.

Det var over et Aar siden, at denne saa vanskelige Handel var løbet bedre af, end Viziren i Begyndelsen havde troet, at han gik i Bad, og en nødvendig Forretning nødte

ham til at forlade det, medens han endnu var ganske varm. Den temmelig kolde Luft slog ham paa Brystet, og foraarsagede ham en hæftig Flodfeber, som tvang ham til at lægge sig til Sengs. Sygdommen tog til, og da han følte, at det sidste Øieblik i hans Liv ikke var langt borte, talte han paa følgende Maade til Nureddin, som ikke forlod hans Seng:

„Min Søn, jeg veed ikke, om jeg har gjort rigtig Brug af de store Rigdomme, som Gud har skjænket mig; Du seer, de hjelpe mig ikke til at befrie mig fra Døden. Det Eneste, hvorom jeg døende endnu beder Dig, er, at Du vil holde det Løfte, Du har givet mig angaaende den skiønne Perserinde. Jeg dør tilfreds i det Haab, at Du ikke vil forglemme det." Tilsidst sagde han endnu:

Jeg tænker paa følgende Vers af en Digter, som siger:

„Jeg føler min Død, lovet være den, der aldrig dør! jeg kan ikke undgaae Døden."

„I Sandhed, den er ingen Herre, over hvem Døden udøver sit Herredømme; men den er alle Herrers Herre, som aldrig dør!"

Disse vare de sidste Ord, som Viziren Chakan talte. Han hensov faa Øieblikke derefter, og satte sit Huus, Hoffet og Staden i en uudsigelig Sorg. Kongen sørgede over ham, som over en viis, ivrig og tro Minister, og hele Staden begræd ham som dens Beskytter og Velgjører. Aldrig blev der i Balsora seet en ærefuldere Liigbegjængelse. Vizirerne, Emirerne og alle Hoffets Store kappedes om, den Ene efter den Anden, at bære Liigkisten paa Skuldrene hen til Begravelsesstedet, og alle Stadens Indvaanere, fra de rigeste til de fattigste, ledsagede den med Taarer.

Da Liget var bedækket med Jord, fremsagde een af de Følgende disse Vers:

„Om Torsdagen forlod jeg mine Venner, og man vaskede mig;"

„Efterat man havde afført mig mine Klæder, med hvilke jeg var bedækket, iførte man mig et Gevandt, som ikke var mit."

„Paa Skuldrene af fire Mænd blev jeg baaret hen til Bedestedet, hvor Nogle bade for mig. — Ja, beder for mig alle I, som vare mine Venner!"

„Endelig bragte de mig til en muret Hvælving, hen-

over hvilken Tiden svinder, og hvis Døre ikke aabnes mere."

Da Følget havde bortfjernet sig, og Nureddin havde begivet sig hjem, tænkte han paa følgende Vers af en Digter:

„Paa en Torsdagaften er han for stedse hensovet, og jeg har fulgt ham."

„Ogsaa hans Aand fulgte efter ham; til denne raabte jeg: „Vend tilbage i ham, o dyrebare Sjæl!"

„Hvorledes skal jeg," blev der mig svaret, „vende tilbage i mit Legeme, paa hvilket der intet Kjød og Blod er, paa hvilket der ikke findes Andet, end tørre Been."

„Hvis Dine hyppige Taarer have gjort blinde, og hvis nu døve Øren eengang maatte høre saamangen Daddel?"

Nureddin lagde paa alle Maader den dybe Sorg for Dagen, som dette Tab maatte foraarsage ham; han lod sig i lang Tid ikke see af Nogen.

Endelig en Dag tillod han, at man maatte indlade een af hans fortrolige Venner. Denne Ven bestræbte sig for at trøste ham, og da han fandt ham tilbøielig til at høre paa ham, saa forestillede han ham, at det, efterat han havde viist sin Faders Minde al den skyldige Ære, og fuldstændigt havde opfyldt Alt, hvad Velanstændigheden bød, nu var Tid til, at han igjen lod sig see i Verden, besøgte sine Venner, og hævdede den Rang, som hans Fødsel og Fortjenester havde erhvervet ham. „Vi vilde," tilføiede han, „synde imod Naturens Love, naar vi ikke opfyldte den barnlige Ømheds Pligter mod vore Fædre efter deres Død, og man vilde holde os for følesløse. Men naar vi have opfyldt disse, og man desangaaende ikke kan gjøre os nogen Bebreidelse, saa ere vi forpligtede til igjen at begynde paa den forrige Levemaade, og at leve i Verden, saaledes som man nu lever i den. Aftør altsaa Eders Taarer, og antag igjen det muntre Væsen, som stedse har udbredt Glæde overalt, hvor I er kommen hen."

Denne Vens Raad var meget fornuftigt, og Nureddin vilde have undgaaet alle Ulykkestilfælde, hvis han havde fulgt det ganske saa regelmæssigt, som hiin fordrede. Han lod sig uden Moie overtale; han beværtede endog sin Ven, og da denne vilde bortfjerne sig, bad han ham at komme igjen den følgende Dag, og at medbringe tre eller fire af deres fælleds Venner.

Efterhaanden dannede han sig et Selskab af ti Venner, alle omtrent af samme Alder, og henlevede med dem Tiden i stedsevarende Fester og Forlystelser. Der forløb endog ingen Dag, uden at han jo lod Enhver gaae hjem med en Foræring.

Ofte for at gjøre sine Venner mere Fornøielse, lod Nureddin den skjønne Perserinde komme. Hun havde den Føielighed at adlyde ham, men hun billigede ikke denne umaadelige Ødselhed. Hun sagde ham herom ganske frit sin Mening. „Jeg tvivler ikke paa, sagde hun," at Viziren, Eders Fader, har efterladt Eder store Rigdomme, men saa store de endog maae være, saa tag ikke ilde op, at en Slavinde forestiller Eder, at I snart vil see Enden paa dem, hvis I vedbliver at føre dette Liv. Man kan ofte beværte sine Venner og more sig med dem, men at gjøre en daglig Vane deraf, er at løbe lige ned ad den brede Landevei til den dybeste Elendighed. I vilde handle meget bedre for Eders Æres og Rygtes Skyld, ved at folge Eders salig Faders Fodspor, og at sætte Eder istand til at faae den Værdighed, som har erhvervet ham saamegen Ære."

Nureddin hørte smilende paa den skjønne Perserinde, og da hun havde endt, svarede han, idet han vedblev at smile: „Min Skjønne, vi ville sætte denne Samtale tilside; lader os blot tale om, hvorledes vi skulle more os. Min salig Fader har stedse holdt mig i stor Tvang; jeg glæder mig over, endelig at nyde den Frihed, efter hvilken jeg før hans Død saa længe har smægtet. Jeg har endnu stedse Tid nok til at bequemme mig til et regelmæssigt Liv, som I raader mig; et Menneske i min Alder maa give sig Tid til at nyde Ungdommens Glæder."

Tohundrede og tre og halvtredsindstyvende Nat.

Hvad der endnu mere bidrog til at ødelægge Nureddins Formuesomstændigheder, var, at han ei vilde høre Noget om at gjøre Regnskab med sin Huushovmester. Han sendte denne hvergang, naar han kom med sin Bog, bort

igjen, idet han sagde: „Gaa, gaa, jeg forlader mig ganske paa Dig; sørg blot for, at jeg hver Dag har fuldt op."

„I har at befale, Herre," svarede Huushovmesteren. „Tillad dog, at jeg erindrer Eder om det Ordsprog, som siger: hvo der gjør store Bekostninger og ikke regner, befinder sig endelig ved Bettelstaven, førend han bliver det vaer. I lader Eder ikke nøie med de ødsle Bekostninger, I gjør paa Eders Taffel; I skjænker endog bort med fulde Hænder. Eders Skatte kunne ikke udholde det, om de endog vare saa store, som Bjerge."

„Gaa, siger jeg Dig, gjentog Nureddin til ham, „jeg behøver ikke Dine Lærdomme, vedbliv at skaffe mig at spise, og bekymre Dig ikke om det Øvrige." Han tilføiede endnu følgende Vers:

„Naar min Haand besidder Rigdomme, hvorfor skulde jeg da ikke være gavmild, hvorfor skulde jeg ikke aabne den, for at bortskjænke?"

„Har Du nogensinde hørt om en Gnier, at han har erhvervet sig Berømmelse, eller om en Gavmild, at han er død foragtet?"

Nureddins Venner vare imidlertid meget flittige ved hans Taffel og forsømte ingen Leilighed til at benytte hans Tjenstvillighed. De smigrede ham, de roste ham, og hævede Alt, endogsaa det Ringeste og Ubetydeligste, som han gjorde. Fremfor Alt glemte de ikke, over al Maade at prise Alt, hvad der tilhørte ham, og fandt deres Regning godt derved.

„Herre," sagde den Ene til ham, „igaar kom jeg forbi det Landgods, som I har i hiin Egn; Intet er prægtigere og skjønnere indrettet, end det Huus, og Haven derved er et sandt Paradiis." — „Det glæder mig, at det behager Eder," svarede Nureddin; „man bringe mig Pen, Blæk og Papiir, og jeg vil ikke høre videre tale derom; det er Eders; jeg skjænker Eder det."

Andre havde ikke saasnart rost eet af de Huse, Bade og offentlige Herbergeersteder, som tilhorte ham, og bragte ham store Indkomster, førend han ligeledes gjorde ham en Foræring dermed.

Den skjønne Perserinde forestillede ham den Skade, som han gjorde sig, og for at bringe ham til at fatte be-

dre Beslutninger, foresang hun ham følgende Strophер af en Sang:

„Dit Sind er muntert, naar Dagene ere glade, og Du frygter ikke det Slemme, hvormed Skjæbnen truer Dig."

„Lykken har gjort Dig ubekymret og ledet Dig vild, men betænk, at midt under det skjønneste Veir opstaaer ofte pludseligt et Uveir!"

Men Nureddin vedblev, istedetfor at høre hende, ved næste Leilighed at bortødsle, hvad han havde tilovers.

Kort sagt, Nureddin gjorde et heelt Aar igjennem ikke andet, end at føre Vellevnet, gjøre sig tilgode, og fornøie sig, idet han bortødslede den store Formue, som hans Forfædre og Viziren, hans Fader, med saamegen Sorg og Møie havde erhvervet eller erholdt.

Aaret var just udløbet, da det en Dag bankede paa Døren til Salen, hvor han sad tilbords. Han havde sendt sine Slaver ud, og indsluttet sig med sine Venner, for at være i fuld Frihed.

En af Nureddins Venner vilde staae op, men Nureddin kom ham i Forkjøbet, og gik selv hen for at lukke op. Det var hans Huushovmester, og Nureddin traadte, for at høre, hvad han vilde, lidt ud af Salen, og lukkede Døren halvt til.

Hiin Ven, som ogsaa var staaet op, og havde bemærket Huushovmesteren, var nysgjerrig efter at vide, hvad han havde at sige Nureddin, stillede sig mellem Forhænget og Døren, og hørte følgende Tale af Huushovmesteren:

„Herre," sagde denne til sin Herre, „jeg beder Eder tusinde Gange om Forladelse, fordi jeg kommer for at afbryde Eder midt i Eders Fornøielser. Men hvad jeg har at meddele Eder, er, som mig synes, for Eder af saa stor Vigtighed, at jeg ikke turde opsætte det at tage mig denne Frihed. Jeg kommer, for at aflægge mit sidste Regnskab, og hvad jeg allerede for længe siden forudsaa, og hvorfor jeg flere Gange advarede Eder, er indtruffet, det vil sige, Herre, jeg har ikke en eneste Skilling mere af alle de Summer, som I har overgivet mig at bestride Eders Huusholdning med. De øvrige Indkomster, som I har anviist mig, ere ogsaa fortærede, og Eders Forpagtere og alle de, som maatte betale Eder Renter, have saa tydeligt beviist mig, at I har over-

draget Eders Fordringer til Andre, at jeg i Eders Navn intet Mere kan faae ind hos dem. Her ere mine Regninger, prøv dem, og hvis I ønsker, at jeg fremdeles skal tjene Eder, saa anviis mig, hvor jeg skal hæve flere Penge, hvis ikke, saa tillad, at jeg tager min Afskeed."

Nureddin var saa forbauset over denne Tale, at han ikke kunde svare et Ord derpaa. Vennen, som stod paa Luur og havde hørt Alt, traadte strax igjen ind i Salen, og meddeelte de øvrige Venner sin Opdagelse. „Det staaer til Eder," sagde han til dem, „at benytte denne Opdagelse; jeg for min Deel erklærer, at det idag er sidste Gang, at I see mig hos Nureddin." — „Naar det er Tilfældet," svarede de, „saa have vi ikke Mere at gjøre hos ham, end I; han vil ikke faae os mere at see her."

Nureddin kom i dette Øieblik tilbage, og saa munter en Mine han endog antog, for at bringe sine Kammerater i Gang igjen, saa kunde han ikke forstille sig saa godt, at de jo saae tydeligt bekræftet, hvad de nylig havde hørt.

Han havde neppe sat sig paa sin Plads igjen, førend een af Vennerne stod op fra sin, og sagde til ham: „Herre, det gjør mig meget ondt, at jeg ikke kan gjøre Eder Selskab længere; jeg beder Eder, ei at tage det ilde op, at jeg bortfjerner mig."

„Hvilken Forretning nøder Eder til at forlade os saa snart?" spurgte Nureddin.

„Herre," svarede han, „min Kone har idag gjort Barsel; I veed vel, at i saadanne Tilfælde er Mandens Nærværelse stedse nødvendig." Han gjorde et dybt Buk, og bortfjernede sig.

Et Øieblik derefter tog en Anden Afskeed, under et andet Paaskud. De Øvrige gjorde det Samme, den Ene efter den Anden, indtil der ikke blev een eneste af de ti Venner tilbage, som til denne Time havde gjort Nureddin saa godt Selskab.

Nureddin havde ingen Mistanke om den Beslutning, som hans Venner havde fattet, ei at see ham igjen. Han gik ind i den skjønne Perserindes Værelse, og underholdt sig med hende, om hvad Hovmesteren havde erklæret, idet han paa det Hæftigste udtrykte sin Anger over sine ødelagte Formuesomstændigheder.

„Herre," sagde den skjønne Perserinde til ham, „tillad mig at erindre Eder om, at I heri blot har villet troe Eder selv; I seer nu, hvad der er hændet Eder. Jeg skuffede mig ikke, da jeg forkyndte Eder den sørgelige Ende, som I maatte vente. Hvad der endmere bekymrer mig derved, er, at I endnu ikke indseer alle de sørgelige Følger deraf. Naar jeg vilde gjøre Eder Forestillinger derom, saa var Eders Svar: „Lader os more os, og lader os nyde den gode Tid, som Lykken byder os, saalænge den er os gunstig; maaskee er den ikke stedse i et saa godt Lune." Men jeg havde ikke Uret, da jeg svarede Eder, at vi selv ved en forstandig Levemaade ere vor Lykkes Skabere. I vilde ikke høre mig, men gav mig ofte følgende Vers til Svar:

„Naar Lykken er Dig gunstig, saa meddeel alle Mennesker den, førend den flyer."

„Denne Gavmildhed vil ikke udtomme den, hvis den vil Dig vel, og Din Gjerrighed vil ikke beskytte Dig, naar den vender sig bort."

Og saaledes var jeg nødt til at lade Eder have Eders Villie.

„Jeg tilstaaer," svarede Nureddin," at jeg havde Uret i, ikke at følge det fornuftige Raad, som Eders beundringsværdige Klogskab meddeelte mig; men I betænker ikke, at, om jeg endog har fortæret hele min Formue, det er skeet med udvalgte Venner, som jeg kjender fra lang Tid tilbage. De ere Mænd af Æresfølelse, og fulde af Erkjendtlighed, og jeg er sikker paa, at de ikke ville forlade mig."

„Herre," svarede den skjønne Perserinde," hvis I ingen andre Hjelpemidler har, end Eders Venners Erkjendtlighed, da er, tro mig, Eders Haab slet grundet, og I vil med det Første kunne fortælle mig Noget derom."

„Yndige Perserinde," sagde Nureddin herpaa, „jeg har en bedre Mening, end I, om den Hjelp, som de ville vise mig. Jeg vil strax imorgen besøge dem alle, førend de, som sædvanligt, uleilige sig til mig, og I vil see mig komme tilbage med en god Sum, hvormed de i Forening ville have understøttet mig. Jeg vil, som jeg har besluttet, forandre min Levemaade, og anlægge disse Penge paa en fordeelagtig Maade i en eller anden Handel."

Nureddin undlod ikke, den følgende Morgen at gaae

hen til sine ti Venner, som boede i een og samme Gade. Han bankede paa den nærmeste Dør, hvor en af de rigeste boede. En Slavinde kom, og spurgte, førend hun lukkede op, hvem der bankede. „Siig Din Herre," svarede Nureddin, „at det er Nureddin, en Søn af den afdøde Vizir Chakan."

Slavinden lukkede op, førte ham ind i en Sal, og gik ind i sin Herres Værelse, for at melde ham Nureddin. „Nureddin!" svarede Herren med foragtelig Tone og saa høit, at Nureddin med stor Forbauselse hørte det; „gaa og siig til ham, at jeg er ikke hjemme; og hver Gang han kommer igjen, saa siig ham det Samme."

Slavinden kom tilbage, og gav Nureddin det Svar, at hun havde troet, at hendes Herre var hjemme, men at hun havde taget Feil.

Nureddin gik fuld af Beskjæmmelse bort. „Ha, det troløse, det skjændige Menneske!" udraabte han, „igaar tilsvor han mig, at jeg ikke havde nogen bedre Ven, end ham, og idag behandler han mig saa uværdigt!"

Han gik videre og bankede paa en anden Vens Dør, og denne Ven lod ham sige det Samme, som den første. Han fik samme Svar hos den tredie, og ligesaa hos den følgende, lige til den sidste, endskjøndt de alle vare hjemme.

Først nu gik Nureddin i sig selv, og erkjendte sin Daarskab at troe paa disse falske Venners Vedhængenhed, og paa deres Venskabsforsikkringer, saalænge han havde været istand til at beværte dem ødselt, og at overøse dem med Foræringer og Velgjerninger. „Det er ganske sandt," sagde han ved sig selv, med Taarer i Øinene:

„Menneskene ligne, saalænge de ere lykkelige, Træerne, med hvilke Folk gjøre sig Umage, saalænge de bære Frugter."

„Men naar disse alle ere afplukkede, saa gaae de samme Folk bort fra Træerne, og give dem til Priis for Storm og Støv."

„Skam over denne Tids Mennesker! ikke engang eet blandt ti*) er godt!"

Han gjorde endnu Vold paa sig, saalænge han var ude af sit Huus, men saasnart han kom hjem, overlod han sig

---

*) Det samme Ord betyder ogsaa paa Arabisk: Alle.

ganske og aldeles til sin Bedrøvelse, og gik hen, for at meddele den skjønne Perserinde den.

Saasnart den skjønne Perserinde saae den sørgende Nureddin komme, kunde hun strax begribe, at han hos sine Venner ikke havde faaet den Hjelp, han havde ventet. „Nu, Herre," sagde hun til ham, „er I nu overtydet om Sandheden af det, som jeg sagde Eder forud?"

„Ak, min Dyrebare," udraabte han, „I har kun sagt alt for sandt! Ikke een har villet erkjende mig, see mig, tale med mig! Aldrig havde jeg troet, at jeg skulde blive saa grusomt behandlet af Folk, som ere mig saamegen Tak skyldige, og for hvis Skyld jeg har blottet mig selv! Jeg kan ikke mere styre mig selv, og jeg frygter for, at jeg i denne jammerfulde Tilstand og i den Fortvivlelse, hvori jeg er, skal begaae een eller anden mig uværdig Handling, hvis I ikke staaer mig bi med Eders vise Raad."

„Herre," svarede den skiønne Perserinde, „jeg seer intet andet Middel i Eders Ulykke, end at I maa sælge Eders Slaver og Eders Huusgeraad, og leve saa længe deraf, indtil Himlen viser Eder en eller anden Vei, hvorpaa I kan drage Eder ud af Elendigheden."

Tohundrede og fire og halvtredsindstyvende Nat.

Dette Middel syntes Nureddin yderst haardt, men hvad skulde han gjøre i sin Forfatning? Han solgte først sine Slaver, som nu vare unyttige Medspisere for ham, og som vilde have foraarsaget meget større Udgifter, end han endnu var istand til at bestride.

Han levede i nogen Tid af de Penge, han fik for dem, og da disse vare forbrugte, lod han sit Huusgeraad bringe paa Torvet, hvor det blev solgt langt under den sande Værdi, endskjøndt der vare meget kostbare Stykker deriblandt, som havde kostet uhyre Summer.

Heraf kunde han igjen leve en god Tidlang. Men endelig udtørredes ogsaa denne Hjelpekilde, og han besad nu Intet mere, som han kunde gjøre i Penge; han meddeelte den skjønne Perserinde sin store Smerte derover.

Nureddin havde ikke ventet det Svar, som dette forstandige Fruentimmer gav ham. „Herre," sagde hun til ham, „jeg er Eders Slavinde, og I veed, at den salige Vizir, Eders Fader, har kjøbt mig for titusinde Guldstykker. Jeg veed vel, at jeg ikke længere er saa Meget værd, som dengang; dog er jeg overtydet om, at I, naar I sælger mig, vil faae en temmelig betydelig Sum for mig. Følg mit Raad, og tøv ikke med at føre mig paa Torvet og at sælge mig; begiv Eder med den anselige Pengesum, som I faaer for mig, hen til en eller anden Stad, hvor I er ubekjendt, og driv Handel der; derved vil I finde Middel til, om ikke at leve i stor Overflødighed, saa dog lykkelig og tilfreds."

„Ak, yndige og skjønne Perserinde," raabte Nureddin, „er det muligt, at I har kunnet fattet denne Tanke? Har jeg givet Eder saa faa Beviser paa min Kjærlighed, at I har kunnet troe mig istand til denne Nederdrægtighed? Kunde jeg gjøre det, uden at være en Meeneder, efterat jeg har tilsvoret min salig Fader, aldrig at sælge Eder? jeg vil hellere døe, end handle derimod og skille mig fra Eder, hvem jeg elsker, jeg vil ikke sige ligesaameget, men meget mere, end mig selv. Idet I gjør mig et saa uantageligt Forslag, giver I mig at forstaae, at der mangler Meget i, at I elsker mig saa høit, som jeg elsker Eder."

„Herre," svarede den skjønne Perserinde, „jeg er overtydet om, at I elsker mig saa høit, som I siger, og Gud veed, om den Lidenskab, som jeg føler for Eder, er ringere, end Eders, og hvormegen Overvindelse det koster mig at gjøre Eder det Forslag, som oprører Eder saa meget imod mig. For at tilintetgjøre den Indvending, som I gjør mig derimod, behøver jeg kun at erindre Eder om det Ordsprog: „Nød bryder alle Love." Jeg elsker Eder i en saadan Grad, at I umuligt kan elske mig mere, og jeg kan forsikkre Eder, at jeg aldrig vil ophøre at elske Eder saaledes, hvilken Herre jeg endog maa tilhøre. Ja, det vil for mig være den største Glæde i Verden at gjenforenes med Eder, saasnart Eders Omstændigheder tillade Eder at kjøbe mig igjen, som jeg haaber. Det er virkelig, det tilstaaer jeg, en meget grusom Nødvendighed for Eder og for mig, men efter Alt, hvad der er skeet, seer jeg intet andet Middel til at drage os begge ud af Elendigheden."

Nureddin, som meget vel indsaae Sandheden af det, som den skjønne Perserinde her forestillede ham, og ingen andre Hjelpekilder havde til at undgaae en skjændig Armod, var tvungen til at gribe det Middel, som hun havde foreslaaet ham. Han førte hende altsaa med uudsigelig Smerte paa Torvet, hvor Slavinderne bleve solgte.

Her saae han paa hende med inderligt bedrøvet Hjerte, og sagde følgende Vers til hende:

„Endnu engang, førend Du skilles fra mig, lyksaliggjør mig med et Blik af Dig, for at styrke mit Hjerte, som Din Bortfjernelse bringer Døden nær."

„Dog, skulde dette smerte Dig for meget, saa lad det være; gjerne vil jeg dø, naar jeg derved kan spare Dig denne Smerte."

Han henvendte sig derpaa til en Underhandler, ved Navn Hadschi-Hassan, og sagde til ham: „Hadschi-Hassan, her er en Slavinde, som jeg vil sælge; see til, hvormeget man byder for hende."

Hadschi-Hassan lod Nureddin og den skjønne Perserinde træde ind i et Gemak, og saasnart hun havde taget Sløret, som tilhyllede hendes Ansigt, af, sagde Hadschi-Hassan med Forundring til Nureddin: „Hvorledes, Herre, skuffer jeg mig ikke? Er dette ikke den Slavinde, som den salige Vizir, Eders Fader, kjøbte for titusinde Guldstykker?" Nureddin forsikrede ham, at det var den samme, og Hadschi-Hassan gav ham nu Haab om, at han vilde faae en betydelig Sum for hende, og lovede ham at anvende al sin Flid for at sælge hende til den høist mulige Priis.

Hadschi-Hassan forlod tilligemed Nureddin Gemakket, og indsluttede den skjønne Perserinde deri. Han gik herpaa ud, for at indbyde Kjøbmændene, men alle vare just beskjæftigede med at indkjøbe græske, afrikanske, tatariske og andre Slavinder, og han var nødt til at vente, indtil de havde sluttet deres Handel.

Da de havde gjort dette, og næsten alle vare samlede, sagde han til dem, med et muntert Ansigt og lystige Gebærder: „Mine gode Herrer, Alt, hvad der er rundt, er dog derfor ingen Nød, og Alt, hvad der er langt, ingen Figen; Alt, hvad der er rødt, er dog derfor ikke Kjød, og ikke alle Æg ere friske. Jeg vil sige, at I i Eders Levetid

vel have seet og kjøbt mangen en Slavinde, men aldrig have I seet en eneste, som kunde sammenlignes med den, som jeg nu tilbyder Eder. Det er Perlen for Slavinderne; kommer og følger mig, jeg vil vise Eder hende. I skal selv bestemme mig, for hvilken Priis jeg først skal opraabe hende."

Kjøbmændene fulgte Hadschi-Hassan, som aabnede dem Døren til det Gemak, hvori den skjønne Perserinde var. De betragtede hende med Beundring, og Alle var eenstemmig af den Mening, at hun ikke burde opraabes for ringere end firetusinde Guldstykker.

Herpaa forlode de Værelset, og Hadschi-Hassan, som gik ud tilligemed dem, lukkede igjen Døren, og udraabte foran denne med høi Stemme: „For den persiske Slavinde firetusinde Guldstykker, første Gang!"

Ingen af Kjøbmændene havde endnu gjort noget Bud, og de gik endnu paa Raad med sig selv, hvor høit de skulde drive hende op, da Viziren Sawy ankom.

Da han saae Nureddin paa Markedspladsen, sagde han ved sig selv: „Formodentlig gjør Nureddin igjen noget Huusgeraad i Penge (thi han vidste, at han havde solgt sligt), og vil kjøbe sig en Slavinde." Han nærmede sig, og Hadschi-Hassan raabte anden Gang: „For den persiske Slavinde firetusinde Guldstykker, første Gang!"

Af denne høie Priis sluttede Sawy, at Slavinden maatte være af en ganske overordentlig Skjønhed, og strax fik han stor Lyst til at see hende. Han sporede sin Hest lige hen imod Hadschi-Hassan, som stod omringet af Kjøbmændene, og sagde til ham: „Luk Døren op, og lad mig see Slavinden!"

Nu var det ikke Brug, saasnart Kjøbmændene havde seet en Slavinde og handlede om hende, at lade Nogen see hende. Men Kjøbmændene havde ikke Mod til at gjøre deres Ret gjeldende mod Vizirens Ansеelse, og Hadschi-Hassan kunde ikke undgaae at aabne Døren, og at give den skjønne Perserinde et Tegn til at træde frem, for at Sawy kunde see hende, uden at stige af Hesten.

Sawy geraadede i forbausende Beundring, da han saae en Slavinde af saa overordentlig Skjønhed. Han havde allerede før havt med Mægleren at gjøre, og dennes Navn

var ham ikke ubekjendt. „Hadschi-Hassan," sagde han til ham, „er det ikke firetusinde Guldstykker, hvorfor Du opraaber hende?"

„Ja, Herre," svarede denne; „Kjøbmændene, som I seer her, ere først for kort siden komne overeens om, at jeg skal opraabe hende for denne Priis. Jeg venter, at de ville byde Mere, og drive hende op til den høieste Priis."

„Jeg vil give Pengene," vedblev Sawy, „hvis Ingen byder Mere."

Tillige saae han paa Kjøbmændene med et Blik, der noksom gav at forstaae, at han ventede, at de ikke vilde overbyde ham. Han var saa frygtet af Alle, at de vel vogtede sig for at lukke Munden op, selv ikke engang, for at beklage sig over, at han fornærmede deres Forrettighed.

Da Viziren Sawy havde ventet nogen Tid, og saae, at ingen af Kjøbmændene overbød ham, sagde han til Hadschi-Hassan: „Nu, hvad venter Du endnu paa? Gaa hen til Sælgeren, og afslut Handelen med ham for de firetusinde Guldstykker, eller hør, hvad han ellers vil gjøre." Endnu vidste han ikke, at Slavinden tilhørte Nureddin.

Hadschi-Hassan, som allerede havde lukket Døren til Gemakket, gik hen for at tale med Nureddin derom. „Herre," sagde han til ham, „det gjør mig meget ondt, at jeg maa bringe Eder en slem Efterretning: Eders Slavinde skal sælges for Spotpriis." „Hvorledes det?" spurgte Nureddin. „Herre," vedblev Hadschi-Hassan;" Sagen var i Begyndelsen i den bedste Gang; saasnart Kjøbmændene havde seet Eders Slavinde, gave de mig Fuldmagt til at opraabe hende for firetusinde Guldstykker. Jeg opraabte hende ogsaa for denne Priis, da kom just Viziren Sawy til, og hans Nærværelse stoppede Munden paa Kjøbmændene, hvem jeg allerede saae at være tilbøielige til at drive hende op til samme Priis, som hun havde kostet den salige Vizir, Eders Fader. Sawy vil ikke give Mere, end de firetusinde Guldstykker, og ganske imod min Villie kommer jeg, for at bringe Eder et saa ubehageligt Budskab. Slavinden tilhører Eder, men jeg vilde aldrig raade Eder at lade hende fare for den Priis. I kjender Viziren, Herre, og hele Verden kjender ham. Foruden det, at Eders Slavinde er uendelig meget

mere værd, er han ondskabsfuld nok til at udtænke et eller andet Paaskud, til ikke at betale Eder Summen."

„Hadschi-Hassan," svarede Nureddin; „jeg takker Dig for dit Raad, frygt ikke, at jeg lader min Slavinde blive solgt til mit Huses Fjende. Jeg behøver Penge høiligen, men jeg vil hellere dø i den yderste Armod, end indrømme, at hun bliver ham udleveret. Jeg spørger Dig blot om een Ting: Da Du kjender alle Skikke og alle Udveie, saa sig mig blot, hvad jeg maa gjøre, for at forhindre dette?"

„Herre," svarede Hadschi-Hassan, „Intet er lettere. Anstil Eder, som om I i Vrede havde svoret Eders Slavinde til, at føre hende paa Torvet, men ikke havde havt den Hensigt at sælge hende, men blot havde gjort dette Skridt, for at løse Eder fra Eders Eed. Dette vil tilfredsstille Enhver, og Sawy vil Intet kunne indvende Eder. Kom da, og riv hende i det Øieblik, da jeg fører hende hen til Sawy, som om det skete med Eders Samtykke og Handelen var sluttet, tilbage, idet I giver hende nogle Slag, og fører hende hjem igjen."

„Jeg takker Dig," sagde herpaa Nureddin, „Du skal faae at see, hvorledes jeg skal følge dine Raad."

Hadschi-Hassan vendte tilbage til Boden, aabnede den og traadte ind, og efterat han med to Ord havde givet den skjønne Perserinde at forstaae, at hun ikke maatte blive forskrækket over det, som vilde foregaae, tog han hende ved Armen, og førte hende hen til Viziren Sawy, som endnu stedse holdt foran Døren, og sagde til ham, idet han overgav ham hende: „Herre, her er Slavinden, hun er Eders, tag hende!"

Hadschi-Hassan havde endnu ikke udtalt disse Ord, da Nureddin traadte frem, greb den skjønne Perserinde, og reev hende hen til sig, idet han gav hende et Drefigen. „Herhid, Du Uforskammede," sagde han til hende, saa høit, at alle Folk kunde høre det, „kom igjen med mig. Dine ondskabsfulde Luner havde vel nødt mig til at gjøre den Eed at bringe Dig paa Torvet, men ikke at sælge Dig. Jeg behøver Dig endnu, og det er Tid at gribe til dette sidste Middel, naar intet andet bliver mig tilovers."

Viziren Sawy geraadede over denne Handling af Nureddin i hæftig Vrede. „Elendige Usling!" udraabte han,

vil Du indbilde mig, at Du endnu har noget Andet tilovers at sælge, end din Slavinde? Tillige sporede han sin Hest lige hen imod ham, for at frarive ham den skjønne Perserinde. Nureddin, høist forbittret over den Skjændsel, som Viziren tilføiede ham, slap den skjønne Perserinde, idet han bød hende vente paa ham, greb Hesten ved Tøilen, førte den tre eller fire Skridt tilbage, og sagde da til Viziren: „Graaskæggede Skurk, jeg vilde paa Stedet berøve Dig Livet, hvis Agtelse for disse Folk ei holdt mig tilbage."

Da Viziren Sawy ikke var elsket af Nogen, men tvertimod hadet af hele Verden, saa var der Ingen blandt de Tilstædeværende, uden at han jo glædede sig over, at Nureddin ydmygede ham. De tilvinkede ham og gave ham ved Tegn at forstaae, at han efter Behag kunde hævne sig, da Ingen vilde blande sig i deres Strid.

Sawy anstrængte sig for at rive sin Hestes Tøile ud af Haanden paa Nureddin, men denne, som var en stærk og kraftig ung Mand, og havde faaet Mod ved de Omkringstaaendes Bifald, trak ham selv fra Hesten midt ned paa Jorden, gav ham tusinde Slag, og stødte hans Hoved blodigt paa Steenbroen.

Ti Slaver, som ledsagede Sawy, vilde med dragne Sabler overfalde Nureddin, men Kjøbmændene traadte derimellem, og forhindrede dem deri. „Hvad ville I gjøre?" sagde de til dem. „See I ikke, at naar den ene er Vizir, saa er den anden en Vizirs Søn? Lad dem afgjøre deres Strid mellem hinanden. Maaskee blive de om nogle Dage gode Venner igjen, og hvis I havde dræbt Nureddin, troe I da, at Eders Herre, saa mægtig han endog er, kunde beskytte Eder for Retfærdigheden?"

Nureddin blev endelig træt af at slaae paa Viziren Sawy; han lod ham ligge midt paa Gaden, tog den skjønne Perserinde, og vendte med hende, under Folkets glade Tilraab og høie Bifaldsyttringer, tilbage til sit Huus.

Tohundrede og fem og halvtredsindstyvende Nat.

Den forslaaede Sawy reiste sig med stor Møie og ved Hjelp af sine Folk op igjen, og havde den dødelige Skjændsel at see sig ganske besudlet af Snavs og Blod. Han støttede sig paa Skuldrene af to af sine Slaver, og i denne Tilstand gik han lige hen til det kongelige Pallads, i alle Folks Paasyn, og med saameget desto større Beskjæmmelse, da Ingen beklagede ham.

Da han var nedenunder Kongens Gemak, begyndte han at skrige jammerligt og at anraabe hans Retfærdighed:

„Skal en Ulykke ramme mig i den Tid, paa hvilken Du lever? Skulle Ulve æde mig, medens Du er en Løve?"

„Skal jeg, medens enhver Tørstig øser Forfriskning af dine Velgjerningers Kilder, forsmægte under din Beskyttelse, da Du dog ligner en velgjørende Regn?"

Kongen lod ham komme for sig, og saasnart han traadte ind, spurgte han ham, hvem der havde mishandlet ham og sat ham i denne Tilstand.

„Herre," udraabte Sawy, „man behøver blot at staae ret fast i Eders Majestæts Gunst, og at have Deel i Eders hellige Raad, for at blive behandlet paa en saa uværdig Maade, som I seer, at man nylig har behandlet mig."

„Lader os sætte dette tilside," vedblev Kongen, „sig mig kun Sagen, som den er, og hvem der er den Skyldige. Jeg skal snart lade ham angre det, hvis han har Uret."

„Herre," sagde nu Sawy, idet han fortalte Sagen ganske til sin Fordeel, „jeg reed hen paa Slavindemarkedet, for at kjøbe mig en Kokkepige, som jeg behøver; da jeg kom derhen, hørte jeg en Slavinde blive opraabt for firetusinde Guldstykker. Jeg lod Slavinden føre frem for mig, og det var den skjønneste, som man endnu har seet, og nogensinde vil faae at see. Saasnart jeg med høieste Velbehag havde betragtet hende, spurgte jeg, hvem hun tilhørte, og fik at vide, at Nureddin, Viziren Chakans Søn, vilde sælge hende. Eders Majestæt vil erindre sig, at I for to eller tre Aar siden lod denne Vizir udbetale titusinde Guldstykker, med det Ærinde, at han for denne Sum skulde kjøbe Eder en Slavinde. Han kjøbte just denne derfor, men istedetfor at bringe Eders Majestæt hende, ansaae han Eder

ikke hende værdig, men gjorde sin Søn en Foræring med hende. Siden Faderens Død har nu Sønnen drukket, ædt og ødslet al sin Eiendom bort, og han havde intet Andet tilovers, end denne Slavinde, som han endelig ogsaa havde besluttet sig til at sælge, og som man virkelig i hans Navn solgte. Jeg lod ham komme, og uden at forekaste ham sin Faders Utroskab eller rettere sagt Troløshed imod Eders Majestæt, sagde jeg til ham paa den høfligste Maade af Verden: „Nureddin, Kjøbmændene have, som jeg hører, opraabt Eders Slavinde for firetusinde Guldstykker. Jeg tvivler ikke paa, at de, ved at overbyde hverandre, ville drive hende op til en langt høiere Priis, men følg mit Raad, overlad mig hende for firetusinde Guldstykker; jeg vil kjøbe hende, for at gjøre Kongen, vor Herre og Mester, en Foræring med hende, og jeg vil derved anbefale ham Eder meget. Det vil indbringe Eder uendelig meget Mere, end hvad Kjøbmændene kunne give Eder for hende." Istedetfor at svare mig og at gjengjelde Høflighed med Høflighed, saae den Uforskammede stolt paa mig, og sagde til mig: „Nederdrægtige Gamle, jeg vilde heller skjænke min Slavinde til en Jøde, end sælge hende til Dig." „Men, Nureddin," vedblev jeg, uden at lade mig ophidse, endskjøndt jeg havde stor Aarsag dertil, „I betænker ikke, at I ved saadanne Taler fornærmer Kongen, som dog har gjort Eders Fader til det, han var, ligesom han har gjort mig til det, jeg er." Denne Forestilling, istedetfor at berolige ham, opirrede ham kun endnu mere, han styrtede strax, som en Rasende, løs paa mig, og uden nogen Agtelse for min Alder, endnu mindre for min Værdighed, reev han mig ned fra min Hest, slog mig, saalænge han havde Lyst, og bragte mig i den Tilstand, i hvilken Eders Majestæt her seer mig. Jeg anraaber Eder nu om at betænke, at jeg formedelst min Tjenstiver for Eder har lidt en saa afskyelig Beskjæmmelse."

Med disse Ord bøiede han Hovedet og dreiede sig til Siden, for at lade sine Taarer rinde i Overflod.

Kongen, skuffet ved denne bedragerske Forestilling, og indtaget imod Nureddin, lod paa sit Ansigt see Udtrykket af en hæftig Vrede, vendte sig til Hovedsmanden for Livvagten, som var tilstæde, og sagde til ham: „Tag fyretyve Mand af min Vagt, og efterat Du har givet Nured-

dins Huus til Priis for Plyndring, og uddeelt Befaling til at sloife det, saa bring ham tilligemed hans Slavinde herhid!"

Høvedsmanden for Vagten var endnu ikke ude af Kongens Værelse, førend en Dørvogter, som havde hørt denne Befaling, ilede foran ham. Han heed Sandschiar, og havde forhen været Slave hos Viziren, som havde bragt ham ind i Kongens Huus, hvor han efterhaanden var stegen saa høit iveiret.

Sandschiar, fuld af Erkjendtlighed imod sin gamle Herre, og fuld af Iver for Nureddin, hvem han havde seet voxe op, og allerede længe velbekjendt med Sawys Had til Chakans Huus, kunde ikke høre denne Befaling uden Gysen. „Nureddins Handling," sagde han ved sig selv, „kan ikke være saa sort, som Sawy forestiller den; han har indtaget Kongen imod ham, og Kongen vil lade Nureddin henrette, uden at give ham Tid til at retfærdiggjøre sig."

Han skyndte sig saameget, at han endnu ankom tidsnok for at give Nureddin Efterretning om, hvad der nylig var foregaaet hos Kongen, og at Nureddin endnu kunde redde sig med den skjønne Perserinde.

Han bankede saa stærkt paa Døren, at Nureddin, som allerede i lang Tid ingen Betjente havde, ufortøvet kom og lukkede op. „Min kjære Herre," sagde Sandschiar til ham, „I er ikke mere sikker i Balsora; fly og red Eder, uden at spilde et Øieblik."

„Hvorfor det?" spurgte Nureddin, „hvad der er da paa Færde, som tvinger mig til at reise saa skyndsomt?"

„Fly, siger jeg Eder," svarede Sandschiar, „og tag Eders Slavinde med Eder. Med to Ord: Sawy har nylig efter sit eget Behag fortalt Kongen, hvad der er foresaldet mellem ham og Eder, og Høvedsmanden over Vagten tilligemed fyrretyve Soldater følger i Hælene paa mig, for at bemægtige sig Eder og hende."

Tillige erindrede han ham om de velbekjendte Vers af en Digter: [42])

„Red Dig selv, naar Du lider af Forfølgelse, og lad dit Huus sukke over sin Opbyggers Fraværelse."

„Du finder stedse et andet Land istedetfor det, som Du

forlader, men Dit Liv, hvis det blev Dig berøvet, hvorledes kunde Du erstatte det?"

„Kun, hvad man selv udfører, har god Fremgang, derfor send ingen Gesandt i nogetsomhelst vanskeligt Anliggende."

„Blot deraf kommer det, at Løvens Hals er saa overordentlig stærk, fordi den selv udfører sine Ærinder.*)

Herpaa sagde han endnu: „Tag disse halvtredsindstyve Guldstykker, for at søge Eder et Tilflugtsted; jeg vilde give Eder Mere, hvis jeg formaaede det. Undskyld mig, at jeg ikke opholder mig længere; jeg forlader Eder ugjerne, men til Eders og mit Bedste, for at Høvedsmanden for Vagten ei skal see mig."

Sandschiar lod Nureddin neppe faae saamegen Tid, at han kunde takke ham, og begav sig afsted.

Nureddin ilede hen til den skjønne Perserinde, og underrettede hende om Nødvendigheden for dem begge i, øieblikkelig at flye. Hun kastede blot sit Slør om sig, og begge forlode Huset.

De havde den Lykke, ikke alene at komme ud af Staden, uden at Nogen blev deres Flugt vaer, men selv endog at komme til Mundingen af den ikke langt borte værende Euphrat, og at indskibe sig paa et Fartøi, som var i Begreb med at lette Anker.

Thi just, da de kom, stod Skibskapitainen paa Dækket, i Midten af de Reisende, og spurgte dem: „Børn, ere I alle her? Har Nogen af Eder endnu Noget at gjøre i Staden, eller forglemt Noget?" Hvorpaa de svarede, at de vare alle der, og han kunde gaae under Seil, naar han vilde.

Saasnart Nureddin havde indskibet sig, spurgte han, hvorhen Skibet gik, og var glad over at erfare, at det foer til Bagdad. Kapitainen lod lette Anker, udspændte Seilene, og med en meget gunstig Vind bortfjernede Skibet sig fra Balsora.

Men her i Balsora foregik Følgende, medens Nureddin med den skjønne Perserinde undflyede Kongens Vrede. Høvedsmanden for Vagten kom til Nureddins Huus og

*) Det er: søger sin Næring.

bankede paa Døren. Da Ingen lukkede den op, lod han den slaae ind, og strax trængte hans Soldater hobeviis ind; de gjennemsøgte Alt, men fandt hverken Nureddin eller hans Slavinde. Høvedsmanden lod Naboerne spørge, og spurgte dem selv, om Ingen havde seet dem. Men om disse ogsaa havde seet dem, saa var Nureddin dog saa elsket af Alle, at Ingen vilde have sagt Noget, som kunde have været ham skadeligt.

Medens man nu plyndrede og sloifede Huset, gik Høvedsmanden hen og bragte Kongen denne Efterretning. „Man søge dem overalt, hvor de endog maae have skjult sig," sagde Kongen, „jeg vil absolut have dem fat."

Høvedsmanden for Vagten gik ud paa nye Efterforskninger, og Kongen afskedigede Viziren Sawy med Ære. „Gaa," sagde han til ham, „vend tilbage til dit Huus, og vær ubekymret, hvad Nureddins Afstraffelse angaaer; jeg skal selv hævne Dig over hans Uforskammenhed."

Kort, for at opbyde Alt, lod Kongen ved de offentlige Udraabere bekjendtgjøre i hele Staden, at han vilde give den tusinde Guldstykker, som bragte ham Nureddin tilligemed hans Slavinde, men derimod straffe den strængt, som maaskee holdt dem skjulte.

Men saamegen Møie han endog gjorde sig, og saamegen Omhu han endog lod anvende, saa var det ham ikke muligt at erholde nogensomhelst Kundskab om dem, og Viziren Sawy havde kun den Trøst at see, at Kongen havde antaget sig hans Sag.

Nureddin og den skjønne Perserinde seilede imidlertid videre, og endte deres Fart med al mulig Lykke. De naaede endelig Bagdad, og saasnart Skibskapitainen saae Staden, raabte han, fuld af Glæde over den lykkeligt fuldbragte Fart, til de Reisende: „Børn, glæder Eder, der er den, denne store og underfulde Stad, til hvilken der er en almindelig og uophørlig Sammenkomst fra alle Verdens Kanter! I vil i den finde en talløs Folkemængde, og hverken her udstaae Vinterens utaalelige Kulde, eller Sommerens umaadelige Hede, men fryde Eder ved et stedseværende Foraar med dets Blomster og tillige med Høstens kostelige Frugter."

Da Skibet havde lagt sig for Anker lidt udenfor Sta-

den, ſtege de Reiſende i Land, og begave ſig hver til ſit Herberge.

Nureddin betalte fem Guldſtykker for ſin Overfart, og ſteeg ligeledes iland med den ſkjønne Perſerinde. Men han havde endnu aldrig været i Bagdad, og vidſte ikke, hvor han ſkulde tage ind. Begge gik længe langs med Haver, ſom ſtødte til Tigris's Bredder, og kom ogſaa til een, ſom var indſluttet af en ſkjøn og lang Muur. Ved Enden af den vendte de ſig til en lang, vel brolagt Gade, hvor de ſaae Haveporten, og ved denne et ſkjønt Springvand.

Anmærkninger

til femte Bind.

---

1) Chaledan (ikke Børnenes Chaledan, som Galland har) ere Kanarinerne eller de lykfalige Øer.

2) Schach-saman betyder i det Persiske Tidens eller Verdens Konge. G. Sammenl. Anm. 3 til Bd. I.

3) Af samme Indhold ere nogle Vers i Bd. I.

4) Fatime betyder i det Arabiske den fra Modermelken afvante, assatte Datter.

5) Maimune betyder Troskab. Damriat har ingen Betydning.

6) Sammenl. Anm. 21 til Bd. I.

7) Dachnesch (ikke Danhasch, som de franske Oversættere skrive) har ingen Betydning; ligesaalidt Schamhurasch.

8) Ghaïur hedder en paa sin Magt og Vælde skinsyg Fyrste.

9) Sammenl. Bd. I.

10) Dabick er en Stad i Ægypten, beliggende i Provindsen Gharbye, og berømt for det fortrinlige Lærred, som bliver vævet der.

11) Kaschkasch er ikke ret oversætteligt; Radikalordet betyder: at være helbredet fra en Hudsygdom.

12) Nun er Navnet paa Bogstavet N, men over hvilket der bør staae et Punkt, for at adskille det fra andre ligesaaledes udseende Bogstaver; naar Bogstavet N staaer alene, har det Stikkelse af et omvendt Øienbryn.

13) Geomantien er den Kunst at spaae af Punkter, som man tilfældigt stikker paa Jorden eller paa Papir, og deraf danne Linier, hvis Tal og Stilling man iagttager, og hvoraf man drager visse Slutninger. G. Marsawan betyder paa Persisk: Markgreve.

14) Muselmændene anerkjende et Slægtskab mellem Børn, som have diet een Melk. E. G.

15) Torf betyder Lykfalighed.

16) Det er i Arabien en Skik hos det smukke Kjøn at farve Neglene og Fingerspidserne; det antyder det Ønske: at behage.

17) Lokman, den bekjendte arabiske Æsop. Sammenl. Bd. XII, Anm. 13.

18) De samme Vers stode allerede i Bd. I. (28de Nat.)

19) Badur er Fleertallet af Beder, og betyder Fuldmaaner.

20) Dette Brev er afverlende i rimet Prosa og i virkelige Vers. Galland leverer det blot meget afkortet.

20a) I Romanen om Peter af Provence og den skjønne Magelone findes et lignende Eventyr, som er taget af dette her. G. Foruden i denne, — siden det 16de Aarhundrede, ved Veit Warbucks tydske Oversættelse af den i Aaret 1453 forfattede franske Prosa, og ved Tiecks Bearbeidelse i Folkefortællingerne (saasom af Don Quixote), ogsaa for den øvrige Læseverden bekjendte Roman, — findes den samme Historie ogsaa i den gamle Mestersang om Greven af Savoyen, i Mester Regnbues lange Tone; for nylig trykt i Eschenburgs Mindesmærker om gammeltysk Digtekunst.

21) Sammenl. Nat 47 (Bd. II).

22) Armanos betyder Armenianeren.

23) Haït-al-nefus betyder i det Arabiske: Sjælenes Liv. G.

24) Man finder denne Skik hos forskjellige østerlandske Folkeslag, og selv hos Russerne. Æ. G.

25) Ogsaa denne Omstændighed findes næsten ligesaaledes i Romanen om Peter af Provence og den skjønne Magelone. G.

26) Denne Troesbekjendelse bestaaer i Ordene: „la allah il allah, even, Muhammed réful allah," det er: der er ingen anden Gud, end Gud, og Muhammed er hans Prophet. Æ. G.

27) Amgiad betyder: meget berømmelig. G.

28) Asfad betyder: meget lykkelig. G.

29) Giandar betyder?

30) Som bekjendt er Hengivelse i Forsynets Beslutninger een af Islams Hovedeiendommeligheder. Æ. G.

31) Gasban betyder: den Tvungne.

32) Bostane og Kavame betyde: Have og rank Skikkelse.

33) Sammenl. Anm. 69 til Bd. I.

34) Bahader betyder: lav, underfætsig.

35) Behram hedder den persiske Mars.

36) Margiane, Mardschân, betyder: smaae Perler.

37) Mâtar betyder: bestemt til Offer; Asad derimod: meget lykkelig. G.

38) Babuscher ere de østerlandske Sko, som ligne vore Tøfler. Ordet er tyrkisk.

39) Hos Galland hedder han Sineby.

40) Chakan er et Kongenavn, især tyrkisk, og Sawy betyder flet, ond.

41) Nur-eddin betyder Religionens Lys, ligesom Bd. I Anm. 13.

42) De samme Vers forekomme ogsaa allerede i den 42de Nat (Bd. II).

Tusinde

og

En Nat.

Arabiske Fortællinger.

Udgivne

af

Et Selskab.

Sjette Bind.

Kjøbenhavn, 1833.

Faaes i Commission hos Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i H. G. Brills Officin.

Forerindring.

Galland bemærker foran sit niende Bind, at begge de sidste Fortællinger i det ottende Bind ere imod hans Villie blevne indflættede og trykte, og at en saadan Indflætning ikke er bleven ham bekjendt, førend da det allerede var i Boghandelen; hvorfor Læseren ikke maa forundre sig, om Scheherasade fortæller Historien om den opvaagnede Sover (hos os Nat 292) umiddelbart bag efter Ghanems Historie (Nat 348 hos os) og med Hensyn derpaa.

Begge disse indskudte Fortællinger, og som efter Caussins Yttring foran hans femte Bind ikke findes i Gallands Haandskrift, ere Historien om Kong Seyn Alasnam (hos os Nat 281) og Historien om Chodadad og hans Brødre og Prindsessen af Deryabar (hos os os Nat 186—88). Endskjøndt vi ikke have nogen nærmere Oplysning herom, saa flyde dog vel ogsaa begge disse Fortællinger af arabiske eller beslægtede østerlandske Kilder, og ere ikke af en fremmed Art. Derfor staae de ogsaa i alle Udgaver af den Gallandske Oversættelse, og Caussin har ogsaa optaget dem i sin, endskjøndt den af Galland bemærkede Modsigelse i Fortællingernes Rækkeføge er overalt bleven

staaende*). Først Gauttier har afhjulpet dette Onde og knyttet Fortællingerne saaledes til hverandre, som her i vor Oversættelse. Han bemærker ligeledes ved begge Fortællingerne, at de ikke henhøre til Tusinde og een Nat, og ikke findes i Gallands Haandskrifter; dog gaaer Nætternes Inddeling ogsaa hen igjennem dem. — At iøvrigt Ghanems Historie hos Gauttier og hos os først følge efter Aladdins Historie, er allerede nærmere blevet angivet foran det femte Bind.

---

*) Hos Galland lyder dette Sted saaledes: „Sultaninde Scheherasade havde fortalt Ghanems Historie med saa megen Ynde, at Sultanen af Indien, hendes Gemal, ikke kunde afholde sig fra, atter at tilkjendegive hende den store Fornøielse, med hvilken han havde hørt paa hende.

„Herre," sagde herpaa Sultaninden, „jeg tvivler ikke om, at det jo har glædet Eders Majestæt at see Chalifen Harun Arreschyd forandre sit Sindelag til Bedste for Ghanem, hans Moder og hans Søster Hjertetvang, og jeg troer, at den Enes Ulykke og den Andens Mishandlinger have rørt Eder inderligt; men jeg er overbeviist om, at hvis det behagede Eders Majestæt at høre Historien om den opvaagnede Sover, vilde denne Fortælling, istedetfor alle de Bevægelser af Uvillie og Medlidenhed, som Ghanems Historie maatte meddele Eders Hjerte, og hvoraf I endnu er opfyldt, tvertimod kun opvække Glæde og Fornøielse hos Eder."

Allerede efter det blotte Indhold af denne Historie o. s. v. Sammenl. hos os den sidste Side i dette Bind.

Indhold af sjette Bind.

Pag.

256de Nat (Historien om Nureddin og den skjønne Per-
serinde, Slutning.) . . . . . 1.
257de Nat . . . . . 7.
258de Nat . . . . . 13.
259de Nat . . . . . 15.
Brev fra Chalifen Harun Arreschyd til Kongen af Balsora 21.
260de Nat . . . . . 22.
261de Nat . . . . . 27.
Historien om Prinds Beder af Persien og Prindsesse Giäu-
hare af Samandal . . . . . 31.
262de Nat . . . . . 34.
263de Nat . . . . . 39.
264de Nat . . . . . 41.
265de Nat . . . . . 46.
266de Nat . . . . . 51.
267de Nat . . . . . 56.
268de Nat . . . . . 61.
269de Nat . . . . . 65.
270de Nat . . . . . 73.
271de Nat . . . . . 82.
272de Nat . . . . . 84.
273de Nat . . . . . 86.
274de Nat . . . . . 90.
275de Nat . . . . . 92.
276de Nat . . . . . 95.
277de Nat . . . . . 97.
278de Nat . . . . . 100.

Pag.
279de Nat . . . . . 102.
280te Nat . . . . . 104.
281de Nat Historien om Prinds Seyn Alasnam og Kongen over Aanderne . . . . . 107.
282de Nat . . . . . 112.
283de Nat . . . . . 114.
284de Nat . . . . . 117.
285de Nat . . . . . 122.
286de Nat . . . . . 127.
Historien om Chodadad og hans Brødre . . . . . 127.
287de Nat . . . . . 133.
288de Nat Prindsessen af Deryabars Historie . . . 138.
289de Nat . . . . . 141.
290de Nat (Fortsættelsen af Chodadads og hans Brødres Historie) . . . . . 147.
291de Nat . . . . . 155.
Anmærkninger . . . . . 162.

Tusinde og een Nat.

Arabiske Fortællinger.

Sjette Bind.

Tohundrede og sex og halvtredsindstyvende Nat.

Porten var meget prægtig, og ziret med en Forsal, hvori der stod en Sopha paa hver Side.

„Her er et meget bequemt Sted," sagde Nureddin til den skjønne Perserinde; „Natten nærmer sig, og da vi allerede have spist paa Skibet, saa er jeg af den Mening, at vi skulle tilbringe Natten her. Imorgen tidlig have vi Tid nok til at see os om efter en Bolig. Hvad mener I dertil?"

„I veed, Herre," svarede den skjønne Perserinde, „at Eders Villie er min; lader os blive, hvis I saa behager."

De toge sig hver en Drik af Springvandet, og lagde sig da paa een af begge Sophaerne, hvor de endnu nogen Tid underholdt sig med hinanden. Søvnen overvældede dem endeligt, og de indslumrede ved Vandets behagelige Pladsken.

Haven tilhørte Chalifen, og i Midten af den var en stor Sal, som hed Malerisalen, fordi dens Hovedprydelser bestod af Malerier efter persisk Maade, malede af flere persiske Malere, som Chalifen ene og alene derfor havde ladet komme. Denne store og prægtige Sal havde fire og tyve Vinduer, med en Lysekrone ved hvert, og disse fire og tyve Lysekroner bleve kun antændte, naar Chalifen tilbragde Aftenen her, og Veiret var saa stille, at der ikke engang rørte sig en Vind. De foraarsagede da en meget skjøn Belysning, som fra den ene Side kunde sees langt ud i Omegnen, og i en stor Deel af Staden.

I denne Have boede blot en Opsynsmand, og en gammel meget aldrende Officeer, ved Navn Scheich-Ibrahim, bestreed dette Embede, som Chalifen selv havde meddeelt ham til Belønning for hans Tjenester. Chalifen havde strængt

anbefalet ham, ikke at indlade alleslags Folk i Haven, og fremfor Alt ikke at taale, at man satte eller lagde sig paa Sophaerne uden for Porten, for at de stedse kunde være rene, og at straffe den, som han traf paa dem.

En Forretning havde nødt Opsynsmanden til at gaae ud, og han var endnu ikke vendt tilbage igjen. Endelig kom han, og det var endnu lyst nok, til at han kunde see begge de Personer, som sov paa den ene Sopha, og hver havde indhyllet Hovedet med et linned Tørklæde, for at beskytte sig mod Myggene.

„Herligt," sagde Scheich-Ibrahim ved sig selv, „her ere Folk, som overtræde Chalifens Forbud; jeg vil lære dem, hvilken Ærefrygt de ere Chalifen skyldige."

Han aabnede sagte Døren, og et Øieblik derefter kom han igjen med en tyk Stok i Haanden og med opsmøgede Ærmer. Han vilde allerede af al Magt slaae løs paa dem begge, men holdt endnu inde, og sagde til sig selv:

„Scheich-Ibrahim, du vil slaae dem, og betænker ikke, at det maaskee ere Fremmede, som ikke vide, hvor de skulle gaae hen, og ikke kjende Chalifens Befaling; det er bedre, at Du først seer, hvem de ere."

Han løftede altsaa Tørklæderne, som bedækkede deres Hoveder, op med stor Forsigtighed, og geraadede i den høieste Forundring, da han saae en saa velskabt Yngling og en saa skjøn Frøken. Han vakte Nureddin, idet han sagte trak ham ved Fødderne.

Nureddin løftede strax Hovedet iveiret, og da han saae en Olding med langt hvidt Skjæg ved sine Fødder, reiste han sig iveiret, skjød sig frem paa Knæerne, og idet han greeb og kyssede Oldingens Haand, sagde han til ham: „Gud opholde Eder, gode Fader! ønsker I Noget?"

„Min Søn," svarede Scheich-Ibrahim; hvem ere I? hvorfra komme I her?"

„Vi ere Fremmede, som nylig ere ankomne," svarede Nureddin, „og vilde tilbringe Natten her til imorgen."

„I vilde befinde Eder slet her," vedblev Scheich-Ibrahim; „kommer ind, jeg vil give Eder et bequemmere Natteleie, og Synet af Haven, som er meget skjøn, vil fryde Eder, saalænge det endnu dæmrer."

„Og tilhører denne Have Eder?" spurgte Nureddin.

„Ja vist tilhører den mig," svarede Scheich-Ibrahim smilende; det er en Arv fra min Fader; kom kun ind, det vil ikke angre Eder at see den."

Nureddin stod op, idet han tilkjendegav Scheich-Ibrahim, hvormeget han var ham forpligtet for hans Høflighed, og traadte med den skjønne Perserinde ind i hans Have. Scheich-Ibrahim lukkede Døren, gik derpaa foran dem, og førte dem hen til et Sted, hvor de næsten med eet Blik kunde overse Havens Anlæg, Størrelse og Skjønhed.

Nureddin havde i Balsora seet mange skjønne Haver, men endnu ingen, som kunde sammenlignes med den. Da han havde betragtet Alt opmærksomt, og gjennemvandret nogle Alleer, vendte han sig til Opsynsmanden, som ledsagede dem, og spurgte ham, hvad han heed, og da denne havde svaret ham, at han heed Scheich-Ibrahim, sagde han til ham: Scheich-Ibrahim, jeg maa tilstaae, at dette er en underskjøn Have; Gud opholde Eder længe i den! Vi kunne ikke takke Eder nok for den Godhed, at I lader os see et saa seeværdigt Sted; det er billigt, at vi paa een eller anden Maade tilkjendegive vor Erkjendtlighed derfor. See, her ere to Guldstykker, jeg beder Eder at forskaffe os noget at spise, for at vi kunne fryde os sammen."

Ved Synet af begge Guldstykkerne lo Scheich-Ibrahim, som elskede dette Metal meget, i sit Skjæg; han tog dem, og idet han forlod Nureddin og den skjønne Perserinde, for at udrette sit Ærinde (thi han var alene), sagde han meget fornøiet ved sig selv: „det ere dog brave Folk; jeg vilde have gjort mig selv stor Skade, hvis jeg havde havt den Ubesindighed at mishandle dem, og jage dem bort. Jeg vil for en Tiendedeel af dette Guld beværte dem fyrsteligt, og det Øvrige beholder jeg for min Umage."

Medens Scheich-Ibrahim gik ud, for at kjøbe Noget til Aftensmad saavel for sig, som for sine Gjæster, spadserede Nureddin og den skjønne Perserinde i Haven, og kom til Malerisalen, som var i Midten. De stode stille og betragtede dens beundringsværdige Bygning, dens Størrelse og Høide, og efterat de havde gaaet rundt omkring den, for at beskue den fra alle Sider, stege de op ad en stor Trappe af hvidt Marmor, til Salsdøren, men fandt den lukket.

Nureddin og den skjønne Perserinde stege just igjen ned ad Trappen, da Scheich-Ibrahim, belæsset med Levnetsmidler, kom tilbage. „Scheich-Ibrahim," sagde Nureddin til ham med Forundring, „har I ikke sagt til os, at Haven tilhører Eder?"

„Jeg har sagt det," svarede Scheich-Ibrahim, „og jeg gjentager det nok engang. Hvorfor gjør I mig dette Spørgsmaal?"

„Og denne prægtige Sal," vedblev Nureddin, „tilhører den ogsaa Eder?"

Scheich-Ibrahim havde ikke gjort Regning paa dette andet Spørgsmaal, og syntes en Smule forvirret. „Hvis jeg siger, at den ikke tilhører mig," sagde han ved sig selv, „saa ville de strax spørge mig, hvorledes jeg kan være Herre af Haven uden tillige at være Herre af Salen!" Da han gjerne vilde foregive, at Haven var hans, saa paastod han ogsaa det Samme om Salen. „Min Søn," svarede han, „Salen og Haven høre sammen, begge Dele tilhøre mig."

„Naar dette er Tilfældet," vedblev derpaa Nureddin; „og I denne Nat gjerne vil have os til Gjæster saa beder jeg Eder, gjør os den Fornøielse at lade os see det Indvendige af den; efter det Udvortes at dømme, maa den være overordentlig pragtfuld."

Det havde været uhøfligt af Scheich-Ibrahim, hvis han havde nægtet Nureddin denne Bøn, efterat han allerede havde været saa forekommende imod ham. Han betænkte desuden, at Chalifen ikke havde givet ham Efteretning om sin Ankomst, som han dog pleiede at gjøre; at han altsaa ikke vilde komme denne Aften, og at han desuden selv kunde beværte sine Gjæster i Salen, og spise med dem.

Han satte de medbragte Spiser paa de første Trappetrin, og gik til sin Bolig, for at hente Nøglen. Han kom tilbage med et Lys, og aabnede Døren.

Nureddin og den skjønne Perserinde traadte ind i Salen, og fandt den saa overraskende, at de ikke kunde blive trætte af at beundre dens Skjønhed og Rigdom. Thi, uden at tale om Malerierne, saa vare Sophaerne høist prægtige, og foruden Lysekronerne, som hang i hvert Vindue, var der endnu paa hver Væg mellem dem en Solv-Armstage med en Voxkjerte. Nureddin kunde ikke betragte

alle disse Ting, uden at erindre sig den Glands, i hvilken han havde levet, og at sukke derover.

Scheich-Ibrahim bragte imidlertid Spiserne ind, og tillavede Bordet foran en Sopha, og da Alt var færdigt, satte Nureddin, den skjønne Perserinde og han, sig tilbords, og spiste sammen.

Da de vare færdige, og havde vasket deres Hænder, aabnede Nureddin et Vindue, og raabte til den skjønne Perserinde: „Kom her, og beundre tillige med mig den herlige Udsigt og Havens Skjønhed i Maaneskin; der gives intet Yndigere.„

Hun traadte hen til ham, og begge nøde med hinanden det skjønne Skuespil, medens Scheich-Ibrahim tog af Bordet.

Da Scheich-Ibrahim havde gjort dette, og igjen kom til sine Gjæster, spurgte Nureddin ham; om han ikke ogsaa havde Noget at give dem at drikke. „Hvilken Drik vilde I vel have?" spurgte Scheich-Ibrahim. Vil I have Sorbet? Jeg har den kosteligste, som man kan faae, men I veed vel, min Søn, at man ikke drikker Sorbet efter Aftensmaden."

„Jeg veed det vel," svarede Nureddin; „det er heller ikke Sorbet, hvorom vi bede Eder; det er en anden Drik; jeg undrer mig over, at I ikke forstaaer mig."

„Ah, det er altsaa Viin, I mener?" vedblev Scheich-Ibrahim.

„I har gjættet det," svarede Nureddin ham, "hvis I har nogen, saa gjør os den Billighed at bringe os en Flaske deraf. I veed, at man drikker den efter Aftensmaden, for at fordrive Tiden, indtil man skal gaae tilsengs."

„Gud bevare mig fra, at jeg skulde have Viin i Huset," raabte Scheich-Ibrahim, „ja, at jeg endogsaa blot skulde nærme mig et Sted, hvor den er at faae! En Mand som jeg, der fire Gange har gjort en Valfart til Mekka, har for sin hele Levetid gjort Afkald paa Viin."

„I vilde dog alligevel gjøre os en stor Billighed ved at forskaffe os nogen," vedblev Nureddin; „og naar Noien ikke fortryder Eder, saa vil jeg lære Eder et Middel dertil, uden at I træder ind i Værtshuset, eller rører ved Noget, som findes der."

„Under denne Betingelse vil jeg nok gjøre det," svarede Scheich-Ibrahim; „sig mig blot, hvad jeg skal gjøre."

„Vi have ved Indgangen til Haven seet et Æsel bundet," vedblev Nureddin; „formodenlig tilhører det Eder, og tjener til Eders nødvendige Brug. Her har I endnu to Guldstykker, tag Æselet tilligemed dets Kurve, og gaa hen til det første det bedste Værtshuus, uden at nærme Eder videre, end I har Lyst til; giv en Forbigaaende en Ubetydelighed, og beed ham at gaae med Æselet hen til Værtshuset, der at kjøbe to Krukke Vin, at sætte eet i hver Kurv, og at bringe Eder Æselet tilbage, efterat han har betalt Vinen af de Penge, som I maa medgive ham dertil. Derpaa behøver I blot at drive Æselet foran Eder hen til os, og da ville vi selv tage Krukkene ud af Kurvene. Paa denne Maade gjør I Intet, som kunde vække den ringeste Betænkelighed hos Eder."

Begge de nye Guldstykker, som Scheich-Ibrahim i dette Øieblik fik, gjorde et stærkt Indtryk paa hans Gemyt. „Ah, min Søn," udraabte han, da Nureddin havde endt „hvor godt I forstaaer det! Uden Eder vilde jeg aldrig være faldet paa dette Middel til at skaffe Eder Vin, uden at besvære min Samvittighed."

Han forlod dem, for at udrette sit Ærinde, og han skilte sig derved i kort Tid.

Saasnart han kom tilbage, steeg Nureddin ned, løftede Krukkene op af Kurvene, og bar dem ind i Salen.

Scheich-Ibrahim førte Æselet igjen derhen, hvor han havde hentet det, og da han kom tilbage, sagde Nureddin til ham: „Vi kunne ikke takke Eder nok for den Umage, I har havt; men der mangler os endnu Noget."

„Nu hvad da?" spurgte Scheich-Ibrahim; „hvad kan jeg endnu gjøre, for at tjene Eder?"

„Vi have ingen Drikkeskaaler," vedblev Nureddin; „og nogle Frugter vilde smage os meget vel, hvis I havde nogle."

„I have blot at befale," svarede Scheich-Ibrahim, „Det skal ikke mangle Eder paa Noget, hvad I blot ønske."

Scheich-Ibrahim steeg ned, og i kort Tid forskaffede han dem en Desert, som bestod af flere Slags Frugter i skjønne Porcelainskar; ligeledes skaffede han dem Skaaler af Guld og Sølv, som de kunde bruge efter Behag, og efterat

han havde spurgt dem, om de endnu behøvede Noget, bortfjernede han sig, ogvilde paa ingen Maade blive, saa indstændigt de endog bade ham.

Nureddin og den skjønne Perserinde satte sig igjen til Bords, og begyndte med at tage sig en Slurk; de fandt Vinen fortræffelig.

„Nu, min Skjønne," sagde Nureddin til den skjønne Perserinde, „ere vi ikke de lykkeligste Mennesker af Verden, at Tilfældet har ført os til et saa behageligt og henrivende Sted? Lader os være glade, og forfriske os efter Reisens Ubehageligheder. Kan min Lykke være større, naar jeg paa den ene Side har Eder, og paa den anden Drikkeskaalen?"

De drak gjentagne Gange, underholdt sig fornøieligt, og sang afverlende hver sin Sang.

Da de begge havde en meget skjøn Stemme, især den skjønne Perserinde, saa drog deres Sang Scheich-Ibrahim til, og han hørte dem længe med Fornøielse fra Trappen af, uden at lade sig see. Endelig kom han frem, og idet han stak Hovedet gjennem Døren, raabte han til Nureddin, hvem han ansaae for, allerede at være beruset: „Bravo, Herre! jeg er glad over at see Eder saa lystig!"

„Ah, Scheich-Ibrahim!" raabte Nureddin, idet han vendte sig om til ham," hvad I er for en vakker Mand, og hvor vi ere Eder forbundne! Vi tør ikke bede Eder at drikke med os, men træd dog blot herind. Kom nærmere, og viis os idetmindste den Ære at gjøre os Selskab."

„Bliv ved, bliv ved," svarede Scheich-Ibrahim; „jeg har nok i den Fornøielse at høre paa Eders skjønne Sange."

Og med disse Ord forsvandt han igjen.

Tohundrede og syv og halvtredsindstyvende Nat.

Den skjønne Perserinde bemærkede, at Scheich-Ibrahim blev staaende paa Trappen og gav Nureddin Underretning derom. „Herre," tilfoiede hun, „I seer, at han viser Afsky for Vinen; desuagtet tvivler jeg ikke paa, at jeg jo skal faae ham til at drikke, hvis I vil gjøre, hvad jeg siger Eder."

„Og hvad da?" spurgte Nureddin; „I behøver blot at befale, jeg gjør Alt, hvad I vil have."

Overtal ham blot til at træde herind, og at blive hos os," sagde hun, „skjænk i et Øieblik derefter, og byd ham Skaalen; naar han vægrer sig, saa drik, og lad derpaa, som om I sov ind; lad mig sørge for det Øvrige."

Nureddin forstod den skjønne Perserindes Hensigt, han kaldte paa Scheich-Ibrahim, som strax igjen lod sig see i Døren. „Scheich-Ibrahim," sagde han til ham, „vi ere Eders Gjæster, og I har modtaget os paa den høfligste Maade af Verden; hvorfor vil I nu afslaae os den Bøn at beære os med Eders Selskab? Vi forlange ikke af Eder, at I skal drikke, men blot den Fornøielse at see Eder."

Scheich-Ibrahim lod sig overtale; han traadte ind, og satte sig paa Kanten af den Sopha, der stod nærmest ved Døren. „Der sidder I ikke godt, og vi kunne saaledes ikke have den Ære at see Eder," sagde derpaa Nureddin; kom nærmere, jeg beder Eder derom, og sæt Eder ved Siden af min Kone; hun seer det gjerne."

„Saa gjør jeg da, hvad I befaler," sagde Scheich-Ibrahim. Han nærmede sig, og idet han lo i Skjægget af Fornøielse over at være hos saa yndig en Kone, satte han sig i nogen Frastand fra den skjønne Perserinde.

Nureddin bad hende, til Tak for den Ære, som Scheich-Ibrahim viste dem, at synge en Sang, og hun sang en, som henrev ham til Henrykkelse.

Da den skjønne Perserinde havde afsunget, skjænkede Nureddin Viin i en Skaal, og bød Scheich-Ibrahim den, med de Ord: „Scheich-Ibrahim, drik engang paa vor Sundhed, jeg beder Eder derom."

„Herre," svarede han, idet han gos tilbage, som om det blotte Syn af Vinen allerede var ham en Gru, „jeg beder Eder at undskylde mig; jeg har allerede sagt Eder, at jeg for længe siden har forsværget at drikke Viin.

„Naar I da paa ingen Maade vil drikke paa vor Sundhed," sagde Nureddin, „saa vil I dog tillade, at jeg drikker paa Eders."

Medens Nureddin drak, skjar den skjønne Perserinde et Øble midt over, og bød Scheich-Ibrahim den ene Halvdeel, idet hun sagde til ham: „I har ikke villet drikke, men

jeg troer ikke, at J vil gjøre ligesaamegen Vanskelighed ved at smage dette Æble, som er fortræffeligt."

Scheich-Ibrahim kunde ikke afslaae det af saa skjøn en Haand; han tog Æblet, idet han bøiede sit Hoved, og førte det til Munden. Hun sagde ham nogle Smiggrerier derfor, medens Nureddin lagde sig tilbage over Sophaen, og anstillede sig, som om han sov. Strax rykkede den skjønne Perserinde nærmere hen til Scheich-Ibrahim, og sagde sagte til ham: „Der seer J det, saaledes bærer han sig stedse ad, naar vi more os sammen, neppe har han drukket to Gange, saa sover han ind, og lader mig være alene. Men jeg tænker, at J vil gjerne gjøre mig Selskab, medens han sover."

Den skjønne Perserinde tog en Skaal, fyldte den med Viin, og bød Scheich-Ibrahim den, idet hun sagde til ham: „Tag den og drik paa min Sundhed, jeg vil gjøre Eder Beskeed."

Scheich-Ibrahim gjorde endnu store Vanskeligheder; han bad hende meget indstændigt at fritage ham derfor, men hun overtalte ham saa ivrigt, at han, overvunden af hendes Yndigheder og Tiltale, tog Skaalen, og drak den reent ud.

Den gode Olding holdt nok af en Slurk, men han undsaae sig for at tage sig een i Folks Nærværelse, som han ikke kjendte. Han gik hemmelig, som saa mange Andre, i Værtshuset, og han havde paa ingen Maade brugt den Forsigtighed, som Nureddin havde lært ham ved Indkjøbet af Vinen. Han havde uden Omstændighed kjøbt den hos Værtshuusmanden, hos hvem han var vel bekjendt; Natten havde tjent ham til Skjul, og han havde saaledes sparet de Penge, som han havde maattet give den, hvem han, efter Nureddins Anviisning, skulde give det Ærinde at kjøbe den.

Medens Scheich-Ibrahim, efterat han havde drukket, spiste Halvdelen af Æblet op, skjænkede den skjønne Perserinde ham en anden Skaal fuld af Viin, som han allerede modtog med mindre Vanskelighed, og han gjorde slet ingen Omstændigheder med den tredie. Han drak endelig den fjerde, hvorved Nureddin lod, som om han vaagnede af Søvne; han reiste sig op, og idet han med høi Latter saae paa ham, raabte han til ham:

„Ha, ha, Scheich-Ibrahim! nu griber jeg Eder; I har sagt mig, at I har forsværget at drikke Viin, og dog alligevel drikker I den!"

Scheich-Ibrahim havde ikke gjort Regning paa denne Overraskelse, og Blodet steeg ham i Ansigtet. Dog hindrede dette ham ikke fra at tømme Skaalen, og da han havde gjort dette, sagde han smilende: „Herre, hvis det er Synd, som jeg har begaaet, saa falder den ikke paa mig, men paa Eders Kone; hvorledes formaaede man at modstaae saamange Yndigheder?"

Den skjønne Perserinde, som havde gjort Aftale med Nureddin, forsvarede Scheich-Ibrahim, og sagde til ham: Scheich-Ibrahim, lad ham tale, og paalæg Eder ingen Tvang; bliv ved at drikke med os, og vær munter."

Strax derpaa skjænkede Nureddin i for sig og den skjønne Perserinde. Da Scheich-Ibrahim saae, at Nureddin forbigik ham, tog han en Skaal og holdt den hen for ham, idet han sagde: „Og jeg, skal jeg ikke ligesaagodt drikke, som I?"

Ved disse Scheich-Ibrahims Ord brøde Nureddin og den skjønne Perserinde ud i en høi Latter. Nureddin skjænkede i for ham, og de vedbleve at spøge, lee og drikke, indtil henimod Midnat.

Omtrent paa denne Tid bemærkede den skjønne Perserinde, at Bordet kun var oplyst af en Kjerte.

„Scheich-Ibrahim," sagde hun til den gode gamle Opsynsmand, „I har kun bragt os eet Lys, og her ere mange skjønne Voxkjerter; jeg beder Eder, gjør os den Fornøielse at antænde dem, for at vi kunne see bedre."

Scheich-Ibrahim betjente sig af den Frihed, som Vinen giver, naar Hovedet er blevet varmt, og for ikke at afbryde en Fortælling, med hvilken han underholdt Nureddin, sagde han til den Skjønne: „Antænd dem selv; det passer sig ogsaa bedre for Eder, da I endnu er ung; men tag Eder vel iagt for, af gode Grunde, at antænde flere end fem eller sex; det er nok."

Den skjønne Perserinde stod op, tog en Kjerte, tændte den ved Lyset, som stod paa Bordet, og antændte alle fire og tyve Voxkjerter, uden at bryde sig om, hvad Scheich-Ibrahim havde sagt til hende.

Nogen Tid derpaa, medens Scheich-Ibrahim underholdt den skjønne Perserinde om en anden Gjenstand, bad Nureddin ham at lade nogle af Lysekronerne tænde. Uden at lægge Mærke til, at allerede Kjerterne i Armstagerne brændte, svarede Scheich-Ibrahim: „I maa vel være meget doven, og ikke saa rask som jeg, da I ikke selv kan antænde dem. Gaa og tænd dem, men ikke flere, end tre!"

Istedetfor kun at antænde saa mange, tændte Nureddin dem alle, og aabnede de fire og tyve Vinduer; hvorpaa Scheich-Ibrahim, fastholdt af den skjønne Perserindes Underholdning, heller ikke gav Agt. —

Chalifen Harun Arreschyd havde paa denne Tid endnu ikke begivet sig til Ro; han var i en Sal i et Pallads, som stødte op til Tigris, og havde Udsigt til Haven og Malerisalen. Tilfældigviis aabnede han et Vindue, som vendte hen ad den Side til, og blev høist forbauset over at see Salen ganske oplyst, og det saameget mere, da det klare Skin i Begyndelsen forledte ham til at troe, at Salen stod i Brand.

Storviziren Giafar var endnu hos ham, og ventede blot paa det Øieblik, da Chalifen vilde gaae til Ro, for at begive sig hjem. Chalifen kaldte ham hid i stor Vrede, og sagde til ham: „Kom, skjødesløse Vizir, træd herhen og betragt Malerisalen og siig mig: hvorfor er den paa denne Tid oplyst, uden at jeg er der?"

Storviziren zittrede ved denne Nyhed allerede af Frygt for, at det kunde forholde sig saaledes. Han nærmede sig, og zittrede endnu mere, da han saae, at det virkelig forholdt sig saaledes, som Chalifen havde sagt. Chalifen maatte imidlertid beroliges ved et Paaskud. „De Troendes Beherskер," sagde han til ham, „jeg kan ikke svare Eders Majestæt andet herpaa, end at Scheich-Ibrahim for fire eller fem Dage siden kom til mig, og tilkjendegav mig sin Hensigt at anstille en Forsamling af de Geistlige i hans Moschee, til en vis Fest, som han glædede sig over at kunne høitideligholde under Eders Majestæts lykkelige Regjering. Jeg spurgte ham, hvad han ønskede, at jeg ved denne Leilighed skulde gjøre for ham, hvorpaa han bad mig at udvirke ham hos Eders Majestæt Tilladelse til, at han maatte anstille Forsamlingen og Festen i Havesalen. Jeg afskedi-

gede ham med Tilladelse til at gjøre det, og sagde til ham, at jeg ikke skulde undlade at tale med Eders Majestæt derom, og jeg beder nu om Tilgivelse, fordi jeg har glemt det. — „Scheich-Ibrahim," vedblev han, „har formodentlig valgt denne Dag til Høitideligheden, og ved at beværte de Geistlige i hans Moschee har han uden Tvivl villet unde dem Fornøielsen af denne Oplysning."

„Giafar," svarede Chalifen med en Tone, som tilkjendegav, at han var noget beroliget, „efter hvad Du der har sagt mig, har Du begaaet tre utilgivelige Feil. For det Første, at Du har givet Scheich-Ibrahim Tilladelse til at anstille denne Fest i min Sal; en simpel Opsynsmand er ingen saa betydelig Embedsmand, at en saadan Ære tilkom ham. For det Andet, at Du ikke har sagt mig Noget derom, og for det Tredie, at Du ikke har gjættet den gode Gamles sande Hensigt. Thi jeg er overbeviist om, at han ingen anden har havt, end den at see, om han ikke kunde faae et Bidrag til Omkostningerne ved denne Fest. Du har ikke tænkt derpaa, og jeg tager ham det ikke ilde op, at han ved denne Oplysning har hævnet sig over, at han Intet har erholdt."

Storviziren var glad over, at Chalifen tog Sagen paa denne Maade; han tog gjerne Feilene paa sig, som Chalifen forekastede ham, og tilstod frimodig sin Uret, at han ikke havde givet Scheich-Ibrahim nogle Guldstykker.

„Naar det er Tilfældet," tilføiede Chalifen smilende, „saa er det billigt, at Du bliver straffet for din Feil, men Straffen skal kun være let, nemlig: Du skal tilligemed mig tilbringe den øvrige Deel af Natten i Selskab med disse gode Folk, som jeg gjerne vil see. Medens jeg tager en borgerlig Dragt paa, saa gaa og forklæd Dig med Mesrur ligesaaledes, og kom begge med mig."

Viziren Giafar forestillede ham, at det allerede var sildigt, og at Selskabet allerede vilde være gaaet fra hinanden, førend han kom derhen; men Chalifen svarede, at han bestemt vilde gaae derhen. Da Alt, hvad Viziren havde sagt, var opdigtet, saa var han i Fortvivlelse over denne Beslutning; dog maatte han adlyde uden Modsigelse.

Tohundrede og otte og halvtredsindstyvende Nat.

Chalifen forlod altsaa, forklædt som Borger, tilligemed Storviziren Giafar, og Mesrur, Høvedsmanden for Gildingerne, sit Pallads, og gik igjennem Bagdads Gader hen til Haven. Porten stod aaben ved Scheich-Ibrahims Skjødesløshed, som ved sin Tilbagekomst fra Viinhuset havde glemt at lukke den. Chalifen var ærgelig derover, og sagde til Storviziren: „Giafar, hvad siger Du dertil, at Porten saa sildigt staaer aaben? skulde Scheich-Ibrahim have den Vane at lade den saaledes staae aaben hele Natten igjennem? Jeg vil hellere troe, at Forvirringen ved Festen har forledet ham til denne Feil."

Chalifen traadte ind i Haven, og gik hen til Salen. Da han ikke vilde gaae op i den, førend han vidste, hvad der foregik i den, raadslog han med Storviziren, om han ikke skulde stige op i et af de nærmest staaende Træer, for at see derind. Men Storviziren bemærkede, at Salsdøren stod halv aaben, og sagde ham det. Scheich-Ibrahim havde ladet den staae saaledes aaben, da han havde ladet sig overtale til at gaae ind, og gjøre Nureddin og den skjønne Perserinde Selskab.

Chalifen opgav altsaa sit første Forsæt, og steeg uden Larm op til Salsdøren. Denne stod blot saa vidt aaben, at han kunde see dem, som vare derinde, uden selv at blive seet. Hans Overraskelse var overordentlig, da han saae en Dame af Skjønhed uden Lige, og een af de mest velskabte unge Mænd, som sad tilbords tilligemed Scheich-Ibrahim.

Scheich-Ibrahim holdt just Skaalen i Haanden, og sagde til den skjønne Perserinde: „Min skjønne Herskerinde, en god Drikkebroder maa aldrig drikke, uden i Forveien at synge sin Sang. Gjør mig den Ære at høre paa mig, det er een af de artigste Sange."

Scheich-Ibrahim sang nu, og Chalifen var saameget mere forbauset derover, som det hidtil havde været ham ubekjendt, at den Gamle drak Viin, og han havde holdt ham for en viis og sat Mand, saaledes som han hidtil stedse havde forekommet ham.

Han bortfjernede sig igjen fra Døren med samme Forsigtighed, som han havde nærmet sig, og kom hen til Stor-

vizir Giafar, som var blevet staaende nogle Trin længere nede paa Trapperne. „Stiig herop," sagde han til ham, „og see til, om de, som ere derinde, ere Geistlige i Moscheen, som Du har villet indbilde mig."

Af den Tone, hvormed Chalifen udtalte disse Ord, indsaae Storviziren meget vel, at Sagen vilde løbe slet af. Han steeg op, og da han saae ind igjennem Aabningen af Døren, zittrede han af Frygt for sig selv, da han saae disse tre Personer, og den Forfatning, hvori de befandt sig.

Han kom ganske forvirret igjen til Chalifen, og vidste ikke, hvad han skulde sige til ham. „Hvilken Uorden," sagde Chalifen til ham, „at Folk have den Dristighed at komme i min Have og Sal, og more sig deri, og at Scheich-Ibrahim lader dem komme herind, taaler dem, ja endog gjør sig lystig med dem! Ved alt dette troer jeg neppe, at man kan see et skjønnere og nettere ungt Par. Førend jeg lader min Vrede udbryde, vil jeg endnu nærmere underrette mig og faae at vide, hvem de ere, og hvilken Hensigt der fører dem herhen."

Han traadte igjen hen til Døren, for at iagttage dem mere, og Viziren, som fulgte ham, blev staaende bag ham, medens han saae ind. De hørte begge, at Scheich-Ibrahim sagde til den skjønne Perserinde: „Elskværdige Kone, har I endnu Noget at ønske, som kunde forhøie denne Aftens Glæde." — „Mig synes," svarede den skjønne Perserinde," at Alt var fuldkomment, hvis I endnu havde et Strængeinstrument og vilde bringe mig det."

„Herskerinde," svarede Scheich-Ibrahim, „kan I spille Luth?"

„Bring een herhid," svarede den skjønne Perserinde, „saa skal I faae det at høre."

Uden at gaae langt fra sin Plads, tog Scheich-Ibrahim en Luth ud af et Skab, og overrakte den til den skjønne Perserinde, som strax begyndte at stemme den.

Chalifen dreiede sig imidlertid om til Storviziren, og sagde til ham: „Giafar, den unge Kone vil spille paa Luth; spiller hun godt, saa vil jeg tilgive hende, ligeledes den unge Mand for hendes Skyld; men Dig lader jeg sikkerligt hænge."

„De Troendes Beherſker," ſvarede Storviziren, „naar det er Tilfældet, ſaa beder jeg Gud, at hun maa ſpille ſlet."

„Hvorfor det?" ſpurgte Chalifen.

„Jo flere vi ere," ſvarede Storviziren, deſto lettere ville vi kunne troſte os, ved at døe i ſkjønt og ſtort Selſkab."

Chalifen, ſom elſkede gode Indfald, lo over dette Svar; derpaa dreiede han ſig igjen om til Dørens Aabning og lyttede, for at høre den ſkjønne Perſerinde ſpille.

Den ſkjønne Perſerindes Forſpil lod Chalifen ſnart erkjende, at hun ſpilte meſterligt. Herpaa begyndte hun at ſynge en Sang, og ledſagede ſin underfulde Stemme med Luthen; hun gjorde dette med en ſaadan Kunſt og Fuldkommenhed, at Chalifen blev fortryllet deraf.

Saaſnart den ſkjønne Perſerinde havde holdt op at ſynge, ſteeg Chalifen ned af Trappen, og Viziren Giafar fulgte. Da han var nede, ſagde han til Viziren: „I min hele Levetid har jeg ikke hørt nogen bedre Stemme, eller Nogen ſpille ſaa godt paa Luth; Iſaak [1]), ſom jeg holdt for den dueligſte Luthſpiller i Verden, kommer hende ikke nær. Jeg er ſaa tilfreds med hende, at jeg vil gaae ind, for at høre hende ſpille i min Nærværelſe; nu er kun Spørgsmaalet om, hvorledes jeg ſkal bære mig ad dermed."

„De Troendes Beherſker," ſvarede Storviziren," naar I gaaer ind, og giver Eder tilkjende for Scheich-Ibrahim, ſaa bliver han dødſens af Skræk."

„Det er ogſaa det, jeg frygter for," ſvarede Chalifen, „og det ſkulde gjøre mig ondt at være Aarſag til hans Død, efterat han har tjent mig ſaa længe. Der falder mig Noget ind, hvorved det vel kan lykkes; bliv Du her med Mesrur, og vent i den næſte Havegang min Tilbagekomſt."

Tohundrede og ni og halvtredſindstyvende Nat.

Nærheden af Tigris havde foranlediget Chalifen til at lede Vand derfra hen til et faſt udmuret Bækken, ſom dannede en ſkjøn Dam, hvori de bedſte Fiſk i Tigris havde draget ſig hen. Fiſkerne vidſte dette vel, og de vilde meget

gjerne have havt Frihed til at fiske deri; men Chalifen havde udtrykkelig forbudet Scheich-Ibrahim at lade Nogen komme derhen. Dog havde just denne Nat en Fisker, som gik forbi Havedøren, efterat Chalifen var traadt ind og havde ladet den staae aaben, ligesom han havde fundet den, benyttet Leiligheden, og sneget sig ind i Haven hen til Dammen.

Denne Fisker havde kastet sit Garn ud, og var just i Begreb med at drage det i Land, da Chalifen, som af Scheich-Ibrahims Skjødesløshed vel formodede, hvad der var skeet, og vilde benytte denne Omstændighed til sit Øiemeed, just kom derhen. Uagtet hans Forklædning kjendte Fiskeren ham dog, kastede sig strax for hans Fødder og bad om Tilgivelse, idet han undskyldte sig med sin Armod.

„Staa op og frygt Intet," svarede Chalifen; „luk blot Dit Garn op, for at jeg kan see, hvilke Fiske der ere deri."

Den beroligede Fisker adlød strax Chalifens Befaling, og tog fem eller sex skjønne Fisk frem, af hvilke Chalifen udvalgte begge de største og lod dem binde sammen ved Kjæverne med en Qvist. Herpaa sagde Chalifen til Fiskeren: „Giv mig Din Dragt, og tag min."

Byttet skete i faa Øieblikke, og efterat Chalifen fra Skoene til Turbanen var forklædt som Fisker, sagde han til Fiskeren: „tag dit Garn og gaa til din Haandtering!"

Da Fiskeren, meget tilfreds med sin gode Lykke, var gaaet bort, tog Chalifen begge Fiskene i Haanden, og, gik igjen hen til Storviziren Giafar og Mesrur. Han stod stille foran Storviziren, og denne kjendte ham ikke. „Hvad vil du?" sagde han til ham; „gaa din Vei!" Chalifen begyndte strax at lee, og nu kjendte Storviziren ham. „De Troendes Behersker," udtaabte han, er det mueligt? er det Eder? Jeg kiendte Eder ikke, og jeg beder Eder tusinde Gange om Tilgivelse for min Uhøflighed. I kan nu gaae ind i Salen, uden Frygt for, at Scheich-Ibrahim vil kjende Eder." — „Bliv altsaa endnu her," sagde han, „medens jeg spiller min Rolle."

Chalifen steeg nu op til Salen, og bankede paa Døren. Nureddin, som først hørte det, sagde det til Scheich-Ibrahim; og Scheich-Ibrahim spurgte, hvem det var. Chalifen aabnede Døren, og efterat han blot havde gjort eet Skridt ind i Salen, for at vise sig, svarede han: „Scheich-

Ibrahim, jeg er Fiskeren Kerim 2); da jeg har hørt, at I beværter Eders Venner, og jeg just nu har fanget to skjønne Fisk, saa kommer jeg for at spørge Eder, om I ikke kan bruge dem."

Nureddin og den skjønne Perserinde glædede sig, da de hørte tale om Fisk, og den skjønne Perserinde sagde strax: „Scheich-Ibrahim, jeg beder Eder, und os den Fornøielse at lade ham komme herind og lade os see sine Fisk."

Scheich-Ibrahim var ikke mere istand til at spørge den foregivne Fisker, hvorledes eller hvorfra han var kommet herind; han tænkte blot paa at behage den skjønne Perserinde. Han dreiede altsaa Hovedet med temmelig Møie, — saameget havde han drukket — hen til Døren, og sagde lallende til Chalifen, hvem han holdt for en Fisker: „Kom nærmere, du brave Nattetyv, kom nærmere, og lad dig see!"

Chalifen traadte ind, idet han fuldkommen efterabede alle en Fiskers Gebærder, og foreviste begge Fiskene.

„Det er meget skjønne Fisk," sagde den skjønne Perserinde; „jeg vilde gierne spise af dem, naar de kun vare kogte og godt tillavede."

„Den naadige Frue har Ret," svarede Scheich-Ibrahim, „hvad skulle vi med dine Fisk, naar de ikke ere tillavede? Gaa, tillav dem selv, og bring os dem; du finder Alt dertil i mit Kjøkken."

Chalifen gik igjen hen til Storviziren Giafar, og sagde til ham: Giafar, jeg er bleven meget vel modtaget, men de forlange Fiskene tillavede."

„Jeg vil tillave dem," sagde Storviziren, „det skal i Øieblikket være gjort."

„Mig ligger Udførelsen af min Plan saameget paa Hjertet," vedblev Chalifen, „at jeg gjerne selv vil paatage mig den Møie. Da jeg saa godt spiller Fiskeren, saa kan jeg vel ogsaa spille Kokken; jeg har i min Ungdom givet mig af med Kjøkkenet, og ikke gjort mine Sager slet."

Med disse Ord tog han Veien hen til Scheich-Ibrahims Bolig, og Storviziren og Mesrur fulgte ham derhen.

De lagde alle Tre Haand paa Værket, og skjøndt Scheich-Ibrahims Kjøkken ikke var stort, saa manglede de dog Intet af Alt, hvad de behøvede, og i kort Tid havde de tillavet et Fad Fisk.

Chalifen satte dem paa Bordet, og lagde en Citron til hver Person, at de efter Behag kunde betjene sig af den. De spiste med stor Lyst, især Nureddin og den skjønne Perserinde, og Chalifen opvartede dem.

Da de vare færdige, betragtede Nureddin Chalifen, og sagde til ham: „Fisker, man kan ikke spise fortræffeligere Fisk, og du har gjort os den største Fornøiese af Verden."

Paa samme Tid foer han med Haanden i sin Barm, og tog sin Bors frem, hvori der befandt sig tredive Guldstykker, Resten af de fyrgetyve, som Sandschiar, Kongen af Balsoras Dørvogter havde skjenket ham forend hans Afreise. „Tag dem," sagde han, jeg vilde give dig Mere, hvis jeg havde Mere, ja jeg vilde have udrevet dig af din Armod, dersom jeg havde kjendt dig, førend jeg fortærede min Arvedeel; modtag dem imidlertid med ligesaa god Villie, som om det havde været en anseligere Foræring."

Chalifen tog Børsen, takkede Nureddin derfor, og da han følte, at der var Guld i den, sagde han til ham: „Herre, jeg kan ikke takke Eder nok for Eders Gavmildhed. Det er en stor Lykke at have med saa ædle Mænd at gjøre, som I er; men førend jeg bortfjerner mig, har jeg endnu en Bøn til Eder, som I maa tilstaae mig. Jeg seer en Luth her, hvoraf jeg slutter, at den naadige Frue kan spille derpaa. Naar I kunde bevæge hende til at vise mig den Naade at spille et Stykke derpaa, saa vilde jeg gaae hjem som det gladeste Menneske af Verden; Luthen er et Strængeinstrument, som jeg lidenskabeligt elsker."

„Skjønne Perserinde," sagde strax Nureddin, idet han vendte sig til hende, „jeg beder Eder om denne Naade, og haaber, at I ikke vil nægte mig den."

Hun tog Luthen, og efterat hun havde stemt den nogle Øieblikke, spillede hun og sang en Arie, som fortryllede Chalifen. Tilsidst spillede hun, uden at synge dertil, og gjorde dette med saadan Kraft og Ynde, at han blev henreven til Henrykkelse deraf.

Da den skjønne Perserinde holdt op at spille, raabte Chalifen: „Hvilken Stemme, hvilken Haand og hvilket Spil! Kan man synge bedre, spille Luth bedre! Aldrig har man seet eller hørt Saadant!"

Nureddin, vant til at forære Alt, hvad der tilhørte

ham, til dem, der roste ham, svarede: „Fisker, jeg seer vel, at du forstaaer dig derpaa; da hun behager dig saameget, saa er hun din, jeg gjør dig en Foræring med hende."

Paa samme Tid stod han op, tog sin Kjole, som han havde lagt af, og vilde gaae bort, for at lade Chalifen, som han bestandig holdt for en Fisker, blive i Besiddelse af den skjønne Perserinde.

Den skjønne Perserinde, høist forbauset over Nureddins Gavmildhed, holdt ham tilbage, og sagde til ham, idet hun saae omt paa ham: „Herre, hvor vil I da hen? Jeg beder Eder, sæt Eder igjen paa Eders Plads, og hør, hvad jeg vil spille og synge for Eder."

Han gjorde, hvad hun ønskede, og nu rørte hun Strengene, og idet hun med Taarer i Øinene saae paa ham, sang hun dertil Vers, som hun selv digtede ud af Hovedet, hvori hun levende bebreidede ham hans ringe Kjerlighed til hende, da han saa let og med saadan en Kulde overlod Kerim hende. Hun meente, uden at forklare sig videre derover, en Fisker, som Kerim, hvem hun ligesaa lidt, som han, erkjendte for Chalifen. Da hun havde endt, lagde hun Luthen ved Siden af sig, og holdt sit Lommetørklæde for Ansigtet, for at skjule sine Taarer, som hun ikke kunde tilbageholde.

Nureddin svarede ikke et Ord paa hendes Bebreidelser, og hans Taushed tilkjendegav, at hans Foræring ikke angrede ham.

Men Chalifen, med Forundring over det, som han her hørte, sagde til ham: Herre, som jeg seer, saa er denne saa skjønne, saa sjeldne, saa beundringsværdige Dame, som I med saadan Ædelmodighed har givet mig til Foræring, Eders Slavinde, og I er hendes Herre?"

„Ja vist Kerim," svarede Nureddin, „og du vilde endnu være mere forbauset, end du nu synes, naar jeg fortalte dig alle de Ulykkestilfælde, som ere mødte mig med Hensyn til hende." — „O, jeg beder Eder, Herre," vedblev Chalifen, som bestandig meget godt spillede Fiskerens Rolle, „viis mig den Følelighed at fortælle mig Eders Historie."

Nureddin, som nylig havde tilstaaet ham noget meget Vigtigere, endskjøndt han blot holdt ham for en Fisker, vilde ogsaa gjerne vise ham denne Følelighed. Han fortalte ham altsaa sin hele Historie fra Begyndelsen af, hvorledes

Viziren, hans Fader, havde kjøbt den skjønne Perserinde for Kongen af Balsora, og fortaug Intet af Alt, hvad han havde gjort, og hvad der var mødt ham, lige til hans Ankomst til Bagdad med hende, og indtil det Øieblik, da han talte med ham.

Da Nureddin havde endt, spurgte Chalifen ham: „Og hvorhen vil I nu gaae?"

„Hvorhen jeg vil gaae," svarede han, „hvorhen Gud fører mig."

„Vil I følge mit Raad," vedblev Chalifen, „saa gaa ikke videre; I maa tvertimod vende tilbage til Balsora. Jeg vil medgive Eder et Par Linier til Kongen; I vil faae at see, at han vil modtage Eder godt, saasnart han har læst dem, og Ingen vil endog med et Ord tilføie Eder noget Ondt."

„Kerim, "svarede Nureddin, „hvad du der siger mig, klinger meget vidunderligt; naar har man nogensinde hørt, at en Fisker, som du, staaer i Brevveksling med en Konge?"

„Det maa ikke forundre Eder," svarede Chalifen, „vi have gaaet i Skole sammen hos den samme Læremester, og have stedse være de bedste Venner af Verden. Vel har Lykken ikke begunstiget os paa lige Maade; den har gjort ham til Konge og mig til Fisker, men denne Ulighed har ikke formindsket vort Venskab. Han har gjort sig al optænkelig Umage for at drage mig iveiret af min Stand, men jeg har stedse ladet mig nøie med at benytte den Agtelse, som han har for mig, saa at han Intet afslaaer mig, til Bedste for mine Venner. Lad mig derfor raade, I vil snart see Følgen deraf."

Nureddin lod sig Chalifens Forslag behage. Da der i Salen fandtes Alt, hvad der var nødvendigt til at skrive, saa skrev Chalifen til Kongen af Balsora følgende Brev, oven over hvilket han, næsten i den yderste Rand af Papiret, satte i meget smaae Skrifttræk den Formel:

„I den albarmhjertige Guds Navn"

for derved at antyde, at han fordrede ubetinget Lydighed.

Brev

fra Chalifen Harun Arreschyd

til

Kongen af Balsora.

„Harun Arreschyd, Mahdis Søn, sender dette Brev til Muhammed, sin Fætter.

Saasnart Nureddin, Viziren Chakans Son, Overbringeren af dette Brev, har overgivet dig det, og du har læst det, saa aflæg paa Stedet den kongelige Kaabe, beklæd ham dermed, og indrøm ham din Plads. Gud befalet!"

Chalifen sammenlagde og forseglede dette Brev, og uden at sige Nureddin Indholdet af det, sagde han til ham: „Tag det, og gaa ufortøvet hen og bestiig en Baad, som snart vil afseile, ligesom der hver Dag afseiler een paa samme Tid; du kan sove ombord."

Nureddin tog Brevet, og afreiste med de faa Penge, som han havde hos sig, da Sandschiar gav ham sin Børs.

Den skjønne Perserinde var utrøstelig over hans Afreise, trykkede sig hen i det ene Hjørne af Sophaen, og flød hen i Taarer.

Neppe havde Nureddin forladt Salen, førend Scheich-Ibrahim, som hidtil havde iagtaget Alt, hvad der foregik, med Taushed, saae paa Chalifen, som han endnu stedse holdt for Fiskeren Kerim, og sagde til ham: „Hør, Kerim, du er kommet herhid, og har solgt to Fisk, som i det høieste ere tyve Kobbermynter værd, har derfor faaet en Børs og en Slavinde til Foræring, tænker du at beholde Alt dette for dig selv? Jeg erklærer dig, at jeg for min Halvdeel vil have Slavinden. Hvad Børsen angaaer, saa lad see, hvad der er i den; er det Sølvpenge, saa maa du beholde et Stykke for dig, men er det Guld, saa tager jeg Alt, og

giver dig nogle Kobbermynter, som jeg endnu har i min Pung."

„For rigtigt at forstaae, hvad der nu følger," afbrød Scheherasade sig selv her, „maa man bemærke, at Chalifen, førend han bar Fadet med de tillavede Fisk ind i Salen, havde befalet Storviziren Giafar, skyndsomst at gaae hen til Palladset, for at hente ham fire Kammertjenere og en Klædning, og at vente dermed paa den anden Side af Salen, indtil han ud af et af Vinduerne klappede i Hænderne. Storviziren havde fuldbragt denne Befaling, og han og Mesrur, tilligemed de fire Kammertjenere, ventede paa det aftalte Tegn.

„Jeg kommer nu tilbage til min Fortælling," vedblev Sultaninden.

Chalifen, der endnu stod forklædt som Fisker, svarede ristig Scheich-Ibrahim: „Scheich-Ibrahim, jeg veed ikke, hvad der er i Børsen; men hvad enten det er Guld eller Sølv, saa vil jeg af Hjertet gjerne dele det med Eder. Hvad Slavinden derimod angaaer, saa vil jeg beholde hende for mig alene. Hvis I ikke vil lade Eder nøie med det, jeg tilbyder Eder, saa faaer I Intet."

Scheich-Ibrahim, opflammet af Vrede over en saadan Uforskammenhed, hvorfor han ansaae Fiskerens Tale imod sig, tog et af de Porcellainsfade, som stode paa Bordet, og kastede det efter Chalifens Hoved. Chalifen undveeg lettelig een af Viin beruset Mands Slag; Fadet fløi hen imod Væggen, og gik i tusinde Stykker.

Scheich-Ibrahim, ved Feilkastet endnu mere opbragt end tilforn, tager nu det paa Bordet staaende Lys, staaer tumlende op, og stiger ned af en hemmelig Trappe, for at hente en Stok.

Tohundrede og tredsindstyvende Nat.

Chalifen benyttede denne Tid, og klappede ud af Vinduet i Hænderne. Storviziren, Mesrur, og de fire Kammertjenere vare i et Øieblik hos ham, og de Sidste afførte ham strax Fiskerdragten og iførte ham den medbragte Klæd-

ning. De vare endnu ikke ganske færdige, og endnu beskæftigede omkring Chalifen, som havde sat sig paa den i Salen for ham staaende Trone, da Scheich-Ibrahim, besiælet af Havesyge, traadte ind med en stor Stok i Haanden, hvormed han havde i Sinde at afprygle den formeente Fisker dygtig. Men istedet for at finde denne igjen, saae han hans Dragt ligge midt i Salen, og Chalifen sidde paa sin Trone med Storviziren og Mesrur ved sin Side. Han studsede ved dette Skuespil, og var i Tvivl om, enten han vaagede eller drømte.

Chalifen lo over hans Forbauselse, og spurgte ham: „Scheich-Ibrahim, hvad vil du? hvad søger du?"

Scheich-Ibrahim, som nu ikke mere kunde tvivle om, at det virkelig var Chalifen, kastede sig strax for hans Fødder, idet han bedækkede Jorden med Ansigtet og det lange Skjæg og udraabte: „De Troendes Behersker, Eders elendige Slave har fornærmet Eder; han anraaber om Eders Naade, og beder Eder tusinde Gange om Tilgivelse."

Da Chalifens Kammertjenere i dette Øieblik havde paaklædt ham fuldkommen, steeg han ned fra sin Trone, og sagde til ham: „Staa op, jeg tilgiver dig!"

Chalifen vendte sig herpaa til den skjønne Perserinde, som havde dæmpet sin Smerte, saasnart hun havde mærket, at Haven og Salen tilhørte denne Fyrste, og ikke Scheich-Ibrahim, som denne havde foregivet, og at det var ham selv, der havde forklædt sig som Fisker. „Skjønne Perserinde," sagde han til hende, „staa op og følg mig. Efter hvad I nylig har seet, vil I indsee, hvem jeg er, og at det ikke passer sig for min Rang at drage Fordeel af den Foræring, som Nureddin, med en Ædelmodighed uden Lige, har gjort mig med Eders Person. Jeg har sendt ham til Balsora, for at være Konge der, og jeg vil ligeledes sende Eder derhen, for at være Dronning sammesteds, saasnart jeg har truffet de nødvendige Foranstaltninger til hans Indsættelse. Imidlertid vil jeg give Eder en Bolig i mit Pallads, hvor I skal blive behandlet overeensstemmende med Eders Værdighed."

Denne Tale beroligede og trøstede den skjønne Perserinde over et saa ubehageligt Tab og hun holdt sig fuldkommen skadesløs over sin Sorg, ved den Glæde at erfare, at

Nureddin, som hun lidenskabeligt elskede, var bleven hævet til en saa høi Værdighed.

Chalifen opfyldte det Løfte, han havde givet hende; han anbefalede hende selv til sin Gemalinde Sobeïde, efterat han havde meddeelt hende den store Agtelse, som han havde fattet for Nureddin. —

Nureddins Tilbagekomst til Balsora var lykkeligere og nogle Dage tidligere end det havde været at ønske for hans Vel. Han besøgte ved Ankomsten hverken Venner eller Beslægtede, men gik lige hen til Kongens Pallads, da denne just gav Audients. Han arbeidede sig igjennem Trængselen, idet han holdt Brevet iveiret med Haanden; man gjorde Plads for ham, og han overrakte det.

Kongen modtog det, aabnede det, og blegnede ved at læse det. Han kysfede det tre Gange, og allerede stod han i Begreb med at fuldføre Chalifens Befaling, da han betænkte sig, og viste det til Viziren Sawy, Nureddins uforsonlige Fjende.

Sawy, som strax havde kjendt Nureddin, og med stor Urolighed overveiede hos sig selv, hvorfor han vel maatte være kommen, var ikke mindre forbauset end Kongen over Chalifens Befaling, som Brevet indeholdt. Da han ikke havde mindre Deei deri, saa tænkte han strax paa et Middel til at gjøre Befalingen til Intet. Han lod, som om han endnu ikke rigtig havde læst Brevet, og vendte sig, for at læse det endnu een Gang, lidt om til den ene Side, som om han søgte at see bedre, og uden at Nogen bemærkede det, eller at det var at see paa Bladet, naar man ikke meget noie betragtede det, reev han behændigt den ovenover Brevet skrevne Formel af, ved hvilken Chalifen antydede, at han fordrede ubetinget Lydighed, puttede den i Munden, og slugte den.

Efter en saa ondskabsfuld Handling vendte Sawy sig igjen om til Kongen, gav ham Brevet tilbage, og spurgte ham sagte: „Nu vel, Herre, hvad tænker Eders Majestæt at gjøre?"

„Hvad Chalifen befaler mig," svarede Kongen.

„Tag Eder vel iagt derved," svarede den rænkefulde Vizir; „dette er virkelig Chalifens Haandskrift, men Formelen mangler derved."

Kongen havde meget vel bemærket den, men i den Forvirring, hvori han var, troede han at have skuffet sig, da han ikke mere saae den.

„Herre," vedblev Viziren, „I kan ikke tvivle om, at Chalifen har givet Nureddin dette Brev, paa hans mod Eders Majestæt og mod mig anbragte Klager, for at blive ham qvit, men han har ikke meent, at I skulde fuldføre, hvad det indeholder. Desuden maa man overveie, at han ikke har sendt noget særegent Bud med denne Befaling, uden hvilket den er uvirksom. Man afsætter ingen Konge, uden denne Formelighed; enhver Anden end Nureddin kunde jo komme med et ligesaadant falskt Brev; Hiint er endnu aldrig skeet. Herre, Eders Majestæt kan ganske forlade sig paa mit Ord desangaaende, og jeg tager alle de ubehagelige Følger paa mig, som kunne opstaae deraf."

Kong Muhammed lod sig overtale, og overgav Nureddin til Viziren Sawys Godtbefindende, som med væbnet Haand førte ham hjem i sit Huus. Da han var kommen derhen, lod han ham give Bastonnade, indtil han laa som død, og i denne Tilstand lod han ham bære i Fængsel, og her kaste i det mørkeste og dybeste Hul, med den Befaling til Fangevogteren, ikke at give ham Andet end Vand og Brød.

Da Nureddin, ganske forslaaet, igjen kom til sig selv, og saae sig i dette Hul, udstødte han et klagende Skrig, og begræd sin ulykkelige Skjæbne. „Ak, Fisker," udraabte han, „hvorledes har Du bedraget mig, og hvor lettroende har jeg været! Kunde jeg vente en saa grusom Behandling, efterat jeg havde viist Dig saa meget Godt! Himlen velsigne Dig alligevel; jeg kan ikke troe, at Din Hensigt har været ond, og jeg vil have Taalmodighed til Enden paa mine Lidelser."

Den ulykkelige Nureddin var ti hele Dage i denne Tilstand, og Viziren Sawy forglemte ikke, at han havde bragt ham i den. Besluttet til, paa en skjændig Maade at ombringe ham, vovede han det dog ikke paa sin egen Risico. For at fuldføre sit fordærvelige Anslag, belæssede han flere af sine Slaver med rige Foræringer, og stillede sig i Spidsen af dem frem for Kongen. „Herre," sagde han til ham med sort Ondskab, „den ny Konge beder Eders Majestæt

venligt at modtage disse Foræringer ved hans Thronbestigelse."

Kongen forstod, hvad Sawy ville sige. „Hvorledes?" svarede han, „den Elendige lever endnu? Jeg troede, at Du havde ladet ham dræbe."

„Herre," svarede Sawy, „det tilkommer ikke mig at lade Nogen berøve Livet; det tilkommer Eders Majestæt."

„Gaa," svarede Kongen, og lad ham Hovedet afhugge; jeg giver dig Fuldmagt dertil."

„Herre," sagde derpaa Sawy, „jeg er Eders Majestæt uendelig forbunden for den Retfærdighed, som I lader mig vederfares. Men da Nureddin saa offentlig har beskjæmmet mig, som I veed, saa beder jeg om den Naade, at Henrettelsen ogsaa maa skee foran Palladset, og at Udraaberne maae forkynde det gjennem alle Stadens Qvarterer, for at det ikke skal blive ubekjendt for Nogen, at den mig af ham tilføiede Fornærmelse skal blive fuldstændig hævnet."

Kongen bevilgede ham sin Bøn, og Udraaberne gjorde deres Skyldighed, og udbredte over hele Staden en almindelig Sørgmodighed. Det endnu friske Minde om Faderens Dyder foraarsagede, at man kun overalt med Uvillie hørte, at Sønnen skulde henrettes saa skjændigt, paa Storviziren Sawys Tilskyndelse og ved hans Ondskab.

Sawy gik selv hen i Fængselet, ledsaget af tyve af sine Slaver, Fuldbyrderne af hans Grusomhed. Man førte Nureddin for ham, og lod ham bestige en elendig Hest uden Saddel.

Da Nureddin saae sig overleveret i sine Fjenders Hænder sagde han til ham: „Du triumpherer nu, og misbruger din Magt, men jeg har Tillid til Sandheden og følgende Ord i een af vore Bøger: „Du dømmer uretfærdigt, og for en Ubetydelighed vil Du selv blive dømt."

Viziren Sawy, som virkelig triumpherede hos sig selv, svarede: „Hvorledes, du Uforskammede, Du vover endnu at udskjælde mig! Gaa, jeg tilgiver dig det; lad der skee, hvad der vil, naar jeg blot for hele Balsoras Øine har ladet dit Hoved afhugge. Du maa ogsaa vide, hvad en anden af vore Bøger siger: „Hvad skader det at døe Dagen efter sin Fjendes Død?"

Denne i sit Had og i sit Fjendskab uforsonlige Mini-

ster, omgivet af en Deel af sine bevæbnede Slaver, lod ved de øvrige Nureddin føre foran sig og tog Veien henimod Palladset. Folket var i Begreb med at overfalde ham, og vilde have stenet ham, hvis Nogen havde gjort Begyndelsen. Da han havde bragt ham hen paa Pladsen foran Palladset, ligeoverfor Kongens Gemak, lod han ham blive under Skarpretterens Hænder, og begav sig hen til Kongen, som allerede stod ved Vinduet, for at fryde sine Øine ved det blodige Skuespil, som nu blev forberedt.

Kongens Vagt, og Viziren Sawys Slaver, som havde sluttet en stor Kreds omkring Nureddin, havde stor Møie med at tilbageholde Folket, som, endskjøndt forgjæves, anvendte alle mulige Anstrængelser for at overvælde dem, bryde igjennem dem, og befrie ham.

Skarpretteren nærmede sig ham, og sagde: „Herre, jeg beder Eder at tilgive mig Eders Død; jeg er kun en Slave, og kan ikke unddrage mig min Pligts Udøvelse; hvis I ikke ønsker Noget endnu, saa vær saa god og gjør Eder færdig; thi Kongen vil strax befale mig at gjøre Hugget."

Da sagde den ulykkelige Nureddin, idet han vendte Hovedet til Høire og Venstre: „Vil i dette frygtelige Øieblik intet medlidende Menneske vise mig den Godhed at række mig Vand, for at jeg kan slukke min Tørst."

Man bragte strax et Kar med Vand, som man lod gaae fra Haand til Haand, indtil det kom til ham.

Viziren Sawy, som bemærkede denne Tøven, raabte til Skarpretten ud af Vinduet i det kongelige Gemak: „Hvorfor tøver Du? hug til...."

Tohundrede og een og tredsindstyvende Nat.

Paa disse grusomme og umenneskelige Ord tonede hele Pladsen af lutter Forbandelser mod Viziren, og den paa sin Anseelse skinsyge Konge misbilligede denne Dristighed i hans Nærværelse, og gav det at forstaae derved, at han raabte, man skulde vente lidt endnu.

Han havde endnu en anden Grund dertil; nemlig, da han paa samme Tid vendte Øinene henimod en stor Gade,

som ligeover for ham løb ud til den store Plads, saae han midt i denne en Trup Ryttere, som med slappe Toiler sprængte hid. „Vizir," sagde han strax til Sawy, „hvad betyder det? See her!"

Det var Storviziren Giafar med sit Følge, som selv kom i Chalifen af Bagdads Navn.

For at forstaae, hvorfor denne Minister kom til Balsora, maa man bemærke, at efter Nureddins Afreise med Chalifens Brev, denne den følgende Morgen, og selv flere Dage derefter, ikke havde tænkt paa at affende et Tilbud, med den Bekjendtgjørelse, om hvilken han havde fortalt den skjønne Perserinde.

Han befandt sig i Fruentimmernes indre Pallads, da han, ved at gaae forbi et Værelse, hørte en meget skjøn Stemme; han blev staaende, og neppe havde han hørt nogle Ord, som udtrykte Skilsmissens Smerte, saa spurgte han een af de Gildinger, som fulgte ham, hvem det Fruentimmer var, som boede i dette Værelse. Betjenten svarede, at det var den unge Herres Slavinde, som han havde sendt til Balsora, for at være Konge i Muhammeds Sted.

„Ak, stakkels Nureddin, Chakans Søn!" udraabte strax Chalifen, „jeg har ganske forglemt dig! — Skynd dig," tilføiede han, „og lad ufortøvet Giafar komme."

Denne Minister kom, og Chalifen sagde til ham: „Giafar, jeg har ikke tænkt paa at hidsende Bekjendtgjørelsen, for at Nureddin kan blive anerkjendt som Konge i Balsora. Der er ingen Tid mere til at lade den udfærdige; tag Folk tilhest med dig, og iil til Balsora. Er Nureddin ikke mere i Live, men henrettet, saa lad Viziren Sawy ophænge; men er han endnu ikke død, saa før ham herhid til mig, samt Kongen og Viziren."

Storviziren Giafar tog sig blot saa megen Tid, som han brugte, for at stige til Hest, og afreiste strax, med et godt Antal af sine Huusbetjente. Saaledes kom han i dette Optog, og til den angivne Tid til Balsora.

Saasnart han kom paa Pladsen, vege Alle tilbage og gjorde Plads for ham, idet de høit raabte om Naade for Nureddin, og med et saadant Følge kom han lige til Trappen af Palladset, hvor han steeg af.

Kongen af Balsora, som havde kjendt den første Minister hos Chalifen, gik ham imøde, og modtog ham ved Indgangen til sit Gemak.

Storviziren spurgte strax, om Nureddin endnu levede, og bød, hvis han endnu levede, at man skulde lade ham komme.

Da han strax derpaa, skjøndt bunden og kneblet, kom, lod han ham løse og sætte i Frihed, og befalede derimod, at man skulde forsikkre sig Viziren Sawy, og binde ham med de samme Strikker.

Storviziren Giafar blev kun een Nat i Balsora; allerede den følgende Morgen reiste han igjen tilbage, og førte, ifølge den ham meddeelte Befaling, Sawy, Kongen af Balsora, og Nureddin med sig.

Da han ankom til Bagdad, forestillede han dem for Chalifen, og efterat han havde aflagt ham Regnskab om sin Reise, og især om den Tilstand, hvori han havde fundet Nureddin, og om den Behandling, som denne havde lidt ved Sawys Raad og Had, befalede Chalifen Nureddin selv at afhugge Viziren Sawy Hovedet.

Men Nureddin svarede: „De Troendes Behersker, saa meget Ondt den Ondskabsfulde endog har tilføiet mig, og allerede har bestræbt sig for at tilføie min salig Fader, saa vilde jeg dog holde mig for det sletteste af alle Mennesker, hvis jeg havde besmittet mine Hænder med hans Blod."

Chalifen roste ham for denne Ædelmodighed, og lod Dommen fuldbyrde ved Skarpretterens Haand.

Chalifen vilde igjen sende Nureddin til Balsora, for at regjere der, men Nureddin bad ham, at han vilde fritage ham derfor, idet han forestillede ham: „De Troendes Behersker, Staden Balsora vilde i Fremtiden, efter hvad der er forefaldet deri, opvække en saadan Afsky hos mig, at jeg vover at bede Eders Majestæt indstændigt om at forunde mig, at jeg holder den Eed, som jeg har gjort, i mit hele Liv aldrig igjen at komme derhen. Jeg vilde sætte min høieste Ære deri, at hellige Eders Majestæts Person min Tjeneste, hvis I havde den Godhed at bevilge mig denne Naade."

Chalifen optog ham altsaa i sine fortroligste Hoffolks Tal, gav ham den skjønne Perserinde igjen, og gjorde ham saa meget Godt, at de levede sammen indtil deres Død i al den Lyksalighed, som de blot kunde ønske.

Hvad Kongen af Balsora angik, saa lod Chalifen sig nøie med at indskjærpe ham, hvor forsigtig han maatte være med Valget af sine Vizirer, og sendte ham tilbage til sit Kongerige."

Da Dagen endnu ikke brød frem, saa begyndte Scheherasade, med Sultanens Samtykke, følgende Historie:

Historien
om Prinds Beder af Persien
og
Prindsesse Giäuhare af Samandal.

Persien er en saa omfattende Deel af Jorden, at de gamle Konger i dette Rige ikke uden Grund have ført den stolte Titel Kongernes Konger. Saa mange Provindser det havde, uden at tale om alle de andre erobrede Riger, saa mange vare ogsaa Kongerne. Disse Konger betalte ikke alene en betydelig Afgivt, men vare selv ligesaa tjenstpligtige, som Statholderne i alle andre Kongeriger ere.

Een af disse gamle Konger, som havde begyndt sin Regjering med glimrende Erobringer, herskede i mange Aar med en Lykke og Rolighed, som gjorde ham til det meest tilfredse af alle Mennesker. Der var kun et eneste Punkt, hvori han følte sig ulykkelig, nemlig, at han allerede var meget tilaars, og at ingen af alle hans Koner havde født ham en Prinds og Efterfølger.

Han havde mere end hundrede Koner, alle i prægtige og affondrede Vaaninger, med Slavinder til deres Tjeneste, og Gildinger til deres Vagt. Uagtet al hans Omhu for at stille dem tilfreds, og forekomme deres Ønsker, opfyldte dog ingen af dem hans Haab. Man førte mange fra de længstbortliggende Lande til ham, og han betalte dem ikke alene, naar de behagede ham, uden at agte paa Prisen, men overvældede Sælgerne ogsaa med Ære, Velgjerninger og Taksigelser, for derved at opmuntre endnu Andre dertil, i det Haab, dog endelig at finde en Kone, af hvem han kunde erholde en Søn. Han undlod heller ingen god Handling, for at bevæge Himlen. Han gav de Fattige Almisser uden Maade, de andægtige Broderskaber i hans Religion rige For=

æringer, og oprettede nye, aldeles kongelige Stiftelser til Bedste for dem, for ved deres Bønner at erholde, hvad han saa brændende ønskede.

En Dag holdt han, efter sine kongelige Forfædres daglige Sædvane, naar de befandt sig i deres Hovedstad, offentligt Hof, ved hvilket alle Gesandter og alle fornemme Fremmede indfandt sig, og man underholdt sig ikke om Statsnyheder, men om Videnskaber, Historie, Literatur, Digtekunst og andre Gjenstande, som formaae at beskjæftige Sindet behageligt og at opmuntre det. Paa denne Dag anmældte en Gilding en reisende Kjøbmand, som fra et meget langt bortliggende Land bragte ham en Slavinde, og bad om Tilladelse til at vise ham hende. „Man lade ham komme herind, og anvise ham en Plads," sagde Kongen, „efter Forsamlingen vil jeg tale med ham."

Man førte Kjøbmanden herind, og førte ham hen til en Plads, hvor han bequemt kunde see Kongen og høre ham tale med de nærmeste Personer.

Denne Brug iagttog Kongen imod alle Fremmede, som skulde tale med ham; han gjorde det med Forsæt, for at de skulde vænne sig til Synet af ham, og idet de med deres egne Øine saae ham tale godmodigt og venligt, skulde fatte Tiltro til ham, og tale ligesaaledes med ham, uden at lade sig forundre af den Glands og Storhed, som omgav ham, og som kunde bringe dem, der ikke vare vante dertil, til at forstumme. Han iagttog endog dette ved Gesandterne; først spiste han med dem, og over Bordet erkyndigede han sig om deres Sundhed, deres Reise og deres Lands Særegenheder. Dette gjorde dem dristige i hans Nærværelse, og derpaa gav han dem Audients.

Da Hofselskabet var tilende, og Alle havde draget sig tilbage, saa at blot Kjøbmanden endnu blev tilbage, kastede denne sig ned foran Kongens Throne med Ansigtet paa Jorden, og ønskede ham Opfyldelsen af alle hans Ønsker. Da han igjen var staaet op, spurgte Kongen ham, om det var sandt, at han havde bragt ham en Slavinde, saaledes som man havde sagt til ham, og om hun var skjøn.

„Herre," svarede Kjøbmanden, „jeg tvivler ikke paa, at Eders Majestæt jo har meget skjønne Slavinder, da man med saamegen Flid har opsøgt dem i alle Verdensdele til

Eder; men jeg tor forsikkre, uden Frygt for at rose mine Vare for meget, at J endnu ikke har seet nogen, som kunde udholde en Sammenligning med denne, med Hensyn til hendes Skjønhed, hendes herlige Vært, hendes Ynde og alle de Fuldkommenheder, hvormed hun er udrustet."

„Hvor er hun?" spurgte Kongen, „bring hende herhid."

„Herre," vedblev Kjøbmanden „jeg har ladet hende blive i Forvaring hos en af Befalingsmændene over Eders Gildinger. Eders Majestæt behover kun at befale, at man skal føre hende hid."

Man bragte Slavinden, og saasnart Kongen saae hende, blev han fortryllet, alene af hendes skjønne ranke Vært. Han traadte strax ind i et Gemak, hvorhen Kjøbmanden fulgte ham tilligemed nogle Gildinger. Slavinden bar et Slør af rødt Floiel med Guldstriber, som tilhyllede hendes Ansigt. Kjøbmanden tog det af hende, og Kongen af Persien saae et Fruentimmer, som overgik alle dem, han besad og som han nogensinde havde besiddet, i Skjønhed. Han blev fra dette Øieblik af lidenskabelig forelsket i hende, og spurgte Kjøbmanden, hvor meget han vilde have for hende.

„Herre," svarede Kjøbmanden, „jeg har givet den, som har solgt hende til mig, tusinde Guldstykker for hende, og jeg regner, at jeg har udgivet ligesaa meget i de tre Aar, som jeg har været paa Reisen, for at komme hen til Eders Hof. Men jeg vil tage mig vel iagt for at bestemme saa stor en Konge nogen Priis for hende; jeg beder Eders Majestæt at modtage hende som en Foræring, hvis hun behager Eder."

„Jeg takker dig," svarede Kongen; „men det er ikke min Vane at handle saaledes med Kjøbmænd, som komme hertil saa langt borte fra, i den Hensigt at gjøre mig Fornøielse; jeg vil lade dig udbetale tituſinde Guldstykker. Er du tilfreds dermed?"

„Herre," svarede Kjøbmanden, „jeg vilde have skattet mig meget lykkelig, hvis Eders Majestæt havde villet tage hende uden Penge, men jeg vover ikke at afslaae en saa stor Gavmildhed. Jeg skal ikke undlade at rose denne i mit Fædreneland og paa alle de Steder, hvor jeg kommer hen."

Summen blev ham udbetalt, og førend han bortfjernede sig, lod Kongen ham endnu i sin Nærværelse beklæde med en Kjole af Guldbrokade.

Kongen indrømmede den skjønne Slavinde den prægtigste Bolig næst hans egen, og gav hende flere Fruentimmer og andre Slavinder til Opvartning, med den Befaling, at de skulde føre hende i Bad og iføre hende den prægtigste Dragt, som var at finde, og bringe hende de skjønneste Halsbaand af Perler og af de fineste Diamanter, og ellers de kostbareste Ædelstene, for at hun selv kunde udvælge, hvad der behagede hende bedst.

De travle Qvinder, som blot vare betænkte paa at behage Kongen, vare selv henrykte af Slavindens Skjønhed. Da de fuldkommen forstode sig derpaa, sagde de til ham: „Herre, hvis Eders Majestæt vil have Taalmodighed blot at give os tre Dage Tid, saa forbinde vi os til at føre hende saa meget yndigere frem for Eder, at I ikke skal kunne gjenkjende hende."

Kongen kunde blot med Møie endnu i saa lang Tid afholde sig fra ganske at besidde hende, men svarede dog: „Jeg er tilfreds dermed, men under den Betingelse, at I holde Eders Løfte."

Tohundrede og to og tredsindstyvende Nat.

Kongen af Persiens Hovedstad laa paa en Ø, og hans prægtige Pallads var bygget ved Bredden af Havet. Da han fra sin Bolig havde Udsigt til Søen, saa havde ogsaa den skjønne Slavinde, hvis Værelse ikke var langt fra hans, samme Udsigt, og den var saameget behageligere, da Bølgerne næsten beskyllede Foden af Murene.

Efter tre Dages Forløb sad den skjønne Slavinde prægtigt pyntet og smykket, ganske alene i sit Værelse paa en Sopha, og lænede sig til eet af Vinduerne, da Kongen, paa den Efterretning, at han nu kunde besøge hende, traadte ind. Slavinden, som hørte andre Trin, end dem, hun hidtil havde hørt af sine opvartende Fruentimmer, vendte strax Hovedet om, for at see, hvem det var. Hun kjendte Kongen, men uden at vise den mindste Overraskelse derover, ja uden at reise sig, for at modtage ham med Høflighed,

indtog hun sin forrige Stilling igjen ved Vinduet, som om han havde været den ligegyldigste Person af Verden.

Kongen af Persien var yderst forbauset over at see, at en saa skjon og velskabt Slavinde forstod saaliden Levemaade. Han skød Skylden for denne Mangel paa den slette Opdragelse, som hun havde faaet, og paa den ringe Omhu, som man havde anvendt paa at bibringe hende de første Regler for Velanstændighed.

Han traadte hen til hende ved Vinduet, hvor hun, uagtet den Ligegyldighed og Kulde, hvormed hun havde modtaget ham, lod sig betragte, beundre, og selv kjærtegne og omfavne af ham, saa meget han vilde.

Midt under disse Kjærtegn og Omarmelser, holdt Kongen inde, for at see paa hende, eller rettere sagt fluge hende med Øinene. „Min Allerskjønneste, min Yndige, min Fortryllende!" udraabte han, „siig mig, jeg beder Eder, hvor stammer I fra, og hvorfra og hvem er den lykkelige Fader og den lykkelige Moder, som har sat et saa fuldendt Naturens Mesterstykke, som I er, i Verden? Hvor jeg elsker Eder og hvor jeg vil elske Eder! Aldrig har jeg følt for et Fruentimmer, hvad jeg føler for Eder. Jeg har vel seet mange Fruentimmer, og seer endnu daglig et stort Antal af dem, men aldrig har jeg seet saamange Yndigheder, som bortføre mig fra mig selv, for ganske at hengive mig til Eder. Mit kjære Hjerte," tilføiede han, „I svarer mig Intet; I giver mig selv ikke at forstaae ved noget Tegn, at I er følsom for saa mange Beviser paa min Kjærlighed, som jeg giver Eder; ja, I vender ikke engang Eders Øine herhen, for at unde mine den Fornøielse at møde dem, og at overtyde Eder om, at man ikke kan elske Eder mere end jeg elsker Eder. Hvorfor vedbliver I med denne Taushed, som forbauser mig? Længes I efter Eders Fædreneland, Eders Beslægtede, Eders Venner? Men hvorledes? formaaer da en Konge af Persien, som tilbeder Eder, ikke at trøste Eder og erstatte Eder alle Ting i Verden?"

Men hvor høit Kongen af Persien endog tilsvor Slavinden sin Kjærlighed, og hvad han endog maatte sige, for at bevæge hende til at aabne Munden og tale, saa blev dog Slavinden paafaldende koldt siddende, med stedse nedslagne

Øine, uden at løfte dem iveiret, for at see paa ham, og uden at frembringe et eneste Ord.

Kongen af Persien, som alligevel var glad over at have gjort et Kjøb, hvormed han var saa tilfreds, trængte ikke videre ind i hende, i Haab om, at den gode Behandling, som han lod hende vederfares, nok vilde forandre hende. Han klappede i Hænderne, og strax traadte flere Fruentimmer ind, hvem han befalede at anrette Aftensmaden.

Da der var anrettet, sagde han til Slavinden: „Kom her, mit Hjerte, og sæt Eder med mig tilbords." Hun stod op fra sit Sæde, og da hun sad ligeoverfor Kongen, lagde denne for hende, førend han selv spiste, og opvartede hende ligesaaledes ved hver Ret under Maaltidet. Slavinden spiste med ham, men stedse med nedslagne Øine, uden at svare et eneste Ord, saa ofte han endog spurgte hende, om Maden var efter hendes Smag.

For at forandre Samtalen, spurgte Kongen hende, hvad hun heed, om hun var tilfreds med sin Klædning og Juvelerne i hendes Smykke; hvorledes hendes Værelser og Meubler deri behagede hende, og om Udsigten paa Havet morede hende; men paa alle disse Spørgsmaal iagttog hun den samme Taushed, saa at han ikke mere vidste, hvad han skulde tænke derom. Han kom paa den Tanke, at hun vel kunde være stum. „Men," sagde han ved sig selv, „var det muligt, at Gud havde frembragt en saa skjøn, saa fuldkommen og fuldendt Skabning, der havde en saa stor Mangel? Det vilde være stor Skade! Dog alligevel kunde jeg ikke afholde mig fra at elske hende saa høit, som jeg elsker hende."

Da Kongen var staaet op fra Bordet, vaskede han sine Hænder paa den ene Side, og Slavinden gjorde det Samme paa den anden. Han benyttede denne Tid til at spørge Qvinderne, som rakte ham Vaskebækken og Haandklæde, om hun havde talt med dem. Den ene tog Ordet og svarede ham: „Herre, vi have ligesaalidt hørt hende tale, som Eders Majestæt. Vi have betjent hende i Badet, kjæmmet hende i hendes Værelse, paasat hendes Hovedpynt, og paaklædt hende, men ikke eengang har hun aabnet Munden for at sige os: „det sidder godt, det behager mig." Vi spurgte hende: „Herskerinde, behøver I endnu Noget? Ønsker I Noget? Fordre blot, befal os!" Vi vide ikke, om det er Foragt,

Bedrøvelse, Stivsindighed, eller om hun er ganske stum; kort sagt, vi have ikke kunnet bringe et eneste Ord ud af hende. Det er Alt, hvad vi formaae at sige Eders Majestæt."

Kongen af Persiens Forundring blev endnu formeret ved det, som han hørte her. Da han troede, at Slavinden kunde have en eller anden Grund til Bedrøvelse, saa vilde han forsøge at opmuntre hende; desaarsag lod han alle Fruentimmerne i sit Pallads sammenkalde. De kom, og de, der forstode sig paa Strængespil, spillede, de andre sang eller dandsede, eller gjorde begge Dele paa een Gang; tilsidst udførte de forskjellige Lege, som morede Kongen. Slavinden alene tog ingen Deel i disse Fornøielser; hun blev siddende paa sit Sæde med stedse nedslagne Øine, og med en Ligegyldighed, hvorover alle de andre Fruentimmer ikke vare mindre forbausede, end Kongen.

Alle begave sig endelig igjen i deres Værelser, og Kongen, som blev alene tilbage, gik med den skjønne Slavinde tilsengs.

Den følgende Morgen stod Kongen op saa tilfreds, som han endnu aldrig havde været med noget af de Fruentimmer, han nogensinde havde seet, intet undtaget, og endnu mere forelsket i den skjønne Slavinde, end forrige Dag. Han gav dette vel at forstaae; thi han besluttede at hellige sig hende ganske og alene, og udførte denne Beslutning. Endnu samme Dag afskedigede han alle sine andre Koner med de rige Klæder, Juveler og Klenodier, som de havde til deres Brug, og gav enhver en betydelig Pengesum og Frihed til, efter Behag at gifte sig, og han beholdt blot Matronerne og de andre ældrende Fruentimmer, som tjente til den skjønne Slavindes Omgivelse. Denne forundte ham rigtignok et heelt Aar igjennem ikke den Trøst at sige ham blot et eneste Ord. Han undlod imidlertid ikke, stedse at komme hende imøde med alle optænkelige Høflighedeer, og at give hende de meest udmærkede Beviser paa en meget hæftig Lidenskab.

Aaret var henrundet, og Kongen stod en Dag hos sin Skjønne, og tilsvoer hende, at hans Kjærlighed, istedetfor at formindskes, stedse voxede. „Min Dronning," sagde han til hende, „jeg kan vel ikke gjætte, hvad I tænker derom, men dog er Intet sandere, og jeg sværger Eder til, at jeg Intet

ønsker mere, siden jeg har den Lykke at besidde Eder. Jeg agter mit Kongerige, saa stort det endog er, ringere end et Solgran, saasnart jeg seer Eder, og kan sige Eder tusinde Gange, at jeg elsker Eder. Jeg forlanger ikke, at I skal troe mine blotte Ord, men I kan ikke tvivle derpaa, efter det Offer, som jeg har bragt Eders Skjønhed ved at bortfjerne det store Antal Fruentimmer, som jeg havde i mit Pallads. I vil erindre Eder, at det er et Aar siden, at jeg afskedigede dem; det angrer mig i dette Øieblik, da jeg taler derom, saa lidt, som da jeg saae dem sidste Gang, og det vil aldrig angre mig. Intet vilde mangle i min Lykke, min Tilfredshed og Glæde, hvis I blot sagde et Ord, for at udtrykke, at I er mig Tak skyldig derfor. Men hvorledes kunde I sige mig det, naar I er stum! Og hvad Grund er der til, ikke at frygte det? I et heelt Aar beder jeg Eder daglig tusinde Gange at tale med mig, men I iagttager en for mig sørgelig Taushed. Hvis det er umuligt, at denne Trøst bliver mig til Deel af Eder, saa give Himlen i det Mindste, at I maa skjænke mig en Son, som efter min Død skal være min Thronarving! Jeg føler daglig min Alder stedse mere, og allerede nu behovede jeg ham, for at hjelpe mig med at bære min Krones svære Byrde. — Jeg kommer tilbage til min hjertelige Længsel efter at høre Eder tale; Noget hos mig siger mig, at I ikke er stum. Jeg beder Eder, dyrebare Kone, jeg besværger Eder, bryd denne lange haardnakkede Taushed; siig mig blot et eneste Ord; derefter vil jeg gjerne døe."

Den skjønne Slavinde, som, efter sin Sædvane, stedse havde hørt Kongen med nedslagne Øine, og derved havde givet ham Anledning til, ikke alene at troe, at hun var stum, men endog, at hun aldrig i sit Liv havde leet, begyndte ved denne Tale at smile. Kongen af Persien bemærkede det med en saadan Overraskelse, at han gav et høit Glædesskrig; og da han ikke tvivlede om, at hun jo ogsaa vilde tale, saa ventede han dette Øieblik med ubeskrivelig Utaalmodighed.

Tohundrede og tre og tredsindstyvende Nat.

Den skjønne Slavinde brød endelig Tausheden, og talte saaledes: „Herre, jeg har saa Meget at sige Eders Majestæt, at jeg ikke veed, hvor jeg skal begynde. Men jeg holder det tillige for min Pligt at takke Eder for al den Naade og Ære, hvormed I har overøst mig, og at bede Himlen, at den vil velsigne Eder, og tilintetgjøre alle Eders Fjenders onde Anslag, og ikke lade Eder døe, efterat I har hørt mig tale, men skjænke Eder et langt Liv. Dernæst, Herre, kan jeg vel ikke gjøre Eder nogen større Glæde, end naar jeg forkynder Eder, at jeg er frugtsommelig, og jeg ønsker tilligemed Eder, at det maa være en Søn!

„Men, Herre," tilføiede hun, „uden dette Svangerskab, (og jeg beder Eders Majestæt, ikke at mistyde min Oprigtighed) havde jeg besluttet aldrig at elske Eder, ligesom ogsaa at iagttage en bestandig Taushed. For Øieblikket har jeg Eder saa kjær, som det er min Pligt."

Kongen af Persien, fuld af Glæde over, at han havde hørt den skjønne Slavinde tale, og forkynde ham en saa vigtig Nyhed, omarmede hende omt, og sagde til hende: „Mine Dines Lys, der gives ingen større Glæde for mig, end den, hvormed I opfylder mig. I har talt, og har forkyndt mig Eders Svangerskab; jeg er meget lykkelig ved begge disse glædelige Begivenheder, som jeg ikke ventede."

I den Glædesruus, som opfyldte Kongen af Persien, sagde han Intet videre til den skjønne Slavinde, men forlod hende, dog paa en Maade, som gav at forstaae, at han snart vilde komme tilbage. Da han offentlig vilde bekjendtgjøre Gjenstanden for hans Glæde, saa forkyndte han den for sine Embedsmænd, og lod sin Storvizir kalde.

Saasnart denne kom, paalagde han ham at uddele hundrede tusinde Guldstykker til de af hans Religionstjenere, som havde aflagt Løftet om Armod, til de milde Stiftelser, og til de Fattige, for at takke Gud derfor, og hans Villie blev fuldbyrdet.

Efterat have uddeelt denne Befaling, kom Kongen af Persien igjen til den skjønne Slavinde: „dyrebare Kone," sagde han til hende, „undskyld mig, fordi jeg har forladt Eder saa pludselig; I har selv givet mig Anledning dertil,

men tillad mig, at jeg en anden Gang siger Mere derom; jeg længes nu efter at faae meget vigtigere Ting at vide af Eder. Siig mig, jeg beder Eder, min elskede Sjæl, hvilken vigtig Grund I havde til, daglig at see mig, høre mig tale, spise og sove hos mig et heelt Aar igjennem, og med urokkelig Standhaftighed ikke alene ikke at aabne Munden, for at tale med mig, men endog ikke engang give at forstaae, at I meget vel forstod Alt, hvad jeg sagde Eder. Det gaaer over min Forstand, og jeg begriber ikke, hvorledes I kunde gjøre saamegen Vold paa Eder selv; Aarsagen dertil maa være meget overordentlig."

For at tilfredsstille Kongen af Persiens Nysgjerrighed, svarede den skjønne Slavinde: „Herre, at være Slavinde og langt borte fra sit Fædreneland, uden Haab om, nogensinde at komme tilbage dertil, med Hjertet gjennemtrængt af Smerten over, for stedse at see mig skilt fra min Moder, min Broder og vore Beslægtede, — ere det ikke tilstrækkelige Bevæggrunde til at iagttage saa lang en Taushed, som saaledes forundrer Eders Majestæt? Fædrenelandskjærligheden er ikke mindre naturlig, end Kjærligheden til Forældre, og Tabet af Friheden er utaaleligt for Enhver, som ikke er saa blottet for sund Sands, at han ikke kan erkjende Værdien deraf. Legemet kan vel underkastes en Herres Bud, som har Magten i sine Hænder, men Villien kan ikke beherskes; den bliver stedse sin egen Herre. Eders Majestæt har i mig seet et Exempel derpaa. Det er meget, at jeg ikke har efterlignet en Mængde Ulykkelige, hvem Frihedskjærligheden har bragt til den sørgelige Beslutning at give sig selv Døden."

„Dyrebare Kone," svarede Kongen af Persien, „jeg er overtydet om det, som I der siger mig, men det har stedse hidtil forekommet mig, som om en skjøn, velskabt, forstandig og aandfuld Kone, som I, hvem Eders uheldige Skjæbne har bestemt til Slavinde, maatte skatte sig lykkelig ved at erholde en Konge til Herre."

„Herre," svarede den skjønne Slavinde, „jeg gjentager Eders Majestæt, at selv en Konge kan ikke beherske hendes Villie, hvilken Slavinde det endog er. Er imidlertid, som Eders Majestæt mener, en Slavinde ogsaa istand til at behage en Konge og erhverve sig hans Kjærlighed, saa vil jeg vel troe, at hun kan skatte sig lykkelig, hvis hun er af ufor-

holdsmæssig ringe Stand. Dog, hvilken Lykke! Revet ud af sin Faders og Moders Arme, ja maaskee af sin Elskedes, hvem hun sit hele Liv igjennem ikke kan ophøre at elske! Men naar hun nu i ingen Henseende staaer tilbage for Kongen, som har forskaffet sig hende, saa maa Eders Majestæt selv bedømme hendes haarde Skjæbne, hendes Elendighed, hendes Bedrøvelse, hendes Smerte, og hvad hun er istand til at gjøre."

Kongen af Persien, forbauset over denne Tale, svarede: „Hvorledes, dyrebare Kone, er det muligt, som I giver mig at forstaae, at I er af kongeligt Blod? Jeg beder Eder, giv mig Forklaring derover, og formeer ikke min Utaalmodighed endnu mere. Underret mig om, hvem der er Fader og den lykkelige Moder til et saa høit Under af Skjønhed, hvem der ere Eders Brødre, Eders Søstre, Eders Beslægtede, og frem for Alt, hvad I hedder."

To hundrede og fire og tredsindstyvende Nat.

„Herre," sagde herpaa den skjønne Slavinde, „mit Navn er Gülnare[3]) fra Havet; min Fader, som ikke lever mere, var een af de mægtigste Søkonger, og ved hans Død efterlod han sit Rige til min Broder, ved Navn Saleh[4]), og Dronningen, min Moder. Denne er ligeledes en Datter af en anden meget mægtig Søkonge. Vi levede i vort Rige roligt og i dyb Fred, da pludselig en paa vor Lykke misundelig Fjende faldt ind i vore Stater med en vældig Hær, trængte frem lige til vor Hovedstad, bemægtigede sig den, og blot lod os faae saamegen Tid, at vi kunde redde os tilligemed nogle troe Officerer, som ikke forlode os, hen paa et utilgjængeligt og ubetvingeligt Sted.

I dette Tilflugtsted forsømte min Broder ikke at tænke paa Midler til, igjen at fordrive den uretfærdige Besidder af vore Stater, og medens dette varede, tog han mig en Dag tilside, og sagde til mig: „Kjære Søster, Følgen af det ringeste Foretagende er stedse meget uvis; jeg kan omkomme ved det, som jeg har isinde, for at vende tilbage til mine Stater, men jeg er derved mindre bekymret for min Ulykke, end for

det, som derved kunde møde Dig. For at forekomme det og sikkre Dig derfor, vilde jeg i Forveien gjerne formæle Dig; men i den betrængte Tilstand, hvori mine Anliggender ere, indseer jeg ikke, hvorledes Du skulde kunne forbinde Dig med en af vore Søprindser. Jeg ønskede altsaa, at Du vilde beslutte Dig til mit Forslag, nemlig, at ægte en Landprinds; jeg er beredt til at anvende alle Midler dertil. Ved Din Skjønhed er jeg overbeviist om, at der er Ingen, hvor mægtig han endog er, som jo med Glæde vilde dele sin Krone med Dig."

Denne min Broders Tale opbragte mig meget imod ham. „Min Broder," sagde jeg til ham, „paa min Faders og Moders Side nedstammer jeg, ligesom Du, fra Søkonger og Sødronninger, uden al Sammenblanding med Landkongerne; jeg vil ligesaalidt som de indgaae en Misalliance, og har gjort en Eed derpaa, saasnart jeg havde Indsigt nok til at erkjende vort Huus's Adel og Alderdom. Den Tilstand, i hvilken vi ere bragte, vil ikke bringe mig til at forandre denne Beslutning, og hvis Du skulde omkomme ved Udførelsen af Dit Foretagende, saa vil jeg hellere døe med Dig, end følge et Raad, som jeg ikke ventede fra Din Side."

Min Broder, indtaget af dette Ægteskab, som efter min Mening var en Misalliance, forestillede mig, at der gaves Landkonger, som ikke stode tilbage for Søkongerne. Dette satte mig i en saadan Vrede og Raseri mod ham, at det tildrog mig haarde Taler af ham, som saarede mig paa det ømfindtligste. Han forlod mig ligesaa utilfreds med mig, som jeg med ham. I den Ærgrelse, hvori jeg var, svang jeg mig op af Havets Dyb, og begav mig hen til Maaneøen.

Uagtet den retfærdige Misfornøielse, som havde nødsaget mig til at drage mig tilbage paa denne Ø, levede jeg dog der temmelig tilfreds, og jeg opholdt mig paa affides Steder, hvor jeg var sikker.

Min Forsigtighed forhindrede dog ikke, at en temmelig betydelig Mand overfaldt mig med sine Folk i Søvne, og førte mig hjem med sig. Han tilkjendegav mig sin store Kjærlighed, og undlod Intet, for at overtale mig til at gjengjelde den. Da han saae, at han Intet udrettede med det Gode, troede han, med Magt at komme bedre til Maalet, men jeg lod ham angre sin Uforskammenhed saameget, at

han besluttede at sælge mig, og saaledes solgte han mig til den Kjøbmand, som har bragt mig til Eders Majestæt. Dette var en forstandig, blid og venlig Mand, og paa den lange Reise, som han gjorde med mig, har han blot givet mig Anledning til at rose ham.

„Hvad Eders Majestæt angaaer," vedblev Prindsesse Gülnare, „hvis I ikke havde havt al den Opmærksomhed for mig, hvorfor jeg er Eder taknemmelig; hvis I ikke havde givet mig saamange oprigtige Tegn paa Kjærlighed, at jeg ikke kunde tvivle derom; hvis I ikke uden Tøven havde ladet alle Eders Fruentimmer fare, da, — jeg undseer mig ikke for at sige det, da havde jeg aldrig blevet hos Eder. Jeg havde gjennem dette Vindue, hvor I først nærmede Eder mig i dette Værelse, styrtet mig i Havet, og igjen opsøgt min Broder, min Moder og mine Beslægtede. Jeg havde endog vedblevet med denne Hensigt, og havde udført den, hvis jeg efter en vis Tid havde tabt Haabet om Svangerskab. Men jeg vil nok tage mig iagt for gjøre det i den Tilstand, hvori jeg nu befinder mig. Thi, hvad jeg endog maatte sige min Moder og min Broder, aldrig vilde de troe, at jeg havde været Slavinde hos en Konge, som Eders Majestæt, og aldrig vilde de ogsaa tilgive mig det Feiltrin, som jeg med Vidende har begaaet mod min Ære. Dernæst, Herre, hvad enten det nu er en Prinds eller en Prindsesse, som jeg bringer til Verden, vil dette være et Pant, som nøder mig til, aldrig at skille mig fra Eders Majestæt. Jeg haaber ogsaa, at I ikke mere vil behandle mig som en Slavinde, men som en Fyrstinde, der ikke er Eders Forbindelse uværdig."

Paa denne Maade gav Prindsesse Gülnare sig tilkjende for Kongen af Persien, og endte Fortællingen om sin Historie. „Min tilbedelsesværdige Fyrstinde," udraabte nu Kongen, „hvilke Undere hører jeg her om Eder! Hvilken Fylde af Gjenstande for min Nysgjerrighed, for at adspørge Eder om saa uhørte Ting! Men iforveien maa jeg takke Eder for Eders Godhed og Taalmodighed, med hvilken I har prøvet min Kjærligheds Oprigtighed og Bestandighed. Jeg troede, ikke at kunne elske stærkere, end jeg allerede elskede Eder. Men siden jeg imidlertid veed, at I er en høi Prindsesse, elsker jeg Eder endnu tusinde Gange mere. Hvad siger jeg Prindsesse? Min Gemalinde! I er det ikke mere, I er min Dron-

ning, og Dronning af Persien, ligesom jeg er Konge af Persien, og dette Navn skal snart gjenlyde i mit hele Kongerige. Strax imorgen skal det opfylde min Hovedstad, tilligemed endnu aldrig seete Glædesfester, som skulle tilkjendegive, at I er min retmæssige Gemalinde. Dette var allerede skeet for længe siden, hvis I tidligere havde draget mig ud af min Vildfarelse, da jeg allerede fra det første Øieblik af, da jeg saae Eder, nærede det samme Sindelag, som idag, nemlig stedse at elske Eder, og ingen Anden at elske, end Eder.

Imidlertid, indtil jeg fuldkommen tilfredsstiller mig selv, og gjengiver Eder Alt, hvad der tilkommer Eder, beder jeg Eder, dyrebare Kone, at underrette mig noiere om disse mig ubekjendte Sostater og Folkeslag. Jeg har vel hørt tale om Havmennesker, men stedse anseet, hvad man har fortalt mig derom, for Fabel. Alligevel er Intet sandere, efter hvad I siger mig derom, og jeg har et sikkert Beviis derpaa i Eders Persou, da I stammer derfra, og værdiger mig at være min Gemalinde ved et Fortrin, hvoraf ingen anden Jordbeboer, end jeg kan rose sig. Kun Eet forundrer mig derved, og jeg beder Eder at give mig Oplysning derom; jeg kan nemlig ikke begribe, hvorledes I kan leve, røre og bevæge Eder i Vandet, uden at drukne. Nogle Folk hos os forstaae vel den Kunst at blive under Vandet, men de vilde ikke destomindre omkomme, hvis de ikke efter en vis Tids Forløb, i Forhold til Enhvers Behændighed og Kraft, igjen dykkede op."

„Herre," svarede Dronning Gülnare, „med megen Fornoielse vil jeg tilfredstille Eders Majestæt desangaaende. Vi vandre i Havets Dyb ligesaaledes som paa Landet, og aande i Vandet, ligesom i Luften, saa at det, istedetfor at qvæle os, som det qvæler Eder, meget mere bidrager til at opholde vort Liv. Hvad der tillige er meget mærkværdigt, er, at det ikke gjor vore Klæder vaade, og at vi, naar vi komme paa Land, ikke behøve at torre os. Vort sædvanlige Sprog er det samme, i hvilket den paa den Propheten Salomons Signetring indgravne Indskrift er affattet.[5])

Jeg maa ikke forglemme, at Vandet heller ikke hindrer os i at see i Havet; vi have deri Øinene aabne, uden at spore nogen Ubeqvemmelighed deraf. Da vore Øine ere meget skarpe, saa formaae vi, uagtet Havets Dybde, at see li-

gesaa tydeligt deri, som man seer paa Landet. Det forholder sig ligesaaledes om Natten; Maanen lyser for os og Planeterne og Stjernerne ere ikke usynlige for os. Om vore Kongeriger har jeg allerede talt; da Havet er meget rummeligere, end Landet, saa gives der ogsaa mange flere og større deri; de bestaae af Provindser, og i hver Provinds ere flere store, meget folkerige Byer. Endelig gives der her en stor Mængde i Sæder og Vaner forskjellige Folkeslag.

Kongernes Palladser ere herlige og prægtige, de ere deels af Marmor af forskiellige Farver, af Bjergkrystal, hvoraf Havet har Overflod, af Perlemoder, af Koraller og endnu andre kostbare Materier. Guld, Sølv og alle Slags Ædelstene ere her i langt større Fylde, end paa Landet. Jeg vil ikke tale om Perlerne; de største, som man kjender paa Landet, agter man hos os slet ikke; det ere blot de ringeste Borgerinder, som smykke sig dermed.

Da vi have en vidunderlig og utrolig Hurtighed til, i mindre end et Øieblik at bevæge os, hvorhen vi ville, saa behøve vi hverken Vogne eller Ridetøi. Dog alligevel er der ingen Konge, uden at han jo har sine Stalde og Stutterier af Søheste, men de betjene sig af dem til Fornøielse ved Fester og offentlige Forlystelser. Mange behage, efterat de have afrettet dem vel, at ride paa dem, og at vise deres Færdighed i Væddeløb. Andre spænde dem for Vogne af Perlemuskelskaller, smykkede med tusinde Slags Muskelværk af de mangfoldigste og mest levende Farver. Disse Vogne ere aabne, med en Throne, paa hvilke Kongerne sidde, naar de vise sig for Deres Undersaatter. De forstaae selv at kjøre og behøve ingen Kudsk.

„Jeg forbigaaer med Taushed," tilføiede Dronning Gülnare, „en Mængde andre mærkværdige Særegenheder ved Havlandene, som ikke ville gjøre Eders Majestæt meget stor Fornøielse, men tillad, at jeg en anden Gang i mere Bequemmelighed underholder Eder derom, for at tale med Eder om noget Andet, som for Øieblikket er af mere Vigtighed. Jeg maa nemlig sige Eder, Herre, at Havkonernes Forløsning er forskjellig fra Landkonernes, og jeg har Grund til at befrygte, at Gjordemødrene i dette Land ikke vilde forløse mig godt. Da det er Eders Majestæt ligesaa magtpaaliggende, som mig, saa holder jeg det, med Eders Sam-

tykke, for raadeligt, til Sikkerhed ved min Nedkomst, at lade min Moder Dronningen, tillige med mine Cousiner komme, og tillige ogsaa min Broder, med hvem jeg gjerne vilde udsone mig. De ville glæde sig over at see mig igjen, saasnart jeg har fortalt dem min Historie, og de faae at høre, at jeg er den mægtige Konge af Persiens Gemalinde. Jeg beder Eders Majestæt at tillade mig det; de ville ogsaa glæde sig over at bevidne Eder deres Ærefrygt, og jeg kan love Eder, at deres Selskab vil more Eder."

„Dyrebare Kone," svarede Kongen af Persien, „I har at befale; gjør hvad I behager; jeg vil bestræbe mig for at modtage dem med al den Ære, der tilkommer dem. Men jeg vilde gjerne vide, paa hvilken Maade I vil kundgjøre dem Eders Ønske, og naar de omtrent ville ankomme, for at jeg kan give Befaling om Anstalterne til deres Modtagelse, og selv kan gaae dem imøde".

„Herre," svarede Dronning Gülnare, „disse Høitideligheder behøves ikke; de ville være her i et Øieblik, og Eders Maiestæt skal see, paa hvad Maade de komme; I behøver blot at træde ind i dette lille Gemak, og at see gjennem Gittervinduet."

Tohundrede og fem og tredsindstyvende Nat.

Da Kongen af Persien var traadt ind i Gemakket, lod Dronning Gülnare sig ved et af sine Fruentimmer bringe et Fyrfad med Ild, og befalede Qvinden igjen at gaae ud og tillukke Døren. Da hun var alene, tog hun et Stykke Aloetræe, kom det i Fyrfadet, og saasnart hun saae Røgen stige op, udtalte hun nogle for Kongen af Persien, som iagttog hele hendes Adfærd med stor Opmærksomhed, uforstaaelige Ord, og hun havde endnu ei endt, førend Vandet i Havet blev uroligt. Det Gemak, hvori Kongen befandt sig, havde en saadan Beliggenhed, at han blev dette vaer gjennem Gittervinduet, idet han saae ud paa Havet.

Havet aabnede sig endelig i nogen Frastand, og strax steeg der en ung, velskabt og skjønt voxen Mand, med et sørgrønt Knebelsbart, frem deraf. En allerede aldrende Kone

af kongeligt Udseende steeg ligeledes op strax efter ham, tilligemed fem Havfrøkener, som paa ingen Maade stode tilbage for Dronning Gülnare i Skjønhed.

Dronning Gülnare traadte strax hen til eet af Vinduerne, og kjendte Kongen, hendes Broder, Dronningen, hendes Moder, og hendes Cousiner, som ogsaa kjendte hende. Selskabet svævede frem paa Vandets Overflade, uden synligt at gaae derpaa, og da de alle vare ved Strandbredden, svang de sig let den Ene efter den Anden, ind af Vinduet, hvor Dronning Gülnare havde ladet sig see, og var traadt tilbage, for at giøre Plads for dem. Kong Saleh, Dronningen og hendes Cousiner omarmede hende omt med Taarer i Øinene, efterhaanden som de kom ind, den Ene efter den Anden.

Da Gülnare havde modtaget dem med al muelig Ære, og havde ladet dem tage Plads paa Sophaen, tog Dronningen, hendes Moder Ordet. „Min Datter," sagde hun til hende, „jeg har stor Glæde af at see Dig igjen efter saa lang Fraværelse, og jeg er vis paa, at Din Broder og Dine Cousiner ikke glæde sig mindre derover. Din hemmelige Bortfjernelse har styrtet os i utrolig Bedrøvelse og vi kunne ikke sige dig, hvormange Taarer vi have udgydt derover. Vi vide intet Videre om Aarsagen, som kan have bevæget dig til at fatte en saa uventet Beslutning, end hvad din Broder har berettet os af sin Underholdning med dig. Det Raad, som han gav dig, syntes ham i vore daværende Omstændigheder fordeelagtigt for dit Velfærd. Du behøvede ikke at forurolige dig saameget derover, hvis det mishagede dig, og du vil tillade mig at sige dig, at du har taget Sagen ganske anderledes, end du skulde have taget den. Men lader os nu tie om det, som blot vilde forøge din Smerte og Fortrydelse, som du skal forglemme, tilligemed os; meddeel os nu Alt, hvad der er mødt dig i den lange Tid, vi ikke have seet dig; fremfor alle Ting siig os, om du er lykkelig."

Dronning Gülnare kastede sig strax for sin Moders Fødder, og efterat hun havde kysset hendes Haand, og igjen var staaet op, svarede hun: „Fru Moder, jeg har begaaet en stor Feil, jeg tilstaaer det, og kun Eders Godhed kan jeg takke for den Tilgivelse, som I tilbyder mig. Hvad jeg har

at fortælle Eder, vil vise Eder, at det ofte er forgjæves at vægre sig mod visse Ting. Jeg har med mig selv erfaret, at det, som mest streed imod min Villie, just er det, som min Skjæbne har ført mig imøde."

Hun fortalte dem nu Alt, hvad der var mødt hende. Da hun havde endt dermed, at hun tilsidst var bleven folgt til Kongen af Persien, hos hvem hun endnu var, sagde Kongen, hendes Broder, til hende: „Min Søster, du gjør megen Uret i, at du taaler saameget Uværdigt og kan kun anklage dig selv. Det stod i din Magt at befrie dig derfor, og jeg forbauses over din Taalmodighed, at blive saalænge i Slaveri; staa op, og kom igjen med os til vort Kongerige, som er gjenerobret fra vor stolte Fjende, der havde bemægtiget sig det."

Kongen af Persien, som i sit Skjul hørte disse Ord, var høist urolig derover. „Ak," sagde han ved sig selv, „jeg er forloren, og min Død er vis, hvis min elskede Gülnare lægger Dre til et saa usaligt Raad! Jeg kan ikke mere leve uden hende, og man vil frarive mig hende!"

Droning Gülnare lod ham ikke blive længe i denne Frygt. „Min Broder" svarede hun smilende, „hvad jeg der hører af dig, lader mig mere end nogensinde forstaae, hvor oprigtig din Kjærlighed er for mig. Det Raad, som du gav mig, at ægte en Landfyrste, var mig dengang utaaleligt, og for Øieblikket feiler der kun lidt i, at jeg bliver vred over det Raad, som du her giver mig, at opgive min Forbindelse med den mægtigste og berømteste af alle Fyrster. Jeg taler ikke om en Slavindes Forpligtelse imod sin Herre, det vilde være os let at tilbagegive ham de tituſinde Guldstykker, som jeg har kostet ham. Jeg taler om en Kones Forpligtelse mod hendes Gemal, og det en Kone, som paa ingen Maade har nogen Aarsag til Utilfredshed med ham. Han er en from, viis og maadeholden Fyrste, som har givet mig de utvetydigste Beviser paa sin Kjærlighed. Han kunde vel ikke bevise mig den stærkere, end derved, at han allerede i de første Dage, da han besad mig, afskedigede hele det store Antal af sine Koner, for at hellige sig mig alene. Jeg er hans Gemalinde; han har nylig erklæret mig for Dronning af Persien, og givet mig Deel i sit Raad. Endnu mere, jeg er frugtsommelig, og hvis jeg har den Lykke, ved Him-

lens Gunst at skjænke ham en Søn, saa er dette et nyt Baand, som fængsler mig uadskilleligt til ham. Altsaa, min Broder," vedblev Dronning Gülnare, „langtfra at følge Dit Raad, forpligte disse Hensyn mig, som Du seer, ikke alene til at elske Kongen af Persien ligesaa høit, som han elsker mig, men endogsaa til at blive hos ham og at dele mit Liv med ham, mere af Erkjendtlighed, end af Pligt. Jeg haaber, at hverken min Moder, eller Du, eller mine kjære Cousiner ville misbillige min Beslutning, ligesaalidt som den Forbindelse, jeg har indgaaet, uden at have søgt den, en Forbindelse, der er ligesaa ærefuld for Havfyrsterne, som for Landfyrsterne. Tilgiver mig, at jeg har gjort Eder den Uleilighed at komme herop fra Bølgernes Dyb af, for at meddele Eder dette og have den Lykke, efter saa lang Skilsmisse, at see Eder igjen."

„Min Søster," sagde herpaa Kong Saleh, „det Forslag, som jeg, efter Fortællingen af Din Hændelse, hvilken jeg ikke kunde høre paa uden Smerte, har gjort Dig om at vende hjem med os, skulde blot bevise Dig, hvor høit vi Alle elske Dig, og hvor høit jeg især agter Dig, og at Intet ligger os mere paa Hjertet, end hvad der kan bidrage til Din Lykke. Af samme Bevæggrunde kan jeg paa min Side ikke andet end billige en saa fornuftig og Dig saa værdig Beslutning, efter hvad Du har fortalt os om Kongen af Persiens Person og Dine store Forpligtelser imod ham. Hvad Dronningen, Din og min Moder angaaer, saa er jeg overtydet om, at hun er af samme Mening."

Denne Fyrstinde bekræftede Kongens, hendes Sons Forudsætning, og sagde, idet hun ogsaa henvendte sig til Dronning Gülnare: „Min Datter, jeg glæder mig over, at Du er tilfreds, og jeg har Intet at føie til det, som Kongen, Din Broder, har sagt Dig. Jeg vilde være den Første til at dadle Dig, hvis Du ikke viste en Fyrste, der elsker Dig saa lidenskabeligt, og har gjort saa Meget for Dig, al den Taknemmelighed, Du skylder ham."

Saa bekymret Kongen af Persien havde været i Gemakket, af Frygt for at miste Dronning Gülnare, saa megen Glæde følte han over at see, at hun var fast besluttet til, ei at forlade ham. Da han, efter en saa bestemt Erklæring, ikke mere kunde tvivle om hendes Kjærlighed, saa

elskede han hende endnu tusinde Gange mere, og han lovede at vise hende sin Erkjendtlighed derfor paa alle mulige Maader.

Medens Kongen af Persien talte saaledes med sig selv, havde Gülnare klappet i Hænderne, og befalet de strax indtraadte Slavinder at fremsætte et Maaltid. Da det var rettet an, indbød hun sin Moder Dronningen, sin Broder Kongen, og sine Cousiner til at spise. Men de havde Alle een og samme Tanke, nemlig: at de, uden at have bedet om Tilladelse, befandt sig i en mægtig Konges Pallads, hvem de aldrig havde seet, og som ikke kjendte dem, og at det altsaa vilde være en stor Uhøflighed at spise ved hans Bord uden ham. Blodet steeg dem derved til Ansigtet, og af deres indvortes Bevægelse fore Flammer dem ud af Næseborene og af Munden, og deres Øine funklede.

Kongen af Persien blev uudsigeligt forskrækket over dette uventede Skuespil, hvortil han ikke vidste Aarsagen. Gülnare, som forstod sine Frænders Mening, betydede dem blot, idet hun reiste sig fra sit Sæde, at hun strax vilde komme igjen. Hun gik ind i Gemakket, hvor hun beroligede Kongen ved sin Nærværelse. „Herre," sagde hun til ham, „jeg tvivler ikke paa, at Eders Majestæt jo er tilfreds med det Vidnesbyrd, som jeg nylig har aflagt om mine store Forpligtelser mod Eder. Det stod blot til mig at give efter for deres Forlangende, og at vende hjem med dem til vort Rige, men det var en Utaknemmelighed, som jeg vilde fordømme mig selv for."

„Ak," raabte Kongen af Persien, „tal ikke mere om de Forpligtelser, som I har mod mig; jeg selv er Eder saa meget forpligtet, at jeg ikke tilstrækkeligt kan vise Eder min Erkjendtlighed. Jeg havde ikke troet, at I elskede mig saa høit, som jeg nu seer; I har i dette Øieblik givet mig det skjønneste Beviis derpaa."

„Hvorledes, Herre," svarede Gülnare, „kunde jeg gjøre Mindre, end jeg gjør? Jeg gjør endnu ikke Nok, efter al den Ære, som er bleven mig til Deel, efter saa mange Velgjerninger, hvormed I har overøst mig, efter saamange Beviser paa Kjærlighed, for hvilke jeg umuligt kunde være ufølsom. Men, Herre," tilføiede Dronningen, „lader os nu tie derom, og overtyd Eder om det oprigtige Venskab, med

hvilket min Moder og Broder bære Eder. De brænde af Længsel efter at see Eder, og selv forsikkre Eder derom. Jeg frygtede endog for at komme i Uenighed med dem, da jeg vilde give dem en Forfriskning, førend jeg havde forskaffet dem denne Ære. Jeg beder altsaa Eders Majestæt at behage at træde ind, og at bære dem med Eders Nærværelse."

„Dyrebare Kone," svarede Kongen af Persien, „det vilde være mig en stor Fornøielse at hilse paa disse Eder saa nærbeslægtede Personer, men de Flammer, som jeg seer fare ud af deres Næsebore og deres Mund, forskrække mig."

„Herre," svarede Dronningen smilende, „disse Flammer maae ikke foraarsage Eders Majestæt den mindste Frygt; de betyde ikke Andet, end deres Modbydelighed for at spise i Eders Pallads, uden at I bærer dem med Eders Nærværelse."

Tohundrede og sex og tredsindstyvende Nat.

Kongen af Persien, beroliget ved disse Ord, stod op fra sit Sæde, og traadte med Dronning Gülnare ind i Værelset. Den unge Dronning forestillede ham for hendes Moder, for Kongen, hendes Broder, og for sine Cousiner, som strax kastede sig ned for ham med Ansigtet paa Jorden. Kongen løb strax hen til dem, nødte dem til at staae op, og omarmede dem, den Ene efter den Anden.

Efterat Alle havde sat sig, tog Kong Saleh Ordet, og sagde til Kongen af Persien: „Herre, vi kunne ikke nok tilkjendegive Eders Majestæt vor Glæde over, at Gülnare, min Søster, i sit Uheld har havt den Lykke at finde Beskyttelse hos en saa mægtig Monark. Vi kunne forsikkre Eder, at hun ikke er den høie Rang, hvortil I har hævet hende, uværdig. Vi have stedse havt saa stor Kjærlighed og Ømhed for hende, at vi ikke kunde beslutte os til at give hende til een af hine mægtige Havfyrster, som selv, førend hun blev mandbar, allerede beilede til hende hos os. Himlen har opbevaret hende for Eder, Herre, og vi kunne ikke bedre takke den for den Eder viste Gunst, end naar vi bede den

at vise Eders Majestæt den Naade, at I endnu maa leve mange Aar med hende i Lykkens Skjød."

„Det maa vel være saaledes, som I bemærker," svarede Kongen af Persien, „at Himlen har opbevaret hende for mig. Den Lidenskab, som jeg har for hende, lader mig erkjende, at jeg endnu slet ikke har elsket, førend jeg saae hende. Jeg kan ikke være Dronningen, Eders Moder, og Eder, min Fyrste, taknemmelig nok for den Ædelmodighed, med hvilken I samtykker i at optage mig i et saa ærefuldt Slægtskab."

Efter disse Ord indbød han dem til at sætte sig tilbords, og satte sig ogsaa selv tilligemed Gülnare hos dem.

Efter Maaltidet underholdt Kongen af Persien sig med dem, indtil langt ud paa Natten, og da det var paa Tiden at gaae tilsengs, førte han dem selv hen til de for dem bestemte Gemakker.

Kongen af Persien beværtede sine høie Gjæster med uafbrudte Fester, ved hvilke han Intet forglemte, som kunde vise hans Storhed og Herlighed, og uformærkt bevægede han dem saaledes til at blive ved hans Hof til Dronningens Nedkomst.

Hun nedkom endelig, og bragte en Søn til Verden, til stor Glæde for Dronningen, hendes Moder, der bragte ham til Kongen, saasnart han havde faaet det første, prægtige Svøb paa.

Kongen af Persien modtog denne Gave med en Glæde, som man lettere kan tænke, end beskrive. Da Ansigtet paa den lille Prinds, hans Søn, var af blændende Skjønhed, saa troede han ikke at kunne give ham et mere passende Navn, end Beder[6]). For at takke Himlen derfor, uddeelte han rige Almisser til de Fattige, løslod de Fangne, skjænkede alle sine Slaver af begge Kjøn Friheden og lod store Summer uddele blandt de Geistlige og de andægtige Brødre af hans Religion. Han uddeelte ogsaa rigelige Gaver ved Hoffet og blandt Folket. og lod gjennem hele Staden tilsige flere Dages Glædesfester.

Efterat Dronning Gülnare igjen var kommen op af sin Barselseng, og en Dag underholdt sig i sit Værelse med Kongen af Persien, hendes Moder, Dronningen, Kong Saleh og Prindsesserne, hendes Cousiner, traadte Ammen ind

med den lille Prinds Beder paa Armen. Saleh stod strax op fra sit Sæde, løb hen til den lille Prinds, og efterat han havde taget ham af Ammens Arme, begyndte han med stor Ømhed at kysse og kjærtegne ham. Han gik flere Gange omkring i Værelset med ham, idet han spøgende vuggede ham paa sine Arme, og pludselig, i sin Hjertensglæde, svang han sig ud af et aabenstaaende Vindue, og skød med Prindsen ned i Havet.

Kongen af Persien, som ikke havde ventet dette Optrin, udstødte et skrækkeligt Skrig, i den Mening, at han aldrig mere vilde faae Prindsen, sin elskede Søn, at see, eller idetmindste kun død. Der feilede ikke meget i, at han, overvældet af sin Bedrøvelse, sin Smerte og sine Taarer, havde opgivet Aanden. Men Gülnare sagde til ham, med et Ansigt og en Tone, som vel kande berolige ham: „Herre, frygt Eders Majestæt Intet. Den lille Prinds er ogsaa min Søn, og jeg elsker ham ikke mindre, end I; I seer dog, at jeg ikke er urolig derover; han staaer virkelig ikke Fare for Noget, og I vil snart faae Kongen, hans Onkel, at see, som vil bringe ham sund og uskadt tilbage. Endskjøndt han er udsprungen af Eders Blod, saa har han dog ikke destomindre arvet det Fortrin efter mig, at han kan leve ligesaavel i Havet, som paa Landet."

Dronningen, hendes Moder, og Prindsesserne, hendes Cousiner, bekræftede ligeledes Kongen af Persien dette, men deres Tiltale gjorde dog ikke saastor Virkning, at den kunde befrie ham fra sin Frygt; det var ham umuligt at aflægge den, saa længe Prinds Beder var borte fra hans Øine.

Havet blev endelig igjen uroligt, og snart saae man Kong Saleh, som, med den lille Prinds Beder i Armene, steeg op deraf, og, idet han svang sig gjennem Luften, igjen svævede ind gjennem det samme Vindue, gjennem hvilket han var forsvunden. Kongen af Persien var glad og meget forundret, da han saae Prinds Beder ligesaa rolig, som tilforn. Kong Saleh spurgte ham: „Herre, Eders Majestæt var vel meget bange, da I saae mig dykke ned i Havet med Prindsen, min Søsterson?"

„Ak, min Fyrste, svarede Kongen af Persien, „jeg kan ikke udtrykke Eder, hvor bange jeg var; jeg ansaa ham for

tabt, og I har givet mig Livet igjen, idet I bringer mig ham tilbage."

„Herre," svarede Kong Saleh, „jeg har vel tænkt det, men der var ikke det Mindste at frygte. Forend jeg dykkede ned i Havet, havde jeg udtalt over ham de hemmelighedsfulde Ord, som vare udgravne paa den store Kong Salomons, Davids Sons Signetring. Vi gjøre det Samme med alle de Børn, som blive fødte hos os i Landene paa Havets Bund, og ved disse Ord erholde de den samme Egenskab, som vi have fremfor de Mennesker, der boe paa Landjorden.

Herefter kan Eders Majestæt bedømme, hvilket Fortrin Prinds Beder har faaet ved sin Fødsel, fra min Søster, Dronning Gülnares Side. Saa længe han lever, og saa ofte han vil, staaer det ham frit for at dykke ned i Havet og gjennemløbe de vidtloftige Riger, som dets Skjød indslutter."

Efter disse Ord aabnede Kong Saleh, som allerede igjen havde overleveret den lille Prinds Beder til Ammens Arme, en Æske, som han, i den korte Tid siden sin Forsvindelse fra Palladset, havde hentet og medbragt, og som var fyldt med trehundrede Diamanter, saa store som Dueæg, med et lige Antal Rubiner af overordentlig Størrelse, med ligesaamange Smaragdstange af en halv Fods Længde, og med tredive Snore eller Halsbaand af Perler, ethvert bestaaende af ti Stykker.

„Herre," sagde han til Kongen af Persien, idet han overrakte ham denne Æske til Foræring, „da vi bleve hidkaldte af Dronningen, min Søster, vidste vi ikke, i hvilken Egn paa Jorden hun var, og at hun havde den Ære at være en saa mægtig Konges Gemalinde; dette er Aarsagen til, at vi ere komne med tomme Hænder. Da vi nu ikke kunne vise Eders Majestæt vor Erkjendtlighed paa anden Maade, saa bede vi Eder at modtage dette ringe Tegn derpaa, paa Grund af den overordentlige Godhed, som I har beviist min Søster, og i hvilken vi ikke tage mindre Deel, end hun selv."

Det lader sig ikke beskrive, hvor stor Kongen af Persiens Forbauselse var, da han saae saamange Rigdomme indsluttede i et saa lidet Rum.

„Ei hvorledes, min Prinds!" udraabte han, „en Forære-ring af uskatteerlig Værdi kalder I et ringe Tegn paa Eders Erkjendtlighed. Jeg erklærer Eder endnu engang, at I slet ingen Tak ere mig skyldige, hverken Dronningen, Eders Moder, eller I selv. Jeg skatterer mig meget lykkelig ved Eders Samtykke til den Forbindelse, som jeg har indgaaet med Eder. Dyrebare Kone," sagde han, idet han henvendte sig til Dronning Gülnare: „Kongen, Eders Broder sætter mig i en Forlegenhed, hvoraf jeg endnu ikke kan komme mig, og jeg vilde bede ham om Tilladelse til at afslaae hans Foræring, hvis jeg ikke frygtede for at fornærme ham derved. Beed I ham, at han godhedsfuldt fritager mig for at modtage den."

„Herre," svarede Kong Saleh, „jeg forundrer mig ikke over, at Eders Majestæt finder denne Foræring overordentlig; jeg veed, at man paa Landet ikke er vant til at see Ædelstene af denne Godhed og i saa stor Mængde sammen. Men naar I vidste, at de Gruber, i hvilke de findes, ere mig bekjendte, og at det staaer i min Magt at samle en meget rigere Skat af dem, end Alt, hvad der er i Landkongernes Skatkamre, saa vilde I forundre Eder over, at vi have havt den Dristighed at gjøre Eder en saa ubetydelig Foræring. Vi bede Eder ogsaa, ikke at vurdere den derefter, men efter det oprigtige Venskab, med hvilket vi byde Eder den, og ikke ved at afslaae den at beskjæmme os."

Saa høflige Vendinger nødte Kongen af Persien til at modtage den, og han takkede ham og Dronningen, hans Moder, mange Gange derfor.

Nogle Dage derefter tilkjendegav Kong Saleh Kongen af Persien, at Dronningen, hans Moder, Prindsesserne, hans Cousiner, og han selv vel ikke kunde nyde nogen større Fornøielse, end at tilbringe hele deres øvrige Liv ved hans Hof, men da de allerede havde været længe borte fra deres Rige, og deres Nærværelse der var nødvendig, saa bade de ham om Tilladelse til at tage Afskeed fra ham og Dronning Gülnare.

Kongen af Persien svarede dem, at det gjorde ham meget ondt, at det ikke stod i hans Magt at gjengjelde deres Høflighed og besøge dem i deres Rige. „Men da jeg er overbeviist om," tilføiede han, „at I ikke ville forglemme

Dronning Gülnare, men fra Tid til anden besøge hende, saa haaber jeg, at jeg vil have den Ære at see Eder mere end een Gang endnu.

Ved Skilsmissen bleve paa begge Sider mange Taarer udgydte. Kong Saleh tog først Afskeed, men den gamle Dronning og Prindsesserne maatte, for at følge ham, næsten med Magt løsrive sig fra Dronning Gülnares Omfavnelser, som ikke kunde beslutte sig til at lade dem reise.

Da det kongelige Selskab var forsvundet, kunde Kongen af Persien ikke afholde sig fra at sige til Dronning Gülnare: „Dyrebare Kone, jeg vilde have anseet den for et, min Fortrolighed misbrugende Menneske, som vilde have understaaet sig til at udgive alle de vidunderlige Ting for Sandhed, til hvilke jeg har været Vidne, fra det Øieblik af, da Eders ophøiede Familie beærede mit Pallads med deres Nærværelse. Men jeg kan ikke straffe mine egne Øine for Løgn; jeg vil, saalænge jeg lever, tænke derpaa, og ikke ophøre at takke Himlen for, at han har tiltænkt mig Eder fremfor alle andre Fyrster.

Den lille Prinds Beder blev opammet og opdragen i Palladset, under Kongens og Dronningen af Persiens Øine, som med stor Fornøielse saae ham voxe og tiltage i Skjønhed. Han forskaffede dem stedse mere og mere Glæde, efterson han tiltog i Alder, ved sin bestandige Munterhed, sin Ynde i Alt, hvad han foretog sig, og ved Kjendetegnene paa sin rigtige og levende Forstand i Alt, hvad han sagde. Og denne deres Glæde blev ofte forhøiet derved, at Kong Saleh, hans Onkel, Dronningen, hans Bedstemoder, og Prindsesserne, hans Tanter, ofte kom derhen, for at tage Deel deri. Man havde ingen Møie med at lære ham at læse og skrive, og med samme Lethed underviste man ham i alle Videnskaber, som passede sig for en Prinds af hans Rang.

Tohundrede og syv og tredsindstyvende Nat.

Da Prindsen af Persien havde naaet en Alder af femten Aar, overgik han allerede i alle sine Øvelser sine Læ-

remestre uendelig meget i Duelighed og Ynde. Tillige udviste han en beundringsværdig Indsigt og Klogskab.

Kongen af Persien, som, næsten fra hans Fødsel af havde erkjendt hos ham disse, en Fyrste saa nødvendige Egenskaber, og bestandig saae ham tiltage deri, og som tillige daglig mere og mere følte sin Alders store Svaghed, vilde ikke vente, indtil hans Død først satte ham i Besiddelse af Riget. Han havde ingen Møie med at bringe sit Rigsraad til at istemme hans Ønsker, og Folket erfarede hans Beslutning med saameget desto større Glæde, da Prinds Beder var saa værdig til at beherske det. Thi da han allerede i lang Tid havde viist sig offentlig, saa havde Alle efter Behag kunnet bemærket, at han ikke havde hiint stolte, foragtende og tilbagestødende Væsen, som er saa sædvanligt hos de fleste andre Prindser, der see ned paa Alt, hvad der er under dem, med utaaleligt Hovmod og Foragt. Man vidste tvertimod, at han betragtede alle Folk med et Venskab, som indbød til at nærme sig ham, at han huldrigt hørte paa Alle, som havde Noget at søge hos ham, at han svarede dem med den ham egne Velvillie, og at han aldrig afslog Noget, saafremt Begjæringen kunde opfyldes.

Dagen til Høitideligheden blev fastsat; og paa denne Dag, i det talrigere end sædvanligt forsamlede Rigsraad steeg Kongen af Persien, som i Begyndelstn havde sat sig paa sin Throne, ned fra den, tog Kronen af sit Hoved og satte den paa Prinds Beders Hoved, og efterat han havde ført ham paa sin egen Plads, kysfede han hans Haand til Tegn paa, at han overgav ham sin hele Anseelse og al sin Magt, hvorpaa han satte sig nedenfor ham, i Rang med Emirerne og Vizirerne.

Derpaa fremtraadte Vizirerne, Emirerne, og alle de fornemste Embedsmænd, kastede sig for den ny Konges Fødder, og aflagde ham Troskabseden, Enhver efter sin Rang.

Storviziren foredrog nu flere vigtige Statssager, som Beder paadømte med en Viisdom, der satte hele Forsamlingen i Beundring. Han affatte herpaa flere Statholdere, der vare overbeviiste om Utroskab, og indsatte andre i deres Sted, med en saa billig og rigtig Bedømmelse, at han erhvervede sig almindeligt lydeligt Bifald, der var saa meget desto mere ærefuldt, da Smigreri ingen Deel havde deri.

Han forlod endelig Raadsforsamlingen, og begav sig, ledsaget af Kongen, sin Fader, hen til Dronning Gülnares Bolig. Denne saae ham neppe med Kronen paa Hovedet, førend hun løb ham imøde, omarmede ham med stor Ømhed, og ønskede ham en lang Regjering.

Det første Aar af sin Regjering forvaltede Kong Beder sit kongelige Embede med stor Ivrighed. Fremfor Alt underrettede han sig nøie om Statsanliggenderne, og fremfor Alt om hvad der kunde bidrage til hans Undersaatters Lyksalighed.

I det følgende Aar overdrog han, med den gamle Konges, sin Faders Samtykke, Raadet Forvaltningen af Statsanliggenderne, og forlod Hovedstaden, under Paaskud af at reise paa Jagt, men det skete, for at gjennemreise alle sit Riges Provindser, og at afskaffe Misbrugene deri, overalt at gjenbringe Orden og Tugt, og, idet han viste sig ved Grændserne, at betage de Nabofyrster, der vare ildesindede, Lysten til at foretage Noget imod hans Staters Rolighed og Sikkerhed.

Ikke mindre end et Aar behøvede den unge Konge, for at udføre et, ham saa værdigt Forsæt.

Ikke længe efter hans Tilbagekomst blev Kongen, hans Fader saa farlig syg, at han strax selv følte, at han ikke mere vilde staae op. Han ventede sit Livs sidste Øieblik med stor Rolighed, og hans eneste Sorg var, at anbefale Ministrene og de Store ved hans Sons Hof, at de skulde bevare den ham tilsvorne Troskab, og der var Ingen, der jo fornyede sin Ed ligesaa oprigtigt, som den første Gang. Han døde endelig, til inderlig Bedrøvelse for den unge Kong Beder og Dronning Gülnare, som lode hans Liig bisætte i et prægtigt Gravmæle.

Efter at Begravelseshøitideligheden var tilende, var det ingen Tvang for Kong Beder at iagttage den persiske Skik, nemlig: at begræde den Døde en heel Maaned, og i hele denne Tid ikke at lade sig see af Nogen. Han havde begrædt sin Fader hele sin Levetid, hvis han havde fulgt sin umaadelige Bedrøvelse, og hvis det havde passet sig for en stor Konge at hengive sig ganske til den. I denne Mellemtid kom ogsaa Dronningen, Gülnares Moder og Kong

Saleh, tilligemed Prindsesserne, hans Cousiner, og toge stor Deel i deres Sorg, førend de indgode dem Trøst.

Da Maaneden var henrunden, kunde Kongen ikke undgaae, at lade sin Storvizir og alle de Store ved sit Hof faae Audients, som bade ham at aflægge Sørgeklædningen, at vise sig for sine Undersaatter, og igjen at overtage Besørgelsen af Statsforretningerne, som forhen. Han viste i Begyndelsen en saa stor Modbydelighed for at høre paa dem, at Storviziren var nødt til at tage Ordet, og at sige til ham: „Herre, jeg behøver ikke at forestille Eders Majestæt, at det kun passer sig for Fruentimmer at vedblive med en bestandig Sorg. Vi tvivle ikke om, at I ligeledes er overtydet derom, og at det ikke er Eders Hensigt at følge deres Exempel. Hverken vore Taarer eller Eders, ere istand til at gjengive Kongen, Eders Fader, Livet, selv om vi vort hele Liv igjennem ei ophørte at græde. Han har havt Menneskenes almindelige Skjæbne, som underkaster dem Dødens uundgaaelige Magt. Dog kunne vi ikke sige, at han er ganske død, da vi gjensee ham i Eders hellige Person. Han selv har døende ikke tvivlet om, at han jo igjen vilde opleve i Eder; det staaer nu til Eders Majestæt at vise, at han ikke har bedraget sig."

Kong Beder kunde ikke modstaae saa indstændige Bønner; han aflagde fra det Øieblik af Sørgedragten, og efterat han igjen havde iført sig Kongedragten og Kongesmykket, begyndte han paany at iagttage sit Riges og sine Undersaatters Tarv med samme Opmærksomhed, som før Kongens, hans Faders Død. Han gjorde dette med almindeligt Bifald, og da han noie tog Hensyn til, at hans Forfædres Anordninger bleve haandhævede, saa mærkede hans Undersaatter neppe, at de havde en ny Herre.

Kong Saleh, som med Dronningen, sin Moder, og Prindsesserne, igjen var vendt hjem til sine Havlande, saasnart Kong Beder igjen havde overtaget Regjeringen, kom efter et Aars Forløb igjen alene tilbage, og Kong Beder og Dronning Gülnare glædede sig over at see ham igjen.

En Aften efter Bordet, da man havde dækket af og ladet dem være alene, underholdt de sig om mangeslags Ting.

Uformærkt bragte Kong Saleh Samtalen paa sin Brodersøns, Kongens Roes, og tilkjendegav Dronningen, sin Søster, hvor høiligen han var tilfreds med hans Regjering og Viisdom, som havde erhvervet ham en saa stor Berømmelse, ikke alene hos Nabokongerne, men selv i de længstbortliggende Kongeriger. Kong Beder, som ikke gjerne vilde høre sig selv rose, men som heller ikke af Velanstændighed kunde paalægge sin Onkel Taushed, vendte sig til Siden, og anstillede sig, som om han sov, idet han lænede Hovedet paa en Pude, som var bag ved ham.

Efterat have udtømt sig i Lovtale over Kong Beders beundringsværdige Forhold, og hans Alt overlegne Aand, gik Kong Saleh over til at rose hans Udvortes, og han talte derom, som om et Vidunder, der ikke havde sin Lige paa Jorden, eller i alle de ham bekjendte Lande under Havets Bølger. „Min Søster," udraabte han pludseligt, „saaledes, som han er skabt, og som Du selv seer ham, undrer jeg mig over, at Du endnu ikke har tænkt paa at formæle ham. Og dog er han, hvis jeg ikke tager Feil, allerede i sit tyvende Aar, og i en saadan Alder sømmer det sig for en Fyrste, som han er, ikke mere at være ugift. Jeg vil selv være betænkt derpaa, da Du ikke tænker derpaa, og give ham en Gemalinde af vore Riger, som er ham værdig."

„Min Broder," svarede Dronning Gülnare, „Du erindrer mig om en Sag, paa hvilken jeg hidtil ikke i mindste Maade havde tænkt. Da han endnu ikke har viist mindste Tilbøielighed for Ægtestanden, saa har jeg selv ikke tænkt derpaa, og det er mig kjært, at det er faldet Dig ind at tale med mig derom. Da jeg billiger det meget at give ham een af vore Prindsesser, saa beder jeg Dig at bringe mig een herhen, men en saa skjøn og fuldkommen, at Kongen, min Søn, er tvungen til at elske hende."

„Jeg kjender en saadan," svarede Kong Saleh, idet han talte sagtere, „men førend jeg siger Dig, hvem hun er, beder jeg Dig at see, om Kongen, min Søstersøn, ogsaa sover; jeg vil sige Dig, hvorfor denne Forsigtighed er god."

Dronning Gülnare dreiede sig om, og da hun saae sin Søn saaledes ligge, som forhen er sagt, saa tvivlede hun paa ingen Maade om, at han jo sov fast. Kong Beder imidlertid, som var langt fra at sove, fordobblede sin

Opmærksomhed, for ikke at tabe et Ord af det, som Kongen, hans Onkel, havde saa hemmeligt at sige.

„Du behøver ikke at paalægge Dig nogen Tvang," sagde Dronningen til sin Broder, „Du kan tale frit, uden Frygt for at blive hørt."

Tohundrede og otte og tredsindstyvende Nat.

„Det er ikke raadeligt," vedblev nu Kong Saleh, „at Kongen, min Broderson, saasnart faaer Kundskab om det, jeg har at sige Dig. Kjærligheden smutter, som Du veed, ofte gjennem Øret til Hjertet, og det er ikke raadeligt, at han maaskee paa denne Maade allerede forud elsker den, som jeg vil nævne Dig. Thi jeg seer store Vanskeligheder at overvinde, ikke saameget fra Prindsessens Side, som jeg haaber, som fra Kongens, hendes Faders. Jeg behøver blot at nævne Dig Prindsesse Giåuhare og Kongen af Samandal."

„Hvad siger Du, min Broder?" svarede Dronning Gülnare, „Prindsesse Giåuhare er endnu uformælet? Jeg erindrer mig at have seet hende kort førend min Skilsmisse fra hende; hun var omtrent atten Maaneder gammel, og allerede dengang af en forbausende Skjønhed. Hun maa nu være et Under i Verden, hvis hendes Skjønhed siden har tiltaget. Den ringe Forskjel i Alder mellem hende og Kongen, min Søn, bør ikke afholde os fra at opbyde alle vore Kræfter, for at skaffe ham et saa fordeelagtigt Giftermaal. Det kommer blot an paa at kjende de Vanskeligheder, som Du finder derved, og at overvinde dem.

„Min Søster," vedblev Kong Saleh, „de bestaae deri, at Kongen af Samandal har en utaalelig Hovmod, at han troer sig ophøiet over alle andre Konger, og at der altsaa kun er lidet Haab om at kunne knytte en Underhandling med ham angaaende denne Forbindelse. Ikkedestomindre vil jeg selv gaae hen, og anholde hos ham om Prindsessen, hans Datter, og hvis han afslaaer os hende, saa ville vi henvende os andensteds, hvor vi finde gunstigere Gehør. Derfor er det godt, som Du seer," tilfoiede han, „at Kon-

gen, min Søsterſøn, Intet erfarer om vor Henſigt, indtil vi ere ſikkre paa Kongen af Samandals Samtykke, for at ikke maaſkee Kjærlighed til Prindſesſe Giåuhare ſkal bemægtige ſig hans Hjerte, uden at vi ere iſtand til at ſkaffe ham hende.

De underholdt ſig endnu nogen Tid over denne Gjenſtand, og førend de ſkildtes ad, bleve de enige om, at Kong Saleh ufortøvet ſkulde vende tibage til ſit Rige, og hos Kongen af Samandal anholde om Prindſesſe Giåuhare for Kongen af Perſien.

Da Dronning Gülnare og Kong Saleh troede, at Kongen af Perſien virkelig ſov, ſaa vakte de ham, da de vilde gaae til Engs, og Beder forſtod meget godt at anſtille ſig, ſom om han vaagnede op af en dyb Søvn. Men han havde ikke tabt et eneſte Ord af deres Underholdning, og det Billede, ſom de havde udkaſtet af Prindſesſe Giåuhare, havde i hans Hjerte antændt en Lidenſkab, ſom var ham ganſke ny. Han gjorde ſig en ſaa henrivende Foreſtilling om hendes Skjønhed, at Længſelen efter at beſidde hende ſatte ham hele Natten igjennem i en ſaadan Uro, at han ikke kunde lukke et Øie.

Den følgende Morgen vilde Kong Saleh tage Afſkeed fra Dronning Gülnare og ſin Søsterſøn. Den unge Konge af Perſien, ſom vel vidſte, at hans Onkel blot vilde reiſe, for uden Ophold at arbeide paa hans Lykke, kunde ikke høre dette, uden at ſkifte Farve. Hans Lidenſkab var allerede ſaa ſtærk, at den ikke mere tillod ham at vente endnu ſaalænge paa at ſee Gjenſtanden derfor, ſom var nødvendigt, for at underhandle angaaende hans Formæling. Han fattede altſaa den Beſlutning at bede ſin Onkel om at tage ham med. Men da han ikke vilde lade Dronningen, ſin Moder, Noget vide deraf, og vilde have Leilighed til at være alene med ſin Onkel, ſaa nødte han ham til at opholde ſig lidt endnu, for den følgende Dag at deeltage med ham i en Jagtfornøielſe, med det Forſæt at benytte denne Leilighed og erklære ham ſin Henſigt.

Jagten blev anſtillet, og Kong Beder befandt ſig flere Gange alene med ſin Onkel, men han havde ikke Mod til at aabne Munden og ſige ham et Ord om ſit Anliggende. Da Kong Saleh i Jagtens Hede var ſkilt fra ham, og hel-

ler ingen af hans Officerer eller hans Folk vare blevne hos ham, steeg han af ved en Bæk, og efterat han havde bundet sin Hest ved et Træ, som var meget skyggefuldt, strakte han sig i Græsset, og lod sine Taarer have frit Løb, som fløde i Overflod, blandede med Suk og Hulken. Saaledes blev han længe, nedsunken i Tanker, uden at frembringe et eneste Ord.

Imidlertid var Kong Saleh, da han ikke saae sin Søstersøn mere, i stor Bekymring, og efterforskede, hvor han var, men fandt Ingen, som kunde sige ham Noget om ham. Han skilte sig fra de øvrige Jægere, søgte ham selv og saae ham langtfra. Han havde allerede igaar bemærket, at han ikke havde sin forrige Munterhed, at han, imod Sædvane, var dybsindig, og ikke strax, eller dog ikke passende, svarede paa de til ham henvendte Spørgsmaal. Men han havde ikke havt den ringeste Mistanke om Aarsagen til denne Forandring. Men da han nu saae ham i denne Stilling, tvivlede han ikke mere om, at han jo havde hørt hans Samtale med Dronning Gülnare og forelsket sig, steeg af temmelig langt fra ham, og efterat han havde bundet sin Hest til et Træ, gjorde han en stor Omvei, og traadte ganske sagte saa nær hen til ham, at han hørte ham fremsige følgende Ord: „Elskværdige Prindsesse af Kongeriget Samandal!" udraabte Beder, „man har udentvivl kun givet mig et svagt Omrids af Eders uforlignelige Skjønhed. I er udentvivl endnu meget skjønnere, og overtræffer alle Prindsesser i Verden, ligesom Solen overstraaler Maanen og alle Stjernerne tilsammen. Jeg vilde paa Stedet gaae, for at byde Eder mit Hjerte, hvis jeg kunde finde Eder; det tilhører Eder, og aldrig skal nogen anden Prindsesse besidde det, end I!"

Saleh vilde ikke høre Mere; han traadte frem, saa at Kong Beder saae ham, og sagde til ham: „Som jeg seer, kjære Søsterson, har Du hørt, hvad jeg iforgaars har talt med Dronningen din Moder, om Prindsesse Giauhare. Det var ikke vor Hensigt, og vi troede, at Du sov."

„Min kjære Onkel," svarede Beder, „jeg har ikke tabt eet Ord, og har følt Virkningen deraf, som I har forudseet, uden at kunne undgaae den. Jeg har i Særdeleshed opholdt Eder i den Hensigt, førend Eders Afreise at tale

med Eder om min Kjærlighed, men Undseelse for at tilstaae Eder min Svaghed, — hvis det er en Svaghed at elske en saa elskværdig Prindsesse, — har tillukket min Mund. Jeg anraaber Eder nu ved Eders Venskab for en Prinds, som har den Ære at være saa nærbeslægtet med Eder, hav Medlidenhed med mig, og lad mig ikke vente saalænge paa Synet af den guddommelige Giåuhare, indtil I har erholdt Kongens, hendes Faders Samtykke til vor Formæling, hvis I ikke vil have, at jeg skal døe af Kjærlighed til hende, forend jeg har seet hende."

Kongen af Persiens Tale satte Kong Saleh i stor Forlegenhed. Han forestillede ham, hvor vanskeligt det var, heri at tilfredsstille ham; at det ikke kunde skee paa anden Maade, end naar han tog ham med; men da hans Nærværelse var nødvendig i hans Rige, og Alt var at befrygte, naar han bortfjernede sig, saa besvor han ham at tæmme sin Lidenskab, indtil han havde bragt Sagen saa vidt, at han kunde tilfredsstille ham, og forsikkrede ham, at han skulde skynde sig af alle Kræfter, og om faa Dage komme igjen, for at bringe ham Efterretning.

Men Kongen af Persien hørte ikke paa disse Grunde. „Grusomme Onkel," svarede han, „jeg seer vel, at I ikke elsker mig saa meget, som jeg troede, og at I hellere vil lade mig døe, end tilstaae mig den første Bøn, som jeg har gjort Eder i mit Liv."

„Jeg er beredt til at bevise Dig," svarede Kong Saleh, „at der Intet gives i Verden, som jeg jo vilde gjøre, for at behage Dig; men jeg kan ikke tage Dig med mig, uden at Du har talt med din Moder derom. Hvad vilde hun tænke om Dig og mig? Hvis hun samtykker, vil jeg gjerne gjøre det, og jeg vil bede hende derom tilligemed Dig."

„I veed ret vel," svarede Kongen af Persien, „at Dronningen, min Moder, aldrig vil tillade, at jeg forlader hende, og denne Undskyldning beviser blot endnu mere Eders Haardhed imod mig. Hvis I virkelig elsker mig saaledes, som I vil overtale mig til at troe, saa maa I paa Stedet vende tilbage til Eders Rige, og tage mig med."

Tohundrede og ni og tredsindstyvende Nat.

Tvungen til at give efter for Kongen af Persiens Villie, tog Saleh af sin Finger en Ring, paa hvilken vare indgravne de samme hemmelighedsfulde Guds Navne, som paa Propheten Salomons Signetring, og hvis Kraft havde virket saamange Undere. Denne overrakte han ham og sagde tillige: „Tag denne Ring, stik den paa din Finger, og frygt hverken for Havets Bølger eller Dybde."

Kongen af Persien tog Ringen, og da han havde stukket den paa Fingeren, vedblev Kong Saleh: „Bær Dig ad, ligesom jeg!"

Paa samme Tid hævede de sig begge let i Luften, svævede hen til det nære Hav, og dykkede ned deri.

Havkongen brugte ikke megen Tid, for, t'ligemed Kongen, sin Søsterson, at komme til sit Pallads; han førte ham først ind i den gamle Dronnings Vaaning, for hvem han forestillede ham. Kongen af Persien kyssede Dronningens, sin Bedstemoders Haand, og denne omarmede ham med hjertelig Glæde. „Jeg spørger Dig ikke om dit Befindende," sagde hun til ham, „jeg seer, at Du er fuldkommen vel, og er glad derover, men jeg beder Dig, siig mig: hvorledes lever Dronning Gülnare, din Moder og min Datter?"

Kongen af Persien tog sig vel iagt for at sige hende, at han var afreist uden at tage Afsked fra hende; han forsikkrede hende tvertimod, at han havde forladt hende ved fuldkommen Sundhed, og at hun havde givet ham mange Hilsener med paa Veien.

Dronningen forestillede ham herpaa Prindsesserne, og medens hun lod ham have Tid til at underholde sig med dem, gik hun med Kong Saleh ind i et andet Værelse, og denne fortalte hende nu Kongen af Persiens Kjærlighed til Prindsesse Giauhare, som han havde fattet ved den blotte Fortælling om hendes Skjønhed, og imod hans (Salehs) Hensigt; han tilføiede, at han havde medbragt ham, fordi han ikke havde kunnet vægre sig derfor, og at han just tænkte paa Midler, for at forskaffe ham hende til Gemalinde.

Endskjøndt Kong Saleh, egentlig talt, var uskyldig i Kongen af Persiens Lidenskab, saa takkede Dronningen ham

dog kun lidet for, at han havde talt om Prindsesse Giäuhare i hans Nærværelse med saa liden Forsigtighed. „Din Ubesindighed," sagde hun til ham, „er utilgivelig. Gjør Du dig Haab om, at Kongen af Samandal, hvis Tænkemaade er Dig saa bekjendt, vil have mere Agtelse for Dig, end for saa mange andre Konger, hvem han har afslaaet sin Datter med paafaldende Foragt? Vil Du lade Dig sende hjem af ham med den samme Beskjæmmelse?"

„Fru Moder," svarede Kong Saleh, „jeg har allerede gjort Eder opmærksom paa, at Kongen, min Broderson, imod min Hensigt har hørt, hvad jeg fortalte min Søster om Prindsesse Giäuhares Skjønhed. Forseelsen er nu engang skeet, og vi maae nu blot betænke, at han elsker hende lidenskabeligt, og at han vilde døe af Bedrøvelse og Smerte, hvis vi ikke forskaffe ham hende, paa hvilken Maade det end skeer. Jeg tør Intet forsømme herved, fordi det er mig, som, endskjøndt uskyldig, har stiftet dette Onde, og jeg vil anvende Alt, hvad der staaer i min Magt, for at finde et Middel derfor. Jeg haaber, Fru Moder, at I vil billige min Beslutning, med en riig Foræring af Ædelstene selv at gaae til Kongen af Samandal, og at anholde om Prindsessen, hans Datter, for Kongen af Persien, Eders Dattersøn. Jeg har nogen Tiltro til, at han ikke vil afslaae mig hende, men finde det antageligt at træde i Forbindelse med en af de mægtigste Monarker paa Jorden."

„Det var at ønske," svarede Dronningen, „at vi ikke vare i den Nødvendighed at gjøre dette Andragende, hvoraf vi ikke kunne vente et saa lykkeligt Udfald, som vi ønske, men da det gjælder Kongens, min Dattersons Rolighed og Tilfredshed, saa giver jeg mit Samtykke dertil. Fremfor Alt beder jeg, da Du kjender Kongen af Samandals Tænkemaade, vær paa din Post, og tal til ham med al den Agtelse, der tilkommer ham, og paa en saa forbindtlig Maade, at han ikke skal troe sig fornærmet derved."

Dronningen gjorde selv Foræringen istand, sammensatte den af Diamanter, Rubiner, Smaragder og Perlesnore, og kom den i en meget riig og ziirlig Æske.

Den følgende Morgen tog Saleh Afsked fra hende og Kongen af Persien, og afreiste med et ikke talrigt Følge

af sine Officerer og Folk. Snart naaede han Kongen af Samandals Kongerige, Hovedstad og Pallads, og denne tovede ikke med at lade ham komme for sig, saasnart han havde erfaret hans Ankomst. Han reiste sig, da han saae ham træde ind, fra sin Throne; og Kong Saleh, som gjerne paa nogle Øieblikke vilde forglemme, hvem han var, kastede sig for hans Fødder, idet han ønskede ham Opfyldelsen af Alt, hvad hans Hjerte begjærede.

Kongen af Samandal bukkede sig derpaa, for at løfte ham op, og efterat han havde ladet ham tage Plads ved Siden af sig, bød han ham velkommen, og spurgte ham, om han kunde tjene ham i Noget.

„Herre," svarede Kong Saleh, „om mit Besøg endog ikke havde nogen anden Bevæggrund, end at vise en af de mægtigste Fyrster i Verden, som udmærker sig saa glimrende ved sin Viisdom og Tapperhed, min Ærefrygt, saa vilde dette dog stedse kun være et svagt Udtryk deraf for Eders Majestæt. Men kunde I see i mit Hjertes Inderste, saa vilde I lære at kjende den store Agtelse, hvoraf det er opfyldt for Eder, og den hede Længsel, som jeg har efter at tilkjendegive Eder min Hengivenhed.

Med disse Ord tog han Skrinet af Haanden paa een af sine Folk, aabnede det, og bad Kongen, idet han bød ham det, at modtage det venskabeligt.

„Prinds," svarede Kongen af Samandal, „I gjør mig ikke en saa betydelig Foræring, uden at have en dertil svarende Bøn til mig. Er det Noget, som staaer i min Magt, saa vil jeg gjøre mig en stor Fornøielse af at bevilge Eder det. Tal og siig mig frit ud, hvori jeg kan tjene Eder."

„Det er sandt, Herre," vedblev Kong Saleh, „at jeg har Eders Majestæt at bede om en Naade, og jeg vilde vel tage mig iagt for at gjøre denne Bøn, hvis Opfyldelsen ikke stod i Eders Magt. Ja, den afhænger saa ganske alene af Eder, at jeg forgjæves vilde anmode enhver Anden derom. Jeg beder Eder altsaa paa det Indstændigste derom, og anraaber Eder om, ei at afslaae mig den."

„Naar det er Tilfældet," svarede Kongen af Samandal, „saa behøver I blot at aabenbare mig, hvad I ønsker,

og I skal see, hvor tjenstfærdig jeg kan være, hvis jeg formaaer det."

„Herre," sagde nu Kong Saleh, „efter den Tillid, som Eders Majestæt behager at indskyde mig til Eders Velvillie, vil jeg ikke længere dølge, at jeg kommer med den Bøn, ved Prindsesse Giåuhares, Eders ærede Datters Formæling at bære os med Eders Forbindelse, og derved at befæste den Forstaaelse, som allerede i saa lang Tid har forenet begge Rigerne."

Ved denne Tale udbrød Kongen af Samandal i en høi Latter, idet han lod sig falde tilbage paa den Pude, hvortil han lænede Ryggen, paa en for Kong Saleh høist fornærmelig Maade. „Kong Saleh," sagde han til ham i en foragtelig Tone, „jeg havde indbildt mig, at I var en Fyrste af sund Forstand, klog og betænksom, men Eders Tale giver mig at forstaae, hvor meget jeg har skuffet mig. Siig mig, jeg beder Eder, hvor havde I Eders Forstand, da I satte Eder et saadant Hjernespind i Hovedet, som det er, om hvilket I nylig har talt til mig? Hvorledes har det endog blot i Drømme kunnet falde Eder ind at tænke paa Formæling med en Prindsesse, der er en Datter af en saa stor og mægtig Konge, som jeg er? I skulde i Forveien bedre have overveiet den store Afstand mellem Eder og mig, og ikke i et Øieblik have tilintetgjort den Agtelse, som jeg nærede for Eder."

Kong Saleh blev ved et saa haanligt Svar yderst fornærmet, og han havde megen Møie med at tilbageholde sin retfærdige Vrede. „Gid Gud, Herre," svarede han med alt muligt Maadehold, vil gjengjelde Eders Majestæt efter Fortjeneste!"

„Men jeg maa have den Ære at sige Eder, at jeg ikke begjærer Prindsessen, Eders Datter, til Ægte for mig. Var dette Tilfældet, saa vilde jeg, dog uden at Eders Majestæt eller Prindsessen selv maa troe sig fornærmet derved, troe at vise saavel den Ene som den Anden megen Ære. Eders Majestæt veed ret vel, at jeg er een af Havkongerne, som I; at Kongerne, mine Ahnherrer, ikke vige for nogen af de øvrige Kongeslægter i Alder, og at mit fra dem arvede Kongerige ikke er mindre blomstrende og mægtigt, end paa den Tid, da de levede. Hvis I ikke havde afbrudt

mig, saa vilde I snart have faaet at høre, at den Naade, om hvilken jeg beder Eder, ikke angaaer mig, men den unge Konge af Persien, min Broderson, hvis Magt og Storhed, saavelsom hans personlige Egenskaber, ikke kan være Eder ubekjendt. Hele Verden erkjender, at Prindsesse Giauhare er den skjønneste Jomfru under Solen, men ikke mindre sandt er det, at den unge Konge af Persien er den mest velskabte og fuldkomneste Prinds paa Jorden og i alle Havets Riger; derom ere Stemmerne paa ingen Maade deelte. Da altsaa mit Andragende kun kan geraade Eders Majestæt og Prindsesse Giauhare til stor Berømmelse, saa bør I ikke tvivle om, at almindeligt Bifald jo vil ledsage Eders Samtykke til en saa passende Forbindelse. Prindsessen er Kongen af Persien værdig, og Kongen af Persien er hende ikke mindre værdig; der gives ingen Konge eller Fyrste i Verden, som kunde gjøre ham dette stridigt."

Kongen af Samandal vilde ikke have givet Kong Saleh Ro til at tale saalænge, hvis det Raseri, hvori han blev bragt over hans Ord, havde tilladt ham det. Han sad endnu en Stund, efterat Saleh allerede havde endt, uden at frembringe et Ord, saa meget var han ude af sig selv. Endelig udbrød han i vilde og en saa stor Konge ganske uværdige Skjældsord. „Du Hund," skreeg han, „Du vover at føre denne Tale mod mig, og endog blot at nævne min Datters Navn for mig? Hvem er Du da? Hvem var Din Fader? Hvem er Din Søster, og hvem er Din Søsterson? Var hans Fader ikke en Hund, og en Hunds Søn, ligesom Du? Man gribe den Uforskammede, og afhugge hans Hoved!"

Det lille Antal Officerer, som vare omkring Kongen af Samandal, satte sig i Beredskab til at adlyde; men da Kong Saleh var i sin Alders fulde Kraft, rask og behændig, saa undkom han, førend de havde trukket Sablerne, og naaede Palladsets Dør, hvor han fandt tusinde velbevæbnede og beredne Mænd af sine Slægtninge og sit Huus, som nylig vare ankomne.

Dronningen, hans Moder, havde betænkt, at han kun havde taget saa faa Folk med sig, og da hun havde en Anelse om den slemme Modtagelse, som Kongen af Samandal kunde berede ham, saa havde hun sendt denne Skare,

og anbefalet dem den største Tilsomhed. De af hans Slægtninge, som stode i Spidsen, vare meget glade over endnu at være ankomne i rette Tid, da de saae ham komme ud med sine Folk i stor Forvirring og forfulgt.

„Herre," raabte de, saasnart han var hos dem, „hvad er der paa Færde? Vi ere beredte til at hævne Eder; I behøver blot at befale!"

Kong Saleh fortalte dem i faa Ord Sammenhængen, stillede sig i Spidsen for en stor Skare, medens de Øvrige bleve ved Døren, som de bemægtigede sig, og vendte paa Stedet om igjen. Da de faa Officerer og Vagthavende, som havde forfulgt ham, havde adspredt sig, traadte han igjen ind i Gemakket til Kong Samandal, som strax blev forladt af Sine og tagen fast. Kong Saleh lod Mandskab nok blive hos ham, for at sikkre sig hans Person, og gik fra det ene Værelse til det andet, for at søge Prindsesse Giauhare.

Men strax ved den første Larm havde denne Prindsesse tilligemed de Fruentimmer, som vare omkring hende, svunget sig op over Havets Overflade, og var flygtet hen paa en øde Ø.

Medens disse Ting foregik i Kongen af Samandals Pallads, satte de af Kong Salehs Følge, som strax ved de første Trudsler havde grebet Flugten, hans Moder, Dronningen, i den største Uro, idet de forkyndte hende den Fare, i hvilken de havde forladt ham.

Den unge Konge, som var nærværende ved deres Ankomst, blev saameget mere foruroliget derved, da han anssae sig som den første Aarsag til alt det Onde, som kunde opstaae deraf. Han havde ikke Mod nok til at taale Synet af Dronningen, sin Bedstemoder, da han vidste, at Kong Saleh for hans Skyld var i saa stor Fare. Medens han saae hende beskjæftiget med at uddele de Befalinger, som hun under disse Omstændigheder ansaae for nødvendige, svang han sig op fra Havets Dyb, og da han ikke vidste, paa hvilken Vei han skulde vende hjem til Kongeriget Persien, saa flygtede han hen til den samme Ø, paa hvilken Prindsesse Giauhare havde reddet sig.

Ganske ude af sig selv, satte han sig ned ved Foden af et stort Træ, som var omgivet af flere smaae. Idet han her igjen fattede sig, hørte han Nogen tale; han lyttede

strax efter, men da han var lidt for langt borte til at kunne forstaae Noget af det, som blev talt, saa stod han op, og nærmede sig uden Larm det Sted, hvorfra Stemmen kom, og saae igiennem Løvet en Skjønhed, hvoraf han blev forblændet.

„Uden Tvivl," sagde han ved sig selv, idet han stod stille og betragtede hende med Beundring, „er dette Prindsesse Giåuhare, som maaskee Skrækken har tvunget til at forlade Kongens, hendes Faders Pallads, og er det ikke hende, saa fortjener hun dog ligefuldt, at jeg af ganske Hjerte elsker hende."

Han tøvede ikke længer, men traadte frem, og idet han nærmede sig Prindsessen med dyb Ærbødighed, sagde han til hende: „Ædle Frøken, jeg kan ikke takke Himlen nok for den Gunst, som den idag viser mig, idet den fremstiller for mine Øine det Skjønneste, paa hvilket den skuer ned."

Der kunde ikke hændes mig nogen større Lykke, end Leiligheden til at tilbyde Eder min Tjeneste. Jeg beder Eder, ædle Frøken, at modtage den; en Person, som I, befandt sig ikke i denne Ørken, hvis hun ikke behøvede Hjelp."

„Det er sandt, min Herre," svarede Prindsesse Giåuhare med en sørgmodig Mine, „at det er meget usædvanligt for et Fruentimmer af min Stand at befinde sig i en saadan Forfatning. Jeg er Prindsesse, Datter af Kongen af Samandal, og hedder Giåuhare. Jeg sad rolig i min Bolig, da jeg pludselig hørte en skrækkelig Larm. Man kom for at forkynde mig, at Kong Saleh, jeg veed ikke af hvilken Aarsag, havde stormet Palladset og bemægtiget sig min Fader, efterat han havde nedsablet alle dem af hans Vagt, som havde gjort ham Modstand. Jeg havde blot endnu saamegen Tid, at jeg kunde undflye, og her søge et Tilflugtsted for hans Voldsomhed."

Ved Prindsessens Fortælling geraadede Kong Beder i Forvirring over, at han saa overilet havde forladt Dronningen, sin Bedstemoder, uden at vente paa nærmere Oplysning om de bragte Efterretninger. Men han glædede sig over, at Kongen, hans Onkel, havde bemægtiget sig Kongen af Samandals Person; thi han tvivlede ikke om, at

denne jo nu, for at faae sin Frihed, vilde bevilge ham Prindsessen.

„Tilbedelsesværdige Prindsesse," svarede han, „Eders Smerte er meget retfærdig, men det er let at hæve den tilligemed Eders Faders Fangenskab. I vil være af samme Mening, som jeg, naar I erfarer, at jeg hedder Beder, er Konge af Persien, og at Kong Saleh er min Onkel. Jeg kan forsikkre Eder fuldkommen om, at denne paa ingen Maade har den Hensigt at bemægtige sig Eders Faders Stater. Han har ingen anden Hensigt end at forskaffe mig den Lykke, at blive Eders Faders Svigersøn, idet jeg modtager Eder af hans Haand til Gemalinde. Allerede paa den blotte Skildring af Eders Skjønhed og Yndigheder havde jeg helliget Eder mit Hjerte. Langt fra, at det angrer mig, beder jeg Eder nu at modtage det, og at være overtydet om, at det stedse kun vil brænde for Eder. Jeg vover at haabe, at I ikke vil afslaae det, men betænke, at en Konge, som ene og alene har forladt sit Rige, for at tilbyde Eder det, fortjener nogen Erkjendtlighed. Tillad altsaa, skjønneste Prindsesse, at jeg maa have den Ære at forestille Eder for min Onkel. Kongen, Eders Fader, vil ikke saasnart have givet sit Samtykke til vor Formæling, førend han igjen vil lade ham beherske sine Stater, ligesom tilforn."

Kong Beders Erklæring frembragte ikke den Virkning, som han havde ventet deraf. Da Prindsessen fik Die paa ham, havde han, formedelst hans gode Mine, hans Dannelse og den ædle Anstand, hvormed han nærmede sig hende, i Begyndelsen ikke mishaget hende. Men saasnart hun havde hørt af ham selv, at han var Aarsag i den slette Behandling, som hendes Fader nylig havde lidt, saa lod hun sin Smerte derover, og Frygten, som havde tvunget hende til at gribe Flugten, betragte ham som en Fjende, med hvem hun ikke turde have noget Fælledsskab. Desuden, saa tilbøielig hun endog selv maatte være til at samtykke i den af ham ønskede Formæling, saa indsaa hun dog vel, at hendes Fader blandt Andet ogsaa forkastede denne Formæling af den Grund, at Kong Beder nedstammede fra en Landkonge, og hun var fast besluttet til, i dette Stykke ganske at underkaste sig hans Villie. Dog vilde hun ikke lade

ham mærke Noget til hendes onde Lune; hun tænkte blot paa et Middel, hvorved hun behændigt kunde befrie sig af Kong Beders Hænder, og idet hun anstillede sig, som om hun med Fornøielse betragtede ham, sagde hun til ham med al mulig Høflighed:

„Herre, I er altsaa en Søn af den formedelst hendes overordentlige Skjønhed saa berømte Dronning Gülnare? Jeg glæder mig meget over i Eder at see en hende saa værdig Prinds. Kongen, min Fader gjorde megen Uret i at modsætte sig vor fælleds Forbindelse saa heftigt. Men saasnart han seer Eder, vil han ikke længere tøve med at gjøre os begge lykkelige." Idet hun sagde disse Ord, rakte hun ham Haanden.

Kong Beder troede allerede at være paa sin Lykkes Top; han udrakte sin Haand, greeb Prindsessens, og bukkede sig, for ærefrygtsfuld at kysse den.

Men Prindsessen lod ham ikke faae Tid dertil. „Forvovne," sagde hun til ham, idet hun stødte ham tilbage og spyttede ham i Ansigtet, da hun intet Vand havde ved Haanden, „forlad denne Menneskeskikkelse, og antag Skikkelsen af en hvid Fugl, med rødt Næb og røde Fødder!"

Tohundrede og halvfjerdsindstyvende Nat.

Saasnart hun havde udtalt disse Ord, blev Kong Beder, til hans ligesaa store Fortrydelse som Forbauselse, forvandlet til en Fugl af denne Skikkelse. „Tag den," sagde hun strax til eet af sine Fruentimmer, „og bring den hen paa det Tørre Eiland."

Denne Ø var intet Andet end en skrækkelig Klippe, hvor der ikke fandtes en Draabe Vand.

Fruentimmeret tog Fuglen, og idet hun fuldbyrdede Prindsessens Befaling, havde hun dog Medlidenhed med Kong Beders Skjæbne. „Det var dog Skade," sagde hun ved sig selv, „at en Prinds, der er saa værdig til at leve, skulde forsmægte af Hunger og Tørst. Prindsessen, som ellers er saa god og blid, angrer maaskee nok selv en saa grusom Befaling, naar hendes hæftige Vrede har lagt sig;

det er bedre, at jeg bringer ham hen til et Sted, hvor han kan døe mere fornøiet." Hun bar altsaa Fuglen hen paa en velbefolket Ø, og forlod den paa en meget behagelig Plads, som var besat med alle Slags Frugttræer, og blev vandet af flere Bække.

Men lader os nu igjen vende tilbage til Kong Saleh.

Efterat han selv havde søgt Prindsesse Giåuhare, og havde ladet søge efter hende overalt i Palladset, uden at finde hende, lod han Kongen af Samandal indspærre i sit eget Pallads, under god Bevogtning, og da han havde uddeelt de nødvendige Befalinger til Rigets Regjering under hans Fraværelse, begav han sig hen til sin Moder, Dronningen, for at aflægge hende Beretning om Udfaldet af sit Foretagende.

Han spurgte strax ved sin Ankomst om sin Søsterson, og fik med stor Forundring og Fortrydelse at høre, at han var forsvundet. „Man bragte os Efterretning," sagde Dronningen til ham, „om den store Fare, hvori du svævede i Kongen af Samandals Pallads, og medens jeg uddeelte Befalinger, for at sende dig ny Hjelp, eller at hævne dig, forsvandt han. Han maa være bleven forskrækket over Efterretningen om din Fare, og ikke have troet sig sikker hos os."

Denne Nyhed gjorde Kong Saleh meget bedrøvet, da han nu angrede den store Føielighed, hvormed han havde givet efter for den unge Kong Bebers Bønner, uden i Forveien at have talt med Dronning Gülnare desangaaende. Han sendte paa alle Kanter Bud ud efter ham, men saamegen Umage han endog gjorde sig, saa fik han ingen Efteretning om ham, og istedetfor den Glæde, at han allerede havde saa vidt befordret et Giftermaal, hvilket han ansaa som sit Værk, var Sorgen over dette uformodede Uheld saameget destomere krænkende. I Forventning af gode eller slemme Efteretninger om sin Søsterson, lod han sit Kongerige blive under sin Moders Forvaltning, og reiste hen og regjerede Kongen af Samandals Rige, medens han bestandig lod Kongen selv bevogte med stor Forsigtighed, skjøndt med al den Agtelse, man skyldte hans Rang.

Den samme Dag, da Kong Saleh var vendt tilbage til Kongeriget Samandal, kom Dronning Gülnare, Kong

Beders Moder, til Dronningen, hendes Moder. Hun havde ikke undret sig over ikke at see Kongen, hendes Søn, komme tilbage Dagen efter hans Afreise. Hun havde indbildt sig, at Jagtens Hede, saaledes som det allerede nogle Gange var hændet ham, havde ført ham videre, end han havde foresat sig. Men da hun ikke saae ham komme tilbage den anden Morgen og heller ikke den følgende Dag, saa geraadede hun derover i en Uro, hvis Størrelse man let kan bedømme efter hendes Ømhed for ham. Denne Uro blev endnu meget større, da hun fik at høre af de Officerer, som havde ledsaget dem, og som havde været nødte til at vende hjem, efterat de længe forgjæves havde søgt ham og Saleh, at noget Slemt maatte være hændet dem begge, eller at de begge maatte være sammen paa et eller andet Sted, som de ikke kunde opdage; at de vel havde fundet deres Heste, men ikke kunde erholde nogen Kundskab om dem, saamegen Umage de endog havde gjort sig derfor.

Efterat Dronning Gülnare havde faaet denne Efterretning, besluttede hun at forstille sig, at skjule sin Bedrøvelse, og at give Sendebuddene den Forretning, at de strax igjen skulde vende om, og anstille nye Efterforskninger. Medens dette skete, havde hun fattet sin Beslutning, og efterat hun havde sagt til sine Fruentimmer, at hun vilde være alene, havde hun styrtet sig i Havet for at faae Oplysning om den Mistanke, hun havde, nemlig: at Kong Saleh vel kunde have ført Kongen af Persien med sig.

Denne store Dronning vilde være bleven modtaget med stor Fornøielse af Dronningen, hendes Moder, hvis denne ikke strax ved Synet af hende havde mærket Bevæggrunden til hendes Komme. „Min Datter," sagde hun til hende, „du kommer ikke for at besøge mig, det seer jeg vel, men du kommer, for hos mig at erkyndige dig om din Søn. Men Alt, hvad jeg kan sige dig derom, kan blot endnu formere Din Bedrøvelse, saavelsom min. Jeg havde en stor Glæde af at see ham komme her med sin Onkel; men jeg havde neppe hørt, at han var reist bort, uden at sige dig Noget, førend jeg deelte den Kummer, som du maatte føle derover."

Hun fortalte hende herpaa, med hvilken Iver Kong Saleh selv var reist hen, for at anholde om Prindsesse

Giaúhare, og hvad derpaa var fulgt, lige til det Øieblik, da Kong Beder var forsvunden.

„Jeg har sendt Folk ud efter ham," tilføiede hun, „og Kongen, min Søn, som i dette Øieblik er afreist, for at regjere Kongeriget Samandal, har paa sin Side ogsaa anvendt al Møie; Alt har hidtil været forgjæves, men vi maae haabe, at vi ville faae ham snart at see igjen, naar vi allermindst formode det."

Den trøstesløse Gülnare beroligede sig ikke strax ved dette Haab; hun ansaa sin Søn for tabt, og græd bitterligt, idet hun skød al Skyld paa sin Broder.

Dronningen, hendes Moder, gav hende at betænke, at hun maatte paalægge sig nogen Tvang, for ikke at ligge under for sin Smerte. „Det er sandt," sagde hun til hende, „Kongen, din Broder, skulde ikke have været saa uforsigtig at tale med dig om dette Giftermaal, eller at samtykke i at medtage Kongen min Søsterson, uden i Forveien at give dig Underretning derom. Men da det paa ingen Maade er vist, at Kongen af Persien er omkommet, saa bør du ikke forsømme Noget, for at bevare ham hans Kongerige. Spild altsaa ingen Tid, men vend strax tilbage til din Hovedstad, din Nærværelse er der nødvendig, og det vil ikke falde dig vanskeligt at vedligeholde Alt i den fredelige Stand, hvori det befinder sig, idet du lader bekjendtgjøre, at det har behaget Kongen af Persien at besøge os."

Der behøvedes ogsaa en saa stærk Bevæggrund, som denne var, for at bringe Dronning Gülnare til at give efter. Hun tog Afskeed fra Dronningen, hendes Moder, og var allerede igjen i sit Pallads i Hovedstaden i Persien, førend man der havde bemærket hendes Fraværelse. Hun afærdigede strax Bud, som skulde kalde de Folk, hun havde udsendt for at opsøge hendes Søn, tilbage igjen, og sige dem, at hun vidste allerede, hvor han var, og at man snart vil faae ham at see igjen. Hun lod ogsaa Rygtet derom udbrrede over hele Staden, og førte imidlertid Regjeringen med den første Minister og Statsraadet ligesaa roligt, som om Kong Beder havde været nærværende.

For nu igjen at komme tilbage til Kong Beder, hvem eet af Prindsesse Giaúhares Fruentimmer havde baaret hen paa Den og forladt der, som jeg har sagt, saa var

denne Fyrste meget bestyrtset, da han saae sig alene og i Skikkelse af en Fugl. Han følte sig i denne Tilstand saameget desto ulykkeligere, da han ikke vidste, hvor han var, eller i hvilken Egn af Verden Kongeriget Persien laa. Og om han ogsaa havde vidste dette, og havde tiltroet sine Vinger Styrke nok til at vove sig over saa mange Have og komme derhen, hvad Andet havde han da vundet derved, end den samme Møie og Besværlighed, som her? Thi hvorledes kunde han vente at blive erkjendt endog blot for et Menneske, end sige for Kongen af Persien? Han var altsaa nødt til at blive, hvor han var, og at leve af den Næring, som Fuglene af hans Slags toge til sig, og at tilbringe Natten paa et Træ.

Efter nogle Dages Forløb kom en Bonde, som var meget behændig til at fange Fugle, hen i den Egn, hvor han opholdt sig, og blev meget glad, da han saae en saa skjøn Fugl, af en ham endnu ubekjendt Art, endskjøndt han allerede i mange Aar havde drevet Fuglefangst. Han anvendte al muelig Behændighed, og stillede sit Garn saa godt, at han fangede Fuglen. Glad over en saa god Fangst, som, efter hans Meening, formedelst dens Sjeldenhed maatte indbringe ham Mere, end mange andre Fugle tilsammen, af det Slags, som han pleiede at fange, satte han den i et Buur, og bar den til Staden.

Saasnart han kom med den paa Torvet, standsede en Borger ham, og spurgte ham, hvormeget han vilde have for Fuglen.

Istedet for at svare paa dette Spørgsmaal, spurgte Bonden atter Borgeren, hvad han agtede at gjøre med Fuglen, naar han havde kjøbt den.

„Gode Ven," svarede Borgeren, „hvad Andet mener du vel ellers, at jeg skulde gjøre med den, uden at lade den stege, for at spise den."

„Paa Grund deraf," svarede Bonden, „troer I vel at have betalt den godt, naar I gav mig den mindste Sølvmynt for den. Jeg holder den i en langt høiere Priis, og I har formodentlig ikke Lyst til at give mig et Guldstykke for den. Jeg er dog allerede gammel, men saalænge jeg kan tænke, har jeg endnu aldrig seet dens Lige. Jeg

vil gjøre Kongen en Foræring med den; han vil forstaae sig bedre paa dens Værdi, end J."

Istedetfor at opholde sig paa Torvet, gik Bonden hen til Palladset, og blev staaende foran Kongens Bolig. Kongen stod ved et Vindue, hvorfra han kunde see Alt, hvad der foregik paa Pladsen. Da han fik Die paa den skjønne Fugl, sendte han en Befalingsmand over Gildingerne ned med det Ærinde at kjøbe ham den.

Gildingen kom til Bonden og spurgte ham, hvormeget han vilde have for Fuglen. „Naar det er til hans Majestæt," svarede Bonden, „saa beder jeg ham at tillade, at jeg maa gjøre ham en Foræring dermed, og Eder anmoder jeg om at bære den op til ham."

Gildingen bar Fuglen op til Kongen, og Kongen fandt den saa forunderlig, at han befalede Gildingen at give Bonden ti Guldstykker, med hvilke denne gik meget fornøiet hjem. Herpaa satte Kongen Fuglen i et prægtigt Buur, og gav den Korn og Vand i kostbare Kar.

Kongen, som just var i Begreb med at stige til Hest, for at ride paa Jagt, saa at han ikke havde Tid til at betragte Fuglen nøie, lod sig bringe den strax ved sin Hjemkomst.

Gildingen bragte Buret, og for bedre at betragte den, aabnede Kongen selv Døren, og tog Fuglen paa sin Haand. Idet han med stor Forundring besaa den, spurgte han Gildingen, om den havde ædt. „Herre," svarede denne, „Eders Majestæt kan see, at dens Foderkar endnu er fuldt, og jeg har ikke bemærket, at den har rørt det." Kongen befalede at give den Foder af forskjelligt Slags, for at den kunde udsøge sig, hvad den havde Lyst til.

Da Bordet allerede var dækket, saa blev der anrettet, medens Kongen uddeelte denne Forskrift. Saasnart Fadene vare satte paa Bordet, slog Fuglen med Vingerne, fløi bort fra Kongens Haand, op paa Bordet, og begyndte at pikke i Brødet og Maden, snart i det ene, snart i det andet Fad.

Kongen var saa forbauset herover, at han sendte Befalingsmanden over Gildingerne hen til Dronningen, for at hun skulde komme hen at see dette Under. Gildingen fortalte Dronningen med faa Ord Sagen, og Dronningen kom strax. Men saasnart hun fik Die paa Fuglen, bedækkede

hun sit Ansigt med Sløret, og vilde gaae bort igjen. Kongen, saameget mere forundret over denne Handling, som der kun vare Gildinger og Fruentimmer af hendes Følge i Værelset, spurgte hende, hvorfor hun bar sig saaledes ad.

„Herre," svarede Dronningen, „Eders Majestæt vil ikke forundres derover, naar I hører, at denne Fugl ikke er en Fugl, som I indbilder Eder, men en Mand."

„Herskerinde," svarede Kongen, endnu mere forbauset end tilforn, „I vil uden Tvivl have Eders Spøg med mig; I vil aldrig faae mig til at troe, at denne Fugl er en Mand."

„Herre, Gud forbyde, at jeg skulde drive Spøg med Eders Majestæt! Intet er sandfærdigere, end hvad jeg har den Ære at sige Eder, og jeg forsikkrer Eder, at det er Kongen af Persien, ved Navn Beder, en Søn af den berømte Gülnare, Prindsesse af et af de største Havkongeriger, og en Datterson af den berømte Farasche[5a]), Gülnares og Salehs Moder, og det er Prindsesse Giauhare, Kongen af Samandals Datter, som saaledes har forvandlet ham."

Kort, for at Kongen ikke skulde tvivle mere derom, saa fortalte hun ham, hvorledes og hvorfor Prindsesse Giauhare saaledes havde hævnet sig for den slette Behandling, som var vederfaret hendes Fader, Kongen af Samandal, af Kong Saleh.

Kongen troede saameget desto lettere Alt, hvad Dronningen fortalte ham om denne Historie, da han kjendte hende som et af de meest trolddomskyndige Fruentimmer, som der nogensinde fandtes i Verden, for hvem Intet blev skjult af Alt, hvad der foregik, saa at han ved hendes Hjælp strax blev underrettet om hans Nabokongers onde Hensigter mod ham, og kom dem i Forkjøbet. Han havde Medlidenhed med Kongen af Persien, og bad Dronningen indstændigt at løse den Trolddom, som holdt ham fast i denne Skikkelse.

Dronningen bevilgede det med megen Fornøielse. „Herre," sagde hun til Kongen, „Eders Majestæt behage at træde med Fuglen ind i Eders Gemak, og jeg vil i faa Øieblikke lade Eder see en Konge, som er den Agtelse værdig, I bærer for ham."

Fuglen, som havde holdt op at æde, for at give Agt

paa Kongens og Dronningens Underholdning, gjorde ikke Kongen den Uleilighed, først at fange den; den fløi foran ind i Gemakket, og Dronningen kom snart derpaa ind, med et Fad fuldt af Vand i Haanden. Hun udtalte over Fadet nogle, Kongen uforstaaelige Ord, indtil Vandet begyndte at koge; strax tog hun noget deraf i Haanden, og besprøitede Fuglen dermed, idet hun sagde:

„Ved Kraften af de hellige og hemmelighedsfulde Ord, som jeg nylig har udtalt, og i Navnet af Himlens og Jordens Skaber, som opvækker de Døde og vedligeholder hele Verden i sin Stand, forlad denne Fugleskikkelse, og antag igjen den Skikkelse, som Du har modtaget af Din Skaber."

Neppe havde Dronningen udtalt disse Ord, førend Kongen, istedetfor Fuglen, saae en ung, skjønt voxet Prinds, hvis ædle Anstand og herlige Mine fortryllede ham.

Kong Beder kastede sig strax paa Knæ og takkede Gud for den udviste Naade. Derpaa greeb han, idet han igjen stod op, Kongens Haand og kyssede den, for at udtrykke ham sin inderlige Erkjendtlighed. Men Kongen omarmede ham med stor Glæde, og tilkjendegav ham, hvormegen Fornøielse det gjorde ham at see ham. Beder vilde ogsaa takke Dronningen, men hun havde allerede trukket sig tilbage i sit Gemak.

Kongen satte sig tilbords med ham, og efter Maaltidet bad han ham at fortælle, hvorledes Prindsesse Giåuhare havde kunnet være saa umenneskelig at forvandle en saa elskværdig Prinds, som han var, til en Fugl; og Kongen af Persien tilfredsstillede strax hans Nysgierrighed.

Da han havde endt, kunde Kongen, fuld af Uvillie over Prindsessens Fremgangsmaade, ikke afholde sig fra at dadle hende. „Det var roesværdigt af Prindsessen af Samandal," sagde han, „at hun ikke blev ligegyldig ved hendes Faders Behandling, men at hun drev Hævnen saa vidt imod en Prinds, som var uskyldig deri, det er Noget, som hun aldrig kan forsvare. Men lader os nu tilsidesætte dette, og siig mig, hvori jeg ellers kan tjene Eder."

„Herre," svarede Kong Beder, „min Forpligtelse mod Eders Majestæt er saa stor, at jeg maatte blive min hele Levetid hos Eder, for at bevidne Eder min Erkjendtlighed derfor; men da Eders Ædelmodighed ingen Grændser har,

saa beder jeg Eder, godhedsfuldt at bevilge mig eet af Eders Skibe, for at føre mig tilbage til Persien, hvor jeg maa frygte, at min kun allerede alt for lange Fraværelse har anrettet Forvirring, og hvor vel endog Dronningen, min Moder, for hvem jeg har skjult min Afreise, i Uvisheden om min Skjæbne, maaskee er død af Smerte."

Kongen bevilgede ham med den største Føielighed af Verden hans Bøn, og uden Ophold gav han Befaling til at udruste et af de stærkeste Skibe og den hurtigste Seiler i hans talrige Flaade.

Skibet blev snart forsynet med alt Nødvendigt, med Matroser, Soldater, Levnetsmidler og Krigsforraad, og saasnart Vinden var gunstig, indskibede Beder sig derpaa, efterat han havde taget Afskeed fra Kongen, og havde takket ham for alle de Velgjerninger, som han var ham skyldig.

Skibet gik under Seil; Vinden blæste i dem, og drev det snart betydeligt fremad i dets Fart. Den ellevte Dag blev Vinden meget ugunstig, den tog til, og blev tilsidst saa hæftig, at den voxede til en rasende Storm. Skibet kom ikke alene ud af dets Cours, men det blev endog kastet saa stærkt hist og her omkring, at alle Masterne bleve knækkede, og saa at det, som et Spil for Bølgerne, stødte paa en Klippe, og skiltes ad.

Den største Deel af Mandskabet druknede strax; nogle satte Liid til deres Armes Kraft, for at redde sig ved Svømmen, og Andre holdt sig fast ved et Stykke Træ eller ved et Bræt.

Beder var blandt de Sidstes Tal, og, snart revet afsted af Strømmen, snart af Bøverne, var han i stor Uvished om sin Skjæbne; endelig blev han vaer, at han var nær ved Land, og ikke langt fra en Stad, som saae anselig ud. Han anvendte alle de Kræfter, han havde tilovers, for at naae Land, og kom endelig saa nær til Strandbredden, hvor Havet var roligt, at han kunde berøre Grunden med sine Fødder. Strax lod han Træstykket fare, som havde ydet ham saa stor Hjelp.

Men idet han vadede gjennem Vandet, for at naae det Tørre, blev han meget forundret, da han fra alle Sider saae Heste, Kameler, Muulæsler, Æsler, Dyrne, Køer, Tyre og andre Dyr, som stode ved Strandbredden, løbe til, for

at hindre ham i at betræde den. Han havde den største Møie af Verden med at overvinde deres Modstand, og bane sig en Vei frem igjennem dem. Da han endelig kom til Maalet, satte han sig paa en Klippe i Sikkerhed, indtil han var kommet noget til sig selv, og havde tørret sine Klæder i Solen.

Da han herpaa vilde gaae videre ind i Staden, fandt han atter den samme Vanskelighed med de samme Dyr, som om de atter vilde bringe ham til at afstaae fra sit Forehavende, og give ham at forstaae', at der var Fare for ham derved.

Kong Beder traadte ind i Staden, og saae her mange skjønne og brede Gader, men til sin store Forundring mødte han ikke et eneste Menneske. Denne store Eensomhed lod ham ane, at de mange Dyr ikke uden Grund havde gjort alt Muligt, for at afholde ham fra at komme ind i Staden. Dog skreed han videre frem, og bemærkede flere aabne Boutiker, som tilkjendegave ham, at Staden dog ikke var saa ubeboet, som han havde tænkt. Han nærmede sig een af disse Boutiker, hvori der paa en meget indbydende Maade vare forskjellige Slags Frugter opstillede til Salg, og hilste den Olding, som sad deri.

To hundrede og een og halvfjerdsindstyvende Nat.

Oldingen, som just var beskjæftiget med Noget, løftede Hovedet iveiret, og da han saae en ung Mand af ædel og anselig Anstand, spurgte han ham med et Udtryk af stor Forundring, hvorfra han kom, og hvilket Anliggende der bragte ham herhen.

Kong Beder tilfredsstillede med faa Ord hans Nysgjerrighed, og Oldingen spurgte ham videre, om han paa sin Vei havde mødt Nogen.

„I er den første, som jeg har seet her," svarede Kongen, „og jeg begriber ikke, hvorledes en saa skjøn og anselig Stad kan være saa øde, som den er."

„Kom herind, og bliv ikke længere foran Døren," svarede Oldingen, „ellers kunde der let møde Eder noget Ondt.

Jeg vil sidenefter tilfredsstille Eders Nysgjerrighed, og sige Eder Aarsagen, hvorfor denne Forsigtighed er nødvendig."

Kong Beder lod sig ikke dette sige to Gange; han traadte ind og satte sig ved Siden af Oldingen. Men da denne af Fortællingen om hans Uheld havde erfaret, at han behøvede Næring, saa rakte han han ham først Noget, for igjen at styrke sine Kræfter, og endskjøndt Kong Beder bad ham om at meddele ham Aarsagen, hvorfor han brugte den Forsigtighed at lade ham træde ind, saa vilde han dog ikke svare ham derpaa, førend han havde spiist sig mæt. Han frygtede nemlig, at den slemme Nyhed, som han havde at sige ham, vilde forhindre ham i at kunne spise med Appetit. Nu, da han saae, at han havde fuldendt sit Maaltid, sagde han til ham:

„I maa takke Gud, at I uden noget Uheld er kommen til mig."

„Nu, hvorledes det?" spurgte Kong Beder, foruroliget og forskrækket.

„I maa vide," vedblev Oldingen, „at denne Stad heder Trylleſtaden, og ikke bliver beherſket af en Konge, men af en Dronning. Denne Dronning, som er den skjønneste af alle Qvinder, er ogsaa en Troldqvinde, men den meest berygtede og farlige, som man kjender. I vil overtydes derom, naar I erfarer, at alle disse Heste, Muulæsler og andre Dyr, som I har seet, samtlig ere Mennesker, ligesom I og jeg, hvilke hun ved sine Helvedeskunster har forvandlet saaledes. Alle velskabte unge Mennesker, som I, der komme til Staden, blive anholdte af hendes dertil udsendte Slaver, og med det Gode eller Onde førte hen til hende. Hun modtager dem paa det venligste, hun kjærtegner dem, beværter dem, og herberger dem prægtigt, kort sagt, giver dem saa megen Leilighed til at overtyde dem om hendes Kjærlighed, at det uden Møie lykkes hende; men hun lader dem ikke længe nyde denne formeente Lykke; der er Ingen, som hun jo, efter fyrretyve Dages Forløb, har forvandlet til eet eller andet fiirfødet Dyr, eller til en Fugl, ligesom hun finder for godt. I har fortalt mig om de mange Dyr, som vilde forhindre Eder fra at komme i Land og ind i Staden: det var dem, og da de paa ingen anden Maade kunde tilkjendegive Eder den Fare, som I udsætter Eder

for, saa gjorde de, hvad der stod i deres Magt, for at afholde Eder derfra."

Denne Tale gjorde den unge Konge af Persien meget bekymret. „Ak," raabte han, „for hvilke Uheld er jeg dog ikke ved min Vanskjæbne udsat! Neppe er jeg bleven befriet fra en Fortryllelse, som endnu opfylder mig med Gysen, saa seer jeg mig allerede igjen udsat for en anden, endnu skrækkeligere."

Dette gav ham Anledning til at fortælle Oldingen sin Historie omstændeligere, om sin Fødsel, sin Stand, sin Kjærlighed til Prindsessen af Samandal, og om hendes Grusomhed, saa at hun havde forvandlet ham til en Fugl i det Øieblik, da han første Gang havde seet hende og erklæret hende sin Kjærlighed.

Da Kongen havde endt sin Fortælling, tilkjendegav han sin Frygt for at geraade i en endnu større Ulykke. Oldingen søgte at berolige ham, og sagde: „Saa sandt det er, hvad jeg har sagt Eder om Trolddronningen og hendes Ondskab, saa behøver det dog ikke at sætte Eder i den Uro, som I synes at føle. Jeg er elsket i den store Stad; selv Dronningen er jeg ikke ubekjendt, og jeg tør vel sige, at hun gjør meget af mig. Det er altsaa en stor Lykke for Eder, at Eders gode Stjerne har ført Eder hen til mig, førend til nogen Anden. I er i Sikkerhed i mit Huus, hvor jeg raader Eder at blive, hvis det saa behager Eder. Saafremt I ikke bortfjerner Eder derfra, indestaaer jeg Eder for, at Intet skal møde Eder, som kunde give Eder Anledning til at klage over min Uredelighed. Altsaa behøver I forresten ikke at paalægge Eder Tvang i nogen Henseende."

Tohundrede og to og halvfjerdsindstyvende Nat.

Kong Beder takkede Oldingen for det Gjæstevenskab og den Beskyttelse, som han saa godhedsfuld forundte ham. Han satte sig ved Indgangen til Boutiken, og neppe lod han sig see her, førend hans Ungdom og hans skjønne Udseende drog alle Forbigaaendes Øine paa sig. Flere bleve endog staaende, og ønskede den Gamle til Lykke med, at han

havde erhvervet sig en saa velskabt Slave, hvorfor de ansaae ham, og de syntes saameget destomere forundrede derover, da de ikke kunde begribe, hvorledes en saa skjøn ung Mand havde kunnet undgaae Dronningens Efterstræbelser.

„Troer ikke, at det er en Slave," sagde den Gamle til dem, „I vide, at jeg hverken er riig eller fornem nok til at kunne have en Slave af saadan Skjønhed. Det er min Neveu, en Søn af min afdøde Broder, og da jeg er barnløs, saa har jeg ladet ham komme for at holde mig med Selskab."

Alle glædede sig med ham over den Fornøielse, som hans Ankomst maatte foraarsage ham, men tillige kunde de ikke afholde sig fra at yttre ham deres Frygt for, at Dronningen skulde bortføre ham.

„I kjender hende," sagde de til ham, „og, efter saamange Exempler derpaa, kan den Fare ikke være Eder ubekjendt, for hvilken I er udsat. Hvor stor vilde Eders Smerte være, naar hun lod ham erfare den samme Behandling, som saamange Andre, vi kjende!"

„Jeg er Eder meget forbunden," svarede Oldingen, for det hjertelige Venskab, som I vise mig, og for Eders Deeltagelse i mine Anliggender; jeg takker Eder derfor med al mulig Erkjendtlighed. Men jeg behøver ikke at frygte for, at Dronningen vil tilføie mig det ringeste Onde, eftersat hun stedse har viist mig saameget Godt. Skulde hun faae Noget at vide derom, og tale med mig desangaaende, saa haaber jeg, at hun dog ikke vil tænke videre paa ham, saasnart jeg siger hende, at han er min Broderson."

Oldingen glædede sig over de Lovtaler, som man tildeelte den unge Konge af Persien; han tog en saadan Andeel deri, som om han virkelig havde været hans egen Søn; han fattede en hjertelig Kjærlighed til ham, som tiltog mere og mere, eftersom hans Ophold hos ham gav ham Leilighed til at lære ham bedre at kjende.

De havde omtrent levet en Maaned saaledes sammen, da Kong Beder en Dag, som sædvanligt, stod ved Indgangen til Boutiken, og Dronning Labe[7b], (saaledes heed Troldronningen) med stor Pragt drog forbi Oldingens Huus. Kong Beder havde neppe seet Spidsen af den foranridende Livvagt, førend han stod op, traadte tilbage i Boutiken, og

spurgte Oldingen, sin Vært, hvad det skulde betyde? „Det er Dronningen, som vil komme her forbi," svarede han; „men blir kun, og frygt Intet!"

Dronning Labes Livvagt, hvis Medlemmer samtlige vare purpurfarvede klædte, velberedne og udrustede, drog med blanke Sabler, Tusinde i Tallet, frem, og der var ingen af Officererne, som jo, idet han reed forbi Oldingens Boutik, hilste ham. Dem fulgte et lignende Antal Gildinger, klædte i Brokade, og endnu bedre beredne, og deres Officerer viste ham samme Ære. Efter dem kom ligesaamange unge Piger; næsten alle lige skjønne, rigt klædte og smykkede med Ædelstene, skrede de høitideligt frem med et lidet Spyd i Haanden, og i Midten af dem saae man Dronning Labe, paa en Hest, der ganske straalede af Diamanter, med en gylden Saddel og et Skaberrak af uskatteerlig Værdi. De unge Piger hilste ligeledes Oldingen, efterhaanden som de kom forbi ham, og Dronningen, greben af Kong Beders Skjønhed, holdt stille foran Boutiken, og sagde til den Gamle:

„Abdallah,"[8]) (saaledes heed han) „siig mig, jeg beder Dig, tilhører denne saa velskabte og henrivende Slave Dig? Har Du allerede længe havt ham?"

Abdallah kastede sig ned paa Jorden foran Dronningen, og svarede hende, idet han stod op:

„Dronning, det er min Neveu, Sønnen af min for kort Tid siden afdøde Broder. Da jeg ingen Børn har, saa betragter jeg ham, som min Søn, og jeg har ladet ham komme til Trost i min Alder, og for at han efter min Død skal tage det Lidet i Besiddelse, som jeg vil efterlade mig."

Tohundrede og tre og halvfjerdsindstyvende Nat.

Dronningen, som endnu ikke havde seet nogen saa skjøn Yngling, som Kong Beder, og som blussede op i en hæftig Lidenskab for ham, søgte efter denne Erklæring at bringe det dertil, at Oldingen overlod hende ham. „Gode Fader," vedblev hun, „vil Du ikke vise mig den Godhed at gjøre

mig en Foræring med ham? Afslaa mig det ikke, jeg beder Dig. Jeg sværger ved Ilden og Lyset, at jeg vil gjøre ham saa stor og mægtig, at endnu aldrig Nogen af hans Lige skal have gjort saa stor Lykke. Om jeg endog havde den Hensigt at tilføie hele Menneskeslægten Ondt, saa skulde han dog være den Eneste, ved hvem jeg vel vilde vogte mig derfor. Jeg har den Tillid, at Du indrømmer mig min Bøn, og jeg grunder denne Tillid endnu mere paa den Kjærlighed, hvilken Du, som jeg veed, har til mig, end paa den Høiagtelse, som jeg stedse har næret og endnu nærer for Dig."

„Herskerinde," svarede den gode Abdallah, „jeg er Eders Majestæt uendelig forpligtet for al den Godhed, som I viser mig, og for den Ære, som I vil vise min Broderson. Han er ikke værdig at nærme sig en saa stor Dronning; jeg beder altsaa Eders Majestæt, gothedsfuldt at forskaane ham derfor."

„Abdallah," svarede Dronningen, jeg havde smigret mig med, at Du elskede mig mere, og jeg havde aldrig troet, at min Bøn kunde have saa liden Vægt hos Dig. Men jeg sværger nok engang ved Ilden og Lyset, ja selv ved det Allerhelligste i min Religion, at jeg ikke gaaer herfra, førend jeg har overvundet Din Haardnakkenhed. Jeg begriber meget vel, hvad der gjør Dig Sorg, men jeg lover Dig, at Du ikke skal faae den ringeste Aarsag til at angre det, at Du har gjort mig Dig saa hoilig forpligtet."

Det gjorde den gamle Abdallah uudsigeligt ondt, saavel for ham selv som for Kong Beder, da han saae sig tvungen til at give efter for Dronningens Villie. „Herskerinde," svarede han, „jeg kan ikke taale, at Eders Majestæt har en saa slet Mening om min Ærefrygt for Eder, og om min Iver for at bidrage til Alt, hvad der kan gjøre Eder Fornøielse. Jeg sætter fuld Tillid til Eders Ord, og tvivler ikke om, at I jo vil holde det. Jeg beder Eder kun at udsætte den store, min Broderson tiltænkte Ære til næste Gang, da I igjen kommer her forbi."

„Det er altsaa til imorgen," svarede Dronningen. Og med disse Ord bøiede hun Hovedet for at takke ham, og fortsatte sin Vei til Palladset.

Da Dronning Labe med sit Pragtfølge igjen var dra-

get forbi, sagde den gode Abdallah til Kong Beder: „Min Søn," (saaledes pleiede han at kalde ham, for ikke i offentlig Samtale at røbe ham) „jeg har, som I selv har seet, ikke kunnet afslaae Dronningen hendes indstændige Bøn, for ikke at ophidse hende til offentlig at bruge Magt mod Eder, eller hemmeligt ved hendes Trolddomskunst, og i Vrede mod os begge at berede Eder en endnu grusommere og mere paafaldende Behandling, end alle dem, der hidtil ere komne i hendes Magt, som jeg allerede har sagt Eder. Jeg har nogen Grund til at troe, at hun vil behandle Eder saa venligt, som hun har lovet mig, i Betragtning af den særdeles Agtelse, som hun bærer for mig. I har selv kunnet dømme derom, efter hendes hele Hofs Opførsel og efter den Ære, som man har viist mig. Hun vilde være forbandet af Gud, hvis hun bedrog mig; men hun skulde ikke ustraffet bedrage mig, og jeg vilde vide at hævne mig derfor."

Disse Forsikkringer, som syntes meget uvisse, gjorde intet synderligt Indtryk paa Kong Beder. „Efter Alt, hvad I har fortalt mig om denne Dronnings Indskab," sagde han herpaa, „fordølger jeg Eder ikke, at jeg gruer for at nærme mig hende. Jeg vilde maaskee foragte Alt, hvad I har sagt mig om hende, og lade mig blænde af den Herligheds Glands, som omgiver hende, hvis jeg ikke allerede vidste af Erfaring, hvad det er at være i en Troldqvindes Magt. Den Tilstand, i hvilken jeg befandt mig ved Prindsesse Giauhares Fortryllelse, af hvilken jeg, som det synes, kun er befriet, for strax igjen at komme i en anden, opfylder mig med Rædsel for hende."

Hans Taarer hindrede ham i at sige Mere herom, og gave at forstaae, med hvilken Modbydelighed han saae sig i den skjæbnefulde Nødvendighed, at blive Dronning Labe overleveret.

„Min Søn," vedblev den gamle Abdallah, „bedrøv Eder ikke; jeg tilstaaer, at man just ikke kan stole meget paa en saa rænkefuld Dronnings Løfter, og selv paa hendes Eder. Men jeg vil sige Eder, at hele hendes Magt ikke strækker sig til mig. Dette er hende ikke ubekjendt, og desaarsag tager hun især saameget Hensyn paa mig. Jeg skal nok forhindre hende fra at tilføie Eder det ringeste Onde, om hun endog var troløs nok til at understaae sig dertil.

I kan desaarsag forlade Eder paa mig, og saafremt I noie vil følge den Anviisning, som jeg vil give Eder, førend jeg overleverer hende Eder, saa indestaaer jeg Eder for, at hun ikke vil have mere Magt over Eder, end over mig."

Trolddronningen undlod ikke, den følgende Dag at komme forbi den gamle Abdallahs Boutik, i det samme prægtige Optog, som den forrige Dag, og Oldingen ventede hende med stor Ærefrygt.

„Gode Fader," sagde hun til ham, idet hun standsede, „af den Tilfærdighed, med hvilken jeg kommer, for at erindre Dig om Dit Løfte, kan Du slutte Dig til min Utaalmodighed efter at have Din Broderson hos mig. Jeg veed, at Du er en Mand af Ord, og vil ikke troe, at Du har forandret Dine Tanker."

Abdallah, som strax, da Dronningen nærmede sig, havde kastet sig ned, stod igjen op, da hun havde udtalt, og da han Ingen vilde lade høre, hvad han havde at sige hende, traadte han ærbødig hen ved hendes Hests Hoved, og sagde til hende: „Mægtige Dronning, jeg veed, at Eders Majestæt ikke vil tage den Vanskelighed, som jeg igaar gjorde ved at anbetroe Eder min Broderson, ilde op; I maa selv have erkjendt mine Bevæggrunde. Jeg vil gjerne idag overgive Eder ham, men jeg beder Eder, med Hensyn til ham at forglemme alle Hemmelighederne ved den vidunderlige Kunst, som I i saa høi Grad besidder. Jeg betragter min Broderson som min egen Søn, og Eders Majestæt vilde styrte mig i Fortvivlelse, hvis I behandlede ham anderledes, end I har havt den Godhed at love mig."

„Jeg lover Dig det nok engang," svarede Dronningen, „og jeg gjentager det med den samme Eed, som igaar, at Du og han skal have al Aarsag til at være tilfreds med mig. Jeg seer vel, at Du kjender mig endnu ikke ret," tilføiede hun, „Du har hidtil kun seet mig med tilsløret Aasyn; men da jeg finder Din Broderson mit Venskab værdigt, saa vil jeg lade Dig see, at jeg heller ikke er hans uværdigt."

Ved disse Ord lod hun Kong Beder, som tilligemed Abdallah nærmede sig, see en fuldendt Skjønhed,

„Det er ikke nok at være skjøn," sagde han ved sig

selv; „Handlingerne maae ogsaa være ligesaa regelmæssige, som Skjønheden er fuldkommen."

Tohundrede og fire og halvfjerdsindstyvende Nat.

Imedens Kong Beder, med Øinene hæftede paa Dronning Labe, anstillede disse Betragtninger, vendte Abdallah sig om til ham, greb ham ved Haanden, og forestillede ham for hende med de Ord: „Her er han, Herskerinde, jeg anraaber Eders Majestæt om, endnu engang at betænke, at han er min Brodersøn, og at tillade ham, at han ofte besøger mig."

Dronningen lovede ham det, og lod ham, til Tegn paa sin Erkjendtlighed, give en Pung med tusinde Guldstykker, som hun havde ladet medbringe. Han vægrede sig i Begyndelsen ved at modtage den, men hun vilde bestemt have det, og han kunde altsaa ikke afslaae det.

Hun havde ladet en ligesaa rigt opsadlet Hest, som hendes egen, føre med for Kongen af Persien. Man bød ham den, og medens han satte Foden i Stigbøillen, sagde Dronningen endnu til Abdallah: „Jeg har forglemt at spørge Dig, hvad Din Brodersøn hedder." Paa hans Svar, at han heed Beder (Fuldmaanen), vedblev hun: „Man har taget Feil, han skulde snarere hedde Schems (Solen)."

Da Kong Beder var stegen til Hest, vilde han ride bag efter Dronningen, men hun tog ham ved sin Venstre, og lod ham ride ved Siden af sig. Hun saae paa Abdallah, og efterat hun havde hilst ham, fortsatte hun sin Vei.

Istedetfor paa Folkets Ansigt at see en vis Tilfredshed, ledsaget af Ærefrygt, ved Synet af dets Dronning, bemærkede Kong Beder tvertimod, at man med Foragt saae paa hende, og at Flere endog udstødte tusinde Forbandelser mod hende. „Den Troldqvinde," sagde Nogle, „har igjen fundet en ny Gjenstand for sin Ondskab. Vil da Himlen aldrig befrie Verden fra hendes Tyranni? — „Stakkels Fremmede," udraabte Andre, „Du er meget bedraget, dersom Du troer, at Din Lykke vil vare længe; man hæver Dig kun saa høit, for at Dit Fald kan være desto frygteligere."

Af disse Taler indsaa han vel, at den gamle Abdallah havde skildret ham Dronning Labe saaledes, som hun virkelig var, men da det ikke mere stod i hans Magt at undrage sig den Fare, hvori han svævede, saa overlod han sig til Forsynet, og til hvad der behagede Himlen at bestemme angaaende hans Skjæbne.

Trolddronningen kom hjem til sit Pallads, og da hun var stegen af, lod hun sig af Kong Beder række Haanden, og traadte, ledsaget af sine Fruentimmer og Officererne for hendes Gildinger, ind med ham. Hun selv viste ham alle Værelser deri, hvor man saae lutter gediegent Guld, Ædelstene og Huusgeraad af ualmindelig Pragt. Da hun havde ført ham i hendes Gemak, traadte hun med ham ud paa en Altan, og viste ham en Have af fortryllende Skjønhed. Kong Beder roste Alt, hvad han saae, med megen Fiinhed, dog paa ingen Maade saaledes, at hun havde kunnet formode, at han var noget Andet, end den gamle Abdallahs Broderson. De underholdt sig om forskjellige ligegyldige Ting, indtil man kom for at melde Dronningen, at der var rettet an.

Dronningen og Kong Beder stode op, gik hen og satte sig tilbords. Bordet var af ægte Guld, og Fadene ligeledes. De spiste, uden næsten at drikke, lige til Desserten, men nu lod Dronningen sin Skaal skjænke fuld af kostelig Viin, og efterat hun havde drukket paa Kong Beders Sundhed, lod hun den samme Skaal, idet hun beholdt den i Haanden, fylde igjen, og bød ham den. Kong Beder tog den med megen Ærbødighed, og med en dyb Bøining med Hovedet tilkjendegav han hende, at han til Gjengjeld drak paa hendes Sundhed.

Paa samme Tid traadte ti af Dronning Labes Fruentimmer ind med Instrumenter, og udførte, ved at ledsage disse med deres Stemmer, en behagelig Concert, medens begge vedblive at drikke indtil langt ud paa Natten. Denne stærke Drikken ophidsede dem endelig begge saameget, at Kong Beder efterhaanden hos Dronningen forglemte Troldqvinden, og blot ansaae hende for den skjønneste Dronning i Verden.

Saasnart Dronningen bemærkede, at hun havde bragt ham saavidt, som hun ønskede, gav hun Gildingerne et Tegn

til at bortfjerne sig. De adlød, og Kong Beder lagde sig med hende til Sengs.

Den følgende Morgen, strax efterat de vare staaede op, gik Dronningen og Kong Beder i Bad, og efter Badet bragte de Fruentimmer, som havde betjent Kongen deri, ham reent Linned og en høist prægtig Klædning. Dronningen, som ogsaa havde taget en rigere Klædning paa, kom for at afhente ham, og de gik sammen ind i hendes Gemak. Man fremsatte et godt Maaltid for dem, hvorpaa de tilbragte Dagen behageligt med at spadsere i Haven og med forskjellige andre Forlystelser.

Paa denne Maade behandlede og beværtede Dronning Labe Kong Beder i fyrretyve Dage, saaledes som hun pleiede at gjøre med alle sine Elskere.

Da de den fyrretyvende Dags Nat begge havde lagt sig, og Dronningen troede, at Kong Beder sov, stod hun igjen sagte op. Men Kong Beder, som var vaagen og mærkede, at hun havde Noget for, anstillede sig, som om han sov, og gav Agt paa alle hendes Handlinger.

Da hun var staaet op, aabnede hun et Skriin, og fremtog deraf en Æske med et vist guult Pulver. Dette Pulver tog hun, og strøede det i en Stribe tvers gjennem Værelset. Strax forvandlede denne Stribe sig til en Bæk meget klart Vand, til Forbauselse for Kong Beder. Han zittrede af Frygt, men lod dog, som om han sov endnu fastere, for ei at røbe Troldqvinden, at han var vaagen.

Tohundrede og fem og halvfjerdsindstyvende Nat.

Dronning Labe øste Vand af Bækkenet i et Fad, gød deraf Noget i et Bækken, hvori der var Meel, og gjorde deraf en Deig, som hun ældede meget længe. Hun kom tilsidst endnu Krydderier deri, som hun tog af forskjellige Æsker, og lavede saaledes deraf en Kage, som hun kom i en bedækket Tærtepande. Da hun førend alt Andet havde antændt en stor Ild, saa skrabede hun Kul frem deraf, og satte Panden derpaa; og medens Kagen blev bagt, satte hun de Kar og Æsker, som hun havde brugt, igjen paa de-

res Sted, og efter visse Ord, som hun udtalte, forsvandt Bækken igjen, som rislede midt i Værelset. Da Kagen var bagt, tog hun den af Kullene, og bar den ind i et Værelse, hvorpaa hun igjen lagde sig i Sengen hos Kong Beder, som saa godt forstilte sig, at hun ikke fattede den ringeste Mistanke om, at han kunde have seet Noget af det, som hun nylig havde foretaget sig.

Kong Beder, som over alle Fornøielserne og Forlystelserne ganske havde forglemt den gode gamle Abdallah, sin Vært, siden han havde forladt ham, erindrede sig ham nu igjen, og troede, efter hvad han havde seet Dronning Labe gjøre om Natten, at behøve hans Raad.

Da han var staaet op, yttrede han Dronningen sin Længsel efter at besøge ham, og bad om Tilladelse dertil.

„Ei hvorledes, min kjære Beder," svarede Dronningen, „kjeder I Eder allerede, jeg vil ikke sige, ved at boe i et saa prægtigt Pallads, hvori I finder saamange Behageligheder, men i en Dronnings Selskab, som elsker Eder saa lidenskabeligt, og som giver Eder saamange Beviser derpaa?"

„Store Dronning," svarede Kong Beder, „hvorledes kunde jeg kjede mig ved saamegen Ynde og under saadanne Gunstbeviisninger, hvormed Eders Majestæt godhedsfuldt overøser mig? Langt derfra, Herskerinde, beder jeg blot om denne Tilladelse, for at gjøre min Onkel Regnskab for de uendelige Forbindtligheder, som jeg har mod Eders Majestæt, og at give ham at forstaae, at jeg ikke har glemt ham. Jeg dølger imidlertid ikke, at det især skeer af følgende Grund: jeg veed, at han elsker mig ømt, og det er allerede fyrretyve Dage siden, at han har seet mig; „jeg vil derfor ved min længere Udeblivelse ikke give ham Anledning til den Tanke, at jeg ikke gjengjelder hans Følelser for mig." — „Gaa hen," sagde herpaa Dronningen, „jeg tillader det gjerne; men I vil ikke udeblive længe, naar I erindrer Eder, at jeg ikke kan leve uden Eder."

Hun lod en rigt opsadlet Hest føre frem for ham, og han reed derhen.

Den gamle Abdallah var glad over at see Kong Beder igjen. Uden Hensyn paa hans Stand omarmede han ham ømt, og Kong Beder gjengjældte det ligesaaledes, for at Ingen skulde tvivle om, at han var hans Brodersøn.

Da de havde sat sig, spurgte Abdallah Kongen: „Hvorledes har I befundet Eder hos denne Troløse, denne Troldqvinde, og hvorledes befinder I Eder endnu hos hende?"

„Hidtil," svarede Kong Beder, „kan jeg sige, at hun kun har viist al mulig Opmærksomhed imod mig, og viist mig al mulig Agtelse og Forekommenhed, for ret at overtyde mig om, at hun elsker mig høit. Men i denne Nat har jeg bemærket Noget, som giver mig grundet Mistanke om, at Alt, hvad hun har gjort, kun er Forstillelse. Medens hun troede, at jeg sov fast, endskjøndt jeg var vaagnet, bemærkede jeg, at hun meget forsigtigt flyttede sig bort fra mig, og stod op. Denne Forsigtighed bevirkede, at jeg, istedetfor at sove ind igjen, iagttog hende nøie, idet jeg anstillede mig, som om jeg blev ved at sove." Og saaledes fortalte han ham stedse videre, hvorledes og under hvilke Omstændigheder han saae Kagen blive bagt af hende, og sluttede med de Ord: „Hidtil, det tilstaaer jeg, havde jeg næsten forglemt Eder, samt alle de Advarsler, som I har givet mig for hendes Ondskab; men denne Handling lader mig frygte, at hun hverken vil holde de Løfter, eller de høitidelige Eder, som hun har aflagt Eder. Da har jeg strax tænkt paa Eder, og jeg skatterer mig lykkelig ved, at hun var føieligere, end jeg havde ventet, til at tillade mig at besøge Eder."

„I har ikke skuffet Eder," svarede den gamle Abdallah, med et Smiil, som tilkjendegav, at han selv vel havde tænkt, at hun vilde ikke bære sig anderledes ad; „Intet er istand til at bevæge den Troløse til Bedring. Men frygt ikke, jeg veed et Middel til, at det Onde, som hun vil tilføie Eder, falder tilbage paa hende selv. I har endnu til rette Tid fattet Mistanke, og kunde ikke gjøre bedre, end at henvende Eder igjen til mig. Da hun ikke beholder sine Elskere længere end fyrretyve Dage, og hun, istedetfor at lade dem fare paa en anstændig Maade, forvandler Enhver til et Dyr, med hvilket hun opfylder sine Skove, Parker og Enge, saa tog jeg allerede igaar mine Forholdsregler, for at forhindre, at hun ikke bereder Eder samme Skjæbne. Allerede for længe bærer Jorden dette Uhyre; hun skal endelig selv blive behandlet, som hun fortjener det."

Tohundrede og sex og halvfjerdsindstyvende Nat.

Med disse Ord gav Abdallah Kong Beder to Kager i Haanden, og bød ham at bevare dem, for at gjøre følgende Brug af dem: „I har sagt mig," vedblev han, „at Troldqvinden denne Nat har bagt en Kage; det skete, for at lade Eder spise af den, tvivl ei derpaa; men tag Eder vel iagt for at smage den. Undlad imidlertid ikke at modtage det, naar hun byder Eder Noget deraf, men istedetfor at putte det i Munden, saa spiis istedet derfor een af de to Kager, som jeg giver Eder, uden at hun bliver det vaer. Naar hun nu troer, at I har spiist af hendes, saa vil hun ikke undlade at ville forvandle Eder til et eller andet Dyr. Det vil ikke lykkes hende, og nu vil hun gjøre en Spøg deraf, som om hun havde gjort det for Moerskab, og havde villet indjage Eder en liden Skræk, endskjøndt hun vil ærgre sig i Sjælen derover, og indbilde sig, at hun har begaaet en Forseelse ved Kagens Tillavning. Gjør hende herpaa en Foræring med den anden Kage, og beed hende indstændig om at spise af den. Hun vil spise af den, om det endog blot var for at vise Eder, at hun ikke havde Mistro til Eder, efterat hun har givet Eder Anledning til Mistro. Saasnart hun har spiist af den, saa tag en Smule Vand i den hule Haand, og idet I sprøiter hende det i Ansigtet, saa siig til hende:

„Forlad denne Skikkelse, og antag Skikkelse af dette eller hiint Dyr (hvilket I vil)!"

Kom da herhen med Dyret, og jeg vil sige Eder, hvad I videre maa gjøre."

Kong Beder forsikkrede den gamle Abdallah med de meest levende Udtryk, hvormeget han var ham forbunden for, at han lod det være sig saa magtpaaliggende at forhindre en saa farlig Troldqvinde fra at udøve sin Ondskab mod ham, og efterat han endnu nogen Tid havde underholdt sig med ham, forlod han ham, og vendte tilbage til Palladset."

Ved sin Ankomst fik han at høre, at Troldqvinden med stor Utaalmodighed ventede ham i Haven. Han gik hen for at opsøge hende, og Dronning Labe havde neppe bemærket ham, førend hun med stor Hast kom hen imod ham.

„Kjære Beder," sagde hun til ham, „med stor Ret

siger man, at Intet bedre lader En mærke Kjærlighedens Styrke og Overmaal, end den elskede Gjenstands Fraværelse. Jeg har ingen Ro havt, siden I har været borte fra mine Øine, og det forekommer mig at være Aar siden, at jeg har seet Eder. Hvis I blot var bleven en Smule længere borte, saa var jeg selv kommen, for at opsøge Eder."

„Herskerinde," svarede Kong Beder, „jeg forsikrer Eders Majestæt, at jeg ikke har følt mindre Utaalmodighed efter igjen at være hos Eder, men jeg har ikke kunnet nægte en Onkel, som jeg elsker, og som saa længe ikke har seet mig, en kort Underholdning. Han vilde endnu længere opholde mig, men jeg har revet mig løs fra hans Ømhed, for at ile derhen, hvor Kjærligheden kaldte mig, og af det Maaltid, som han tillavede mig, har jeg ladet mig nøie med en Kage, som jeg medbringer Eder."

Kong Beder, som havde indsvøbt den ene Kage i et meget pænt Klæde, tog den frem og bød hende den med de Ord:

„Her er den, Herskerinde; jeg beder Eder at modtage den venligt."

„Jeg modtager den hjertelig gjerne," svarede Dronningen, idet hun tog den, „og jeg vil, for at fornøie Eder, spise af den; men først forlanger jeg, at I ogsaa, for at fornøie mig, skal spise af denne her, som jeg har bagt i Eders Fraværelse."

„Skjønne Dronning," sagde herpaa Kong Beder, idet han ærbødigt modtog den, „saadanne Hænder, som Eders Majestæts, kunne blot lave noget Fortræffeligt, og I viser mig en Naade, hvorfor jeg ikke nokſom kan udtrykke Eder min Taknemmelighed."

Kong Beder ombyttede hurtigt Dronningens Kage med den, som den gamle Abdallah havde givet ham, brød et Stykke deraf, og puttede det i Munden. „Ach, Herskerinde," raabte han, idet han spiste det, „jeg har aldrig spiist noget Kosteligere."

Da de vare nær ved et Springvand, og Troldqvinden bemærkede, at han havde slugt Bidden, og just vilde spise endnu een, saa øste hun med den hule Haand Vand af Bækkenet, og sprøitede ham det i Ansigtet med de Ord:

„Elendige, forlad denne Menneskeskikkelse, og antag Skikkelsen af en eensiet og hinkende Skindmær!"

Tohundrede og syv og halvfjerdsindstyvende Nat.

Disse Ord bleve uden Virkning, og Troldqvinden var yderst forbauset over at see Kong Beder uforvandlet, og blot at see Udtrykket af en heftig Skræk paa ham. Rødmen steeg hende derover i Ansigtet, og da hun nu saae, at det var slaaet hende feil, sagde hun til ham: „Kjære Beder, det er Intet, berolige Eder, jeg har ikke villet tilsiie Eder noget Ondt; jeg har blot gjort det, for at see, hvad I vilde sige dertil. I Sandhed, jeg maatte være det elendigste og afskyeligste af alle Fruentimmer, hvis jeg, ikke alene efter de Eder, som jeg har aflagt, men efter de Beviser paa Kjærlighed, som jeg har givet Eder, kunde begaae en saa sort Handling."

„Mægtige Dronning," svarede Kong Beder, „saa overbeviist jeg endog er om, at Eders Majestæt blot har gjort det, for at more Eder, saa kunde jeg dog ikke afholde mig fra at blive overrasket. Men hvorledes skulde man vel heller ikke idetmindste spore en Rystelse, naar man hører Ord, som ere istand til at bevirke en saa sælsom Forvandling? Men, Herskerinde, vi ville lade dette fare, og da jeg har spiist af Eders Kage, saa viis mig den Naade, ogsaa at smage min."

Dronning Labe, som ikke bedre kunde retfærdiggjøre sig, end naar hun gav Kongen af Persien dette Beviis paa hendes Tiltro, brød et Stykke af Kagen, og spiste det. Saasnart hun havde sunket det, syntes hun ganske forandret, og stod som ubevægelig.

Kong Beder spildte ingen Tid, han øste Vand af det samme Bækken, og sprøitede hende det i Ansigtet, idet han derhos udraabte:

„Forbandede Hex, forlad denne Skikkelse, og forvandl Dig til en Hoppe!"

I samme Øieblik blev Dronning Labe forvandlet til en meget skjøn Hoppe, og hendes Bestyrtelse over denne For-

vandling var saa stor, at hun udgød Taarer i Mængde. Hun bøiede sit Hoved ned til Kong Beders Fødder, for at bevæge ham til Medlidenhed. Men om han endog havde villet lade sig bevæge, saa stod det dog ikke ikke hans Magt at gjøre det Onde godt igjen, som han havde gjort.

Han førte Hoppen til den kongelige Stald, hvor han overgav den til en Ridefnægt, for at optømme den, men blandt alle de Tøiler, som Ridefnægten lagde paa den, var der ikke een, som passede ret. Beder lod endnu to Heste sadle og optomme, een for sig, den anden for Ridefnægten, og reed, med Hoppen ved Haanden, hen til den gamle Abdallah.

Da Abdallah saae Kong Beder langt fra komme med Hoppen, tvivlede han ikke paa, at jo Beder havde gjort, hvad han havde anbefalet ham: „Forbandede Her," sagde han strax ved sig selv, fuld af Glæde, „endelig har Himlen straffet Dig, som Du fortjener."

Kong Beder steeg af ved Abdallahs Boutik, traadte ind, og omarmede ham under Taksigelser for alle de ham viste Tjenester. Han fortalte ham, hvorledes Alt var gaaet til, og sagde ham, at han havde ikke kunnet finde nogen passende Tøile for Hoppen. Abdallah, som havde en Tøile, der passede for enhver Hest, optømmede selv Hoppen dermed, og da Kong Beder havde sendt Ridefnægten med begge Hestene tilbage, sagde han til ham:

„Herre, I behøver ikke at opholde Eder længere i denne By, bestiig Hoppen og vend hjem i Eders Kongerige. Det eneste, som jeg anbefaler Eder, er dette: hvis I engang sælger Hoppen, saa vogt Eder vel for at lade Tøilen følge med."

Kong Beder lovede ham, ikke at forglemme det, og efterat han havde sagt ham Levvel, reed han bort.

Den unge Konge af Persien var ikke saasnart kommen ud af Staden, før han neppe vidste af sig selv, af Glæde over at være befriet fra en saa stor Fare, og at have Troldqvinden i sin Magt, som han havde saa stor Aarsag til at frygte.

Tre Dage efter hans Afreise kom han til en stor Stad. I Forstaden mødte han en anselig Olding, som tilfods gik hen til et Lysthuus, som han havde der.

„Herre," tiltalte Oldingen ham, idet han blev staaende, tør jeg spørge Eder, hvorfra I kommer?"

Beder holdt strax stille, og tilfredsstillede hans Nysgierrighed, og medens Oldingen endnu gjorde ham nogle Spørgsmal, kom en gammel Kone til, stod ligeledes stille, og begyndte at græde, idet hun med dybe Suk betragtede Hoppen.

Kong Beder og Oldingen afbrød deres Samtale, for at betragte den Gamle, og Kong Beder spurgte hende, hvorfor hun græd saaledes. „Ak, Herre," svarede hun, „fordi Eders Hoppe ligner min Søns Hoppe, som jeg endnu stedse, for hans Skyld, græmmer mig over, saa fuldkommen, at jeg vilde holde den for den samme, hvis den ikke var død. Sælg mig denne, jeg anraaber Eder derom, jeg vil betale Eder den fulde Værdi derfor, og desuden endnu være Eder stor Tak skyldig."

„Gode Moder," svarede Kong Beder, „det gjør mig ondt, at jeg ikke kan opfylde Eders Bøn, men min Hoppe er ikke tilsalg."

„Ak, Herre," vedblev den Gamle bønligt, „jeg besværger Eder i Guds Navn derom! Vi maa døe af Græmmelse, min Søn og jeg, hvis I ikke viser os denne Naade."

„Gode Moder," svarede Kong Beder; „jeg vilde meget gjerne føie Eder, hvis jeg havde i Sinde at sælge en saa god Hoppe; men om dette endog var Tilfældet, saa troer jeg dog ikke, at I vil give tusinde Guldstykker for den; thi i dette Tilfælde vilde jeg dog ikke sætte Prisen lavere."

„Hvorfor skulde jeg ikke give dem?" svarede den Gamle, „I behøver blot at gjøre Handelen rigtig; jeg vil strax tælle Eder dem op."

Kong Beder, som saae, at den Gamle var saa fattig klædt, kunde ikke indbilde sig, at hun var istand til at opbringe en saa stor Sum. For at see, om hun vilde holde Handelen, sagde han til hende: Giv mig Pengene, og Hoppen er Eders."

Strax løste den Gamle en Pung fra sit Belte, og bød ham den med de Ord: „Gjør Eder den Uleilighed at staae af, for at vi kunne tælle, om Summen er deri; ifald der mangler Noget, saa vil jeg skaffe det tilveie, mit Huus er ikke langt herfra."

Kong Beder var yderst forbauset, da han saae Bør-

sen. „Gode Moder," sagde han derpaa, „I seer vel, at jeg kun har sagt Eder dette i Spøg; jeg gjentager Eder det, min Hoppe er ikke tilsalg."

Oldingen, som havde været Vidne til denne Samtale, tog herpaa Ordet, og sagde til Kong Beder: „Min Søn, I maae vide, hvad der, som jeg seer, er Eder ubekjendt, nemlig: at det i denne Stad paa ingen Maade er tilladt at lyve, under Dødsstraf. Paa Grund heraf kan I paa ingen Maade unddrage Eder fra at modtage Pengene af denne gode Kone, og at overlevere hende Eders Hoppe, da hun betaler Eder den Summa derfor, som I har fordret. I vil gjøre bedre i at afgjøre Sagen uden Larm, end at udsætte Eder for den Ulykke, som kunde opstaae for Eder deraf."

Tohundrede og otte og halvfjerdsindstyvende Nat.

Kong Beder var meget ærgerlig over, saa ubesindigt at have indviklet sig i denne slemme Handel, og steeg med stor Uvillie af.

Den Gamle var hurtig ved Haanden til at bemægtige sig Toilen og at tage den af Hoppen, og endnu mere, til at øse Vand med Haanden af en midt i Gaden flydende Bæk, og dermed at bespræite Hoppen, idet hun udtalte følgende Ord:

„Min Datter, forlad denne fremmede Skikkelse, og antag igjen Din egen!"

Forvandlingen skete øieblikkelig, og Kong Beder, som, da han saae Dronning Labe for sig, blev afmægtig, vilde have sunket til Jorden, hvis Oldingen ikke havde holdt ham.

Den Gamle, som var Dronning Labes Moder, og havde indviet hende i alle Trolddommens Hemmeligheder, havde neppe omarmet hende og tilkjendegivet hende sin Glæde, forend pludselig paa hendes Piben en græsselig Aand lod sig see, af kjæmpemæssig Skikkelse og Storrelse. Denne Aand tog strax Kong Beder paa den ene Arm, omfattede den Gamle og Trolddronningen med den anden, og henflyttede dem i faa Øieblikke til Palladset i Trolddomsstaden.

Da Trolddronningen igjen var i sit Pallads, gjorde hun i sit Raseri Kong Beder hæftige Bebreidelser: „Utaknemmelige," sagde hun til ham, „paa en saadan Maade tilkjendegiver Du, tilligemed Din nederdrægtige Onkel, mig Eders Taknemmelighed, efterat jeg har gjort saa Meget for Dig; men I skulle, den Ene med den Anden, efter Fortjeneste faae det at føle."

Mere sagde hun ikke desangaaende, men hun tog Vand og sprøitede ham det i Ansigtet, med de Ord:

„Forlad denne Skikkelse, og antag Skikkelse af en afskyelig Ugle!"

Virkningen fulgte strax disse Ord, og hun befalede eet af sine Fruentimmer at indspærre Uglen i et Buur, og hverken give den Æde eller Drikke.

Qvinden bar Buret bort, og uden at agte paa Dronningens Forbud, satte hun noget Æde og Vand ind til den. Tillige sendte hun hemmelig Bud til den gamle Abdallah, hvis Veninde hun var, og lod ham underrette om, hvorledes Dronningen havde behandlet hans Brodersøn, og var tilsinds at fordærve dem begge, for at han endnu kunde forhindre det, og tænke paa sin egen Redning.

Abdallah indsaae vel, at mod Dronning Labe var ingen Skaansel at bruge mere. Han peeb blot paa en vis Maade, og strax lod en stor Aand med fire Vinger sig see for ham, og spurgte, hvorfor han havde kaldt paa den.

„Blitz," sagde han til den (saaledes heed nemlig denne Aand), „det gjælder om at redde Kong Beders, Dronning Gülnares Søns Liv. Jil til Trolddronningens Pallads, og bring ufortøvet den medlidende Qvinde, hvem hun har givet Buret i Forvaring, til Hovedstaden i Persien, for at hun kan underrette Dronning Gülnare om den Fare, i hvilken Kongen, hendes Søn, svæver, og hvor nødvendigt han behøver Hjælp. Tag Dig i Agt, at Du ikke forskrækker hende, idet Du lader Dig see for hende, og siig hende paa mine Vegne, hvad hun skal gjøre."

Blitz forsvandt, og lod sig øieblikkeligt see i Troldqvindens Pallads. Han gav Qvinden Underretning, svang sig med hende i Luften, og førte hende saaledes til Hovedstaden i Persien, hvor han satte hende ned paa det flade Tag, som stod i Forbindelse med Dronning Gülnares Bolig.

Qvinden steeg ned af Trappen og fandt Dronning Gülnare og Dronning Farasche, hendes Moder, sammen, som netop underholdt sig om den sørgelige Gjenstand for deres fælleds Bedrøvelse. Hun gjorde dem en dyb Bøining, og af hendes Beretning indsaae begge Dronningerne, hvor nødvendig Kong Beder behøvede en hurtig Hjælp.

Denne Efterretning satte Dronning Gülnare i Henrykkelse, saa at hun sprang op fra sit Sæde, og omfavnede den tjenstvillige Qvinde, for at udtrykke hende sin Erkjendtlighed for den hende nylig udviste Tieneste.

Hun gik strax ud, og befalede at lade Trompeterne blæse i Palladset, og Paukerne og Trommerne røre, for at forkynde hele Staden Kongen af Persiens snarlige Tilbagekomst.

Da hun kom tilbage i Palladset, fandt hun Kong Saleh, sin Broder, hvem Dronningen allerede ved en vis Slags Nøgelse havde hidkaldet.

„Min Broder," sagde hun til ham, „Kong Beder, Din Brodersøn og min kjære Søn, er i Trolddomsstaden i Dronning Labes Magt. Det er Eders, det er min Pligt at ile hen og befrie ham, der er ingen Tid at spilde derved!"

Tohundrede og ni og halvfjerdsindstyvende Nat.

Kong Saleh forsamlede i sine Vandringer en mægtig Hær, som strax hævede sig op af Havet. Han kaldte endog de ham forbundne Aander til Hjelp, som samlede sig med en endnu talrigere Hær, end hans. Da begge Hærene vare stødte sammen, stillede han sig i Spidsen med Dronning Farasche, Dronning Gülnare og Prindsesserne, som ogsaa vilde deeltage i Feldttoget.

De hævede sig Alle i Luften, og styrtede strax over Palladset og Tryllestaden, hvor Trolddronningen, hendes Moder og alle Ildtilbederne i et Øieblik bleve tilintetgjorte.

Dronning Gülnare havde medtaget det Fruentimmer hos Dronning Labe, som havde bragt hende Efterretning om Kongens, hendes Søns, Forvandling og Fangenskab,

og anbefalet hende i Tummelen ikke at være betænkt paa Andet, end paa at tage Buret og bringe hende det. Dette Ærinde blev udført efter Ønske. Hun tog Uglen frem, besprøitede den med Vand, som hun lod sig bringe, og sagde derhos:

„Min kjære Søn, forlad denne fremmede Skikkelse, og antag igjen den Menneskeskikkelse, som er Din egen."

Paa Øieblikket saae Dronning Gülnare ikke mere den afskyelige Ugle; hun saae Kong Beder, sin Søn, og omarmede ham strax med overvættes Glæde. Hvad hun i sin Henrykkelse ikke formaaede at udtrykke med Ord, fuldførte hendes Taarer paa den meest udtryksfulde Maade.

Dronning Gülnares første Sorg var at lade den gamle Abdallah opsøge, hvem hun havde at takke for Kongen af Persiens Redning. Da han blev ført frem for hende, sagde hun til ham: „Min Forpligtelse mod Eder er saa stor, at der ikke gives Noget, hvortil jeg jo var beredt, for at tilkjendegive Eder min Erkjendtlighed; bestem selv, hvorved jeg formaaer det, og I skal blive tilfredsstillet."

„Store Dronning," svarede han, „hvis det Fruentimmer, som jeg har sendt til Eder, gjerne samtykker i det Ægteskab, som jeg hermed tilbyder hende, og hvis Kongen behager at taale mig ved sit Hof, saa indvier jeg hjerteligt gjerne mine øvrige Dage til hans Tjeneste."

Dronning Gülnare vendte sig strax til Fruentimmeret, som var nærværende, og da denne, idet hun rødmede, just ikke lod nogen Utilbøielighed see mod dette Ægteskab, saa sammenføiede Dronningen Begges Hænder, og overtog tilligemed Kongen af Persien Omsorgen for deres Lykke.

Dette Ægteskab gav Kongen af Persien Anledning til at tage Ordet, og smilende at sige til Dronningen, sin Moder: „Fru Moder, jeg er glad over det Ægteskab, som I har stiftet, men der er endnu et andet tilbage, paa hvilket I vel ogsaa skulde tænke."

Dronning Gülnare vidste ikke strax, hvilket Ægteskab han meente; hun besindede sig et Øieblik, men saasnart det faldt hende ind, svarede hun ham: „Du meente din egen Formæling; jeg samtykker hjertelig gjerne deri."

Hun vendte sig derpaa til Kong Salehs, hendes Broders Huusfolk, og til Anderne, som vare tilstæde, og sagde:

„Iler og gjennemløber alle Palladser i Havet og paa Jorden, og bringer os Efterretning om den skjønneste og min Søn værdigste Prindsesse, som I finder."

„Fru Moder," svarede Kong Beder, „al denne Umage er ufornøden. I veed uden Tvivl vel, at jeg har skjænket Prindsessen af Samandal, paa den blotte Fortælling om hendes Skjønhed, mit Hjerte; jeg har siden efter seet hende, og ikke angret den Forære ing, som jeg har gjort hende. Der kan i Sandhed hverken paa Jorden eller under Vandet gives en Prindsesse, som kan sammenlignes med hende. Vel har hun, da jeg erklærede hende min Kjærlighed, behandlet mig paa en Maade, som havde kunnet udslukke Flammen hos enhver anden, mindre hæftig Elsker; men hun er at undskylde, og hun kunde ikke behandle mig mindre strængt, efter Kongens, hendes Faders Fangenskab, hvori jeg dog stedse, skjøndt uskyldig, var Aarsag. Maaskee har nu Kongen af Samandal forandret sin Tænkemaade, og maaskee er hun heller ikke mere utilbøielig til at elske mig og give mig sin Haand, saasnart han samtykker deri."

Tohundrede og fiirsindstyvende Nat.

„Min Søn," svarede Dronning Gülnare, „naar Prindsesse Giauhare alene i Verden er i Stand til at gjøre Dig lykkelig, saa vil jeg paa ingen Maade modsætte mig Eders Forening, hvis det er muligt at træffe den. Kongen, Din Onkel, behøver blot at lade Kongen af Samandal komme herhen, og vi ville da faae at vide, om han endnu stedse er saa ubøielig, som hidtil."

Saa strængt endog Kongen af Samandal hidtil, siden han var bleven taget fangen paa Kong Salehs Befaling, var bleven bevogtet, saa var han ikke destomindre stedse bleven behandlet med megen Agtelse, og han havde sat sig paa en venskabelig Fod med de Officerer, som bevogtede ham.

Kong Saleh lod nu et Ildbækken bringe, kastede en vis Blanding derpaa, og udtalte tillige nogle hemmelighedsfulde Ord. Saasnart Røgen begyndte at stige iveiret, ry-

stede Palladset, og man saae strax Kongen af Samandal, ledsaget af Kong Salehs Officerer, komme.

Kongen af Persien kastede sig strax for hans Fødder, og med et Knæ paa Jorden sagde han til ham: Herre, det er ikke mere Kong Saleh, som beder Eders Majestæt om Æren af en Forbindelse med Eder for Kongen af Persien; det er denne Konge af Persien selv, som anraaber Eder om denne Naade. Jeg kan ikke troe, at I ønsker en Konges Død, som ikke mere kan leve uden den elskværdige Prindsesse Giauhare."

Kongen af Samandal taalte ikke Kongen af Persien længere ved sine Fødder; han omarmede ham, og nødte ham til at staae op.

„Herre," sagde han derpaa, „det skulde gjøre mig meget ondt at have bidraget Noget til en Konges Død, som er saa værdig at leve. Er det sandt, at et saa kostbart Liv ikke kan opholdes uden Besiddelsen af min Datter, saa lev, Herre, hun er Eders. Hun har stedse været min Villie meget lydig, og jeg troer ikke, at hun denne Gang vil modsætte sig."

Efter disse Ord befalede han een af sine Officerer, som Kong Saleh havde ladet ham beholde, at opsøge Prindsesse Giauhare og ufortøvet bringe hende herhid.

Prindsesse Giauhare var stedse forblevet paa det samme Sted, hvor Kongen af Persien havde truffet paa hende. Officeren fandt hende der, og snart saae man ham komme tilbage med hende og hendes Fruentimmer.

Kongen af Samandal omarmede Prindsessen, og sagde til hende: „Min Datter, jeg har valgt Dig en Gemal, det er Kongen af Persien, som Du her seer, den fuldkomneste Fyrste, som for Øieblikket er at finde i hele Verden. Det Fortrin, som han har givet Dig for alle andre Prindsessen, forpligter mig og Dig til at bevise ham vor Erkjendtlighed derfor."

„Hr. Fader," svarede Prindsesse Giauhare, „Eders Majestæt veed vel, at jeg aldrig har ladet det mangle paa den skyldige Lydighed i Alt, hvad I har fordret af mig. Jeg er ogsaa nu beredt til at lyde Eder, og jeg haaber, at Kongen af Persien vil gjerne tilgive mig den slemme Behandling, som er vederfaret ham af mig; jeg troer, at han er

billig nok til at skrive den paa min barnlige Pligts Regning."

Brylluppet blev feiret i Palladset i Tryllesladen med saameget destomere Høitidelighed, som alle Troldbronningens Elskere i samme Øieblik, da hun døde, strax igjen havde antaget deres første Skikkelse, og vare komne, for at takke Kongen af Persien, Dronning Gülnare og Kong Saleh derfor, og nu at deeltage i Festen. Det vare samtlige Kongesønner og Prindser, eller dog ellers af fornem Stand.

Endelig førte Kong Saleh Kongen af Samandal tilbage til hans Kongerige, og satte ham igjen paa Thronen. Kongen af Persien, som nu var paa Toppen af sine Ønsker, vendte med sin Gemalinde og Dronning Gülnare tilbage til Hovedstaden i Persien. Dronning Farasche og Prindsesserne ledsagede dem, og bleve der, indtil Kong Saleh kom for at afhente dem, og førte dem hjem i sit Rige under Havets Bølger.

Tohundrede og een og fiirsindstyvende Nat.

Historien

om Prinds Seyn Alasnam

og

Kongen over Aanderne.[9]

En Konge af Balsora besad store Rigdomme, og var elsket af sine Undersaatter; men han havde ingen Børn, og det bedrøvede ham meget. Imidlertid bevægede han ved anselige Foræringer alle hellige Mænd i sit Rige til at bede Himlen om at skjænke ham en Søn, og han erholdt ogsaa en, som blev kaldt Seyn Alasnam, det er: „Billedstøtternes Prydelse."

Kongen lod alle Stjernetyderne i sit Rige sammenkalde, og befalede dem at stille Barnets Horoskop. De opdagede ved deres Jagttagelser, at han vilde leve længe og være modig, men at han ogsaa behøvede sit Mod, for standhaftig at udholde alle de Ulykker, som truede ham.

Kongen var ikke forskrækket over denne Spaadom. „Min Søn," sagde han, „er ikke at beklage, fordi han skal have Mod; det er stedse godt for Prindser at erfare Ulykke; Gjenvordigheder luttre deres Dyd; de lære derved bedre at regjere."

Han belønnede Stjernetyderne, og sendte dem hjem. Sin Søn lod han nu med al mulig Omhu opdrage. Han gav ham Læremestre, saasnart han saae, at han var kommet til den Alder, at han kunde modtage Underviisning. Kort, han foretog sig at danne en fuldkommen Prinds af ham, da pludselig denne gode Konge blev anfaldet af en Sygdom, som hans Læger ikke formaaede at helbrede.

Da han saae sig paa Dødsengen, kaldte han sin Søn for sig, og anbefalede ham blandt andre Lærdomme at tragte derefter, at han af sit Folk kunde blive mere elsket, end frygtet,

aldrig at laane Smigreren sit Øre, og at være ligesaa langsom med Belønning, som med Straf, fordi det ofte skete, at Kongerne, forførte ved et falskt Skin, overvældede de Onde med Velgjerninger, og undertrykkede Uskyldigheden.

Saasnart Kongen var død, anlagde Prinds Seyn Sorg, og bar den i syv Dage. Den ottende besteg han Thronen, tog sin Faders Segl af den kongelige Skat, satte sit derfor [10]), og begyndte nu at smage Herskerlivets Sødhed. Den Fornøielse, at alle Hoffolkene bøiede sig for ham, og ene og alene tænkte paa at vise ham deres Lydighed og Iver, med eet Ord: den uindskrænkede Herskermagt havde alt for stor Ynde for ham. Han tænkte blot paa sine Undersaatters Pligter, og ikke paa det, hvad han selv var dem skyldig, og bekymrede sig kun lidt om Regjeringen. Han styrtede sig i alle Slags Udsvævelser med unge Vellystninger, som han beklædte med de høieste Værdigheder i Staten. Da han var gavmild af Naturen, saa var han nu toilelos med at ødsle, og uformærket havde hansFruentimmer og hans Yndlinger udtømt hans Skatte.

Dronningen, hans Moder, levede endnu. Hun var en viis og forstandig Fyrstinde, og havde flere Gange forgjæves søgt at standse Strømmen af Kongens, hendes Søns Ødselhed og Udsvævelser, idet hun havde forestillet ham, at hvis han ikke snart forandrede sin Levemaade, vilde han ikke alene forøde sine Rigdomme, men endog bortfjerne sine Undersaatter fra sig, og foranledige en Statsomvæltning, som maaskee vilde koste ham Krone og Liv.

Der manglede ikke Meget i, at hendes Spaadom gik i Opfyldelse; Folket begyndte at knurre imod Regjeringen, og denne Utilfredshed havde ufeilbarligt frembragt et almindeligt Oprør, hvis Dronningen ikke havde været klog nok til at forekomme det. Underrettet om Tingenes slemme Forfatning, gav hun Kongen Underretning derom, og han lod sig endelig overtale. Han anbetroede Ministerposterne til vise Oldinger, som forstode at bringe Undersaatterne tilbage til deres Pligt.

Imidlertid angrede Seyn, da han havde bortødslet alle sine Rigdomme, at han ikke havde gjort noget bedre Brug af dem. Han hensank i en dødelig Tungsindighed derover, og Intet formaaede at trøste ham.

En Nat saae han i Drømme en ærværdig Olding, som kom hen til ham og med smilende Mine sagde til ham:

„O Seyn, viid, at der ikke gives nogen Sorg, paa hvilken der jo følger Glæde, ingen Ulykke, uden at den jo drager een eller anden Lykke efter sig. Vil Du see Enden paa Din Bedrøvelse, saa staa op, reis til Ægypten, og det til Kahiro, en stor Lykke venter Dig der!"

Da Fyrsten vaagnede, var han meget forbauset over denne Drøm. Han talte meget alvorligt derom til Dronningen sin Moder, som kun lo deraf.

„Min Søn," sagde hun til ham, „vil Du maaskee ikke paa denne skjønne Drøm reise til Ægypten?"

„Hvorfor ikke, Fru Moder?" svarede Seyn, „holder I da alle Drømme for tomme Hjernespind? Nei, nei, der gives mange betydningsfulde deriblandt. Mine Læremestere have fortalt mig tusinde Historier derom, som ikke lade mig drage det i Tvivl.[11]) Om jeg endog iøvrigt ikke var overtydet derom, saa kunde jeg dog ikke vægre mig for at agte paa denne min Drøm. Oldingen, som lod sig see for mig, havde noget Overnaturligt ved sig, han var ikke et af hine Mennesker, hvem den blotte Alder gjør ærværdigt; jeg veed ikke, hvilket gudommeligt Væsen der var udbredt over hans hele Skikkelse. Kort, han lod sig tilsyne saaledes, som man forestiller os vor store Prophet, og naar jeg oprigtigt skal tilstaae det, saa troer jeg, at det er ham selv, som, rørt af mine Lidelser, vil lindre dem. Jeg hengiver mig derfor til den Tillid, som han har indskudt mig; jeg er opfyldt af hans Løfter og har besluttet at følge hans Kald."

Dronningen bestræbte sig for at lede ham derfra, men hun kunde ikke bringe det dertil. Fyrsten overdrog hende Rigets Regjering, forlod en Nat ganske hemmeligt Palladset, og begav sig paa Veien til Kahiro, uden at medtage Nogen til Ledsagelse.

Efter mange Besværligheder og Mødsommeligheder ankom han i denne berømte Stad, som har faa Ligemænd, saavel med Hensyn til Størrelse som Skjønhed. Han steeg af ved Porten af en Moschee, hvor han, overvældet af Træthed, lagde sig ned.

Neppe var han sovet ind, førend den samme Olding lod sig tilsyne for ham og sagde til ham:

„O min Søn, jeg er tilfreds med Dig, Du har havt Tillid til mine Ord. Du er kommen hertil uden at lade Dig afskrække af Veiens Længde og Besværlighed, men viid, at jeg kun lod Dig gjøre en saa lang Reise, for at sætte Dig paa Prøve. Jeg seer, at Du har Mod og Standhaftighed. Du fortjener, at jeg gjør Dig til den rigeste og lykkeligste Fyrste paa Jorden. Vend tilbage til Balsora, Du vil i Dit Pallads finde umaadelige Rigdomme. Aldrig har nogen Konge besiddet saa mange, som der ere."

Fyrsten var ikke opbygget af denne Drøm. „Ak!" sagde han ved sig selv, efterat han var vaagnet, „i hvilken Vildfarelse har jeg været. Denne Olding, som jeg holdt for vor store Prophet, er ikke andet end et blot Foster af min ophidsede Indbildningskraft. Jeg havde Hovedet saa fuldt deraf, at det ikke er at undres over, at jeg anden Gang har drømt derom. Op, tilbage til Balsora! Hvad skal jeg længere gjøre her? Det er mig meget kjært, at jeg alene har betroet min Moder Bevæggrunden til min Reise; jeg vilde blive en Fabel for mit Folk, hvis det vidste den."

Han vendte altsaa tilbage til sit Kongerige, og saasnart han var ankommen her, spurgte Dronningen ham, om han kom tilfreds hjem. Han fortalte hende Alt, hvad der var skeet, og syntes over sin altfor store Lettroenhed saa krænket, at denne Fyrstinde, istedetfor ved Bebreidelser og Spotterier at formere hans Vrgrelse, trøstede ham. „Bedrøv Dig ikke længere min Søn," sagde hun til ham, „hvis Gud har bestemt Dig Rigdomme, saa vil Du uden Møie faae dem. Vær rolig; Alt, hvad jeg kan anbefale Dig, er: at være dydig. Forsag Dandsens, Fløitens og den urpurfarvede Viins Glæder; fly alle disse Lyster; de vare allerede nærved at ødelægge Dig i Bund og Grund. Bestræb Dig for at gjøre Dine Undersaatter lykkelige; idet Du gjør deres Lykke, sikkrer Du tillige Din."

Kong Seyn lovede, i Fremtiden at følge alle Raad af sin Moder og sine vise Vizirer, som ogsaa havde paataget sig Regjeringens Byrder. Men strax i den første Nat,

efterat han var kommen tilbage til sit Pallads, saae han i Drømme tredie Gang Oldingen, som sagde til ham:

„O modige Søn, Din Lykkes Øieblik er endelig kommet, I Morgen tidlig, saasnart Du er staaet op, saa tag en Hakke og gaa hen og gjennemsøg den salige Konges Kabinet; Du vil deri finde en stor Skat."

Saasnart Fyrsten var vaagnet, stod han op. Han løb til Dronningens Værelse, og fortalte hende med stor Ivrighed den ny Drøm, som han nylig havde havt.

„I Sandhed, min Søn," svarede Dronningen smilende, „det er en ret paastaaelig Olding; han lader sig ikke nøie med, to Gange at have bedraget Dig; er Du tilsinds, endnu engang at troe ham?"

„Nei, Fru Moder," svarede Seyn, „jeg troer paa ingen Maade, hvad han har sagt mig, men jeg vil dog for Spøg gjennemsøge min Faders Kabinet."

„O, jeg tænkte det vel," raabte Dronningen med høi Latter; „gaa hen, min Søn, og tilfredsstil Din Nysgjerrighed. Hvad der trøster mig derved, er, at Sagen ikke er saa trættende, som Reisen til Ægypten."

„Nu ja, kjære Moder," svarede Kongen, „jeg vil tilstaae det, denne tredie Drøm har igjen givet mig Tillid; den hænger sammen med begge de forrige. Thi naar vi overveie alle Oldingens Ord, saa har han først befalet mig at reise til Ægypten; der har han sagt mig, at han kun havde ladet mig gjøre denne Reise for at sætte mig paa Prøve."

„Vend tilbage til Balsora," sagde han derpaa; „der skal Du finde Skatte."

„Endelig har han i denne Nat nøie viist mig Stedet, hvor disse ere at finde."

Disse tre Drømme, synes mig, hænge sammen; de have intet Tvetydigt, ingen Omstændighed, som sætter i Forlegenhed. Ved alt dette kunne de være Hjernespind, men jeg vil hellere anstille en forgjæves Undersøgelse, end i mit hele Liv have mig at bebreide, at jeg maaskee har bortkastet store Rigdomme, idet jeg til Utide spillede Fritænkeren."

Med disse Ord forlod han Dronningens Værelse, lod sig give en Hakke, og gik alene ind i Kongens Gemak. Han begyndte at rydde, og løftede mere end Halvdelen af

de fiirkantede Gulvplader op, uden at mærke det ringeste Spor til nogen Skat. Han holdt inde med Arbeidet, for at udhvile en Smule, og sagde ved sig selv: „Jeg frygter meget for, at min Moder har Ret i at spotte mig."

Ikke destomindre fattede han igjen Mod, og fortsatte sit Arbeide. Han havde ikke Aarsag til at angre det; thi han opdagede paa eengang en hvid Steen, som han løftede op, og derunder fandt han en lukket Dør med en Staalhængelaas.

To hundrede og to og fiirsindstyvende Nat.

Han sønderslog den med med Hakken, og aabnede Døren, som skjulte en Trappe af hvidt Marmor. Strax antændte han en Voxkjærte, og steeg ned af denne Trappe til eet med chinesisk Porcellain brolagt Gemak, hvis Vægge og Loft vare af Krystal. Men hans Opmærksomhed hæftede sig især paa fire Forhøininger, paa hver af hvilke der stode ti Porphyr-Urner. Han troede, at de vare fulde af Viin, og sagde: „Ogsaa godt, denne Viin maa være ret gammel, jeg tvivler ikke paa, at den jo er fortræffelig."

Han nærmede sig een af Urnerne, tog Laaget af, og saa med ligesaamegen Overraskelse som Glæde, at den var fuld af Guldstykker. Han undersøgte nu ogsaa de øvrige, een efter den anden, og fandt dem alle fulde af Zechiner. Han tog en Haandfuld af dem, og bar dem hen til sin Moder.

Man kan let forestille sig, hvor forbauset denne Fyrstinde blev, da Kongen fortalte hende Alt, hvad han havde seet. „O min Søn," raabte hun, „tag Dig vel iagt for at bortødsle alle disse Rigdomme saa taabeligt, som Du har gjort det med den kongelige Skat. Giv dine Fjender ikke saa driftig en Grund til Skadefryd."

„Nei, kjære Moder," svarede Seyn, „jeg vil fra nu af leve paa en Maade, som fuldkommen skal tilfredsstille Eder."

Dronningen bad Kongen sin Søn, at føre hende ind i det underfulde Gemak, som Kongen, hendes Gemal, hav-

de ladet gjøre saa hemmeligt, at hun aldrig havde hørt tale derom.

Seyn førte hende ind i Kabinettet, hjalp hende at stige ned af Marmortrappen, og lod hende træde ind i Værelset med Urnerne i. Hun betragtede alle Ting deri med forskende Blikke, og bemærkede i en lille Krog endnu en lille Urne, ligeledes af Porphyr, som Prindsen endnu ikke havde bemærket. Hun tog den, aabnede den, og fandt deri en Guldnøgle.

„Min Søn," sagde herpaa Dronningen, „denne Nøgle indslutter udentvivl endnu en Skat. Lader os søge overalt, om vi ikke kunne opdage, til hvilket Brug den er bestemt."

De undersøgte Gemakket med den høieste Opmærksomhed, og fandt endelig midt paa Væggens Beklædning en Laas. De holdt den for den, til hvilken de havde fundet Nøglen, og Kongen prøvede den paa Stedet. Strax aabnede Døren sig, og viste dem et andet Gemak, i hvis Midte stode ni Pjedestaler af ægte Guld, hvoraf de otte bare hver en Billedstøtte af een eneste Diamant, og disse Billedstøtter udstraalede en saadan Glands, at hele Gemakket blev oplyst deraf.

„O Himmel," udraabte Seyn ganske forbauset, „hvorfra har min Fader erholdt saa kostelige Sager?"

Den niende Pjedestal fordobblede hans Forbauselse; thi paa denne laa et Stykke hvidt Atlask, hvorpaa følgende Ord stode skrevne:

„O min kjære Søn, disse otte Billedstøtter have kostet mig megen Møie at erhverve! Men endskjøndt de ere af stor Skjønhed, saa viid, at der gives endnu en niende i Verden, som overtræffer dem; den alene er mere værd, end tusinde saadanne, som Du her seer. Vil Du komme i Besiddelse af den, saa gaa til Kahiro i Ægypten. Der boer een af mine gamle Slaver, ved Navn Mobarek[12]); den Første, du møder, vil vil vise Dig hans Bolig. Gaa, søg ham op; siig ham Alt, hvad der er hændet Dig. Han vil erkjende Dig for min Søn, og føre Dig til det Sted, hvor dette vidunderlige Billede er, som Du til Dit Held vil vinde!"

Efterat Kongen havde læst disse Ord, sagde han til

Dronningen: „Jeg vil ikke undvære denne niende Billedstøtte; den maa være et herligt Stykke, da alle de andre her tilsammen ikke ere saameget værd. Jeg reiser strax til Stor-Kahiro. Jeg troer ikke, kjære Moder, at I vil dadle min Beslutning."

„Nei, min Søn," svarede Dronningen, „jeg modsætter mig den ikke. Du staaer uden Tvivl under vor store Prophets Varetægt; han vil ikke tillade, at Du omkommer paa denne Reise. Reis, naar det behager Dig. Dine Vizirer og jeg ville i Din Fraværelse regjere Staten."

Kongen lod strax Alt sætte i Stand til Reisen, men han vilde kun medtage et lidet Antal Slaver til Følge.

Tohundrede og tre og fiirsindstyvende Nat.

Der mødte ham intet Uheld paa Reisen. Han kom til Kahiro, hvor han erkyndigede sig om Mobarek. Man sagde ham, at han var een af de rigeste Borgere i Staden, at han levede som en stor Herre, og at hans Huus især stod aabent for Fremmede.

Seyn lod sig føre derhen. Han bankede paa Døren. En Slave aabner og spørger: „Hvad ønsker I og hvem er I?"

„Jeg er en Fremmed," svarede Prindsen; „jeg har hørt tale om Hr. Mobareks Ædelmodighed, og kommer, for at boe hos ham."

Slaven bad Seyn at vente et Øieblik; derpaa gik han hen og meldte det til sin Herre, som befalede ham at at lade den Fremmede træde ind. Slaven kom igjen til Døren, og sagde til Prindsen, at han var velkommen.

Herpaa traadte Seyn ind, gik igjennem en stor Gaard, og kom i en prægtig udziret Sal, hvor Mobarek ventede ham, modtog ham meget høfligt, og takkede ham for den Ære, som han viiste ham derved, at han vilde tage til Takke med en Bolig hos ham.

Kongen besvarede denne Høflighed, og sagde derpaa til Mobarek: „Jeg er en Søn af den afdøde Konge af Balsora, og hedder Seyn Alasnam."

„Denne Konge," sagde Mobarek, „har eengang været min Herre; men, Herre, jeg veed ikke, at han har havt en Søn. Hvor gammel er I?"

„Jeg er tyve Aar gammel," svarede Fyrsten. „Hvor længe er det siden, at I har forladt min Faders Hof?"

„Næsten to og tyve Aar," svarede Mobarek. „Men hvorved vil I overtyde mig om, at I er hans Søn?"

„Min Fader," svarede Seyn, „havde under sit Kabinet et underjordisk Gemak, i hvilket jeg har fundet syvretyve Porphyrurner, alle fulde af Guld."

„Og hvad befinder der sig forresten der?" spurgte Mobarek videre.

„Der findes endnu," svarede Fyrsten, „ni Pjedestaler af gediegent Guld, hvoraf de otte bære Billedstøtter af Diamanter, og paa den niende ligger et Stykke hvidt Atlask, hvorpaa min Fader har skrevet, hvad jeg skal gjøre, for at erholde det niende Billede, som er endnu kosteligere end alle de andre tilsammen. I veed Stedet, hvor dette Billede befinder sig, fordi der staaer skrevet paa Atlasket, at I vil føre mig derhen."

Han havde endnu ikke udtalt disse Ord, førend Mobarek kastede sig for hans Fødder, og idet han kyssede hans Haand gjentagne Gange, raabte han:

„Jeg takker Gud, at han har sendt Eder herhen. Jeg erkjender Eder for Kongen af Balsoras Søn. Hvis I vil til det Sted, hvor denne vidunderlige Billedstøtte befinder sig, saa vil jeg føre Eder derhen. Men I maa først udhvile Eder nogle Dage her. Jeg giver idag de Store i Kahiro en Fest. Vilde I vel forsmaae det, Herre, at komme ind og fryde Eder med os?"

„Nei," svarede Seyn, „jeg vil glæde mig ved at deeltage i Eders Fest."

Strax førte Mobarek ham ind i en Kuppelsal, hvori Selskabet var. Han førte ham til Sæde ved Taflet, og begyndte knælende at opvarte ham. De Store i Kahiro vare forundrede derover, og sagde sagte mellem hverandre: „Ei, hvo er dog denne Fremmede, som Mobarek behandler med saadan Ærefrygt?"

Efter at de havde spiist, tog Mobarek Ordet: „Mine Herrer," sagde han, „forundrer Eder ikke over, at I paa en

saadan Maade saae mig opvarte denne unge Fremmede. Viid, han er en Søn af Kongen af Balsora, min Herre. Hans Fader kjøbte mig for sine egne Penge; han er død, uden at skjænke mig Friheden, altsaa er jeg endnu Slave, og følgelig tilhører hele min Eiendom med Rette denne unge Fyrste, hans eneste Arving [13]).

Seyn afbrød ham ved dette Sted, og sagde til ham: „O Mobarek, jeg erklærer for alle disse Herrer, at jeg fra dette Øieblik af frigiver Eder, og at jeg afsondrer Eder selv og Alt, hvad I besidder, fra min Eiendom, overlæg desuden, hvad jeg endnu skal give Eder."

Mobarek kysfede ved denne Tale Jorden, og aflagde Fyrsten store Taksigelser.

Herpaa fremsatte man Viin, de drak den hele øvrige Dag, og om Aftenen bleve Foræringer uddeelte blandt Gjæsterne, som gik hjem.

Den følgende Morgen sagde Seyn til Mobarek: „Jeg har udhvilet mig nok. Jeg er ikke kommet til Kahiro, for at leve lystigt. Jeg vil have den niende Billedstøtte, og det er paa Tiden, at vi begive os paa Veien, for at erobre den."

„Herre," svarede Mobarek, „jeg er beredt til at give efter for Eders Forlangende, men I kjender ikke alle de Farer, som ere forenede med denne kostbare Erobring."

„Hvilken Fare der endog er derved," svarede Fyrsten, „saa har jeg besluttet at bestaae den. Jeg omkommer enten derved, eller kommer til Maalet. Alt, hvad der skeer, kommer fra Gud. Ledsag mig blot, og vær ligesaa standhaftig, som jeg."

Da Mobarek saae ham besluttet til Afreise, kaldte han paa sit Huustyende, og befalede det at sætte Alt istand til Reisen. Dernæst forrettede Fyrsten og han den foreskrevne Afvaskning og Bønnen Fars [14]), hvorpaa de begave sig paa Veien.

De bemærkede paa deres Vei talløse sjeldne og vidunderlige Ting. Saaledes rede de flere Dage fremad, indtil de kom paa en meget yndig Eng, hvor de stege af Hesten. Her sagde nu Mobarek til sit hele Følge: „Bliver paa dette Sted, og bevarer omhyggeligt vort Reisetøi til vor Tilbagekomst." Da sagde han til Seyn: „Kom, Herre, lader os

alene gaae fremad; vi ere nær ved det skrækkelige Sted, hvor den niende Billedstøtte bliver bevaret; I behøver nu hele Eders Standhaftighed."

De kom snart til Bredden af en stor Sø. Mobarek satte sig ned her, og sagde til Fyrsten: „Vi maae over dette Hav."

„Ei, hvorledes skulle vi komme herover?" spurgte Seyn. „Vi have jo intet Skib."

„I vil i Øieblikket faae et at see," vedblev Mobarek, „Aandernes Konges Tryllebarke vil komme, for at afhente os; men læg vel Mærke til, hvad jeg siger Eder: man maa iagttage en dyb Taushed, tal altsaa ikke med Styrmanden, saa sælsom endog hans Skikkelse forekommer Eder, og hvad for noget Overordentligt I endog bliver vaer, saa siig slet Intet; thi jeg siger Eder, at hvis I paa Baaden udtaler et eneste Ord, saa synker Baaden ned i Flodens Bølger."

„Jeg skal nok tie," sagde Prindsen. „I behøver blot at foreskrive mig, hvad jeg skal gjøre, og jeg skal ganske nøie opfylde det."

Idet han sagde dette, bemærkede han pludselig paa Søen en Barke af rødt Sandeltræ, der havde en Mast af fiint Ambra med et Flag af blaat Atlask. Deri var alene Styrmanden, hvis Hoved lignede et Elephanthoved, ligesom Legemet en Tigers Skikkelse.

Da Fartøiet havde nærmet sig Prindsen og Mobarek, tog Styrmanden den Ene efter den Anden med sin Snabel, og satte dem i sit Skib. Saaledes seilede de i et Øieblik over til den anden Side af Søen. Her satte han dem igjen med sin Snabel i Land, og forsvandt tilligemed Barken.

Tohundrede og fire og fiirsindstyvende Nat.

„Nu kunne vi tale," sagde Mobarek, „Vi ere her paa Aandernes Konges Ø; der gives ingen lignende i hele Verden. See Eder om til alle Sider, min Fyrste, gives der et yndigere Sted? Det er uden tvivl et sandfærdigt Billede af det henrykkende Ophold, som Gud har lovet de troende

Jagttagere af vor Lov. See her Engene, smykkede med Blomster og alle Slags duftende Urter. Beundre disse skjønne Træer, hvis kostelige Frugter bøie Grenene ned til Jorden. Glæd Eder over den mangestemmige og vellydende Sang, hvormed talløse Fugle af tusinde, i andre Lande ubekjendte Arter opfylde Luften!"

Seyn kunde ikke blive kjed af at betragte Skjønhederne ved alle de ham omgivende Ting, og han bemærkede stedse nye, jo videre han gik frem paa Den.

Endelig kom de til et Pallads af fine Smaragder, omgivet af en bred Grav, paa hvis Rand der i afmaalte Mellemrum stode saa høie Træer, at deres Skygge bedækkede hele Palladset. Ligeoverfor Døren, som var af gedigent Guld, stod en Bro af eet eneste Fiskeskjæl, omendskjøndt den idetmindste var sex Favne lang og tre Favne bred. Foran ved Broen saae man en Skare Aander af uhyre Storrelse, som forsvarede Indgangen til Slottet med tykke Køller af Chinesisk Staal.

„Lader os ikke gaae længere," sagde Mobarek, „disse Aander vilde dræbe os, og hvis vi ville forhindre dem fra at komme til os, saa maa der foretages en magisk Forretning."

Paa samme Tid tog han ud af en Pung under sin Kjole fire Strimler guult Taft. Med den ene omvandt han sit Bælte, og den anden hæftede han paa sin Ryg; begge de øvrige gav han Fyrsten, som foretog det samme dermed. Derefter udbredte Mobarek to store Bordduge paa Jorden, paa Kanten af hvilke han lagde nogle Ædelstene tilligemed Moschus og Ambra. Han satte sig derpaa paa den ene af disse Duge, og Seyn satte sig paa den anden. Herpaa talte Mobarek saaledes til Fyrsten:

„Herre, jeg vil nu besværge Aandernes Konge, som beboer dette Pallads, der staaer her for vore Øine; gid han uden Vrede vil komme til os! Jeg tilstaaer Eder, at jeg er urolig over den Maade, hvorpaa han vil modtage os. Dersom vor Ankomst paa hans Øine mishager ham, saa vil han lade sig see for os i Skikkelse af et skrækkeligt Uhyre; synes han derimod godt om vor Hensigt, saa vil han vise sig i Skikkelse af en venlig Mand. Saasnart han staaer foran os, maa I staae op og hilse ham, uden dog at træde bort

fra Eders Dug, da I ufeilbarligt vilde være dødsens, hvis I forlod den." Siig til ham:

„Aandernes uindskrænkede Mester! min Fader, som var Eders Tjener, er bortført af Dødens Engel; maatte Eders Majestæt beskytte mig, ligesom I stedse har beskyttet min Fader!"

„Og hvis nu Kongeover Aanderne," tilføiede Mobarek, „spørger Eder„ hvilken Naade I udbeder Eder af ham, saa svar ham:

„Herre, det er den niende Billedstøtte, som jeg underdanigst beder Eder at skjænke mig."

Efterat Mobarek saaledes havde underrettet Kong Seyn, begyndte han sine Besværgelser.

Strax bleve deres Øine blændede af en lang Lynstraale, paa hvilken et Tordenskrald fulgte. Tykt Mørke bedækkede pludselig hele Den; der reiste sig en rasende Storm, og herpaa hørte man et græsseligt Skrig, Jorden rystede, og man bemærkede et Jordskjælv, saaledes som eengang Asrafyel [15]) paa den yderste Dage vil fremkalde det.

Seyn hørte noget bevæge sig, og vilde allerede af denne Larm drage en slem Forbetydning, da Mobarek, som bedre vidste, hvad dette havde at betyde, begyndte at smile, og sagde til ham:

„Berolige Eder, min Fyrste, Alt gaaer godt."

Virkelig lod i samme Øieblik Aandernes Konge sig see i Skikkelse af en skjøn Mand. Desuagtet havde han i sit Væsen stedse noget Frygteligt.

Saasnart Kong Seyn fik Øie paa ham, tiltalte han ham saa høfligt, som Mobarek havde lært ham, Kongen over Aanderne smilede deraf og svarede: „O min Søn, jeg elskede din Fader, og saa ofte han kom herhen, for at bevidne mig sin Ærefrygt, gjorde jeg ham en Foræring med en Billedstøtte, som han tog med sig. Jeg har ikke mindre Kjærlighed til Dig. Jeg nødte din Fader, nogle Dage før hans Død, til at skrive det, som du har læst paa det hvide Atlask. Jeg lovede ham at tage dig under min Varetægt og at give dig den niende Billedstøtte, hvis Skjønhed overgaaer dem, som du allerede har. Jeg har begyndt at opfylde mit Løfte; det er mig, som du i Drømme har seet under Skikkelse af en Ølding. Jeg har ladet Dig finde

de underjordiske Gemakker med Urnerne og Billedstotterne. Jeg har stor Deel i Alt, hvad der er mødt dig, eller rettere: jeg er Aarsagen dertil. Jeg veed, hvad der fører dig herhid. Du skal erholde, hvad du forlanger. Om jeg endog ikke havde lovet din Fader at give dig det, saa vilde jeg dog gjerne bevilge dig alt. Men du maa i Forveien sværge mig ved Alt, hvad der kan gjøre en Eed ubrødelig, igjen at komme til denne D„ og at bringe mig en Jomfru, som er sit femtende Aar, og som aldrig før har kjendt nogen Mand, eller har ønsket at kjende nogen. Hun maa desuden være af en fuldkommen Skjønhed, og du maa beherske dig selv i den Grad, at du aldrig maa lade Ønsket om at besidde hende, opstige hos dig, idet du fører hende herhid."

Seyn aflagde modigt den af ham fordrede Eed. "Men Herre," spurgte han herpaa, om jeg nu ogsaa er lykkelig nok til at finde en saadan Jomfru, som I forlanger af mig, hvorpaa skal jeg da kjende, at jeg har fundet hende?"

„Jeg tilstaaer," svarede smilende Aandernes Konge, „at Skinnet kunde bedrage dig. Dette gaaer over Adams [16]) Børns Kundskab; jeg har heller ikke den Hensigt, desangaaende at forlade mig paa dig. Jeg vil give dig et Speil, som er sikkrere end alle Formodninger. Saasnart du finder en fuldkommen skjøn femtenaarig Jomfrue, behøver du blot at see i det Speil; du vil da see Jomfruens Billede deri, og Glasset vil blive reent og klart, hvis Jomfruen er kydsk; bliver derimod Glasset dunkelt, saa er det et sikkert Kjendetegn, at Pigen ikke stedse har været sædelig, eller dog idetmindste har næret det Ønske, ikke længere at blive det. Forglem blot ikke den Eed, som du har aflagt mig; hold den som en Mand af Ære, ellers røver jeg dig Livet, saa kjær jeg endog har dig."

Kong Seyn svor paany, „at han samvittighedsfuld vilde holde sit Ord."

Derpaa gav Aandernes Konge ham et Speil i Haanden, med de Ord: „O min Søn, du kan komme igjen, naar du vil; her er Speilet, hvoraf du maae betjene dig."

Seyn og Mobarek toge Afsked fra Aandernes Konge, og vandrede hen til Søen. Færgemanden med Elephanthovedet kom med Baaden til dem, og satte dem paa samme Maade igjen over, som han hidbragte dem paa. De begave

sig igjen til deres Følge, med hvilket de vendte tilbage til Kahiro.

Kong Alasnam udhvilede sig nogle Dage hos Mobarek. Derpaa sagde han til ham: „Lader os reise til Bagdad, og der søge en Jomfru til Aandernes Konge."

„Ei, ere vi da ikke i Stor-Kahiro?" svarede Mobarek, „skulle her ikke ogsaa være skjønne Jomfruer at finde?"

„I har Ret," svarede Fyrsten, „men hvorledes skulle vi finde dem?"

„Vær ubekymret derfor, Herre," vedblev Mobarek, „jeg kjender en meget klog gammel Kone, hende vil jeg overdrage denne Forretning; hun vil udrette den meget godt."

„Virkelig var den Gamle saa behændig, at hun skaffede Kongen en stor Mængde meget skjønne femtenaarige Piger at see; men naar han, efterat have seet paa dem, adspurgte sit Speil, saa blev Glasset, den fatale Prøvesteen for deres Dyd, dunkelt ved enhver af dem. Alle femtenaarige Piger ved Hoffet og i Staden bleve, den ene efter den anden, prøvede, og hos ingen blev Glasset reent og klart.

Da de nu saae, at der i Stor-Kahiro ikke var en eneste kydsk Jomfru at finde, reiste de begge til Bagdad. De leiede et prægtigt Pallads i eet af de skjønneste Quarterer i Staden. Her begyndte de at leve herligt; de holdt aabent Taffel, og efterat alle Gjæsterne havde spist i Palladset, blev det Overblevne baaret hen til Derwischerne, som levede bequemt deraf.

Nu boede der i dette Quarteer af Staden en Imam, ved Navn Bubekir [17]) Müesfin. Dette var en forfængelig, stolt og misundelig Mand. Han hadede alle rige Folk, blot fordi han selv var fattig. Hans Elendighed gjorde ham bitter mod sin Næstes Velfærd. Han hørte tale om Seyn Alasnam og om den Overflod, som herskede hos ham. Mere behøvedes der ikke hos ham, for at afskye denne Fyrste. Han drev Tingen endog saavidt, at han endog i Moscheen, efter Aftenbønnen, sagde til Folket: „O mine Brødre, jeg har hørt, at der er draget en Fremmed ind i eet af vor Byes Quarterer, som daglig fortærer uhyre Summer. Hvem veed? Denne Ubekjendte er maaskee en Forbryder, som i sit Fædreneland har sammenstjaalet Saameget, og kommer til denne store Stad, for at gjøre sig tilgode der-

med. Lader os være paa vor Post, mine Brødre; naar Chalifen erfarer, at der boer en saadan Mand i vort Quarteer, saa er det at befrygte, at han vil straffe os, fordi vi ikke have givet ham Underretning derom. Jeg for min Deel erklærer Eder, at jeg vasker mine Hænder i Uskyld, og hvis der skulde opstaae en Ulykke deraf, saa er det ikke min Skyld."

Folket, som let lader sig overtale, raabte eenstemmigt til Bubekir: „Det er Eders Sag, Imam! angiv det hos Statsraadet!"

Herpaa gik Imamen [18]) fornøiet hjem, og begyndte at opsætte en Memoire, som han den næste Morgen vilde overrække Chalifen.

Tohundrede og fem og fiirsindstyvende Nat.

Men Mobarek, som havde bivaanet Bønnen, og tilligemed de Andre havde hørt den Geistliges Tale, bandt femhundrede Guldstykker i et Tørklæde, gjorde en Pakke af flere Silkestoffer, og gik dermed hen til Bubekir.

Imamen spurgte ham i en barsk Tone, hvad han vilde. „O vise Lærer," svarede Mobarek venligt, idet han trykkede ham Guldet og Silketøiet i Haanden, „jeg er Eders Nabo og hengivne Tjener, jeg kommer paa Fyrst Alasnams Vegne, som boer i dette Qvarteer. Han har hørt tale om Eders Fortjenester, og paalagt mig at sige Eder, at han ønsker at gjøre Eders Bekjendtskab. Imidlertid beder han Eder at modtage denne lille Foræring."

Bubekir var henrykt af Glæde, og svarede Mobarek: „Jeg beder Eder indstændigt, Herre, beed Fyrsten ret meget om Tilgivelse paa mine Vegne. Jeg er ganske beskjæmmet over, endnu ikke at have besøgt ham; men jeg vil gjøre min Feil god igjen, og strax imorgen gaae hen at gjøre min Skyldighed."

Virkelig sagde han allerede den følgende Dag ved Morgenbønnen, til Folket: „Viid, mine Børn, intet Menneske er uden Fjender. Misundelse angriber fremfor alle Andre dem, som have store Rigdomme. Den Fremmede, om hvem jeg igaar Aftes talte til Eder, er intet slet Menneske, som

nogle slettænkende Mennesker vilde indbilde mig; det er en ung Fyrste, som besidder tusinde Dyder, lader os tage os veliagt for at give Chalifen nogen slem Beretning om ham."

Efterat Bubekir ved denne Tale igjen havde tilintetgjort den slette Mening, som han havde bibragt Folket om Seyn, gik han igjen hjem. Han tog sine festlige Klæder paa, og gik hen, for at besøge den unge Fyrste, som modtog ham meget venligt. Efter flere Hofligheder fra begge Sider, sagde Bubekir til Fyrsten:

„Herre, agter I at opholde Eder længe i Bagdad?"

„Jeg vil blive her," svarede Seyn ham, „indtil jeg finder en femtenaarig, fuldkommen skjøn og saa kydsk Jomfru, at hun aldrig har kjendt nogen Mand eller har ønsket at kjende nogen."

„Der søger I en meget sjelden Ting," svarede Imamen," og jeg vilde meget frygte, at Eders Søgen var forgjæves, hvis jeg ikke vidste, hvor der gives en Jomfru af denne Art. Hendes Fader var fordum Vizir, men han har forladt Hoffet, og lever allerede for lang Tid siden i et afsides Huus, hvor han ganske helliger sig sin Datters Opdragelse. Hvis I vil Herre, da vil jeg gaae hen, og anholde om hende for Eder; jeg tvivler ikke paa, at han jo vil glæde sig over at faae en Svigerson af Eders Herkomst."

„Ikke saa rask," svarede Fyrsten, „jeg vil ikke ægte denne Jomfru, forend jeg veed, om hun anstaaer mig. Med Hensyn til hendes Skjønhed kan jeg vel forlade mig paa Eder, men med Hensyn til hendes Dyd, hvilken Borgen kan I give mig for den?"

„Ih nu, hvilken Borgen forlanger I?" spurgte Bubekir.

„Jeg maa see hendes Ansigt," svarede Seyn; „mere begjærer jeg ikke, for at bestemme mig."

„I forstaaer Eder altsaa paa Ansigtstræk?" svarede smilende Imamen. „Nu godt; kom med mig til hendes Fader; jeg vil bede ham at lade Eder see hende et Øieblik i hans Nærværelse."

Müessin førte Fyrsten hen til hendes Fader, som neppe var bleven underrettet om Seyns Herkomst og Hensigt, forend han lod sin Datter komme, og bød hende at tage Sloret af.

Aldrig havde en saa fuldkommmen og saa tiltrækkende Skjønhed frembudet sig for den unge Konge af Balsoras Dine; han var ganske forbauset derover. Saasnart han blot kunde faae Leilighed til at anstille Prøven, om denne Jomfru var ligesaa kydsk som skjøn, tog han sit Speil frem, og see, Glasset blev reent og klart.

Da han nu saae, at han endelig havde fundet en Jomfru, saaledes som han ønskede hende, saa anholdt han hos Viziren om hende. Strax blev der sendt Bud efter Kadien; han kom, og Ægteskabscontrakten blev sluttet, og Bønnen derved fremsagt[19]).

Efter denne Høitidelighed førte Seyn Viziren hjem i sit Huus, hvor han beværtede ham prægtigt, og gjorde ham anselige Foræringer. Dernæst sendte han ved Mobarek Bruden et Antal Juveler; og denne førte hende til ham i hans Huus, hvor Brylluppet blev feiret med al den Pragt, der passede sig for Seyns Rang.

Da alle Gjæsterne vare gaaede hjem, sagde Mobarek til sin Herre: „O, Herre, lader os ikke dvæle længere i Bagdad, men vende tilbage til Kahiro. Tænk paa det Løfte, som I har aflagt Kongen over Aanderne."

„Lader os reise," svarede Fyrsten; „jeg vil troligen opfylde det. Jeg tilstaaer Eder imidlertid, min kjære Mobarek, at om jeg endog adlyder Aandernes Konge, saa skeer det dog kun med Tvang. Den Frøken, som jeg nylig har ægtet, er fortryllende, og jeg kommer i Fristelse for at føre hende til Balsora, og sætte hende paa Thronen."

„Ak, Herre," svarede Mobarek," tag Eder vel iagt for at følge Eders Lyst. Behersk Eders Lidenskab; og hvormegen Overvindelse det endog vil koste Eder, saa hold dog Aandernes Konge Eders Ord."

„Velan, Mobarek," sagde Fyrsten, „sørg blot at skjule denne elskværdige Jomfru for mig, at hun aldrig mere kommer for mine Øine! Maaskee har jeg allerede kun seet hende altfor meget!"

„Mobarek lod nu gjøre Anstalter til Reisen. De vendte tilbage til Kahiro, og toge derfra Veien hen til Aandernes Konges Ø.

Da de ankom der, sagde Bruden, som havde gjort

Reisen i en Bærestol, og som ikke havde seet Prindsen siden hendes Bryllupsdag, til Mobarek: „Hvor ere vi da? Ville vi ikke snart komme til Kongens, min Gemals Rige?"

„Naadige Frue," svarede Mobarek, „det er Tid at rive Eder ud af Eders Vildfarelse. Kong Seyn har kun ægtet Eder, for at faae Eder ud af Eders Faders Huus. Ikke for at gjøre Eder til Dronning af Balsora, har han formælet sig med Eder, men for at overlevere Eder til Aandernes Konge, der har fordret en Jomfru, som I er, af ham."

Paa denne Forklaring begyndte hun bitterlig at græde, saa at Fyrsten og Mobarek bleve meget bevægede. „Haver Medlidenhed med mig," sagde hun til dem: „Jeg er en Fremmed, og I maa forsvare det mod mig begangne Forræderi for Gud."

Hendes Taarer og Klager vare frugtesløse. Man forestillede hende for Aandernes Konge, som, efterat han med Opmærksomhed havde betragtet hende, sagde til Seyn: „Fyrste, jeg er tilfreds med Dig. Den Jomfrn, som Du har bragt hid til mig, er yndig og kydsk, og Din Selvovervindelse, for at holde mig Dit Ord, behager mig. Vend hjem til Dit Rige. Naar Du træder ned i det underjordiske Gemak, hvori de otte Billedstøtter staae, saa vil Du deri finde den niende, som jeg har lovet Dig; jeg vil ved mine Aander lade den bringe derhen."

Seyn takkede Aandernes Konge, og reiste med Mobarek igjen til Kahiro. Men han blev ikke længe i denne Stad; Utaalmodigheden efter at see den niende Billedstøtte fremskyndte hans Afreise. Imidlertid undlod han ikke, hyppigt at tænke paa sin forhenværende Brud; han gjorde sig Bebreidelser over det mod hende udøvede Bedrag, og betragtede sig som den eneste Aarsag til hendes Ulykke. „Vee mig!" sagde han ved sig selv," jeg har undraget hende sin Faders Kjærlighed, for at opoffre hende til en Aand. O, uforlignelige Skjønhed, Du fortjente en bedre Skjæbne!"

Opfyldt af denne Tanke, ankom Kong Seyn endelig igjen i Balsora, hvor hans Undersatter, henrykte over hans Hjemkomst, anstillede store Glædesfester. Han begav sig strax hen til Dronningen, sin Moder, for at aflægge hende Beretning om sin Reise, og denne glædede sig meget over at erfare, at han havde erholdt den niende Billedstøtte.

„Kom, min Søn," sagde hun, „lader os see den, thi uden Tvivl er den allerede i det underjordiske Gemak, da Aandernes Konge har lovet Dig, at Du skal finde den deri."

Den unge Konge og hans Moder, begge fulde af Utaalmodighed efter at see denne vidunderlige Billedstøtte, stege ned i det underjordiske Gemak, og traadte ind i det Værelse, hvori Billedstøtterne vare. Men hvor stor var deres Overraskelse, da de, istedetfor en Diamantbilledstøtte, paa den niende Pjedestal saae en vidunderlig skjøn Jomfru, som Kongen strax kjendte for at være den, han havde ført til Aandernes D.

„Min Konge," sagde Jomfruen til ham, „I er meget forundret over at see mig her! I ventede at finde noget meget Kosteligere end mig, jeg tvivler ikke paa, at det jo i dette Øieblik angrer Eder, at I har gjort Eder saa megen Møie. I lovede Eder en skjønnere Belønning."

„Nei, elskede Kone," svarede Seyn, „Himlen er mit Vidne, at jeg mere end een Gang tænkte paa at bryde Aandernes Konge mit Ord, og at beholde Eder for mig. Hvor kostbar endog en Diamantbilledstøtte er, kan den opveie den Salighed at besidde Eder? Jeg elsker Eder mere end alle Diamanter og alle Rigdomme i Verden."

Idet han sagde disse Ord, hørte man et Tordenskrald, hvoraf det underjordiske Gemak bævede.

Seyns Moder blev forskrækket derover, men Aandernes Konge, som pludselig lod sig see, forjog hendes Frygt. „Dronning," sagde han til hende, „jeg beskytter og elsker Eders Søn. Jeg vilde see, om han i sin Alder var istand til at tæmme sin Lidenskab. Jeg veed vel, at denne unge Skjønnes Yndigheder have fristet ham, og at han ikke noie har holdt sit mig givne Løfte, ikke at ønske hendes Besiddelse, men jeg kjender altfor godt den menneskelige Naturs Skrøbelighed, til at vredes derover, og jeg beundrer hans Tilbageholdenhed. Her er nu denne niende Billedstøtte, som jeg har bestemt ham, den er meget sjeldnere og meget kostbarere, end alle de andre! — „Kong Seyn," vedblev han, idet han vendte sig til ham, „lev lykkelig med denne unge Kone, hun er Din Gemalinde, og ønsker Du, at hun skal blive Dig tro og bestandig, saa elsk hende stedse, men elsk

kun hende alene, giv hende ingen Medbeilerinder, og jeg indestaaer Dig for hendes Troskab."

Ved disse Ord forsvandt Aandernes Konge, og Seyn, henrykt over sin Brud, høitideligholdt endnu samme Dag sit Bryllup, og lod hende udraabe til Dronning af Balsora, og begge disse stedse troe og kjærlighedsfulde Ægtefolk henlevede med hinanden en lang Række Aar."

Sultaninden af Indien havde neppe fuldendt Historien om Kong Seyn Alasnam, førend hun allerede bad om Tilladelse til at maatte begynde en anden. Schachriar gav hende Tilladelse til at maatte gjøre dette den følgende Nat, da Dagen allerede begyndte at bryde frem.

Tohundrede og sex og fiirsindstyvende Nat.

Historien

om Chodadad og hans Brödre[20]).

Historieskriverne i Kongeriget Dyarbekir[21]) fortælle om en meget mægtig og riig Konge, som herskede i Staden Harran. Han elskede sine Undersaatter ikke mindre, end han blev elsket af dem. Han besad tusinde Dyder, og der manglede ham intet Andet til hans fuldkomne Lykke, end en Arving.

Endskjøndt han i sit Seraï[22]) havde de skjønneste Qvinder af Verden, saa kunde han dog ingen Børn avle med dem. Han bad uophørligt Himlen derom; endelig, en Nat, da han laa i en sød Søvn, lod en venlig Mand, eller rettere sagt en Prophet, sig see for ham, og sagde til ham: „Din Bøn er hørt; endelig er Dig blevet tilstaaet, hvad Du ønskede. Saasnart Du vaagner, saa staa op, forret Din Bøn, og gjør to Knæbøininger; gaa derpaa ned i Haven ved Dit Pallads, kald paa Din Gartner, og lad ham bringe Dig en Granat; spiis deraf saamange Korn, som Du har Lyst til, og Dine Ønsker skulle blive opfyldte."

Kongen erindrede sig, da han vaagnede, denne Drøm, og takkede Himlen derfor. Han stod op, forrettede sin Bøn, og gjorde to Knæbøininger; derpaa gik han ned i Haven, hvor han af en Granat optalte sig halvtredssindstyve Korn, og spiste dem.

Han havde halvtredssindstyve Kone, som deelte hans Seng, og alle bleve frugtsommelige. Kun een var der iblandt dem, ved Navn Piruse, hvis Svangerskab ikke blev synligt. Kongen havde desaarsag en saadan Afsky for hende, at han vilde lade hende dræbe.

„Eders Ufrugtbarhed, sagde han, er et sikkert Tegn paa, at Himlen ikke agter Eder værdig til at blive Moder til

en Prinds. Jeg maa rense Verden fra et Herren saa forhadt Væsen."

Han havde allerede fattet denne grusomme Beslutning, men hans Vizir afholdt ham derfra, idet han forestillede ham, at alle Fruentimmer ikke ere af een Natur, og at Pirusé dog vel maaskee kunde være frugtsommelig, om hendes Svangerskab endog ikke viste sig tydeligt.

„Nu vel," svarede Kongen, „saa kan hun leve; men hun skal strax forlade mit Hof; thi jeg kan ikke taale hende længere her."

„Eders Majestæt kunde," svarede Viziren," sende hende til Prinds Samer, Eders Fætter."

Dette Raad behagede Kongen, og han sendte Pirusé til Samarien, med et Brev, hvori han befalede sin Fætter at behandle hende godt, og hvis hun var frugtsommelig, at give ham Underretning om hendes Nedkomst.

Neppe var Pirusé ankommen i dette Land, førend hun sporede sit Svangerskab, og ved Enden deraf fødte hun en Prinds, skjønnere end Dagen.

Fyrsten af Samarien skrev strax til Kongen af Harran, meldte ham denne Søns lykkelige Fødsel, og lykønskede ham i den Anledning.

Kongen blev meget glad derover, og svarede Fyrsten Samer paa følgende Maade:

„Kjære Fætter! Alle mine andre Koner have ligeledes hver født en Prinds, saa at jeg her har en stor Mængde Børn. Jeg beder Eder at opdrage Pirusés Søn, at kalde ham Chodadad [23]), og at sende mig ham, naar jeg forbrer ham af Eder."

Fyrsten sparede Intet paa sin Neveus Opdragelse. Han lod ham lære at ride, at skyde med Bue, og alle andre, for en Kongeson passende Ting, saa fuldkomment, at Chodadad i sit attende Aar kunde gjælde for et Vidunder.

Denne unge Prinds sagde en Dag, i Følelsen af et hans Fødsel værdigt Mod, til sin Moder: „Jeg begynder at kjede mig i Samarien; jeg føler Begjærlighed efter Hæder hos mig; tillad mig altsaa at reise ud og søge Leilighed i Krigens Farer til at erhverve mig den. Kongen af Harran, min Fader, har Fjender. Nogle Nabofyrster ville forstyrre hans Rolighed. Hvorfor kalder han mig ikke

til Hjelp. Hvorfor lader han mig saa længe være et Barn? Skulde jeg ikke nu allerede være ved hans Hof? Medens alle mine Brødre have den Lykke at fægte ved hans Side, skal jeg da tilbringe min Tid her i Ledigang?"

„Min Søn," svarede Piruse ham, „jeg har ikke mindre Utaalmodighed end Du, efter at see Dit Navn berømt. Jeg vilde ønske, at Du allerede havde udmærket Dig imod Din Faders Fjender, men Du maa vente, indtil han opfordrer Dig dertil."

„Nei, Fru Moder," svarede Chodadad, „jeg har kun ventet altfor længe. Jeg brænder af Begjærlighed efter at see Kongen, min Fader, og jeg er i Fristelse for, som en ung Ubekjendt at drage hen og tilbyde ham min Tjeneste. Han vil uden Tvivl antage den, og jeg vil ikke give mig tilkjende, førend jeg har fuldbragt tusinde berømmelige Handlinger, jeg vil erhverve mig hans Høiagtelse, førend han kjender mig."

Piruse billigede denne høibehjertede Beslutning, og af Frygt for, at Fyrsten af Samarien skulde modsætte sig den, forlod Chodadad, uden at meddele ham den, en Dag Samarien, som om han vilde ride paa Jagt.

Han reed paa en hvid Hest med Guldbidsel og Beslag, Saddel og Skabarak af blaat Atlask, besat med Perler. Grebet paa hans Sabel var een eneste Diamant, og Skeden af Sandeltræ, ganske besat med Smaragder og Rubiner. Over hans Skuldre hang et Kogger og hans Bue. I dette Optog, som vidunderligt forhøiede hans herlige Skabning, ankom han i Staden Harran.

Han fandt snart Leilighed til at lade sig forestille for Kongen, som, henrykt over hans Skjønhed, hans herlige Bært, eller maaskee tiltrukken af Blodets Magt, modtog ham meget huldrigt, og spurgte ham om hans Navn og Stand.

„Herre," svarede Chodadad, „jeg er Søn af en Emir i Kahiro. Lysten til at reise drev mig ud fra mit Fædreneland, og da jeg paa Reisen gjennem Eders Stater fik at høre, at I var i Krig med nogle af Eders Naboer, saa er jeg kommen til Eders Hof, for at tilbyde Eders Majestæt min Arm."

Kongen overøste ham derpaa med Kjærtegn; og gav ham en Ansættelse i sin Armee.

Den unge Prinds tovede ikke med at vise sin Tapperhed. Han erhvervede sig Officerernes Høiagtelse, og opvakte Soldaternes Beundring, og da han ikke besad mindre Indsigt end Mod, saa vandt han Kongens Naade i saa høi Grad, at han snart blev hans Yndling. Ministrene og de andre Hoffolk forsømte ikke dagligt at besøge Chodadad, og de gjorde sig ligesaamegen Umage for at erhverve sig hans Venskab, som de forsømte Kongens øvrige Sønner.

Disse unge Prindser kunde ikke uden Fortrydelse bemærke saadant, og da de gave den Fremmede Skylden, saa fattede de et hæftigt Had mod ham.

Imidlertid fik Kongen ham jo længere jo kjærere, og blev ikke træt af at give ham Beviser paa sin Tilbøielighed. Han vilde stedse have ham omkring sig. Han beundrede hans aandfulde og kloge Tale, og for at vise ham, i hvilken Grad han holdt ham for viis og forstandig, saa anbetroede han ham Opsigten over de øvrige Prindser, endskjøndt han kun var i lige Alder med dem, saa at Chodadad blev sine Brødres Hovmester.

Dette opvakte endnu mere deres Had. „Hvorledes!" sagde de, „Kongen lader sig ikke noie med at elske den Fremmede mere end os, han gjør ham endog til vor Hovmester, saa at vi Intet skulle gjøre uden hans Tilladelse? det maae vi ikke taale. Vi maae befrie os fra denne Fremmede."

„Vi behøve kun," sagde een af dem, „allesammen at overfalde ham, og med vore Sabelhug fælde ham til Jorden."

„Nei, nei," sagde en Anden, „lader os tage os vel iagt for selv at ombringe ham; hans Mord vilde gjøre os forhadte hos Kongen, og han vilde, til Straf derfor, erklære os alle uværdige til Thronfølgen. Lader os rydde Udlændingen med List af Veien. Lader os bede ham om Tilladelse til at ride paa Jagt; og naar vi ere langt nok borte fra Palladset, saa tage vi Veien hen til en anden Stad, hvor vi i nogen Tid ville holde os skjulte. Vor Fraværelse vil forundre Kongen, naar han ikke snart seer os komme igjen; han vil tabe Taalmodigheden, og maaskee lade den Fremmede dræbe; idetmindste vil han forvise ham fra sit Hof, fordi han har tilladt os at forlade Palladset alene."

Alle Prindserne istemte dette Anslag. De gik hen til

Chodadad, og bade ham om Tilladelse til en Jagtfornøielse, med det Løvte, endnu samme Dag at komme tilbage.

Pirusés Søn gik i Snaren; han gav sine Brødre den forlangte Tilladelse. De rede bort, og kom ikke igjen.

Allerede tre Dage havde de været fraværende, da Kongen spurgde Chodadad: „Hvor ere da Prindserne? jeg har jo i lang Tid ikke seet dem."

„Herre," svarede Chodadad med en dyb Bøining, „de have i tre Dage været paa Jagt; men de havde imidlertid lovet mig at komme før tilbage."

Kongen blev urolig og hans Uroligbed formerede sig, da Prindserne den følgende Dag heller ikke lode sig see. Han kunde ikke mere tilbageholde sin Vrede. "Uforsigtige Fremmede," sagde han til Chodadad, „hvorledes kunde Du lade mine Sønner ride bort, uden at ledsage dem? bestyrer Du saaledes det Embede, som jeg har overdraget Dig? Gaa paa Stedet og søg dem op, og bring mig dem her, eller Din Død er vis."

Disse Ord opfyldte Pirusés uskyldige Søn med Rædsel. Han tog sin Rustning paa, og besteeg iilsomt sin Hest.

Han forlader Staden, og ligesom en Hyrde, der har tabt sin Hjord, søger han overalt i Omegnen sine Brødre; han erkyndiger sig i alle Landsbyer, om man intetsteds har seet dem, og da han ingen Underretning kan faae om dem, saa hengiver han sig til den heftigste Smerte. „Ak, mine Brødre," udraaber han, „hvad er der blevet af Eder? Skulde I være faldne i Hænderne paa vore Fjender? Skulde jeg kun derfor være kommen til Hoffet i Harran, for at berede Kongen en saa grusom Hjertesorg?"

Han var utrøstelig over at have tilladt Prindserne at gaae paa Jagt, eller ikke at have ledsaget dem.

Efter nogle Dages forgjæves Efterforskning kom han endelig til en uhyre viid Slette, paa Midten af hvilken der stod et Pallads af sort Marmor. Han nærmer sig samme, og seer i et Vindue en vidunderlig skjøn Frøken, men blot smykket med hendes egen Skjønhed; thi hendes Haar var udspredt og hendes Klæder sønderrevne, og man bemærkede paa hendes Ansigt Udtrykket af den dybeste Bedrøvelse.

Saasnart hun saae Chodadad, og meente, at han vel kunde høre hende, saa tiltalte hun ham med følgende Ord:

„O Yngling! bortfjern dig fra dette ulykfalige Pallads, hvor Du snart vil see Dig i det Uhyres Magt, som beboer det. En Sort, som nærer sig af Menneskeblod, boer her; han griber alle Folk, hvem deres onde Skjæbne fører gjennem denne Slette, og indspærrer dem i mørke Huller, af hvilke han kun trækker dem frem, for at fluge dem."

„Skjønne Froken," svarede Chodadad hende, „sig mig, hvem I er, og vær ubekymret, hvad det Øvrige angaaer."

„Jeg er født i Kahiro, af fornem Stand," svarede Frøkenen, „og kom paa Reisen til Bagdad tæt forbi dette Pallads, hvor den Sorte mødte mig, dræbte alle mine Folk og førte mig herhen. Jeg troede ikke at turde befrygte Andet, end Døden, men blot for at gjøre min Ulykke fuldkommen, forlangte dette Uhyre endog Fjelighed af mig, og naar jeg imorgen ikke godvillig vil give mig til Priis for hans fæiske Lyst, saa maa jeg være belavet paa den yderste Vold. — Endnu engang," vedblev hun, „red dig, den Sorte vil snart komme tilbage, han er gaaet ud for at forfølge nogle Reisende, som han i Fraskand har bemærket paa Sletten. Du har ingen Tid at spilde, og jeg veed selv ikke, om Du endnu ved en hurtig Flugt kan undgaae ham."

Hun havde endnu ikke udtalt disse Ord, førend den Sorte lod sig see. Det var en Karl af uhyre Størrelse og frygteligt Udseende. Han reed en stor tatarisk Hest, og førte et saa bredt og tungt Sværd, at kun han alene kunde haandtere det."

Da Prindsen fik Øie paa ham, forundrede han sig over den uhyre Skikkelse. Han anbefalede sig Himlen, og bad da om dens Beskyttelse; derpaa drog han sin Sabel og ventede med Fasthed den Sorte, som, foragtede en saa svag Fjende, opfordrede ham til at overgive sig uden Sværdslag.

Tohundrede og syv og fiirsindstyvende Nat.

Men Chodadad viste ved at holde Stand, at han vilde forsvare sit Liv; han nærmede sig ham, og huggede ham kraftigt i Knæet. Da den Sorte følte sig saaret, udstødte han et saa skrækkeligt Skrig, at hele Sletten gjenlød deraf.

Han bliver rasende og skummer af Raseri, hæver sig i Stigbøilen, og vil med sit frygtelige Sværd gjengjælde Chodadads Slag. Hugget blev ført saa uformodet, at det havde været ude med den unge Prinds, hvis han ikke ved en behændig Vending af sin Hest havde undveget det. Sværdet foer med en gruelig Susen gjennem Luften. Men nu, førend den Sorte kunde gjøre et nyt Hug, gav Chodadad ham et saa kraftigt Hug i den høire Arm, at han afhuggede ham den. Det skrækkelige Sværd faldt, tilligemed Haanden, som førte det, til Jorden, og den Sorte, truffen af Slagets Magt, sank strax ned af Hesten, og af hans Fald dronede i Jorden. Herpaa steeg Prindsen ned af sin Hest, kastede sig over sin Fiende, og afhuggede hans Hoved.

I dette Øieblik udstødte Frøkenen, hvis Øine havde været Vidner til denne Kamp, og som havde sendt varme Bønner til Himlen for denne, af hende beundrede Helt, et Glædesskrig, og sagde derpaa til Chodadad: „Prinds," (thi den svære Seier, som I her har vundet, saavelsom Eders ædle Væsen, overtyder mig om, at I ikke er af almindelig Stand,) „fuldend Eders Værk; den Sorte bærer Nøglerne til dette Slot hos sig, tag dem, og kom, for at befrie mig fra dette Fængsel."

Prindsen gjennemsøgte Lommerne paa den Elendige, som laa udstrakt i Støvet, og fandt flere Nøgler i dem.

Han aabnede den første Port, og traadte ind i en stor Gaard, hvor han allerede traf Frøkenen, som kom ham imøde. Hun vilde, til Tegn paa sin dybe Taknemlighed, kaste sig for hans Fødder, men han forhindrede hende deri. Hun priste hans Tapperhed, og ophøiede ham over alle Helte i Verden.

Han gjengjeldte hendes Høfligheder, og da hun i Nærheden forekom ham endnu skjønnere, end i Frastand, saa veed jeg ikke, om hun følte mere Glæde over sin Befrielse fra en saa frygtelig Fare, end han derover, at han havde viist en saa skjøn Frøken saa vigtig en Tjeneste.

Deres Underholdning blev afbrudt af Skrig og Stønnen. „Hvad hører jeg?" raabte Chodadad; „hvorfra komme disse klagende Toner, som naae mit Øre?"

„Herre," svarede Frøkenen, idet hun viste ham en lav Dør indenfor Gaarden, „de komme herfra; her ere, jeg

veed ikke hvormange Ulykkelige, som deres Vanskjæbne lod falde i Hænderne paa den Sorte; de ligge alle i Lænker, og hver Dag trak dette Uhyre En frem, for at æde ham."

„Det forhøier min Glæde endnu mere," vedblev den unge Prinds, „at høre, at min Seier redder disse Ulykkeliges Liv. Kom, ædle Frøken, og deel med mig den Fornøielse at sætte dem i Frihed; I kan selv dømme om den Glæde, som vi ville gjøre dem."

Med disse Ord nærmede de sig Fængselets Dør. Jo nærmere de kom, desto tydeligere kunde de høre de Fangnes Jammerklager. Chodadad blev inderligt rørt derover; utaalmodig efter at ende deres Lidelser, satte han hurtigt en Nøgle i Laasen. Han traf i Begyndelsen ikke den rette, og tog en anden; ved denne Larm troede alle de Ulykkelige, at det var den Sorte, der, som sædvanlig, vilde bringe dem Noget at spise, og tillige hente een af deres Ulykkeskammerater til sit Maaltid, og fordoblede deres Angstskrig; der lode sig saa klagende Stemmer høre, som om de kom ud fra Jordens Middelpunkt.

Imidlertid aabnede Prindsen Døren, og fandt en meget steil Trappe, paa hvilken han steg ned i en lys og viid Hvælving, som var svagt oplyst ved et Lufthul, og hvori flere end hundrede Mennesker med lænkede Hænder vare bundne til Pæle.

„Ulykkelige Reisende," sagde han til dem, usalige Slagtoffere, som nu vente et grusomt Dødsøieblik, takker Himlen, som idag ved min Arm befrier Eder! Jeg har dræbt den frygtelige Sorte, hvis Bytte I vare, og jeg kommer, for at bryde Eders Lænker."

De Fangne havde neppe hørt disse Ord, førend de alle udstødte et Forbauselses- og Glædesskrig. Chodadad og Frøkenen begyndte at løse dem, og da Nogle vare befriede fra deres Lænker, saa hjalp de de andre af med deres, saa at inden kort Tid Alle vare i Frihed.

Nu kastede de sig for Chodadas Fødder, og efterat de havde takket ham for deres Befrielse, forlode de Hvælvingen. Da de nu kom ud i Gaarden, hvor stor var da ikke Prindsens Forbauselse over, blandt de Fangne at træffe sine Brødre, som han saa længe havde søgt, og ikke mere havde Haab om at finde.

„Ak Prindser," raabte han, da han fik Øje paa dem, „skuffer jeg mig ikke? Er det virkelig Eder? Tør jeg smigre mig med, at jeg kan gjengive Eder til Kongen Eders Fader, som er utrøstelig ved Eders Tab? Men skulde ikke en eneste af Eder være at begræde? Ere I alle i Live? Ak, een Enestes Død er tilstrækkelig til at forgifte den Glæde, som jeg føler over at have reddet Eder!"

De ni og fyrretyve Prindser gave sig samtligen tilkjende for Chodadad, som omarmede dem, den ene efter den anden, og meddeelte dem den Uro, hvori deres Fraværelse satte Kongen. De tildeelte deres Befrier alle de Lovtaler, som han fortjente; det samme gjorde de øvrige Fanger, som ikke kunde finde Udtryk, der vare stærke nok, til ganske at udtrykke den Taknemmelighed, af hvilken de følte sig gjennemtrængte.

Chodadad gjennemsøgte derpaa tilligemed dem Slottet, og fandt deri umaadelige Rigdomme, fiint Lærred, Guldbrokade, persiske Tepper, chinesisk Atlask og en Mængde andre Vare, som den Sorte havde frataget de plyndrede Karavane, og hvoraf den største Deel tilhørte de af Chodadad nylig befriede Fanger. Enhver kjendte sin Eiendom, og tog den i Beskyttelse. Prindsen lod dem tage deres Baller, og fordeelte selv endnu de Vare, som bleve tilovers, mellem dem.

Herpaa sagde han til dem: „Men hvorledes ville I kunne bringe Eders Baller bort? Vi ere i en Ørken, og det lader ikke til, at I her ville kunne finde Heste?"

„Herre," svarede een af de Fangne, „den Sorte har, tilligemed vore Vare, ogsaa tillige rovet vore Kameler; maaskee staae disse endnu i Stalden i dette Slot."

„Det er ikke umuligt," svarede Chodadad, „vi maae see efter."

Paa samme Tid gik han med dem i Staldene, hvor de ikke alene fandt Kjøbmændenes Kameler, men ogsaa Kongen af Harrans Sønners Heste, hvilket opfyldte Alle med Glæde.

I Staldene befandt sig ogsaa nogle sorte Slaver, som, da de saae alle de Fangne befriede, og deraf kunde slutte sig til den Sortes Død, geraadede i Skræk og undflyede ad dem bekjendte Veie. Man tænkte ikke paa at forfølge

dem. Kjøbmændene, fulde af Glæde over, med deres Frihed tillige at have erholdt deres Varer og Kameler igjen, lavede sig til at reise, men forend deres Afreise takkede de nok engang deres Befrier.

Da de vare borte, vendte Chodadad sig til Frøkenen, og spurgte hende: „Hvorhen, ædle Frøken, agter I at begive Eder? Hvorhen vilde I reise, da I blev overfaldet af den Sorte? Jeg vil føre Eder hen til det Sted, som I vilde have valgt til Eders Tilflugt, og jeg tvivler ikke paa, at jo Prindserne allesammen ere ligeledes sindede." Kongen af Harrans Sonner forsikkrede Frøkenen, at de vilde ikke forlade hende, forend de havde gjengivet hendes Forældre hende.

„Prindser," sagde hun herpaa til dem, „jeg er fra et Land, som er altfor langt borte herfra; det vilde være at misbruge Eders Ædelmodighed, hvis jeg lod Eder gjøre en saa lang Vei; iovrigt maa jeg ogsaa tilstaae Eder, at jeg for stedse er skilt fra mit Fædreneland. Jeg har forhen sagt Eder, at jeg er en Frøken fra Kahiro, men efter den Godhed, som I har beviist mig, og efter den Forpligtelse, som jeg har imod Eder, Herre," tilføiede hun, idet hun saae paa Chodadad, „vilde jeg være meget utaknemmelig, hvis jeg længere dulgte Eder Sandheden. Jeg er Datter af en Konge. En Kronerøver har bemægtiget sig min Faders Throne, efterat han har berøvet ham Livet; for nu at redde mit, var jeg nødt til at gribe Flugten."

Efter denne Bekjendelse bad Chodadad tilligemed sine Brødre Prindsessen at fortælle dem sin Historie, idet de forsikkrede hende, at de toge al mulig Deel i hendes Ulykke, og vare beredte til, Intet at spare, for igjen at gjøre hende lykkelig.

Efterat hun havde takket dem for disse nye Forsikkringer om deres Tjenstvillighed, kunde hun ikke lade være at tilfredsstille deres Nysgjerrighed, og hun begyndte paa følgende Maade Fortællingen om sine Eventyr:

Tohundrede og otte og fiirsindstyvende Nat.

Prindsessen af Deryabars Historie.

Paa en Ø ligger en By, ved Navn Deryabar [24]). I lang Tid herskede her en mægtig, rig og dydig Konge. Denne Fyrste havde ingen Børn, og dette alene manglede blot i hans Lykke. Han bad uafladeligt Himlen derom; men denne hørte ham kun halvt; thi, efter lang Venten, bragte Dronningen, hans Gemalinde, kun en Datter til Verden.

Jeg er denne ulykkelige Prindsesse. Min Fader var mere bedrøvet end glad over min Fødsel; dog underkastede han sig Guds Villie. Han lod mig opdrage med al optænkelig Omhu, i den Hensigt, da han ingen Søn havde, at lære mig Regjeringskunsten, for at jeg eengang kunde modtage hans Plads efter ham.

En Dag, da han fornøiede sig paa Jagten, fik han Die paa et vildt Æsel. Han forfulgte det, og kom derved bort fra sit Jagtfølge; hans Hede ledede ham saa vidt, at han, uden at tænke paa, at han foer vild, forfulgte det indtil langt ud paa Natten. Nu steeg han af Hesten, og satte sig ned ved Indgangen til en Skov, hvori han havde seet, at Æselet havde skjult sig.

Neppe var Natten frembrudt, førend han mellem Træerne fik Die paa et Lys, hvoraf han sluttede, at han ikke var langt fra en Landsby. Han glædede sig derover, i Haab om at kunne blive der om Natten, og at finde Nogen, som han kunde sende hen til sit Følge, og melde det, hvor han var. Han stod altsaa op, og gik efter Lyset, som tjente ham til Veiviser.

Han saae snart, at han havde skuffet sig; dette Lys var ikke andet end en i en Hytte brændende Ild. Han nærmede sig den, og saae med Forbauselse en stor sort Karl,

eller rettere en frygtelig Kjæmpe, som sad paa en Sopha. Uhyret havde et stort Kruus med Viin staaende for sig, og stegte paa Kul en Oxe, som han nylig havde flaaet Huden af. Han satte afvexlende snart Kruset for Munden, og snart skar han Oxen i Stykker, og aad af den.

Men hvad der meest drog Kongens, min Faders Opmærksomhed paa sig, var en meget smuk Dame, som han saae i Hytten. Hun syntes nedsunken i dyb Sorgmodighed; hendes Hænder vare bundne, og ved hendes Knæ stod et lille Barn paa to til tre Aar, der, som om det allerede folte Moderens Ulykke med, uafladeligt græd og fyldte Luften med sit Skrig.

Min Fader, rørt over dette jammerfulde Syn, var i Begyndelsen i Fristelse for at styrte ind i Hytten, og at angribe Kjæmpen, men, da han betænkte, at Kampen var ulige, holdt han sig tilbage, og besluttede, da hans Styrke ikke var tilstrækkelig, at beseire ham fra sit Baghold af.

Imidlertid havde Kjæmpen tømt Viinkruset og opædt mere end det Halve af Oxen, og vendte sig nu til Damen med disse Ord:

„Skjønne Prindsesse, hvorfor tvinger I mig ved Eders Haardnakkenhed til at behandle Eder med Strænghed? Det beroer kun paa Eder at være lykkelig, I behøver kun at beslutte Eder til at elske mig, og blive mig tro, saa vil jeg omgaaes meget blidere mod Eder."

„O afskyelige Skovdjævel," svarede Damen, „haab ikke, at Tiden vil formindske min Afsky for Dig! Du vil i mine Øine stedse blive et Uhyre!" Disse Ord bleve ledsagede af saamange Skjældsord, at Kjæmpen blev vred derover.

„Det er formeget!" raabte han rasende; „min Kjærlighed forvandler sig til Afsky; dit Had opvækker endelig mit; jeg føler, at det overvinder min Begjerlighed, og jeg ønsker nu med mere Længsel din Død, end jeg før har ønsket din Besiddelse."

Med disse Ord griber han den ulykkelige Dame ved Haarene, hæver hende med den ene Haand op i Luften, og er allerede i Begreb med at afhugge hendes Hoved, da min Fader afskyder en Piil, som farer Kjæmpen i Bugen, saa at han tumler og strax styrter død ned.

Min Fader traadte nu ind i Hytten, han løste Da-

mens Hænder, og spurgte hende, hvem hun var, og ved hvilket Hændelse hun befandt sig her. „Herre," svarede hun ham, „ved Kysterne af Havet boe nogle saracenisse Stammer, hvis Overhoved og Fyrste min Gemal er. Denne Kjæmpe, som I nylig har dræbt, var een af hans fornemste Officerer. Den Elendige fattede en saa hæftig Lidenskab til mig, at han skjulte den meget omhyggeligt, indtil han fandt en gunstig Leilighed til at udføre sit Anslag, at bortføre mig."

Lykken begunstiger oftere de slette Foretagender, end de gode Forsætter. En Dag overfaldt Kjæmpen mig tilligemed mit Barn paa et affides Sted; han bortførte os begge, og for at gjøre alle Efterforskninger forgjæves, hvilke han vel vidste, at min Gemal vilde anstille, bragte han os i denne Skov, hvor han i nogle Dage har holdt os fast. Saa beklagelsesværdig min Skjæbne endog er, saa føler jeg dog en hemmelig Trøst, naar jeg betænker, at denne Kjæmpe, saa fæisk hans Brynde var, dog ikke har brugt Vold, for at erholde, hvad jeg stedse nægtede hans Bønner. Dermed er ikke sagt, at han jo hundrede Gange havde truet mig med, at han vilde skride til de yderste Tvangsmidler, hvis han ikke paa anden Maade kunde overvinde min Modstand; og jeg tilstaaer Eder, at jeg i dette Øieblik, da jeg ved min Tale ophidsede hans Vrede, var mindre bekymret for mit Liv, end for min Ære. Her har I, Herre," vedblev den saracenisse Fyrstes Gemalinde, „min Historie; jeg tvivler ikke om, at I jo vil finde den medynksværdig nok, til ikke at angre, at I saa ædelmodig er kommen mig til Hjelp."

„Ja ædle Frue," svarede min Fader hende, „Eders Ulykke har rørt mig inderligt; men det skal ikke være min Skyld, om Eders Skjæbne ikke igjen skal blive bedre. Imorgen, saasnart Dagen har adspredt Nattens Skygge, ville vi forlade denne Skov, og søge Veien til den store Stad Deryabar, hvis Konge jeg er, og hvis det behager Eder, saa boer I saalænge i mit Pallads, indtil Fyrsten, Eders Gemal, afhenter Eder."

Tohundrede og ni og fiirsindstyvende Nat.

Den saracenifke Dronning modtog Tilbudet, og den følgende Morgen ledsagede hun Kongen, som ved Udgangen af Skoven traf alle sine Folk, som havde søgt ham hele Natten, og vare meget bekymrede for ham. De vare ligefaa glade over at finde ham igjen, som forundrede over at see ham ledsaget af en Dame, hvis Skjønhed satte dem i Forbauselse. Han fortalte dem, hvorledes han havde fundet hende, og hvilken Fare han havde været i, da han nærmede sig Hytten, hvor han udentvivl havde mistet Livet, dersom Kæmpen havde faaet Die paa ham.

Een af Officererne tog Fyrstinden bag ved sig paa sin Hest, og en anden bar Barnet.

I dette Optog naaede de Kongens min Faders Pallads, og han indrømmede den skjønne Saracenerinde en Bolig, og lod hendes Barn opdrage med megen Ømhed. Fyrstinden var ikke ufølsom for Kongens Godhed; hun viste sig saa erkjendtlig mod ham, som han blot kunde ønske sig. I Begyndelsen syntes hun temmelig urolig og utaalmodig over, at hendes Gemal ikke hentede hende hjem, men lidt efter lidt tabte hendes Uro sig; den Opmærksomhed, som min Fader viste hende, beroligede hende; kort, jeg troer, at hun havde takket Skjæbnen mindre, hvis den igjen havde ført hende tilbage til Sine, end fordi den havde bortfjernet hende fra dem.

Imidlertid voxede hendes Son op; han var meget velskabt, og da det ikke manglede ham paa Forstand, saa blev det ham let at behage min Fader, som fattede en stor Tilbøielighed til ham. Alle Hoffolkene bemærkede dette; og meente, at denne Yngling vel kunde ægte mig. I denne Forudsætning betragtede de ham allerede som Thronarving, gjorde ham deres Opvartning, og bestræbte sig alle for at vinde hans Fortrolighed. Han giennemskuede Bevæggrunden til deres Vedhængenhed, glædede sig derover, og, forglemmende Afstanden mellem os, smigrede han sig med det Haab, at min Fader virkelig elskede ham saa høit, at han ved denne Forbindelse vilde foretrække ham fremfor alle Prindser i Verden. Han gjorde endnu mere; da Kongen tøvede alt for længe for hans Ønsker med at tilbyde ham min

Haand, saa havde han den Dristighed selv at bede derom. Saa stor Straf hans Dristighed end havde fortjent, saa lod dog min Fader sig nøie med at svare ham, at han havde andre Hensigter med mig, og blev derfor ikke vred paa ham. Men den unge Mand blev forbittret over disse afslaaende Svar, og i sit Hovmod fandt han sig saa fornærmet over, at hans Frieri var blevet afslaaet, som om han kun havde friet til en Pige af almindelig Stand, eller som om han havde været af lige Fødsel med mig. Han blev ikke staaende derved, han besluttede at hævne sig paa Kongen, og med en Utaknemmelighed uden Lige stiftede han en Sammensværgelse mod ham, myrdede ham, og lod sig udraabe til Konge af Deryabar, understøttet af et stort Antal Misfornøiede, hvis Utilfredshed han vidste at benytte.

Efterat han havde ryddet min Fader af Veien, var hans første Sorg, selv i Spidsen for en Deel af de Sammensvorne at trænge ind i mit Gemak.

Hans Hensigt var at røve mig Livet, eller med Magt at tvinge mig til at ægte ham. Men jeg havde just netop Tid til at undflye ham; thi medens han var beskjæftiget med at myrde min Fader, kom Storviziren, som stedse var bleven sin Herre tro, førte mig bort fra Palladset, og bragte mig i Sikkerhed i Huset hos een af sine Venner, hvor han holdt mig skjult, indtil et ved hans Omsorg hemmeligt udrustet Skib var istand til at gaae under Seil. Derpaa forlod jeg Den, blot ledsaget af en Hovmesterinde og denne ædelmodige Minister, som foretrak at følge sin Herres Datter og dele hendes Ulykke, hellere end at adlyde Kronrøveren.

Storviziren havde den Hensigt at føre mig hen til Nabokongernes Hoffer, for at anraabe dem om deres Bistand, og bevæge dem til at hævne min Fader, men Himlen begunstigede ikke et Forsæt, der syntes os saa fornuftigt. Efterat vi havde seilet fremad i nogle Dage, reiste sig en saa rasende Storm, at vort Skib, uagtet Matrosernes Dueligbed, ved Vindens og Bølgernes Magt blev kastet mod en Klippe og strandede. Jeg opholder mig ikke ved at beskrive dette Skibbrud; jeg kunde kun slet skildre Eder, paa hvilken Maade min Hovmesterinde, Storviziren og alle mine Ledsagere bleve nedslyngede i Havets Afgrund; Skrækken, som havde grebet mig, tillod mig ikke at indsee hele vor

gruelige Skjæbne. Jeg tabte Bevidstheden, og hvad enten det nu var Tilfældet, at nogle Ruiner af vort Skib bare mig til Strandbreden, eller at Himlen, som opbevarede mig til endnu andre Ulykkestilfælde, reddede mig ved et Under, nok, da jeg igien kom til Besindelse, befandt jeg mig paa Strandbredden.

Ofte gjør Ulykken os uretfærdige; istedetfor at takke Gud for den besynderlige Naade, som blev mig til Deel, loftede jeg blot mine Øine mod Himlen, for at gjøre den Bebreidelser for min Redning. Langtfra at begræde Viziren og min Hovmesterinde, misundte jeg dem meget mere deres Skjæbne, og lidt efter lidt blev min Fornuft saa forvirret af de frygtelige Forestillinger, som foruroligede mig, at jeg fattede den Beslutning at styrte mig i Havet.

Jeg var allerede i Begreb med at springe deri, da jeg bagved mig hørte Larm af Mennesker og Heste. Jeg vendte mig strax om, for at see, hvad det var, og saae flere bevæbnede Ryttere, blandt hvilke een reed paa en arabisk Hest. Denne bar en sølvbroderet Kjædning, med et Belte af Ædelstene, og havde en Krone paa Hovedet. Hvis jeg endog ikke af hans Klædning havde kunnet erkjende ham for de Øvriges Herre, saa vilde jeg dog have sluttet det af det ædle Væsen, som var udbredt over hans hele Person. Det var en udmærket velskabt Mand, skjønnere end Dagen. Forundret over, paa dette Sted at see en Dame saa alene, afsendte han nogle af sine Officerer, for at spørge mig, hvem jeg var. Jeg svarede dem blot med Taarer. Da Strandbredden var bedækket med Ruiner af vort Skib, saa indsaae de vel, at et Skib nylig var strandet ved Kysten, og at jeg uden Tvivl havde reddet mig fra Skibbruddet. Denne Formodning og den levende Smerte, som de saae hos mig, opvakte Officerernes Nysgjerrighed, som nu giorde mig tusinde Spørgsmaal, og derved forsikkrede mig, at deres Konge var en ædelmodig Fyrste, og at jeg ved hans Hof vilde finde Trost.

Deres Konge var utaalmodig efter at faae at vide, hvo jeg var, og det varede ham for længe, inden hans Officerer kom tilbage; han nærmede sig mig og betragtede mig med megen Opmærksomhed, og da jeg ikke ophørte at græde og jamre, uden at kunne svare dem, som adspurgte mig,

saa forbød han dem at besvære mig længere med Spørgsmaal; herpaa vendte han sig selv til mig med de Ord:

„Min Frøken, jeg besværger Eder at dæmpe Eders umaadelige Bedrøvelse. Hvis Himlen i sin Vrede lader Eder føle sin Haardhed, bør I da derfor hengive Eder til Fortvivlelse? Ja, jeg vover at forsikkre Eder, at hvis Eders Ulykke igjen kan gjøres god, saa skal dette skee i mit Rige. Jeg tilbyder Eder mit Pallads; I kan boe i det hos Dronningen, min Moder, som vil bestræbe sig for, ved en venlig Behandling at lindre Eders Lidelser. Jeg veed endnu ikke hvem I er, men jeg føler allerede, at jeg tager hjertelig Deel i Eder."

Jeg takkede den unge Konge for hans Godhed; jeg modtog hans venlige Tilbud, og for at vise ham, at jeg ikke var samme uværdig, opdagede jeg ham min Herkomst. Jeg skildrede ham den unge Saraceners Frækhed, og jeg behøvede blot ganske simpelt at fortælle ham mine Ulykkestilfælde, for at opvække hans og alle hans Officerers Medlidenhed.

Da jeg havde endt min Fortælling, tog Prindsen igjen Ordet, og forsikkrede mig paany, at han tog stor Deel i min Ulykke.

Han førte mig herpaa ind i sit Pallads, hvor han forestillede mig for Dronningen, hans Moder. Der maatte jeg gjentage Fortællingen om mine Hændelser, hvilket ikke skete uden nye Taarer. Dronningen viste ogsaa stor Deeltagelse i mine Lidelser, og havde den største Ømhed for mig. Kongen, hendes Søn, blev strax dødelig forelsket i mig, og tilbød mig snart sin Krone og sin Haand. Jeg var endnu altfor meget beskjæftiget med min Ulykke, saa at den unge Fyrste, saa elskværdig han endog var, ikke ganske gjorde det Indtryk paa mig, som han til en anden Tid vilde have gjort. Imidlertid, gjennemtrængt af Taknemmelighed, afslog jeg det ikke at gjøre hans Lykke; vort Bryllup blev holdt med al optænkelig Pragt.

Medens Alle vare beskjæftigede med Kongens Formælingshøitidelighed, overfaldt en Nat en fiendtlig Nabofyrste Den med en anselig Krigshær. Denne frygtelige Fiende var Kongen af Sangebar; han overfaldt Alt og nedhuggede alle min Gemals Undersaatter.

Der manglede ikke meget i, at han havde fanget os

begge, thi han var allerede med en Deel af sine Folk trængt ind i Palladset, men vi fandt endnu Udveie til at redde os, og at naae Strandbredden, hvor vi kastede os i en Fiskerbarke, som vi lykkeligviis traf der.

I to Dage fløde vi, et Spil for Vind og Vover, omkring uden at vide, hvad der skulde blive af os, den tredie Dag fik vi Die paa et Skib, som for fulde Seil styrede løs paa os. Vi glædede os i Begyndelsen derover, da vi holdt det for en Koffardifarer, som kunde optage os; men jeg kan ikke udtrykke Eder vor Bestyrtelse, da Skibet kom nærmere og vi paa Dækket saae ti til tolv bevæbnede Sørøvere. De kom, for at tage os; fem eller sex af dem kastede sig i en Baad, bemægtigede sig os begge, bandt Fyrsten, min Gemal, og bragte os paa deres Skib, hvor de først toge Sløret af mig.

Min Ungdom og mine Træk forblændede dem; alle disse Sørøvere erklærede mig, at de vare fortryllede over Synet af mig. Istedetfor at kaste Lod om mig, vil Enhver have Fortrinnet og gjøre mig til Bytte. De blive hidsige, komme i Handgemæng, og slaae som Rasende løs paa hverandre. I et Øieblik er Dækket bedækket med Liig; kort, de dræbe alle hverandre, paa Een nær, som nu saae sig i Besiddelse af min Person, og sagde til mig:

„Du tilhører mig; jeg vil føre Dig til Kahiro for at overlevere Dig til een af mine Venner, hvem jeg har lovet en skjøn Slavinde. Men, tilføiede han, idet han betragtede Kongen, min Gemal, „hvem er denne Mand her? Hvilke Baand knytte ham til Dig? Er det Blodets eller Kjærlighedens Baand?" — „Herre," svarede jeg, „Det er min Gemal." — „Naar det er Tilfældet," vedblev Sørøveren, „saa maa jeg af Medlidenhed skille mig af med ham; han vilde lide altfor Meget, naar han saae Eder i min Vens Arme." Med disse Ord greb han den ulykkelige lænkede Fyrste, og styrtede ham i Havet, uagtet alle de Anstrængelser, som jeg anvendte, for at forhindre ham deri.

Jeg udstødte ved denne grusomme Handling et Ræddselsskrig, og havde uden Tvivl styrtet mig i Bølgerne, hvis Sørøveren ikke havde holdt mig tilbage. Han saae vel, at Døden var mit eneste Ønske; derfor bandt han mig med Strikker til Stormasten.

Derpaa hidsede han Seil, og seilede derhen, hvor han vilde stige i Land. Han løste mig, førte mig ind i en lille By, hvor han kjøbte Kameler, Telte og Slaver, og tog derpaa sin Vei til Kahiro, i den Hensigt, som han stedse gjentog, at bringe sin Ven mig, og saaledes holde sit Ord.

Vi havde allerede været flere Dage underveis, da vi igaar droge gjennem denne Slette, og fik Die paa den Sorte, som beboede dette Slot. I Frastand ansaa vi ham for et Taarn, og endog, da han kom os nær, kunde vi neppe troe, at det var et Menneske. Han drog sit brede Slagsværd, og opfordrede Sørøveren til at overgive sig, samt alle sine Slaver og den Frøken, han førte med sig. Sørøveren var behjertet, og understøttet af alle sine Slaver, som lovede ham Troskab, angreb han den Sorte. Kampen varede længe, men endelig faldt Sørøveren under sin Fjendes Hug, og samme Skiæbne havde alle hans Slaver, som hellerede vilde døe, end forlade ham.

Derpaa førte den Sorte mig til dette Slot, hvorhen han ogsaa bragte Sørøverens Liig, hvilket han fortærede til Aftensmad. Ved Slutningen af dette græsselige Maaltid sagde han til mig:

„Frøken, begvem Dig hellere til at stille mine Begjærligheder, istedetfor at græmme Dig saameget. Giv godvillig efter for Nødvendigheden; jeg giver Dig Tid til imorgen til at overlægge det. Jeg vilde gjerne see Dig ganske trøstet over Din Ulykke, og Du skal glæde Dig over at være opsnappet for min Seng."

Med disse Ord førte han mig ind i et særskildt Værelse, og lagde sig til Sengs i sit, efterat han selv havde tillukket alle Slottets Døre.

Han lukkede ogsaa disse op denne Morgen, og lukkede dem igjen efter sig, for at sætte efter nogle Reisende, som han bemærkede i Frastand; men de maae være ham undgaaede, fordi han kom tilbage alene og uden Bytte, da I angreb ham."

Fortsættelsen
af Chodadads og hans Brödres
Historie.

Tohundrede og halvfemsindstyvende Nat.

Da Prindsessen havde endt Fortællingen om sine Hændelser, tilkjendegav Chodadad hende, hvor inderlig vørt han var over hendes ulykkelige Skjæbne. „Men, min Fyrstinde," tilføiede han," det beroer blot paa Eder, fra nu af at leve roligt. Kongen af Harrans Sønner tilbyde Eder et Tilflugtsted ved deres Faders Hof; modtag det, jeg beder Eder! I vil der være denne Fyrste velkommen, og æret af Alle; og hvis I ikke forsmaaer Eders Befriers Beilen, saa tillad, at jeg tilbyder Eder min Haand, og at jeg formæler mig med Eder i alle disse Prindsers Nærværelse; lad dem være Vidner til vor Forlovelse."

Prindsessen samtykkede, og endnu samme Dag blev Brylluppet høitideligholdt i Slottet, hvor der fandtes Forraad af alle Slags, Kjøkkenet var fuldt af Spiser og saadanne Retter, som den Sorte pleiede at nyde, naar han var kjed af Menneskekjød. Der vare ogsaa mange fortræffelige Frugter, og til at gjøre Festen fuldstændig, Overflødighed af Brændeviin og kostelige Vine.

De satte sig alle tilbords, og efterat de havde spist og drukket godt, bare de alt det øvrige Forraad ud, og forlode Stedet, for at begive sig til Kongen af Harrans Hof.

De droge fremad i flere Dage, og leirede sig om Natten paa de behageligste Steder, de kunde finde; da de kun vare en Dagreise borte fra Harran, holdt de stille, og uddrak al den øvrige Viin, fordi de nu ikke behøvede mere at spare.

Her tog Chodadad Ordet og sagde: „Prindser, jeg vil ikke længere skjule for Eder, hvem jeg er; I see i mig Eders Broder Chodabad; jeg skylder, saavel som I, Kongen af Harran mit Liv. Fyrsten af Samarien har opdraget mig,

og Prindsesse Piruſé er min Moder. — „Dyrebare Kone," tilføiede han, idet han vendte ſig til Prindsessen af Deryabar," tilgiv mig, fordi jeg har gjort en Hemmelighed af min Fødsel. Maaskee vilde jeg, ved tidligere at opdage Eder min Herkomst, have ſparet Eder for nogle ubehagelige Tanker, ſom en Formæling, der ſyntes ulige, kunde opvække hos Eder."

„Nei, Herre," ſvarede Prindsessen ham, „de Følelser, ſom I i første Øieblik indskjød mig, have stedse forstærket sig, og I behøver ikke Eders høie Fødsel, for at giøre min Lykke."

Prindserne ønskede Chodadad Lykke til hans Herkomst, og tilkjendegav ham deres store Glæde, men i deres Hjerte formerede deres Had sig blot imod en saa elskværdig Broder. De forsamlede sig om Natten paa et afsides Sted, medens Chodadad tilligemed sin Gemalinde nød Søvnens Sødhed i sit Telt. Disse utaknemmelige og misundelige Brødre glemte, at de, uden Piruſés modige Søn, alle havde været et Bytte for den Sorte, og besluttede indbyrdes imellem hverandre at myrde ham. „Der bliver os intet Andet tilovers," sagde den ene af disse Skurke; „saasnart Kongen erfarer, at denne Fremmede, ſom han elsker saa høit, er hans Søn, og at han alene var istand til at strække en Kæmpe til Jorden, ſom havde beseiret os allesammen, saa vil han overøse ham med Kjærtegn, meddele ham tusinde Lovtaler, og erklære ham for Thronarving, med Tilsidesættelse af alle sine øvrige Sønner, ſom ere tvungne til at bøie sig for deres Broder, og at adlyde ham."

Til disse Ord føiede han endnu andre, ſom paa disse misundelige Gemytter gjorde et saadant Indtryk, at de paa Stedet gik hen, overfaldt Chodadad i Søvne, og gjennemborede ham med tusinde Dolkestik; de lode ham ſom død blive tilbage i sin Gemalindes Arme, og ilede til Staden Harran, hvor de ankom den følgende Dag.

Deres Ankomst foraarsagede Kongen saameget desto større Glæde, da han allerede mistvivlede om, nogensinde at see dem igjen. Han spurgte dem om Aarsagen til deres Udeblivelse, men de toge sig vel iagt for at sige den; de talte slet Intet om den Sorte eller om Chodadad, og sagde blot, at de havde ikke kunnet modstaae deres Nysgjer-

righed efter at beſee Landet, og opholde ſig i nogle nærliggende Byer.

Imidlertid laa Chodadad i ſit Blod og halvdød under ſit Telt tilligemed Prindſeſſen, ſin Gemalinde, ſom ikke var mindre beklagelſesværdig, end han. Hun opfyldte Luften med Klageſkrig, hun afrev ſit Haar, og badede sin Mands Liig med ſine Taarer, idet hun uopherligt raabte: „Ak, Chodadad, min dyrebare Chodadad, maa jeg uigjenkaldelig ſee Dig nedſynke til de Døde? Hvilke gruſomme Hænder have bragt Dig i denne ſørgelige Tilſtand? Skal jeg troe, at det er Dine tyve Brødre, ſom ſaa umenneſkelig have ſønderflænget Dig? Disſe Brødre, ſom Din tappre Arm har reddet? Nei, det er ſnarere Djævle, ſom ere komne under en ſaa venlig Maſke, for at røve Dig Livet. Ha, I Umenneſker! hvo I endog ere, kunde I da med ſaa ſort Utaknemmelighed gjengjelde den Tjeneſte, ſom han har viſt Eder? Men hvorfor anklager jeg Dine Brødre, ulykkelige Chodadad? Mig alene kan jeg tilſkrive Din Død; Du har villet knytte Din Skjæbne til min; og al den Ulykke ſom forfølger mig, fra det Øieblik, jeg har forladt min Faders Pallads, har kaſtet ſig paa Dig. O Himmel, Du ſom har fordømt mig til et uroligt og ulykſaligt Liv; naar Du ikke under mig nogen Ægtefælle, hvorfor lader Du mig da finde een endnu? Denne er allerede den anden, ſom Du i det Øieblik, da vi ere blevne inderligt forenede, igjen frariver mig!"

I ſaadanne Beeklager udgød den begrædelſesværdige Prindſeſſe af Deryabar ſig, idet hun bøiede ſig hen over den ulykkelige Chodadad, ſom Intet kunde høre deraf.

Dog var han endnu ikke død; og da hans Gemalinde bemærkede, at han endnu aandede, ſaa løb hun hen til en ſtor Flække, ſom hun blev vaer paa Sletten, for derfra at hente en Saarlæge. Man henviſte hende til een, ſom paa Stedet gik med hende. Men da begge kom til Teltet, fandt de ikke Chodadad mere deri, hvoraf de ſluttede, at et eller andet vildt Dyr havde ſlæbt ham bort, for at ſluge ham. Prindſeſſen begyndte paany ſine Jammerklager paa den ynkeligſte Maade af Verden. Saarlægen blev rørt deraf; han vilde ikke forlade hende i denne frygtelige Tilſtand, og fo-

reflog hende at vende tilbage med ham til Flækken, idet han tilbød hende sit Huus og sin Tieneste.

„Ædle Frue," sagde han en Dag til hende, „fortæl mig, jeg beder Eder derom, alle Eders ulykkelige Hændelser: siig mig, fra hvilket Land og af hvilken Stand I er. Maaskee kan jeg give Eder et godt Raad, naar jeg bliver underrettet om alle Omstændigheder i Eders ulykkelige Skjæbne. I holder ikke op med at græmme Eder, uden at betænke, at der ogsaa ere Midler at finde imod de mest fortvivlede Onder."

Saarlægen talte med en saadan Veltalenhed, at han bevægede Prindsessen til at fortælle ham alle sine Hændelser, og da hun havde endt Beretningen derom, tog Saarlægen igjen Ordet, og sagde:

„Herskerinde, da det forholder sig saaledes, saa tillad mig at forestille Eder, at I ikke maa hengive Eder til Eders Bedrøvelse; I maa tvertimod væbne Eder med Standhaftighed og gjøre, hvad en Ægtefælles Navn og Pligt fordrer af Eder: I maa hævne Eders Mand. Jeg vil, hvis I ønsker det, tjene Eder som Ledsager. Lader os drage hen til Kongen af Harrans Hof; denne Fyrste er god og meget retfærdig: I behøver kun at skildre ham med levende Farver den Behandling, som Chodadad har faaet af sine Brødre, og jeg er overtydet om, at han vil forskaffe Eder Retfærdighed."

„Jeg giver efter for Eders Forestillinger," svarede Prindsessen, „ja, jeg vil foretage Chodadads Hævn, og da I er saa tjenstvillig og ædelmodig at ville ledsage mig, saa er jeg beredt til at reise derhen." Saasnart hun havde fattet denne Beslutning, lod Saarlægen to Kameler lave til, paa hvilke Prindsessen og han begave sig paa Veien, og drog til Staden Harran.

De stege af i det første det bedste Karavanseri, og spurgte Værten om Nyheder fra Hoffet. „Det er," svarede han, i stor Uro. Kongen havde en Søn, der længe som en Ubekjendt havde opholdt sig hos ham, og man veed ikke, hvad der er blevet af denne unge Prinds. Een af Kongens Koner, Pirusé, er hans Moder, og hun har allerede ladet tusinde forgjæves Efterspørgninger anstille. Alle Mennesker beklage Tabet af denne Prinds; thi han havde

store Fortjenester. Kongen har endnu ni og fyrretyve andre Sønner, alle af forskjellige Mødre, men der er ikke een eneste blandt dem, hvis Dyder formaaede at trøste Kongen over Chodadads Død. Jeg siger over hans Død, fordi han umuligt endnu lever, da man, uagtet alle anstillede Efterforskninger, ikke har kunnet finde ham."

Paa denne Værtens Beretning ansaae Saarlægen det raadeligt for Prindsessen af Deryabar at gaae hen og give sig tilkjende for Chodadads Moder. Men dette Skridt var ikke uden Fare, og udfordrede stor Forsigtighed. Det var at frygte, at hvis Kongen af Harrans Sønner erfarede deres Svigerindes Ankomst og Hensigt, de da vilde lade hende opsnappe, førend hun kunde komme til at tale med Chodadas Moder. Saarlægen overveiede alt dette, og betænkte sin egen Fare derved; derfor vilde han i denne Sag gaae forsigtig tilværks, og bad Prindsessen at blive i Karavanseriet, medens han gik hen til Palladset, for at udspionere, paa hvilken Maade han sikkert kunde bringe hende til Pirusé.

Han gik altsaa ud i Staden, og nærmede sig Palladset som En, der blot af Nysgjerrighed, for at see Hoffet, drager derhen, da han fik Øie paa en Dame, der reed paa et rigtsmykket Muuldyr; hun var ledsaget af flere Frøkener, der ligeledes reed paa Muuldyr, og af en stærk Vagt sorte Slaver. Alle Folk stillede sig i Rækker, for at see hende drage forbi, og hilste hende, ved at kaste sig med Ansigtet paa Jorden.

Saarlægen hilste hende ligesaaledes, og spurgte derpaa een ved Siden af ham staaende Kalender, om dette var een af Kongens Koner. „Ja, Broder," svarede denne, „det er een af hans Koner, og det endog den af Folket meest elskede og ærede, da hun er Moder til Prinds Chodadad, om hvem I vel har hørt tale."

Mere vilde Saarlægen ikke vide, han fulgte hende hen til en Moschee, som hun betraadte, for at uddele Almisser og bivaane den offentlige Bøn, som Kongen lod anstille for Chadadads Tilbagekomst. Folket, som tog overordentlig Deel i denne unge Prindses Skjæbne, løb hobeviis til, for at forene sin Bøn med Præsternes, saa at Moscheen var fuld af Mennesker. Saarlægen arbeidede sig gjennem Træng-

selen, og kom hen til Pirusés Vagt. Han hørte alle Bønnerne med, og da Prindsessen igjen gik ud, nærmede han sig til een af Slaverne, og hvidskede ham i Øret: „Broder, jeg har en vigtig Hemmelighed at opdage Prindsesse Pirusé; kunde jeg ikke ved din Mægling blive ført ind i hendes Gemak?"

„Hvis denne Hemmelighed," svarede Slaven, „angaaer Prinds Chodadad, saa kan jeg vel love Dig, at du endnu idag skal faae den forønskede Audients, men hvis denne Hemmelighed ikke angaaer ham, gjør du dig forgjæves Umage for at lade Dig forestille for Prindsessen; thi hun er ene og alene beskjæftiget med sin Søn, og vil ikke høre tale om Andet."

„Just om denne elskede Søn vil jeg tale med hende" vedblev Saarlægen.

„Naar det er Tilfældet," sagde Slaven, „saa behøver Du blot at følge os til Palladset, og du vil snart kunne tale med hende."

Virkelig meldte Slaven, da Pirusé var kommet tilbage i sit Gemak, hende, at en ubekjendt Mand havde noget Vigtigt at meddele hende og at det angik Prinds Chodadad. Han havde neppe udtalt disse Ord, førend Pirusé viste en hæftig Utaalmodighed efter at see denne Ubekjendte. Slaven lod ham strax træde ind i Prindsessens Gemak, og hun bortfjernede alle sine Fruentimmer, undtagen to, for hvilke hun ingen Hemmelighed havde. Saasnart hun saae Saarlægen, spurgte hun ham hastigt, hvilken Efterretning han havde at bringe hende om Chodadad. „Herskerinde," svarede Saarlægen hende, efterat han havde kastet sig med Ansigtet paa Jorden, „jeg har en lang Historie at fortælle Eder, og Ting, som uden Tvivl ville sætte Eder i Forbauselse."

Herpaa fortalte han hende omstændelig Alt, hvad der var foregaaet mellem Chodadad og hans Brødre, hvilket hun hørte paa med begjærlig Opmærksomhed, men da han kom til Snigmordet, sank den ømme Moder, som om hun var bleven gjennemboret af de samme Stik, som hendes Søn, i Afmagt paa en Sopha. Begge Fruentimmerne kom hende hastig til Hjelp, og bragte hende igjen til sig selv.

Saarlægen fortsatte nu sin Beretning, og da han havde

endt, sagde Fyrstinden til ham: „Jil hen til Prindsessen af Deryabar, og forkynd hende i mit Navn, at Kongen snart vil erkjende hende for sin Svigerdatter, og hvad Eder angaaer, saa vær forsikkret om, at Eders Tjeneste skal blive godt belønnet."

Efterat Prindsessen havde bortfjernet sig, blev Pirusé paa Sophaen i en Tilstand, som man kan tænke sig; gjennemtrængt af Erindringen om Chodadad, raabte hun: „O min Søn, saa er jeg da for stedse berøvet Synet af Dig! O ulykkelige Chodadad, hvorfor har du forladt mig? Du havde rigtignok ikke erhvervet Dig saa høi Berømmelse, men Du levede dog endnu, og vilde ikke koste din Moder saamange Taarer." Ved disse Ord græd hun bitterligt, og begge hendes Fortrolige, rørte af hendes Smerte, blandede deres Taarer med hendes.

Medens de alle tre saaledes kappedes om at bedrøve sig, traadte Kongen ind i Værelset, og da han saae dem i denne Tilstand, spurgte han Pirusé, om hun maaskee havde erholdt sørgelige Nyheder angaaende Chodadad. „Ak Herre," svarede hun ham, „det er ude med ham, min Søn har mistet Livet! Og for at forøge min Kummer, kan jeg ikke engang yde ham den Ære at begrave ham; thi efter al Sandsynlighed have vilde Dyr slugt ham."

Paa samme Tid fortalte hun ham Alt, hvad hun havde faaet at vide af Saarlægen, og hun undlod ikke at dvæle derved, paa hvilken grusom Maade Chodadad var bleven myrdet af sine Brødre.

Kongen lod hende ikke faae Tid til at fuldende sin Fortælling; han følte sig opflammet af Vrede, og i sit Raseri sagde han til Fyrstinden: „Dyrebare Frue, de Troløse, som ere Skyld i, at Eders Taarer flyde, og som foraarsage deres Fader en dødelig Smerte, skulle lide deres retfærdige Straf."

Med disse Ord og vredefunklende Øine træder Fyrsten ind i Audientssalen, hvor Hoffolkene og de af Folket, som havde Noget at udbede sig hos ham, vare forsamlede. Alle ere forbausede over at see ham med saa rasende Gebærder; de frygte, at han er opbragt paa sit Folk, og deres Hjerte stivner af Skræk. Han bestiger Thronen, befaler Storviziren at nærme sig, og siger til ham: „Hassan, jeg har en Be-

faling at give Dig; gaa paa Stedet hen, tag tusinde Mand af min Vagt, og hæft alle Prindserne, mine Sønner; indspær dem i det for Snigmordere bestemte Fangetaarn, og fuldfør Alt dette øieblikkeligt."

Ved denne uventede Befaling zittrede alle de Tilstædeværende; Storviziren lagde, uden at svare et eneste Ord, Haanden paa sit Hoved, for at tilkjendegive sin ubetingede Lydighed, og forlod Salen, for at fuldføre en Befaling, som overraskede ham saameget.

Imidlertid afskedigede Kongen alle de Personer, som forlangte Audients hos ham, og erklærede, at han i en Maaned ikke vilde høre tale om nogen Forretning.

Han var endnu i Salen, da Viziren kom tilbage, „Nu, Vizir," spurgte Fyrsten ham, „ere alle mine Sønner i Taarnet?"

„Ja, Herre," svarede Ministeren, „Eders Befaling er fuldført."

„Det er endnu ikke Alt; vedblev Kongen, „jeg har endnu en anden Befaling at give Dig."

Med disse Ord forlod han Salen, og gik igjen ind i Prindsesse Pirusés Gemak, hvorhen Viziren fulgte ham. Han spurgte hende, hvor Chodadads Enke boede. Hendes Fruentimmer sagde ham det; thi Saarlægen havde ikke forglemt det i sin Beretning. Herpaa vendte Kongen sig til sin Minister, og sagde: „Gaa hen i dette Karavanseri, og før en ung Prindsesse, som boer der, herhen; men behandl hende med al den Ærefrygt, som tilkommer en Dame af hendes Rang."

Viziren tøvede ikke med, ogsaa at fuldføre denne Befaling; han steeg til Hest, samt alle Emirerne og de øvrige Hoffolk, og begav sig hen til Karavanseriet, hvor Prindsessen af Deryabar opholdt sig, meddeelte hende den Befaling, han havde faaet, og førte i Kongens Navn et skjønt hvidt Muuldyr frem til hende, hvis Saddel og Bidsel var af Guld, og besaaet med Rubiner og Smaragder. Hun besteeg det, og midt iblandt alle disse Herrer reed hun til Palladset. Saarlægen ledsagede hende ogsaa paa en skjøn tartarisk Hest, som Viziren havde ladet ham give.

Alle Folk stode ved Vinduerne eller paa Gaderne, for at see et saa prægtigt Optog ride forbi, og da det Rygte

snart løb omkring, at denne Prindsesse, som saa høitidelig blev bragt til Hoffet, var Chodadads Gemalinde, saa var der en almindelig Jubel. Luften gjenlød af et tusindfold Glædesskrig, hvilket uden Tvivl havde forvandlet sig til Jammerklager, dersom de havde vidst denne Prindses sørgelige Ende, saa elsket var han af alle Mennesker.

Tohundrede og een og halvfemsindstyvende Nat.

Prindsessen af Deryabar traf Kongen ved Palladsets Dør, hvor han ventede og modtog hende. Han førte hende ind i Pirusés Gemak, hvor der foregik et høist rørende Optrin. Chodadads Gemalinde følte ved Synet af sin Gemals Moder sin Smerte forøge sig, ligesom hans Fader og Moder ikke kunde see deres Søns Gemalinde uden inderlig Bevægelse. Hun kastede sig for Kongens Fødder, badede dem med sine Taarer og var greben af en saa hæftigt Smerte, at hun ikke formaaede at frembringe et Ord. Pirusé befandt sig i en ikke mindre beklagelsesværdig Tilstand; hun syntes ganske gjennemtrængt af sin Smerte, og Kongen, bevæget af dette rørende Syn, overlod sig til sin egen Bemodighed. Disse tre Personer bleve i nogen Tid i en ligesaa om som smertelig Taushed, medens de blandede deres Suk og Taarer med hverandre.

Endelig kom Prindsessen af Deryabar til sig selv af sin Bedrøvelse, og fortalte Æventyret i Slottet og Chodadads Ulykke, og bad herpaa om Retfærdighed for Prindsens Snigmord.

„Ja, min Datter," svarede Kongen hende, „disse Utaknemmelige skulle døe; men i Forveien maa vi bekjendtgjøre Chodadads Død, for at disse Brødres Dødsstraf ikke skal bevæge mine Undersatter til Oprør. Iøvrigt ville vi, skjøndt vi ikke have min Søns Liig, dog ikke undlade at vise ham den sidste Pligt."

Efter disse Ord vendte han sig til sin Vizir, og befalede ham, paa den skjønne Slette, paa Midten af hvilken Staden Harran laa, at lade opbygge et Gravmæle med en Kuppel af hvidt Marmor, og imidlertid gav han Prindses-

sen af Deryabar, hvem han erkjendte for sin Svigerdatter, en prægtig Bolig i sit Pallads.

Hassan lod arbeide derpaa med en saadan Utrættelighed, og ansatte saa mange Haandværksfolk derved, at Kuppelbygningen var fuldendt i faa Dage. Under Kuppelen blev Gravmælet oprettet, og paa dette Chodadads Billedstøtte sat. Saasnart Værket var færdigt, befalede Kongen at lade anstille Bønner og bestemte en Dag til sin Søns Dodsfest.

Da denne Dag kom, forsamlede alle Staden Harrans Indvaanere sig paa Sletten, for at bivaane Høitideligheden, som skete paa følgende Maade:

Kongen, ledsaget af Storviziren og de fornemste Herrer ved sit Hof, drog hen til Gravmælet, og da han ankom der, traadte han ind, og satte sig tilligemed dem paa Atlasses Tæpper, broderede med Guldblomster. Herpaa nærmede sig en talrig Skare af Livvagten til Hest, med nedboiet Hoved og halvtillukkede Øine, Bygningen. De rede Alle to Gange med dyb Taushed omkring den, men den tredie Gang holdt de stille ved Døren og fremsagde, den Ene efter den Anden med høi Stemme følgende Ord:

„O Prinds, Kongens Søn! hvis vi ved vore skarpe Sværd og ved menneskelig Tapperhed paa nogen Maade kunde lindre Din ulykkelige Skjæbne, saa skulde Du snart igjen skue Lyset, men Kongernes Konge har befalet, og Dødens Engel har adlydt!"

Efter disse Ord droge de sig tilbage, for at gjøre Plads for hundrede Oldinger, som alle havde lange hvide Skjæg, og rede paa sorte Muuldyr.

Disse vare Eremiter, som hele deres Liv igjennem holdt sig skjulte i deres Huler, og aldrig viste sig for Menneskenes Øine, undtagen ved Kongerne af Harrans eller Prindsernes Liigbegængelser. Enhver af disse ærværdige Mænd bar paa sit Hoved en tyk Bog, som han holdt fast med den ene Haand. De rede tre Gange rundt omkring Bygningen, uden at sige Noget; herpaa holdt de stille ved Døren, og een af dem fremsagde følgende Ord:

„O Prinds! Hvad kunne vi gjøre for Dig? Hvis man ved Bøn eller Videnskab kunde giengive Dig Livet, saa vilde vi gnide vore hvide Skjæg paa dine Fødder og

fremsige Bønner, men hele Verdens Konge har for stedse taget Dig bort!"

Efterat disse Oldinger havde talt saaledes, bortfjernede de sig fra Gravmælet, og strax nærmede sig halvtredsindstyve Frøkener af fuldkommen Skjønhed; de rede hver en lille hvid Hest, vare uden Slør, og bare gyldne Kurve, fulde af alleslags Ædelstene. De rede ogsaa tre Gange omkring Bygningen, holdt derpaa stille paa samme Sted, som de Forrige, og den yngste af dem førte Ordet, og sagde:

„O Prinds, eengaang saa skjøn! hvilken Hjelp kan du vente af os? kunde vi ved vore Yndigheder igjen oplive Dig, saa vilde vi alle være dine Slavinder, men du har ikke mere nogen Følelse for Skjønhed, og behøver os ikke mere."

Da de unge Piger havde bortfjernet sig, stod Kongen med sin Hofstat op, gik ogsaa tre Gange rundt omkring Bygningen, tog derpaa Ordet, og sagde:

„O min kjære Søn! Mine Dines Lys! jeg har altsaa for stedse mistet Dig!"

Han ledsagede disse Ord med Suk og vædede Graven med sine Taarer, og Hoffolkene fulgte hans Exempel.

Herpaa lukkede man Døren til Gravmælet, og Alle vendte tilbage til Staden. Den følgende Morgen bleve i Moskerne holdte offentlige Bønner, og disse fortsattes otte Dage efter hverandre.

Den niende Dag vilde Kongen lade Prindserne, sine Sønner, halshugge. Hele Folket var opbragt over deres Misdaad mod Prinds Chodadad, og syntes med Utaalmodighed at vente deres Afstraffelse. Man begyndte allerede at opreise Skafottet, men man var nødt til at udsætte Henrettelsen til en anden Dag, fordi pludselig det Budskab kom, at Nabofyrsterne, som allerede tidligere havde bekriget Kongen af Harran, rykkede frem med talrigere Hære, end forhen, og at de endog ikke vare langt borte fra Staden.

Man vidste vel allerede for længe siden, at de rustede sig til Krig, men man havde ikke foruroliget sig over deres Udrustninger. Denne Nyhed udbredte en almindelig Bestyrtelse, og gav ny Anledning til at beklage Chodadads Død, fordi denne Prinds i den tidligere Krig mod denne samme Fjende havde udmærket sig. „Ak!" sagde man, „hvis den

høihjertede Chodadad endnu levede, saa behøvede vi kun at være i ringe Sorg for disse Fyrster, som nu overfalde os."

Imidlertid udskriver Kongen, istedetfor at hengive sig til Frygt, snarest muligt Mandskab, danner en temmelig anselig Krigshær, og altfor behjertet til at vente Fjenderne bag Murene, rykker han ud og drager dem imøde. Da Fjenderne ved deres Forposter erfarede, at Kongen af Harran rykkede frem, for at byde dem Spidsen, gjorde de Holdt paa en Slette, og stillede deres Hær i Slagtorden.

Saasnart Kongen saae dem her, stillede han ligeledes sine Tropper i Slagtorden; han lader blæse til Angreb, og angriber dem med stor Tapperhed; man viste ham ligesaagod Modstand. Paa begge Sider bliver meget Blod udgydt, og Seiren bliver længe uvis. Men endelig erklærer den sig for Kongen af Harrans Fjender, som i overlegent Antal allerede omringede ham, da man pludselig paa Sletten saae en stor Skare Ryttere i den skjønneste Orden sprænge hen mod Kampppladsen. Synet af disse nye Stridsmænd bragte begge Hære til at studse, da de ikke vidste, hvad de skulde tænke derom. Men de bleve ikke længe i Uvished; disse Ryttere anfaldt Kongen af Harrans Fjender fra Siden af, og kastede sig over dem med et saadant Raseri, at de snart bragte dem i Uorden og sloge dem paa Flugten. De lode sig ikke noie dermed, men forfulgte dem rasende og nedhuggede dem næsten alle.

Kongen af Harran havde med stor Opmærksomhed iagttaget hele Fremgangen, og beundret disse Rytteres Dristighed, hvis uforhaabede Hjelp havde afgjort Seiren til Fordeel for ham. Han var især henrykt over deres Anfører, som han havde seet fægte med den største Tapperhed, og ønskede at vide denne unge Helts Navn. Fuld af Utaalmodighed efter at see og takke ham, nærmer han sig ham, men hiin iler at forekomme ham. Begge mødte hinanden, og Kongen af Harran gjenkjender sin Søn Chodadad i denne tappre Kriger, som var kommet ham til Hjelp eller rettere: havde slaaet hans Fjender paa Flugten; han stod ubevægelig af Forbauselse og Glæde.

„Herre," sagde Chodadad til ham, „I maa uden Tvivl være forbauset over pludseligt at see et Menneske fremtræde for Eders Majestæt, som I maaskee troede død." „Jeg

var ogsaa død, dersom Himlen ikke havde opholdt mig, for at jeg endnu kunde tjene Eder mod Eders Fjender."

„O min Søn," raabte Kongen, „er det muligt, at du er bleven mig skjænket igjen? Ak, jeg mistvivlede allerede om, nogensinde at faae dig igjen at see." Med disse Ord rakte han den unge Prinds sine Arme imøde, og denne hengav sig glad til denne Omarmelse.

„Jeg veed Alt, min Søn," begyndte Kongen igjen, efterat han længe havde holdt ham i sine Arme; „jeg veed, hvorledes dine Brødre have gjengjeldt Dig den Tjeneste, som Du har vist dem ved at befrie dem af den Sortes Hænder, men Du skal allerede imorgen blive hævnet. Lader os imidlertid gaae til Palladset; din Moder, hvem Du har kostet saamange Taarer, venter mig, for tilligemed mig at glæde sig over vore Fjenders Nederlag. Hvilken Glæde ville vi ikke bringe hende, naar hun erfarer, at min Seier er dit Værk!„

„Herre," sagde Chodadad, „tillad mig at spørge Eder, hvorledes I har erfaret noget om Æventyrene i Slottet. Skulde een af mine Brødre, qvalt af Samvittighedsnag, have bekjendt Eder det?"

„Nei," svarede Kongen, „det er Prindsessen af Deryabar, som har underrettet os om Alt; thi hun befinder sig i mit Pallads, hvorhen hun blot er kommet, for at bede mig om Retfærdighed for dine Brødres Forbrydelse."

Chodadad var ude af sig selv af Glæde, da han hørte, at hans Gemalinde var her ved Hoffet, og raabte med Henrykkelse: „Lader os ile, min Fader, til min Moder, som venter os; jeg brænder af Utaalmodighed efter at tørre hendes, og tillige Prindsessen af Deryabars Taarer!"

Kongen vendte snart tilbage til Staden med sin Hær, og afskedigede den; han drog seierig ind i sit Pallads, under Bifaldsraab af Folket, som skareviis fulgte ham, bad Himlen om at forlænge hans Aar, og tusinde Gange gjentoge Navnet Chodadad.

Begge Prindserne fandt Pirusé og hendes Svigerdatter sammen, som ventede Kongen, for at ønske ham Lykke, men det er umuligt at beskrive deres glade Henrykkelse, da de saae den unge Prinds ved Siden af ham. De Taarer,

som ogsaa ledsagede disse Omfavnelser, vare meget forskjellige fra dem, som de hidtil havde udgydt for hans Skyld.

Efterat disse fire Lykkelige, havde tilfredsstillet alle Blodets og Kjærlighedens Fordringer, spurgte man Pirusés Søn, ved hvilket Under han endnu var i Live.

Han svarede, at en Bonde paa et Muulæsel var tilfældigviis kommet ind i Teltet, hvor han havde ligget afmægtig, og da han havde seet ham forladt og gjennemboret af Stik, havde han lagt ham paa sit Dyr og bragt ham hjem i sit Huus, hvor han paa hans Saar havde lagt visse tyggede Urter, hvorved de i faa Dage vare helbredede.

„Da jeg følte mig rask," vedblev han, „takkede jeg Bonden, og gav ham alle de Diamanter, som jeg havde hos mig. Jeg nærmede mig herpaa Staden Harran, men da jeg underveis havde erfaret, at nogle Nabofyrster havde samlet Folk, for at overfalde Kongens Lande, saa gav jeg mig tilkjende i Landsbyerne heromkring, og opmuntrede Folket til at forsvare sig. Jeg bevæbnede et stort Antal unge Mennesker, stillede mig i Spidsen for dem, og ankom i det Øieblik, da begge Hærene vare i Haandgemæng."

Da han havde endt sin Fortælling, sagde Kongen: „Lader os takke Gud for, at han har opholdt Chodadad! Men de Skurke, som vilde myrde ham, maae døe endnu idag."

„Herre," svarede Pirusés ædelmodige Søn, saa utaknemmelige og ondskabsfulde de end ere, saa betænker dog, at de ere udsprungne af Eders Blod; de ere mine Brødre, jeg tilgiver dem deres Forbrydelse, og jeg beder Eder om Naade for dem."

Dette ædle Sindelag aflokkede Kongen Taarer; han lod sit Folk sammenkalde, og erklærede Chodadad for sin Thronarving. Herpaa lod han de fangne Prindser føre frem i deres svære Lænker. Pirusés Søn aftog dem Lænkerne, og omfavnede dem, den ene efter den anden, ligesaa hjerteligt, som han havde gjort i den Sortes Slotsgaard. Folket var henrykt over Chodadads Ædelmodighed, og gav ham tusinde Bifaldsyttringer. Endelig blev ogsaa Saarlægen rigelig belønnet for den Tjeneste, han havde beviist Prindsessen af Deryabar.

Sultaninde Scheherasade havde fortalt denne Historie

med en saadan Ynde, at Sultanen af Indien, hendes Gemal, ikke kunde afholde sig fra at tilkjendegive den store Fornøielse, med hvilken han havde hørt paa den.

„Herre," sagde herpaa Sultaninden, „jeg er overbeviist om, at hvis Eders Majestæt endnu vilde høre Historien om den opvaagnede Sover, vilde denne ogsaa forskaffe Eder Glæde og Fornøielse."

Allerede efter det blotte Indhold af Historien, som Sultaninden antydede ham, lovede Sultanen sig af den ganske nye og morsomme Eventyr, og havde gjerne endnu i denne Nat hørt den fortælles; men det var Tid at staae op, hvorfor han opsatte den til den følgende Nat.

Anmærkninger
til sjette Bind.

1) Isaak var en berømt Luthspiller i Bagdad under Chalifen Harun Arreschyds Regjering. G.

2) Kerim betyder den Ædelmodige, Gavmilde.

3) Gül-nare betyder i det Persiske: Granattræets Rose eller Blomst. G.

4) Saleh betyder i det Arabiske God. G. — (bevæbnet?)

5) Sammenl. Anm. 21 til Bd. I.

6) Beder betyder i det Arabiske Fuldmaane. G. Sammenl. Anm. 19 til Bd. V.

7) Giåuhare betyder i det Arabiske Ædelsteen. G.

7a) Farasche, paa Arabisk Faradsch, betyder Glæde, Fornøielse — (Sommerfugl?)

7b) Labe, maaskee af det arabiske Laba, elskende Ægtefælle, eller, med en meget forandret Udtale, Løvinde.

8) Abdallah betyder i det Arabiske Guds Tjener. Æ. G.

9) Denne Historie henhører egentlig ikke til Tusinde og een Nat, og findes ikke i Gallands Haandskrifter; see Forerindringen.

10) Det kongelige Segl forandrer sig ved enhver Sultans Thronbestigelse; det bliver dannet ved Sammenslyngning af den regjerende Fyrstes Navnebogstaver. Æ. G.

11) Østerlænderne troe stærkt paa Drømme, og deres Literatur indeholder en stor Mængde Afhandlinger om Drømmetydningen. Æ. G.

12) Mobarek betyder: Velsignet.

13) Ifølge de muselmanske Love tilhøre alle Slavens Eiendomme hans Herre. Æ. G.

14) Der gives ingen særegen Bøn, som hedder Fars. Muselmændene indbefatte under dette Navn alle Religionspligt-

ter, som ere uundgaaelige for at behage Gud og Propheten, saasom: Bøn, Almisse, Valfart o. s. v. G.

15) Asrafyel eller Asrafil er, ifølge Muhamedanerne, den Engel, som paa den yderste Doms Dag blæser Basunen til at opvække de Døde med. G.

16) Adam betyder i det Arabiske Menneske. E. G.

17) Bubekir eller Abubekir er Navnet paa Mohameds Svigerfader. Müesfin hedde Udraaberne i Moscheerne. E. G.

18) Imamerne i Moscheerne have omtrent de samme Embedsforretninger, som Sognepræsterne (curès) i Frankrig. E. G.

19) Kadi'en er baade borgerlig og geistlig Embedsmand; ved en Formæling opsætter han Ægteskabscontrakten. E. G.

Denne Fortælling henhører heller ikke til Tusinde og een Nat; og findes ikke i Gallands Haandskrifter; sammenl. Forerindringen.

21) Angaaende Dyarbekir sammenl. Anm. 18 til Bd. III.

22) Seraï (forfransket Sérail) kalde Østerlænderne ethvert Pallads eller en stor Baaningsbygning. Det Sted deri, hvori Fruentimmerne ere indspærrede (das Frauenzimmer) hedder Harem. E. G. Harem kommer af Harema, at være afsondret.

23) Chodadad er Persisk, og sammensat af Choda, Gud, og dadan, at give, svarer til det franske Fornavn: Dieudonné. G. — (Dannet efter det græske Theodor, omvendt Dorotheus).

24) Deryabar betyder i det Arabiske: Brøndens Egn, et brøndrigt Sted.